

АЙЗЪК
АЗИМОВ

ПИРАТИ
ОТ АСТЕРОИДИТЕ

АЙЗЪК АЗИМОВ

ПИРАТИ ОТ АСТЕРОИДИТЕ

Превод: Григор Попхристов

chitanka.info

КОСМИЧЕСКИ СКИТНИК

ВЪВЕДЕНИЕ

Тази книга е публикувана за пръв път в 1952 г. и описанието на повърхността на Марс и неговата атмосфера е в съответствие с познанията на астрономите през този период. От 1952 г. насам познанията им в рамките на Слънчевата система нараснаха неимоверно много.

На 28 ноември 1954 г. космическата сонда „Маринър IV“ бе изпратена в посока на Марс. На 15 юли 1965 г. тя мина край планетата на разстояние малко повече от 6000 мили, записа наблюдения и направи снимки, които бяха изпратени обратно на Земята. Оказа се, че повърхността на Марс е осеяна с кратери, наподобяващи малко кратерите на Луната. От друга страна, не бяха видени ясни следи от канали.

По-късните сонди насочени към Марс показаха, че на планетата има по-малко вода, отколкото се мислеше по-рано и че наблюдаваните от Земята ледени шапки на Марс са от замръзнал въглероден двуокис, а не от замръзнала вода.

Всичко, това означава, че съществуването на каквито и да е форми на живот на Марс е далеч по-малко вероятно, отколкото астрономите мислеха през 1952 г.

Надявам се, че тази история ще се хареса на читателите, но все пак не бих желал те да бъдат заблудени, приемайки като факт някои от материалите, които са били „точни“ в 1952 г., но сега са остарели.

Айзък Азимов
Ноември, 1970 г.

1. МАРСИАНСКАТА СЛИВА

Дейвид Стар се бе втренчил в човека, така че го видя как умира.

Дейвид Стар чакаше търпеливо д-р Хенри и междувременно се наслаждаваше на атмосферата в най-новия ресторант в Международния град. Това трябваше да бъде първото му истинско чествуване по случай получаването на новата степен и квалификация като пълноправен член на Научния съвет.

Той нямаше нищо против да чака. Кафе „Сюприм“ още блестеше от прясно положените хромсиликонови бои. Меката светлина, разстилаща се равномерно из цялото помещение, идваше от невидим източник. Върху края на масата на Дейвид откъм стената имаше малък самосветещ куб, който съдържаше обемно копие на лента, а музиката, излъчвана от нея, допълваше нежния фон. Плотът на самата маса беше, разбира се, от типа „Санито“ — последна новост в приложението на силовото поле и като изключим бавното мигане, той бе съвсем невидим.

Спокойните кафяви очи на Дейвид оглеждаха бързо и не без досада другите полускрити в нишите маси, защото хората го интересуваха повече от каквито и да е научни заврънгачки в кафе „Сюприм“. Обемната телевизия и силовите полета бяха чудо преди десет години, но днес всички ги бяха приели. Хората, от друга страна, не се бяха променили дори сега, десет хиляди години след построяване на пирамидите и пет хиляди години след експлозията на първата атомна бомба. Те продължаваха да бъдат неразгадана мистерия и неотслабващо чудо.

Тук имаше младо момиче, облечено в красива дълга вечерна рокля, смеещо се тихо с мъжа срещу него; мъж на средна възраст в неудобно празнично облекло, набиращ комбинацията на меню върху механическия келнер, докато съпругата и двете му деца го наблюдаваха замислено; двама бизнесмена, говорещи оживено над десерта си.

Погледът на Дейвид бе попаднал върху бизнесмените, когато се случи нещо неочаквано. Единият от тях, с налято от кръв лице, мръдна конвулсивно и се опита да стане. Другият извика, протегна ръка да му помогне, но първият бе започнал вече да се свлича под масата.

Дейвид стана при първия признак за инцидент и с три крачки взе разстоянието между масите. Той влезе в нишата и докосна с пръст електронния контакт до куба за обемна телевизия, при което една виолетова завеса с флуоресциращи шарки се плъзна и закри отвората ѝ. Това не направи впечатление на никого. Голям брой вечерящи тук предпочитаха предимството на този вид уединение.

— Манинг е болен — едва сега успя да проговори другарят на падналия. — Навярно е получил удар. Вие доктор ли сте?

— Седете спокойно и не вдигайте шум — отвърна тихо Дейвид. Гласът му вдъхваше сигурност. — Ще повикам управителя и каквото може, ще бъде направено.

Дейвид вдигна болния въпреки тежестта му, сякаш бе парцалена кукла и бутна масата в дъното на нишата. После постави болния на стола, разхлаби яката на ризата и започна да му прави изкуствено дишане. Той не се заблуждаваше, че ще успее да го върне към живота, познаваше симптомите; внезапно зачервяване, загубване на гласа, спиране на дишането, няколкоминутна борба за живот и после — краят.

Завесата отскочи настрана. Управителят се беше отзовал с възхитителна бързина на алармения сигнал подаден от Дейвид миг преди да напусне собствената си маса. Той беше нисък закръглен мъж в черни, плътно прилепнали до тялото му дрехи. Изглеждаше смутен.

— В това крило ли някой... — започна той и млъкна.

Изглежда се стъписа пред гледката.

— Както вечеряхме, приятелят ми получи тази атака — заговори с истерична бързина другарят на пострадалия. — Другият мъж не го познавам.

Дейвид изостави напразните си опити за съживяване и приглади гъстия си кестеняв перчем.

— Вие ли сте управителят? — попита той.

— Аз съм Оливър Гаспер — отвърна шашардисан пълничкият мъж. — Прозвуча аларменият звънец от маса 87 и когато пристигнах, тя бе празна. Казаха ми, че млад мъж току-що е изтичал в нишата на

маса 94, последвах го и намерих това. Ще доведе лекаря на заведението.

— Един момент — намеси се Дейвид. — Няма смисъл. Човекът е мъртъв.

— Какво? — попита другият посетител и се хвърли напред с вик „Манинг!“, но Дейвид Стар го дръпна и притисна към невидимия плот на масата.

— Спокойно, човече. Не можете да му помогнете — каза той.

— Да, няма начин... — бързо се съгласи Гаспер. — Но, сър, все пак бедният човек трябва да бъде прегледан от доктор, който да изясни причината за смъртта му. Не мога да позволя нарушения на реда в моя ресторант.

— Съжалявам, мистър Гаспер, но забранявам преглеждането на този човек в момента от когото и да било.

— Какво говорите? Ами ако е умрял от сърдечен удар...

— Моля ви, нека си сътрудничим, вместо да водим безполезни разговори. Как ви е името, сър?

— Юджин Форестър — отвърна мрачно другарят на починалия.

— В такъв случай, мистър Форестър, искам да знам какво сте вечеряли вие и вашият другар.

— Сър! — възкликна учудено дребният управител. — Да не мислите, че е от храната?

— Аз не правя предположения, а задавам въпроси.

— Нямате право! Кой сте вие? Никой! Настоявам бедният човек да бъде прегледан от лекар!

— Мистър Гаспер, това е работа на Научния съвет.

Дейвид заголи китката на ръката си. За момент там се виждаше само гола кожа, но след малко се появи едно тъмно овално петно и в него, в познатите очертания на Голямата мечка и Орион, започнаха да проблясват и танцуват малки жълти точки.

Устните на управителя затрепериха. Научният съвет не беше официална правителствена служба, но членовете му имаха голямо влияние върху правителството.

— Извинете, сър.

— Не са нужни извинения. А сега, мистър Форестър, ще отговорите ли на първия ми въпрос?

— Бяхме поръчали специална вечеря №3.

— И двамата ли?

— Точно така.

— И в двете ли блюда нямаше никакви замени? — попита Дейвид, който бе прегледал менюто на собствената си маса.

Кафе „Сюприм“ се отличаваше с извънземните си деликатеси, но специалната вечеря №3 бе от обикновени ястия със земен произход. Тя се състоеше от зеленчукова супа, телешка пържола, печени картофи, грах, сладолед и кафе.

— Да, имаше една замяна — сви вежди Форестър. — Манинг си бе поръчал за десерт задушени марсиански сливи.

— А вие — не, така ли?

— Не.

— А къде са те сега? — попита Дейвид, който също ги беше опитвал.

Тези сливи се отглеждаха в обширните марсиански оранжерии. Те бяха сочни, със слаб привкус на канела и, разбира се, безобидни.

— Той ги изяде — отвърна Форестър. — Какво предполагате?

— Колко време преди да припадне?

— Около пет минути. Дори не бяхме си допили кафето — отвърна той и изведнъж приbledня. — Отровни ли са били?

Дейвид не отговори.

— Какво ще кажете за марсианските сливи? — обърна се той към управителя.

— В тях нямаше нищо нередно. Нищо. — Гаспер сграбчи завесите на нишата и яростно ги разтърси, но не забрави да говори с най-тих шепот. — Те са прясна доставка от Марс, проверена и одобрена от управлението. Само през последните три вечери сме сервирали стотици порции. Нищо подобно не се е случвало досега.

— По-добре дайте нареждане да ги задраскат от списъка с десертите, докато не ги проверим отново. Сега донесете някаква кутия, за да сложим в нея остатъка от вечерята за изследване, и, разбира се, никому нито дума за това.

След малко управителят се върна, бършейки челото си с носната кърпичка.

Дейвид прибра чиниите с остатъците от вечерята и прибави към тях парченцето от препечената франзела. После захлупи отново восъчните чашки, в които бе сервирано кафето и ги бутна настрана.

Гаспер престана да трие отчаяно ръце и протегна пръст към бутона в края на масата.

Ръката на Дейвид се стрелна и улови изненадания управител за китката.

— Но сър, трохите?

— Ще взема и тях.

Той използва джобното си ножче, за да събере всяка трохичка. Стоманеното острие се плъзгаше леко по невидимата повърхност на силовото поле. Самият Дейвид се съмняваше доколко практично е да се използва силовото поле за плот на масите. Кристалната му прозрачност не отморяваше. Гледката на блюда и прибори, поставени върху нищото, не спомагаше за отпускане на посетителите, така че полето трябваше умишлено да бъде дефазизирано, за да предизвика непрекъснати интерференсни искри, които да дават илюзия за материал.

Тези маси бяха популярни в ресторантите, тъй като след приключване на храненето бе необходимо само разширяване на границите на силовото поле с част от инча, за да бъдат унищожени полепналите по повърхността им трохи и капки. Едва след като събра трохите, Дейвид позволи на Гаспер да извърши това разширяване. Той свали предпазителя с едно докосване и после даде възможност на Гаспер да използва своя специален ключ. Мигновено се появи нова, абсолютно чиста повърхност.

— Почакайте за момент — каза Дейвид и погледна часовника си. После повдигна едно ъгълче на завесата. — Доктор Хенри — каза тихо той.

Високият слаб мъж на средна възраст, който седеше от петнадесет минути на масата на Дейвид, изненадано се огледа.

— Аз съм тук — усмихна се Дейвид и сложи пръст на устните си.

Д-р Хенри стана. Дрехите му стояха добре, а оредялата му коса грижливо прикриваше плешивината.

— Мили мой Дейвид, тук ли си вече? — попита той. — Мислех, че си закъснял. Нещо нередно ли има?

— Още един случай — отвърна Дейвид и усмивката изчезна от лицето му.

Доктор Хенри пристъпи зад завесата и погледна мъртвеца.

— Боже мой — промърмори той.

— Това е един от начините да се пробутва отровната марсианска слива — каза Дейвид.

— Изглежда ще трябва да затворим ресторанта — каза доктор Хенри, като свали очилата си и почисти стъклата им със силовия лъч на своя молив-чистач, преди да ги постави отново на носа си.

Гаспер отвори и затвори беззвучно устата си, подобно на риба.

— Изключено! — каза накрая приглушено той. — Това е гибел, абсолютна гибел!

— О, само за около час. Докато се махне тялото и се направи проверка на кухнята ви. Сигурно искате от нас да заличим позора от отравяне с храна ако можем и едва ли ще искате да се пазарим в присъствието на посетителите.

— Много добре. Ще се погрижа ресторантът да остане на ваше разположение, но ще ви помоля за един час отсрочка, за да могат присъстващите да завършат вечерята си. Надявам се, че на случката няма да бъде дадена гласност.

— Уверявам ви. — Покритото с бръчки лице на д-р Хенри изразяваше безпокойство. — Дейвид, свържи се, ако обичаш, със Залата на Съвета и помоли да ме свържат с Конуей. Ние имаме определена процедура в такива случаи. Трябва да знае какво да прави.

— Необходимо ли е присъствието ми? — внезапно се намеси Форестър. — Не се чувствавам добре.

— Кой е този, Дейвид? — попита д-р Хенри.

— Приятелят на мъртвеца. Казва се Форестър.

— О, съжалявам, мистър Форестър, но ще трябва да боледувате тук.

Ресторантът беше студен и отблъскващ в своята празнота. Мълчаливи детективи влизаха и излизаха.

Те прегледаха кухнята атом по атом. Сега бяха останали само д-р Хенри и Дейвид, седнали в една празна ниша. Нямаше осветление и обемните телевизори на всяка маса бяха просто мъртви стъклени кубове.

— Нищо няма да научим — поклати глава доктор Хенри. — От опит го знам. Не така планирахме да протече честването ти.

Съжалявам, Дейвид.

— Има време — ще го отпразнуваме. В писмата си споменаваше за тези случаи на отравяния с храна, така че бях подготвен. Поне усещах, че е необходима голяма секретност. Но можех да бъда и подискретен, ако знаех.

— Не, няма полза. Не можем да скрием тази неприятност. Малко по малко изтича информация. Хората виждат как някои умират, докато се хранят, а после чуват и за други случаи. И то — все при хранене. Работата е лоша и ще става все по-лоша. Е, утре, когато докладвам на Конуей, ще говорим повече по този въпрос.

— Чакай! — извика Дейвид и погледна дълбоко в очите на стария мъж. — Има нещо, което те безпокои повече от смъртта на хиляда души. Кое е то?

— Страхувам се, Дейвид — въздъхна д-р Хенри, — че Земята е в голяма опасност. По-голямата част от Съвета не вярва, а Конуей се колебае, но аз съм сигурен, че отравянето с храна е брутален опит за установяване на контрол над земната икономика. Досега обаче нямаме абсолютно никаква информация как точно се извършва отравянето и откъде иде заплахата. Научният съвет е напълно безпомощен.

2. КОШНИЦА ХЛЯБ НА НЕБЕТО

Председателят на Научния съвет Хектор Конуей стоеше до прозореца в апартамента си на най-горния етаж от кулата на Съвета, издигаща се в северните предградия на Международния град.

Светлините на града започваха да блещукат в ранния полумрак. Скоро по улиците му щяха да се впуснат оживени потоци от хора, а когато светнеха прозорците сградите щяха да заприличат на бижута. Насреща се виждаха куполите на конгресните зали със сгушената между тях резиденция на правителството.

Конуей бе сам в офиса и окоето на автомата бе нагласено само на пръстовите отпечатъци на доктор Хенри. Той чувствуваше, че подтиснатостта му намалява. Дейвид Стар бе тръгнал по своя път, внезапно пораснал и готов да получи първата си задача като член на Съвета. Имаше чувството, че ще го посети собственият му син. В известен смисъл това беше така. Дейвид бе негов син, негов и на Огъстъс Хенри.

Отначало бяха трима, той, Гъс Хенри и Лорънс Стар. Как си спомняше Лорънс Стар! Тримата бяха учили заедно, заедно бяха станали членове на Съвета и заедно бяха направили първите си изследвания. После Лорънс беше повишен. Това се очакваше, защото беше най-добър от тримата.

И така, той бе получил назначение на една станция на Венера и за пръв път тримата нямаше да работят заедно. Беше заминал заедно със семейството си. Жена му беше хубавата Барбара Стар! Нито той, нито Хенри се бяха женили и за двамата нямаше момиче, което да може да се сравнява по ум с нея. Когато Дейвид се роди, те бяха за него чичо Гъс и чичо Хектор. Дори понякога се объркваше и наричаше баща си чичо Лорънс.

По пътя за Венера обаче ги бяха нападнали пирати. Имало голямо клане. На практика пиратските кораби не вземат пленници в космоса и за по-малко от два часа са били избити повече от сто човешки същества. Между тях били Лорънс и Барбара.

Конуей си спомняше деня, дори минутата, когато новината достигна до кулата на Научния съвет. За преследване на пиратите в космоса бяха изстреляни патрулни кораби. Те атакуваха астероидните им леговища с безпрецедентна ярост. Дали бяха заловили точно подлещите, унищожили кораба за Венера, никой не можеше да каже, но от тази година мощта на пиратите беше сломена.

Патрулните кораби бяха открили още нещо: малка спасителна ракета, колебаеща се в случайна орбита между Венера и Земята и излъчваща своя студен автоматичен радиосигнал за помощ. В нея имаше само едно уплашено четиригодишно дете, което часове наред не говореше нищо друго освен: „Мама каза, че не трябва да плача“. Това дете беше Дейвид Стар. Неговата история, видяна през детските очи, беше чудновата, но твърде лесна за разтълкуване. Конуей можеше все пак да си представи какви са били последните минути на унищожения кораб: Лорънс Стар умира в командната кабина с разбойниците, напирани да влязат; Барбара, с бластер в ръка, натъпква отчаяно Дейвид в спасителната ракета, опитва се да я нагласи на автоматично управление и я изпрати в космоса. А после?

Имала е оръжие. Докато е могла, го е използвала срещу врага, а след това и срещу себе си.

Конуей мислеше с болка за това. Ех, ако му бяха позволили да придружи патрулните кораби и да помогне със собствените си ръце за превръщането на астероидните пещери в огнен океан от атомно унищожение. Но бяха му казали, че членовете на Научния съвет са твърде ценни, за да рискуват живота си в полицейски акции, така че трябваше да остане у дома си и да следи новините от лентата на своя теленовинарски проектор.

Конуей и Огъстъс Хенри осиновиха Дейвид, като се опитваха да изтрият от паметта му ужасните космически спомени. Те бяха за него и майка, и баща. Лично следяха за обучението му с единствената мисъл в главата си — да направят от него втори Лорънс Стар.

Дейвид беше надминал очакванията им. Строен, суров и хладнокръвен като баща си, той притежаваше бързите мускули на атлет и острия ум на първокласен учен. На всичко отгоре имаше нещо в кестенявата му, леко къдрава коса, в широко разположените му кафяви очи и следата от цепка в брадичката, изчезваща когато се усмихваше, което много напомняше на Барбара.

Той беше преминал през студентските си години, правейки на пух и прах всички рекорди, както на игралните полета, така и в класните стаи.

Конуей беше смутен.

— Това не е нормално, Гъс. Той надминава баща си.

А Хенри, който не вярваше на излишните приказки, пуфкаше лулата си и гордо се усмихваше.

— Не съм ти го казвал — продължи Конуей. — защото ще ми се смееш, но има нещо ненормално в това. Спомни си, че детето е кръстосвало космоса цели два дни само с тънкия корпус на една спасителна ракета между себе си и слънчевата радиация. Той е бил само на седемдесет милиона мили от Слънцето в периода на максималните слънчеви петна.

— От всичко, което казваш излиза, че Дейвид е трябвало да бъде облъчен със смъртоносна доза — отбеляза Хенри.

— Е, не зная — измърмори Конуей. — Ефектът от радиацията върху живата тъкан, върху човешката жива тъкан има своите тайни.

— Естествено. С нея трудно се експериментира.

Дейвид бе завършил колежа с най-високия регистриран успех. Той успя да направи оригинални изследвания в областта на биофизиката на хабилитационно равнище. Беше най-младият човек, предлаган някога за пълноправен член на Научния съвет.

За Конуей всичко това означаваше тежка загуба. Преди четири години той бе избран за председател на Съвета — чест, за която би дал живота си. Все пак знаеше, че ако Лорънс Стар беше жив, изборът щеше да падне върху него.

С младия Дейвид Стар бе имал само случайни контакти, защото да бъде човек председател на Съвета означаваше да няма друг живот освен неотложните проблеми на цялата галактика. Дори на упражненията във връзка с дипломната му работа видя Дейвид само от разстояние. През последните четири години бе говорил с него само четири пъти.

Затова когато чу да се отваря вратата, сърцето му силно заби. Той се обърна и се отпрати с бързи крачки да ги посрещне на вратата.

— Добре дошли, Гъс, старче, и ти, момчето ми — стисна ръцете им той.

Измина цял час. Беше се стъмнило съвсем, когато спряха да говорят за себе си и насочиха разговора към Вселената.

Пръв започна Дейвид.

— Днес за първи път видях, чичо Хектор — каза той. — Знаех достатъчно, за да предотвратя паниката, но бих желал да знам достатъчно, за да предотвратя и отравянето.

— Никой не знае толкова много — рече тъжно Конуей. — Предполагам, Гъс, че пак е причинено от марсиански продукт.

— Няма начин да се разбере, Хектор, но е замесен сорт марсианска слива.

— Предполагам, че ще ми кажете всичко, което е позволено да знам по този въпрос — каза Дейвид.

— То е съвсем малко — започна Конуей. — В последните четири месеца са умрели около двеста души след консумиране на продукти, отглеждани на Марс. Отровата е неизвестна, а симптомите са на неизвестна болест. Настъпва бърза и пълна парализа на нервите, контролиращи диафрагмата и гръдните мускули, което води до парализа на дробовете и след пет минути до фатален край... Но работата е по-дълбока, отколкото изглежда. В няколкото случаи, при които успяхме да стигнем до жертвите навреме, ние се опитахме да им приложим изкуствено дишане, както направи ти, и дори с апарат. Но те все пак умряха за пет минути. Сърцето също е засегнато. Аутопсиите не показаха нищо освен бърза дегенерация на нервите.

— Какво се знае за храната, която ги е отровила? — попита Дейвид.

— В задънена улица сме — отвърна Конуей. — Отровената порция е винаги изцяло консумирана, а продукти от същия вид на масата или в кухнята няма. Хранили сме с тези продукти животни и дори доброволци. Съдържанието в стомасите на умрелите хора дава неясни резултати.

— Тогава откъде знаете, че това е хранително отравяне?

— Многократните случаи на смърт след консумация на марсиански продукт, без да е познато изключение, е повече от съвпадение.

— И очевидно това не е заразно — отбеляза замислено Дейвид.

— Не е. Благодаря на звездите, че не е. Но и така е достатъчно лошо. Досега го пазехме доколкото можем в мълчание, при пълното сътрудничество от страна на Планетната полиция. При двеста случая за четири месеца сред цялото население на Земята процесът е все още управляем, но скоростта на разпространение може да се увеличи. Ако хората на Земята усетят, че всяка хапка марсианска храна може да се окаже за тях последната, последствията биха били ужасни. Дори да посочим, че смъртните случаи са само петдесет на месец при население пет милиарда, всеки може да си помисли, че със сигурност ще бъде един от тези петдесет.

— Да — съгласи се Дейвид — и тогава пазарът на хранителните продукти от Марс ще рухне. Това би се отразило зле на марсианските земеделски синдикати.

— Това е положението! — сви рамене Конуей, отхвърляйки настрана проблема за земеделските синдикати като нещо неподходящо за момента. — Не виждаш ли нищо друго?

— Виждам, че собственото земеделие на Земята не може да изхрани пет милиарда души.

— Точна така. Не можем да минем без храна от другите планети. Само след шест седмици хората ще започнат да умират от глад. Все пак ако хората се страхуват от марсианска храна, никой не може да предотврати това и не зная колко дълго може да се отлага решението на въпроса. Всяка нова смърт е нов кризисен момент. Дали точно тази смърт няма да бъде обявена по теленовините? Ще излезе ли истината наяве? И на всичко отгоре се появи теорията на Гъс.

— Сигурен съм, Дейвид — започна д-р Хенри, който се бе облегнал назад и тъпчеше грижливо лулата си с тютюн, — че тази епидемия от хранителни отравяния не е естествен феномен. Твърде е разпръсната. Един ден засяга Бенгалия, следващия ден е в Ню Йорк, а по-следващия — в Занзибар. Мисля, че зад нея се крие нечий замисъл.

— Аз ти казвам... — започна Конуей.

— Ако някоя групировка търси начин да установи контрол над Земята, тя, естествено, ще се опита да ни удари в най-слабото място — снабдяването с храна. Земята е най-населената планета от цялата Галактика.

И така би трябвало да бъде, тъй като е люлка на човечеството. Този факт обаче я прави в известен смисъл най-уязвима, защото не

може да се самоизхранва. Нашата кошница с хляб е на небето — на Марс, Ганимед и Европа. Ако се прекъсне вносът по какъвто и да било начин, независимо дали с пиратска акция или посредством използваната сега много по-коварна система, ние бързо ставаме безпомощни. Това е всичко.

— Но ако случаят е такъв, групировката би трябвало да потърси контакт с правителството, дори само за да даде ултиматум? — попита Дейвид.

— Вероятно да, но може би чакат подходящо време. Възможно е и да са се свързали направо с фермите на Марс. Колонистите са своенравни. Те не се доверяват на Земята и ако усетят заплаха за съществуването си, биха могли да се съюзят с тези престъпници. Може би дори — той смукна енергично от лулата — те самите са... Но няма да отправям обвинения.

— А моята задача? — попита Дейвид. — Какво ще трябва да направя?

— Нека му кажа аз — намеси се Конуей. — Дейвид, искаме да заминеш за Централната лаборатория на Луната. Ще бъдеш част от екипа, занимаващ се с този проблем. В момента те получават мостри за изследване от всяка пратка, напуснала Марс. Готвим се да прегледаме проби от няколко вида отровени храни. С половината от всяка проба се хранят плъхове, а при фатален изход останалата част се анализира по всички методи, с които разполагаме.

— Разбирам. И ако чичо Гъс е прав, предполагам, че имате и екип на Марс, нали?

— Много опитни хора. Ще успееш ли да заминеш за Луната утре вечер?

— Без съмнение. Ако това е всичко, мога ли да отида да се приготвям?

— Разбира се.

— А ще имате ли някакви възражения, ако ползувам собствения си кораб?

— Не.

Останали сами, двамата учени дълго съзерцаваха приказните светлини на града, преди да заговорят.

— Колко прилича на Лорънс — рече накрая Конуей. — Ще бъде опасно, а той е толкова млад.

— Мислиш ли наистина, че планът ти ще успее?

— Разбира се — засмя се Конуей. — Ти чу последния му въпрос относно Марс. Той няма намерение да отива на Луната. Познавам го добре. Това е най-сигурният начин да бъде защитен. Официално ще съобщим, че заминава за Луната, а хората от Централната лаборатория са инструктирани да потвърдят пристигането му там. Така твоите заговорници, ако съществуват, няма да се усъмнят, че е член на Съвета, а и той ще поддържа инкогнитото, защото ще мисли, че така ще ни заблуди. Умен е и може би ще направи онова, което ние не успяхме. Още е млад и може да бъде управляван, но след няколко години ще сме му ясни.

Апаратът за свръзка на Конуей тихо звънна.

— Какво има? — попита той.

— Лично съобщение за вас, сър.

— За мен ли? Предайте го! — Той погледна неспокойно Хенри. — Не може да е от конспираторите, за които дрънкаше.

— Отвори го и виж — предложи Хенри.

Конуей разряза плика и гледа известно време втречено написаното. После се усмихна малко нервно, подхвърли листа на Хенри и се отпусна отново в креслото.

Хенри взе писмото. Съобщението се състоеше само от два разкривени реда, които гласяха:

„Работете по своя начин! Аз съм на Марс!“ и отдолу подпис „Дейвид“.

— Много добре го управляваш — избухна в смях Хенри.

На Конуей не му оставаше нищо друго освен да се присъедини към него.

3. ХОРА ЗА ФЕРМИТЕ НА МАРС

За родения на Земята, Земя означаваше планетата Земя. Тя беше само третата по ред планета от това слънце, което бе познато за обитателите на Галактиката под името Сол. В официалната география обаче понятието включваше всички тела от Слънчевата система. Марс беше толкова Земя, колкото самата Земя, а жителите на Марс бяха толкова земляни, колкото ако живееха на Земята. Законни във всяко отношение. Те гласуваха наравно с всички за представителите във Всеземния конгрес и за Президента на планетата.

Но приликата свършваше дотук. Земляните на Марс се смятаха за съвсем отделен и по-добър род, а новодошлият трябваше да измине дълъг път, за да бъде приет от марсианския земеделец като нещо повече от обикновен турист. Дейвид Стар разбра това почти веднага щом влезе в сградата за наемане на земеделски работници. Един дребен мъж вървеше по петите му. Той беше висок пет фута и два инча, а носът му би се трил в гръдната кост на Дейвид, ако застанеха лице срещу лице. Дребосъкът имаше бледочервена коса, сресана право назад и голяма уста. Носеше типично облекло на земеделски работник — горна дреха с отворена яка и високи до бедрата, яркоцветени ботуши.

Като се отправи към гишетото, над което светеше надпис „Наемане на земеделски работници“, Дейвид чу около себе си тропот на крака.

— Стой! Забави ход, приятелю! — извика един писклив глас.

Дребният мъж му бе препречил пътя.

— Какво мога да направя за вас? — попита Дейвид. Дребосъкът внимателно го огледа, после протегна ръка и я облегна небрежно на талията на землянина.

— Кога слезе от подвижната стълба? — попита той.

— Каква стълба?

— Землянин, при това твърде обемист. Тясно ли ти стана там?

— Да, аз съм от Земята.

Дребният мъж отпусна ръцете си една след друга надолу, така че те се удариха с плясък в ботушите му. Този жест на земеделските работници означаваше налагане на собствената воля.

— В такъв случай — рече той, — предполагам, че ще заемете чакаща позиция и ще оставите един тукашен жител да си осигури работа.

— Както обичате — отвърна Дейвид.

— А ако имате някакви възражения относно реда си, можем да ги разгледаме, когато излезем оттук или по всяко време след това. Казвам се Бигман^[1]. Аз съм Джон Бигман Джонс, но можете навсякъде да ме намерите под името Бигман. — Той направи пауза и после добави — Това, замлянино, е моят прякор. Някакви възражения?

— Никакви — отвърна сериозно Дейвид.

— Отлично! — рече Бигман и отиде към гишето.

Дейвид се усмихна, когато другият се обърна с гръб и седна да чака.

Дейвид беше на Марс по-малко от дванадесет часа и за това време бе успял да регистрира кораба си под чуждо име в обширния подземен гараж извън града, да наеме стая за през нощта в един от хотелите и да прекара няколко часа в сутрешна разходка из покрития с купол град.

На Марс имаше само три такива града. Тяхната малобройност бе продиктувана от разходите за поддържане на огромните куполи и снабдяването с потоци енергия, необходима за осигуряване на земна температура и притегляне. Този, Уинград-сити, кръстен на името на първия човек, достигнал Марс — Робърт Клара Уинград, бе най-големият. Той почти по нищо не се отличаваше от един град на Земята. Беше почти парче от нея, отрязано и поставено на друга планета, сякаш хората на Марс, намиращи се на тридесет и пет милиона мили от Земята при най-голямото доближаване между двете планети, трябваше да скрият някак си този факт от себе си. В центъра на града, където височината на елипсоидния купол достигаше четвърт миля, имаше дори двадесететажни сгради. Липсваха само две неща: слънце и синьо небе. Самият купол беше прозрачен. Денем той разпръскваше слънчевата светлина равномерно върху цялата площ на града от десет квадратни мили. Интензивността на светлината във всички зони на купола беше слаба, така че за хората в града „небето“ бе бледожълто.

Общият ефект обаче беше приблизително еквивалентен на земен облачен ден. С настъпването на нощта куполът избледняваше и изчезваше в беззвездната чернота. Но тогава светваха уличните светлини и Уинград-сити приличаше повече от всякога на Земята. В сградите изкуственото осветление се използваше през цялото денонощие.

Внезапно избухнала разправия накара Дейвид да вдигне поглед.

— По дяволите! — викаше Бигман. — Вие сте ме вписали в черния списък!

Мъжът зад гишето изглеждаше объркан. Той имаше пухкави бакенбарди, с които пръстите му продължаваха да си играят.

— Нямаме черни списъци, мистър Джонс... — започна той.

— Казвам се Бигман. Какво има? Страхувате ли се да покажете приятелското си отношение? Първите няколко дни ме наричахте Бигман.

— Нямаме черни списъци, Бигман. Сега не се търси работна ръка за фермите.

— Какво говорите? Онзи ден Тим Дженкинс бе назначен само за две минути.

— Дженкинс има опит с ракетите.

— Аз мога да управлявам ракета не по-лошо от Тим.

— Но тук сте записан като сеяч.

— И то добър. Нямате ли нужда от сеячи?

— Слушай, Бигман — каза човекът зад гишето, — записал съм те в списъка на резервите. Това е всичко, което мога да направя. Ще ти се обадя, ако нещо се промени. — Той впи поглед в регистрационната книга пред себе си, проследявайки равнодушно записаното в нея.

— Добре, но аз ще стоя тук, докато получите следващото работно място — отвърна през рамо Бигман, отдалечавайки се от гишето. — Ако не ме искат, нека ми го кажат в лицето, разбирате ли? Лично на мен, Джон Бигман Джонс.

Мъжът зад гишето не отговори. Бигман, мърморейки под нос, седна да чака.

Дейвид стана и отиде към гишето. Никой друг не оспори реда му.

— Бих желал да получа работа — каза той.

Мъжът вдигна поглед.

— Какъв вид? — попита той и взе една бланка за наемане на работници.

— Всякаква земеделска работа, каквато можете да ми предложите.

— На Марс ли сте израснал?

— Не, сър, от Земята съм.

— Съжалявам, но нямам свободни места.

— Слушайте, аз умея да работя и се нуждая от работа. Велика Галактико! Нима тук има закон, забраняващ на земляните да работят?

— Няма, но във фермите почти не се намира работа за хора без опит.

— Аз все пак се нуждая от работно място.

— В града има много работни места. Идете на съседното гише.

— Не ми е нужна работа в града.

Мъжът зад гишето го погледна с колебание и Дейвид без труд разбра погледа му. Хората пътуваха за Марс по много причини. Едната от тях бе, когато Земята ставаше неудобна за тях. При съобщение за беглец градовете на Марс бяха грижливо претърсвани (в края на краищата те бяха част от Земята), но досега не бяха откривали никого във фермите. За земеделските синдикати най-добрият работник бе този, който не смееше да отиде на друго място.

— Име? — попита чиновникът и забодде очи във формуляра.

— Дик Уилямс — отвърна Дейвид, като посочи името, под което бе регистрирал кораба.

— Къде мога да се свържа с вас? — го попита чиновникът без да му поиска документите.

— Хотел „Лендис“, стая 212.

Разпитването продължи още дълго. По-голямата част от формуляра трябваше да остане празен. Накрая чиновникът въздъхна и постави бланката в един прорез. Тя бе автоматично микрофилмирана и добавена към постоянните регистрации на офиса.

— Ще ви уведомя, ако се появи нещо — рече той, но думите му не вдъхваха надежда.

Дейвид си тръгна. Не очакваше да го потърсят, но все пак се беше регистрирал като сеяч, търсещ работа.

Следващата стъпка...

В този момент в кантората за наемане на работници влязоха трима души, при което дребният мъж, Бигман, скочи гневно от мястото си. Сега той беше с лице към тях. Държеше ръцете си свободно до бедрата, въпреки че Дейвид не виждаше никакво оръжие.

Трима новодошли спряха.

— Май и друг път сме срещали тук Бигман — могъщото джудже — рече през смях единият от вървящите отзад. — Може би той търси работа, шефе.

Говорещият бе широкоплещест и с разплескан върху лицето нос. В устата си имаше полусдъвкана незапалена пура от зелен марсиански тютюн и силно се нуждаеше от бръснене.

— Тихо, Грисуълд — смъмра го мъжът отпред.

Той бе възнисък и закръглен, а нежната кожа на бузите и врата му бе лъскава и гладка. Бе облечен, разбира се, в типичните за Марс работни дрехи, но те бяха от много по-фин материал в сравнение с тези на другите земеделски работници в помещението. Високите до бедрата му ботуши бяха на тъмно- и светло-розови спирали.

При всичките си по-късни пътувания по Марс Дейвид Стар никога не видя два чифта ботуши с еднакви шарки, нито ботуши, които да не са с крещящо ярки цветове. Това беше белег на индивидуалността сред земеделските работници.

Бигман приближаваше тримата изпъчил малките си гърди и с изкривено от гняв лице.

— Искам си документите от теб, Хенес — каза той. — Имам право на тях.

Възниският мъж отпред беше Хенес.

— Не заслужаваш никакви документи, Бигман — каза тихо той.

— Без прилични документи не мога да си намеря друга работа. Работих при вас две години и свърших своята част от работата.

— Ти направи много повече от това. Махай се от пътя ми! — Той мина тежко покрай Бигман, приближи се до гишето и каза: — Нуждая се от опитен сеяч. Искам да е достатъчно висок. Той трябва да замени едно малко момче, от което желая да се освободя.

Бигман почувствува това.

— Ей богу, прав си! — извика той. — Аз наистина направих много повече. Искаш да кажеш, че бях дежурен, когато не би трябвало да бъда. Бях дежурен достатъчно дълго, за да те видя да пътуваш по

пясъка на пустинята посреднощ. Само гдето на следващата сутрин не знаеше нищо за това, освен че бях преместен, защото съм го споменал. Но без документи за квалификация...

Хенес го погледна отегчено през рамо.

— Грисуълд, изхвърли този глупак — нареди той. Бигман не отстъпи, макар Грисуълд да бе направил две крачки към него.

— Добре. Един по един — каза той с пискливия си глас.

В този момент обаче се намеси Дейвид, който застана между тях.

— Вие сте на пътя ми, приятел — каза Грисуълд. — Трябва да изхвърля малко смет.

— Всичко е наред, Земни. Остави го на мен! — извика Бигман зад гърба на Дейвид.

Дейвид не му обърна внимание.

— Това е обществено място, приятел — обърна се той към Грисуълд. — Ние всички имаме право да стоим тук.

— Нека не спорим, приятел — продължи Грисуълд и сложи грубо ръка на рамото му, сякаш да го отстрани от пътя си.

Дейвид улови светкавично китката на Грисуълд, изви я зад гърба му и го блъсна по рамото. Той се завъртя, политна назад и се удари силно в пластмасовата преграда, разделяща стаята на две.

— Аз предпочитам да споря, приятел — рече Дейвид. Чиновникът се бе изправил с вик. Струпаха се и работещите по другите гишета, но никой не посмя да се намеси.

— Много добре за човек от Земята — смееше се Бигман и тупаше одобрително Дейвид по гърба.

Грисуълд бавно възстанови дишането си. Разтърси глава. Ритна настрана пурата, която бе паднала на пода и вдигна поглед. Очите му изпускаха искри от ярост. Той се отблъсна от стената и в ръката му проблесна стоманено острие.

Дейвид отстъпи встрани и вдигна ръка. Малкият крив цилиндър, който обикновено почиваше уютно под мишницата му, се спусна по ръкава в готовата да го улови длан.

— Внимавай, Грисуълд! — извика Хенес. — Той има бластер!

— Хвърли оръжието! — заповяда Дейвид. Грисуълд диво изруга, но металът звънна на пода. Бигман се стрелна напред и вдигна острието, кискайки се на поражението на брадясалия. Дейвид го взе от Бигман и го разгледа.

— Безобидна на вид играчка, забранена за притежаване от един земеделски работник — каза той. — Какъв е законът на Марс срещу носене на силов нож?

Дейвид го знаеше като най-ужасното оръжие в Галактиката. На вид представляваше къса дръжка от неръждаема стомана, която беше малко по-дебела от дръжката на нож. В нея бе вграден малък мотор, който можеше да генерира невидимо, девет инча дълго и остро като бръснач, силово поле. То бе в състояние да проникне през всякаква материя. Бронята беше безполезна срещу него и тъй като проникваше така лесно през кости, както и през плът, пронизването с него бе почти винаги фатално.

Хенес пристъпи между тях.

— Къде е позволителното ви за носене на бластер, Земни? — попита той. — Приберете го и ще бъдем квит.

— Почакайте — каза Дейвид, когато Хенес понечи да си тръгне. — Вие търсехте човек, нали?

— Да, търся — потвърди Хенес.

— Отлично. Аз пък търся работа.

— Трябва ми опитен сеяч. Имате ли квалификацията на такъв?

— Не.

— Жънал ли сте някога? Можете ли да управлявате пясъкоход? Накратко, вие сте само, доколкото мога да съдя по дрехите ви — и той отстъпи назад, сякаш да получи по-добра обща представа — един землянин, който случайно може да си служи умело с бластер. Не мога да ви използвам.

— Нито дори — гласът на Дейвид спадна по шепот — ако ви кажа, че се интересувам от отравяния с храна ли?

Лицето на Хенес не се промени. Дори не мигна.

— Не разбирам за какво говорите — отвърна той.

— Тогава помислете по-добре — Дейвид се усмихна слабо, но малко хумор имаше в тази усмивка.

— Да се работи в марсианска ферма не е лесно — рече Хенес.

— Не съм от тези, които търсят лесното — отвърна Дейвид.

— Е, може би не сте. Отлично, ще ви дадем подслон, храна и като начало три ката дрехи и чифт ботуши. В края на първата година ще получите петдесет долара. Ако не изкарате годината, парите пропадат.

— Достатъчно почтено. Каква ще бъде работата?

— Единствената, която можете да вършите — общ помощник при склада с храна. Ако се учите, ще бъдете повишен. В противен случай ще изкарате годината на тази служба.

— Дадено. А за Бигман?

— Не, сър! — изкрюка Бигман, който поглеждаше ту единия, ту другия. — Няма да работя за този пясъчен бръмбар и вас не съветвам.

— Какво ще кажете за един къс срок срещу документите ви? — подхвърли Дейвид.

— Добре — съгласи се Бигман. — Само за един месец.

— Той приятел ли ви е? — попита Хенес.

— Не бих дошъл без него — кимна Дейвид.

— Тогава наемам и него. Ще работи един месец само срещу документите си, но ще трябва да си държи езика зад зъбите. Никакво заплащане освен документите му. Сега да се махаме оттук. Моят пясъкоход е отвън.

Петимата излязоха. Дейвид и Бигман вървяха най-отзад.

— Дълга ти една услуга, приятел — каза Бигман. — Ще я имаш, когато поискаш.

Пясъкоходът беше открит, но Дейвид виждаше цепнатините, в които се плъзгаха панелите, така че той можеше да бъде закрит отвсякъде, защитавайки го от бушуващите пясъчни бури на Марс. Колелата му бяха широки, за да намаляват до минимум склонността към потъване при пресичане на рохкави пясъчни наноси. Стъклената площ бе намалена до минимум, а където я имаше, тя се сливаше със заобикалящия я метал, сякаш бе споена с него.

Улиците бяха многолюдни, но никой не обръщаше внимание на обичайната гледка от пясъкоходи и земеделски работници.

— Ние ще седнем отпред — каза Хенес, — а вие и вашият приятел, Земянино, можете да седнете отзад.

Докато говореше, той седна на шофьорското място. Контролните уреди бяха в средата на предната преграда с центрирани върху тях ветрови стъкла. Грисуълд зае мястото вдясно от Хенес.

Бигман се отпрати към задната част на колата и Дейвид го последва. Зад него имаше някой.

— Внимавай! — внезапно извика Бигман. Вторият от доверените хора на Хенес, с пепеляво брадато лице, се беше свил зад вратата на

колата. Дейвид бързо се дръпна, но беше вече твърде късно. Последното, което видя, беше бляскавата цев на оръжието в ръката му. Той осъзна мекия мъркащ звук, но едва ли усети нещо. Един далечен глас каза: „Добре, Зъкис. Влез отзад и ги наблюдавай.“ Думите сякаш идваха от края на дълъг тунел. Имаше едно последно моментно усещане за движение напред и после пълна пустота.

Дейвид Стар се отпусна на седалката и от него изчезна последният признак на живот.

[1] Голям мъж — бел.пр. ↑

4. ИЗВЪНЗЕМЕН ЖИВОТ

Разпокъсани светлинни петна плаваха покрай Дейвид Стар. Той бавно започна да усеща едно ужасно боцкане по цялото тяло и изолиран натиск в гърба. Натискът в гърба се свеждаше до факта, че той лежеше върху твърд дюшек. Боцкането, той знаеше, бе последица от пар-пистолета — едно оръжие, чието излъчване действуваше парализиращо върху нервните центрове в основата на мозъка.

Преди светлината да стане кохерентна и преди да почувствува добре заобикалящата го среда, той усети разтърсване на раменете и едно далечно ужилване на отсечени плесници по бузите си. Светлината плисна в отворените му очи и той вдигна изтръпналата си ръка, за да се предпази от следващата плесница.

Над него се бе навел Бигман с малкото си личице и чип топчест нос, почти докосващ неговия.

— Ей богу, помислих, че са те довършили! — възкликна той.

— Като че ли почти го направиха — каза Дейвид като се надигна на лакът. — Къде се намираме?

— В земеделския затвор. Човек няма полза да се опитва да излезе оттук. Вратата е заключена, а прозорците са с решетки. — Той изглеждаше подтиснат.

Дейвид се опипа под мишниците. Бяха му взели бластерите. Естествено! Това трябваше да се очаква.

— Бигман, тебе също ли те зашеметиха? — попита той.

Бигман поклати отрицателно глава.

— Зъкис ме хоризонтира с приклада на револвера си. — Той опипа предпазливо и с отвращение една област от черепа си. После се изпъчи. — Но първо почти му счупих ръката.

През вратата се чува стъпки. Дейвид седна и зачака. Влязоха Хенес и един по-възрастен мъж с продълговато лице, украсено с бледо сини очи и сиви рунтави вежди, които изглеждаха фиксирани в постоянна дълбока бръчка. Облечен бе в градски костюм, който много

приличаше на тези от Земята. Дори му липсваха марсианските ботуши до бедрата.

Хенес се обърна първо към Бигман.

— Отивай в склада за храна — нареди той — и първия път, когато кихнеш без разрешение, ще бъдеш счупен на две.

Хенес го изчака да излезе и заключи вратата след него. После се обърна към човека със сивите вежди.

— Този е, мистър Макиан. Нарича себе си Уилямс — представи го той.

— Имал си късмет, че само си го зашеметил, Хенес. Ако го беше убил, ценно олово щеше да отиде с него в пясъчния канал.

— Беше въоръжен. — Сви рамене Хенес. — Не можехме да рискуваме. Във всеки случай, той е тук, сър.

Те говореха за него, мислеше си Дейвид, сякаш той не беше там или бе само още една нежива част от леглото.

— Ей, ти там — строго се обърна към Дейвид Макиан. — Тази ферма е моя. Всичко на повече от сто мили във всяка посока е на Макиан. Тук аз казвам кой да бъде освободен или затворен, кой да работи или гладува и дори кой да живее или умре. Разбираш ли какво ти казвам?

— Да — отвърна Дейвид.

— Тогава бъди откровен и няма от какво да се страхуваш. Ако се опиташ да скриеш нещо, ние рано или късно ще го разберем и може би ще трябва да те убием. Разбираш ли ме все още?

— Отлично.

— Уилямс ли ти е името?

— Това е единственото име под което съм на Марс.

— Достатъчно откровено. Какво знаеш за отравянето с храна?

Дейвид спусна краката си от леглото.

— Сестра ми умря след една следобедна закуска с хляб и конфитюр — каза той. — Тя бе дванадесетгодишна, а се просна там мъртва още с конфитюр по лицето. Повикахме доктор. Той каза, че е отровена от храна и ни предупреди да не ядем нищо в къщи, докато не се върне с подходяща екипировка за анализ. Не се върна. Вместо него дойде друг, който изглежда имаше твърде голяма власт. Придружаваха го двама мъже в цивилни дрехи. Той ни накара да опишем как е станало всичко и после ни каза че е починала от сърдечен удар. Ние му

казахме, че това е смешно, защото сестра ми никога не е страдала от сърце, но той не поиска да ни чуе. Предупреди ни, че ако разпространяваме смешни истории относно отравяне с храна, ще си имаме неприятности. После той взе буркана с конфитюр със себе си. Дори се беше ядосал, че сме избърсали конфитюра от устните на моята сестра.

Опитах се да се свържа с нашия доктор, но неговата медицинска сестра никога не призна, че си е в кабинета. Влязох със сила в кабинета му и го открих там, но той ми каза, че е поставил погрешна диагноза. Изглежда се страхуваше. Отидох в полицията, но те не пожелаха да ме изслушат. Бурканът с конфитюр, който тримата мъже отнесоха със себе си, бе единственото нещо в къщи този ден, от което беше яла само сестра ми. Бурканът беше току-що отворен и бе доставка от Марс. Ние сме старомодни хора и си обичаме старата храна. Това бе единственият марсиански продукт в къщи. Опитах се да открия чрез вестниците да е имало и други подобни отравяния. Всичко това ми се струваше така подозрително. Дори отидох в Международния град. Напуснах работа и реших на всяка цена да разбера какво е убило сестра ми и да се опитам да разоблича всеки, който може да е отговорен за това. Навсякъде претърпях неуспех. И тогава дойде полиция със заповед за арест. Аз почти я очаквах и успях да избягам. На Марс дойдох по две причини. Първо, това бе единственият начин да избегна затвора (макар сега да не изглежда така, нали?) и второ, защото открих едно нещо. В ресторантите на Международния град имаше два или три подозрителни смъртни случаи и всеки един от тях беше в ресторант, известен с марсианската си кухня. И така, аз реших, че отговорът е на Марс.

Макиан потърка с палец брадичката си.

— Историята изглежда логически свързана, Хенес — каза той.
— Какво мислиш?

— Предлагам да вземем имената и датите и да я проверим. Ние не познаваме този човек.

— Ти знаеш, че това е невъзможно — прозвуча почти раздражително гласът на Макиан. — Не искам да правя нищо, което би разпространило новината за цялата тази бъркотия. Това може да навреди на синдикатите. — Той се обърна към Дейвид: — Възнамерявам да изпратя Бенсън да говори с теб. Той е нашият

агроном. — После отново към Хенес: — Ти стой тук, докато дойде Бенсън.

Измина около половин час преди да дойде Бенсън. През това време Дейвид се бе облегал на възглавницата и не обръщаше никакво внимание на Хенес, който от своя страна му отвърщаше със същото.

После врата се отвори и един глас каза:

— Аз съм Бенсън. — Това бе благ колеблив глас, който принадлежеше на около четиридесетгодишен индивид с кръгло лице, редееща коса и безрамкови очила. Малката му уста се разтегна в усмивка. — А вие, предполагам, сте Уилямс, нали? — продължи той.

— Точно така — отвърна Дейвид.

Бенсън погледна предпазливо младия землянин.

— Предразположен ли сте към насилие? — попита го той.

— Аз съм обезоръжен — изтъкна Дейвид — и се намирам във ферма, пълна с хора, готови да ме убият, ако прекрача прага на позволеното.

— Съвсем вярно. Ще ни оставиш ли сами, Хенес?

— Това не е безопасно, Бенсън — запротестира Хенес.

— Моля те — благите очи на Бенсън го погледнаха над очилата.

Хенес изръмжа, плясна с ръка ботуша в знак на недоволство и излезе. Бенсън заключи вратата след него.

— Знаете ли, Уилямс, през последната половин година аз се издигнах и станах важна клечка тук. Дори Хенес ме слуша. Още не съм свикнал с това. — Той се усмихна отново. — Кажете ми. Мистър Макиан твърди, че вие наистина сте бил свидетел на смъртен случай от това странно отравяне с храна.

— Да, на моята сестра.

— О! — Бенсън се изчерви. — Ужасно съжалявам. Зная, че тази тема на разговор е болезнена за вас, но може ли да науча подробностите? Много е важно.

Дейвид повтори историята, която бе разказал на Макиан.

— И смъртта настъпи толкова бързо?

— Само пет-десет минути след като беше яла.

— Ужасно! Ужасно! Нямайте представа колко опечаляващо е всичко това. — Той нервно потърка ръце. — Във всеки случай, Уилямс, аз бих желал да допълня вашата история. И така, и така сте се досетил за по-голямата част от нея. А аз някак си също се чувствавам

отговорен през вас за случилото се на вашата сестра. Ние всички тук, на Марс, сме отговорни, докато не разгадаем тази мистерия. Тези отравяния продължават вече месеци наред. Не са много, но са достатъчно, за да ни поставят в безизходно положение. Проследихме по обратен път отровените храни и сме сигурни, че не идват от нито една ферма. Но едно нещо излезе наяве: Цялата отровена храна идва от Уинград-сити. Другите два града на Марс са засега извън подозрение. Хенес действуваше съгласно предложението, че източникът на заразата е вътре в града. Той предприемаше по своя инициатива среднощни пътувания до него, но нищо не откри.

— Разбирам. Това обяснява забележките на Бигман — рече Дейвид.

— А? — лицето на Бенсън изразяваше недоумение, но после се проясни. — О, вие имате предвид дребния мъж, който обикаля наоколо и вика през цялото време. Да, той видял Хенес да напуска фермата през нощта и последният го изхвърли. Твърде импулсивен човек е. Във всеки случай, аз мисля, че Хенес бърка. Естествено е цялата отрова да минава през Уинградсити. Той е централен пункт на доставките за цялото полукуълбо. Сега дори мистър Макиан вярва в преднамереното разпространяване на заразата от някоя агенция. Той и някои други от синдикатите са получили писмени предложения да продадат фермите си на нищожно ниски цени. За отравянето не се споменава нищо и няма никакви доказателства за каквато и да е връзка между предложенията за покупка и тази ужасна история.

Дейвид слушаше внимателно.

— И кои са направили тези предложения за покупка? — попита той.

— Откъде да знаем? Аз съм виждал писмата, но в тях само се казва, че ако предложенията се приемат, синдикатите трябва да изпратят кодирано радиосъобщение на една частна субетерна вълна. В писмата се споменава още, че предложената цена се намалява всеки месец с десет процента.

— Не можеше ли да бъде проследен пътят на писмата?

— Страхувам се, че не. Те минават през обикновената поща с пощенски знак „астероид“. Кой би се наел да претърсва астероидите?

— Беше ли уведомена Планетната полиция?

Бенсън тихо се засмя.

— Мислите ли — каза той, — че мистър Макиан или който и да е от синдикатите би извикал полицията за подобно нещо? Това е за тях обявяване на персонална война. Вие не оценявате правилно марсианския манталитет, мистър Уилямс. Вие не се обръщате към закона, когато сте в беда, ако не искате да си признаете, че става дума за нещо, с което не можете да се справите сам. Никой земеделски работник не е пожелал някога да стори това. Аз предложих тази информация да бъде предоставена на Научния съвет, но мистър Макиан не се съгласи. Той каза, че Съветът се е занимавал безуспешно с отравянето и че той би се справил и без тези проклети глупаци. И тогава се намесих аз.

— Вие също ли работите върху отравянето?

— Точно така. Аз съм агрономът на фермата.

— Така ви титулува и мистър Макиан.

— Аха. По-точно казано, агрономът е човек, който се специализира в науката за селското стопанство. Аз съм обучаван в принципите на поддържане на плодородието, редуване на културите и други неща от този сорт. Специализирал съм се по марсианските проблеми. Такива като мен се броят на пръсти и могат да заемат твърде добра служба, въпреки че понякога земеделските работници губят търпение с нас и мислят, че сме само учени идиоти без практически опит. Във всеки случай, аз съм изучавал допълнително също ботаника и бактериология, така че съм назначен от мистър Макиан за завеждащ изследователската програма на Марс по въпроса за отравянията. Другите членове на синдикатите ни сътрудничат.

— И какво открихте, мистър Бенсън?

— Всъщност толкова малко, колкото и Научният съвет, което не е изненадващо, като се има предвид колко мизерна екипировка и помощ имам в сравнение с тях. Но аз съм развил определени теории. Отравянето е твърде бързо за всичко друго освен за бактериална отрова. Поне ако вземем предвид получаващата се дегенерация на нервите и другите симптоми. Подозирам, че причината е марсианска бактерия.

— Какво?

— Знаете ли, на Марс има живот. Когато пристигнали тук първите земляни, планетата била покрита с прости форми на живот. Това били огромни водорасли, чийто синьозелен цвят бил забелязан

през телескопите, преди още да бъдат възможни космическите пътешествия. Имало и подобни на бактерии форми, живеещи от водораслите и дори малки като насекоми същества, които са се движели свободно и са произвеждали своя собствена храна подобна на растения.

— Съществуват ли още?

— Разбира се. Ние ги изчистихме напълно от областите, които превърнахме в наши собствени ферми, и на тяхно място внесохме наши бактерии, необходими за развитието на растенията. В некултивираните области обаче марсианският живот все още процъфтява.

— Но как тогава биха могли да се заразят нашите растения?

— Това е един добър въпрос. Разбирате ли, марсианските ферми не приличат на земните, с които сте свикнали. На Марс фермите не са под открито небе. Тук Слънцето не дава достатъчно топлина за земните растения и няма дъждове. Но има добра, плодородна почва и достатъчно въглероден двуокис, от който главно живеят растенията. И така, житните култури на Марс растат под огромни стъклени плоскости. Те се сеят, отглеждат и жънат почти напълно автоматизирано, така че нашите земеделски работници са най-вече механици. Фермите се напояват изкуствено посредством общопланетна система от тръби, водещи началото си от полярните шапки. Разказвам ви това, за да разберете, колко трудно би било обикновеното заразяване на растенията. Полетата са затворени и пазени от всички посоки освен отдолу.

— Какво означава това? — попита Дейвид.

— Това означава, че отдолу се намират знаменитите Марсиански пещери. В тях може би има разумни марсианци.

— Искате да кажете марсианци-хора ли?

— Не хора, но организми, разумни като човека. Имам причина да вярвам, че съществуват марсиански умове, горящи от желание да изгонят нас, нашествениците-земляни от лицето на своята планета.

5. ВРЕМЕ ЗА ВЕЧЕРЯ

— Поради каква причина? — попита Дейвид. Бенсън изглеждаше смутен. Той бавно приглади с ръка редките кичури коса, които не успяваха да скрият лежащите между тях розови ивици от оплешивяващия череп.

— Никаква, с която да мога да убедя Научния съвет. Дори никаква, която да мога да представя на мистър Макиан — каза той. — Но вярвам, че съм прав.

— Има ли нещо, за което бихте желали да говорите?

— Не зная. Дълго време не съм говорил с никой друг освен със земеделски работници. Впрочем, вие очевидно сте завършили колеж. Какво сте изучавали в него?

— История — отвърна бързо Дейвид. — Тема на дисертацията ми беше международната политика в ранната атомна ера.

— О! — Бенсън изглеждаше разочарован. — И никакви научни курсове ли?

— Имах няколко по химия и един по зоология.

— Разбирам. Ще се опитам да убедя мистър Макиан да ви остави да ми помагате в лабораторията. Работата няма да е кой знае каква, тъй като нямате научна подготовка, но ще бъде по-добра от тази, която би ви дал Хенес.

— Благодаря ви, мистър Бенсън. А относно марсианците?

— О, да. Това е достатъчно просто. Може би не знаете, но на дълбочина няколко мили под марсианската повърхност има огромни пещери. Толкова се знае от данните за земетресенията или по-скоро марсотресенията. Някои изследователи твърдят, че те са резултат от ерозията на водата в дните, когато на Марс все още е имало океани. По-късно обаче било уловено излъчване с неземан произход, осъществено вероятно от разумно същество. Идващите изпод земята сигнали са твърде подредени, за да са нещо друго. Това наистина има смисъл, ако спрете да мислите за него. В младостта си планетата вероятно е притежавала достатъчно вода и кислород за поддържане на

живот, но поради слабата ѝ гравитация, двете субстанции бавно са изтекли в космоса. Ако е имало разумни марсианци, те трябва да са предвидили това и да са издълбали на известна дълбочина под повърхността огромни пещери, в които да са се оттеглили с достатъчно въздух и вода, за да продължат съществуването си. Сега, предполагам, те са открили, че на повърхността на тяхната планета се е заселил отново разумен живот, но този път от друга планета и са се уплашили от евентуално спречкване с него. Това, което наричаме отравяне с храна, може да е бактериологична война.

— Да, разбирам вашата гледна точка — рече замислено Дейвид.

— Но биха ли я разбрали синдикатите? Или Научният съвет? Е, няма значение. Вие скоро ще работите за мен и може би с общи усилия ще успеем да ги убедим.

Той се усмихна и протегна своята деликатна ръка, която буквално изчезна в огромната лапа на Дейвид Стар.

— Мисля, че сега ще ви пуснат — каза Бенсън.

Пуснаха го и за пръв път Дейвид имаше възможността да наблюдава как работи сърцето на една марсианска ферма. Тя, разбира се, бе също покрита с купол както града. Дейвид беше сигурен в това от първия момент, в който дойде в съзнание. Не може да се очаква да дишате свободно въздух и да живеете при земна гравитация, ако не сте под захранван с енергия купол.

Естествено куполът беше много по-малък от градския. Най-голямата му височина беше сто фута, а полупрозрачната му конструкция беше видима във всичките си подробности. Редици флуоресценгни светлини надделяваха над слабо проникващата през полупрозрачния купол слънчева светлина. Цялата конструкция покриваше около половин квадратна миля.

След първата вечер обаче Дейвид имаше малко време за да разшири своите наблюдения. Куполът на фермата изглеждаше пълен с хора и всички те трябваше да бъдат хранени три пъти дневно. Особено вечер, след свършване на дневната работа, те изглеждаха безкрайно много на брой. Дейвид стоеше зад масата за раздаване на храна и флегматично пълнеше пластмасовите чинии на минаващите край него земеделски работници. Накрая той откри, че чиниите бяха произведени

специално за ползуване в марсианските ферми. От топлината на човешките ръце те можеха да се размекват и да обгръщат отвсякъде храната, когато бе необходимо тя да се носи в пустинята. Така размекнати, чиниите задържаха пясъка отвън, а топлината вътре. Под купола на фермата те можеха отново да стават плоски и да се използват по обичайния начин.

Земеделските работници почти не обръщаха внимание на Дейвид. Само Бигман, чиято подвижна фигура се плъзгаше между масите, заменяйки бутилките със сос и съдовете с подправки, му махаше от време-навреме с ръка. Това беше ужасно падане на общественото положение за дребния мъж, но той се отнасяше философски към него.

— Касе се само за един месец — обясняваше той веднъж в кухнята, когато приготвяха яденето за деня, а главният готвач бе излязъл по своя работа за няколко минути, — а повечето от момчетата знаят срока и ми облекчават пребиваването. Разбира се, тук са Грисуълд, Зъкис и цялата банда, които лижат подметките на Хенес. Но какво ме интересува това? Всичко е само за няколко седмици.

— Нека не те тревожи това, че момчетата не се сближават с теб — казваше друг път той. — Те знаят, че си землянин, разбираш ли, и че си твърде добър за такъв, както знам аз. Хенес или Грисуълд са винаги около мен, за да са сигурни, че няма да кажа на другите каквото знам. Но те ще поумнеят.

Обаче процесът отнемаше време. За Дейвид всеки ден се повтаряше едно и също нещо: земеделски работник със своята чиния, една буца картофено пюре, един черпак грах и малък стек (на Марс животинската храна беше много по-оскъдна от растителната, тъй като месото се доставяше от Земята). После земеделският работник си вземаше сам тънко парче кейк и чаша кафе. Следваше друг земеделски работник с друга чиния и всичко се повтаряше отново. За тях Дейвид беше само един землянин с черпак в едната ръка и вилица с големи зъби в другата. Не бе дори личност, само черпак и вилица.

Готвачът промуши глава през вратата, взирайки се с малките си очички над увисналите под тях торбички.

— Хей, Уилямс! — извика той. — Размърдай се и занеси малко храна в специалната столова!

Макиан, Бенсън, Хенес и някои други, които се смятаха за особено важни от гледна точка на положението си или дългосрочността на службата, вечеряха в отделна стая. Те седяха на маси, а храната им се сервираше. Дейвид беше правил това и преди. Той приготви специалните порции и ги занесе в стаята върху масичка за сервиране. Минаваше спокойно по своя път между масите, започвайки от тази, на която седяха Макиан, Хенес и още двама. На масата на Бенсън се забави. Бенсън пое чинията с усмивка и „Как сте?“ и започна да се храни с охота. Дейвид се наведе, за да изчетка невидимите трохи от масата, при което доближи устата си до ухото му и съвсем тихо го попита:

— Някой във фермата да се е отравял?

Бенсън се сепна от внезапно прозвучалите думи и хвърли бърз поглед на Дейвид. После също така бързо отмести погледа си и се опита да изглежда равнодушен. Той поклати отрицателно глава.

— Зеленчуците са марсиански, нали? — промърмори Дейвид.

Един нов глас прозвуча в стаята. Това бе грубо подвикване от другия ѝ край.

— По дяволите, земно магаре, мърдай по-живо!

Това бе Грисуълд с все още брадясало лице. Сигурно се бръсне понякога, мислеше Дейвид, тъй като космите никога не ставаха по-дълги, но никой не ги беше виждал и по-къси.

Грисуълд седеше на последната маса. Гневът все още бушуваше в него.

— Дай тук тази чиния, келнер — озъби се той. — По-бързо! По-бързо!

Дейвид не бързаше да му я подаде, а Грисуълд удряше бързо с вилицата по масата. Дейвид се придвижи по-бързо и вилицата звънна остро върху твърдата пластмаса на подноса. Балансирайки подноса с една ръка, Дейвид улови с другата юмрука на Грисуълд и започна да го стиска с нарастваща сила. Другите трима на масата бутнаха назад столовете си и станаха.

— Пусни вилицата и поискай порцията си прилично, за да не я получиш всичката наведнъж — каза с нисък леден глас Дейвид, който прозвуча достатъчно тихо, за да го чуе само Грисуълд.

Грисуълд се сгърчи, но Дейвид не отхлабваше хватката. Коляното на Дейвид в облегалката на стола на Грисуълд не

позволяваше на земеделския работник да се отблъсне от масата.

— Помоли любезно — каза Дейвид, усмихвайки се с измамно благородство. — Като възпитан човек.

Грисуълд дишаше тежко. Вилицата падна от изтръпналите му пръсти.

— Остави ме да взема подноса — изръмжа той.

— Това ли е всичко?

— Моля — изсъска Грисуълд.

Дейвид свали ниско подноса и освободи юмрука му, който бе побелял от нарушеното кръвообращение. Грисуълд го масажира известно време с другата ръка и после посегна за вилицата. Той гневно се огледа, но в очите на останалите срещна само равнодушие. Работата в марсианските ферми беше тежка и всеки сам трябваше да се грижи за себе си.

— Уилямс! — извика Макиан, който беше станал.

— Да, сър — приближи се Дейвид.

Макиан не спомена директно нищо за току-що случилото се и остана за момент неподвижен, гледайки внимателно Дейвид, сякаш го виждаше за пръв път и видяното му харесваше.

— Би ли желал да участвуваш утре в проверката? — попита го той.

— Проверка ли, сър? Какво е това? — попита Дейвид наблюдавайки скришом масата.

Бифтекът от чинията на Макиан бе изчезнал, но грахът и картофеното пюре бяха почти недокоснати. Той очевидно нямаше куража на Хенес, който бе омел своята.

— Проверката е ежемесечна обиколка на цялата ферма. Това е стар фермерски обичай. Проверяваме за случайни счупвания на стъклото, за повреди в напоителната система и селскостопанските машини, а също и за възможно браконьерство. При тази проверка се нуждаем от колкото се може повече силни мъже.

— Желая да дойда, сър.

— Добре! Така и предполагам. — После се обърна към Хенес, който слушаше внимателно със студен и безизразен поглед. — Харесва ми стилът на това момче, Хенес. Може би ще успеем да направим, от него земеделски работник. — И още... — гласът му се сниши и Дейвид, който се отдалечаваше, не можа да чуе нищо повече, но от

бързият скрит поглед на Макиан към масата на Грисуълд можеше да предположи, не се касаеше за комплимент по адрес на дългогодишния земеделски работник.

Дейвид долови шум от стъпки в стаята си и се задействува още преди да се беше събудил напълно. Той се плъзна бързо от далечната страна на леглото и се скри под него. На фона на проникващата през прозореца бледа флуоресцентна светлина му се мярнаха нечии боси крака. Част от лампите в купола на фермата се оставяха да светят и през периода за сън, за да се избегне необичайно черния мрак.

Дейвид чакаше. Той чу шумоленето на чаршафите при напразното опипване на леглото му, а след това и тих шепот.

— Землянино, землянино! Къде си по дяволите...

Дейвид докосна едно от стъпалата и бе възнаграден от внезапно отдръпване и рязко задържане на дъха.

Имаше пауза и после една глава, безформена в здрача, се доближи до неговата.

— Землянино, тук ли спиш?

— Че къде другаде, Бигман? Под леглото ми харесва.

— Можеше да ме принудиш да извикам и тогава щях да си имам големи неприятности. Трябва да говоря с теб — шепнеше сърдито дребният мъж.

— Сега е твоят шанс — засмя се тихо Дейвид и изпълзя изпод леглото.

— Ти си твърде подозрителен за един землянин — каза Бигман.

— Разбира се — отвърна Дейвид, — защото искам да живея.

— Ако не внимаваш, няма да можеш.

— Така ли?

— Така. Глупаво е, че дойдох. Ако ме заловят тук, никога няма да получа документите си. Ти ми помогна, когато бях в нужда и сега е моментът да ти се отплатя. Какво си направил на този отвратителен Грисуълд?

— Дадох му малък урок.

— Малък урок ли? Той беше побеснял. Хенес направи всичко възможно, за да го успокои.

— Това ли дойде да ми кажеш, Бигман?

— Част от него. Бях зад гаража точно след изключване на светлините. Не подозираха, че съм наблизил, а аз не им се обадох. Във

всеки случай, Хенес четеше конско на Грисуълд: първо, че се е спречкал с тебе пред очите на Стареца и второ, че не е имал мъжеството да доведе спречкването докрай, щом веднъж го е започнал. Грисуълд беше твърде разгневен, за да говори смислено. Той изгъркори нещо относно това как щял да се добере до твоята гуша. Хенес каза... — започна той и спря. — Слушай, не ми ли каза, че за тебе Хенес е съвсем чист?

— Такъв изглежда.

— Тези среднощни пътувания...

— Видял си го само веднъж.

— Веднъж е достатъчно. Ако това е било законно, защо не ми го кажеш направо?

— Не е моя работа да го казвам, Бигман, но всичко изглежда законно.

— Ако случаят е такъв, какво тогава има той срещу теб? Защо не си отзове кучетата?

— Какво искаш да кажеш?

— Когато Грисуълд свърши да говори, Хенес каза, че той трябва да се въздържа. Каза още, че утре ще бъдеш на проверка и това ще бъде удобен момент. Тогава помислих, че трябва да дойда и те предупредя. Земянино, по-добре не ходи на тази проверка.

— Каза ли Хенес за какво ще бъде проверката? — попита невъзмутимо той.

— Не чух. Те отминаха, а аз не можех да ги последвам, защото щях да се окажа на открито. Предполагам, че не е трудно за досещане.

— Може би, но представи си, че се опитаме да открием точно каква цел преследват.

— Как мислиш да го направиш?

— Като бъда на проверката и дам възможност на момчетата да ми покажат.

— Не можеш да направиш това — каза Бигман. — Не можеш да се мериш с тях на една проверка. Ти, бедни Земянино, не знаеш нищо за Марс.

— Тогава, предполагам, това би означавало самоубийство — рече флегматично Дейвид. — Нека почакаме и ще видим.

Той потупа Бигман по рамото, обърна се на другата страна и се приготви да спи.

6. ПЯСЪЦИ, МАХАЙТЕ СЕ!

Вълнението под купола на фермата по повод на проверката започна веднага щом бе включена главното флуоресцентно осветление. Имаше ужасен шум и лудо препускане. Пясъкоходите бяха изведени в редици, като всеки земеделски работник се грижеше за своя.

Макиан беше навсякъде без да се задържи никъде твърде дълго. Хенес определяше групите и уточняваше пътищата през огромната площ на фермата. Той вдигна поглед, когато минаваше край Дейвид и спря.

— Още ли имаш намерение да участвуваш в проверката, Уилямс? — попита той.

— Не бих я пропуснал.

— Добре тогава, тъй като нямаш собствена кола, ще ти зачисля една от общия склад. Щом веднъж ти бъде зачислена, тя е твоя и трябва да се грижиш за нея и да я поддържаш в работно състояние. Всеки ремонт или повреда, които сметем, че са по твоя вина, ще бъдат за сметка на заплатата ти. Разбра ли?

— Съвсем честно.

— Ще те сложа в групата на Грисуълд. Зная, че не се разбирате много, но той е нашият най-добър човек на полетата, а ти си само един землянин без опит. Можеш ли да управляваш пясъкоход?

— Мисля, че с малко практика ще мога да се справя с всяко движещо се превозно средство.

— Ще можеш, а? Ще ти дадем твоя шанс. — Той се готвеше да отmine, когато забеляза Бигман и излая: — Къде мислиш, че отиваш, а?

Бигман беше току-що престъпил прага на залата за събрания. Той бе с нова екипировка, а ботушите му лъщяха като огледало. Беше с гладко сресана коса и порозовяло от търкане лице.

— На проверката, Хенес... мистър Хенес — отвърна провлачено Бигман. — Не съм под арест и все още притежавам своята

квалификация на земеделски работник. Това означава също, че имам право на моята стара кола и на моята стара група.

— Ти четеш много правилници — сви рамене Хенес — и сигурно така пише в тях. Но само още една седмица Бигман, само още една седмица. Носа си само да покажеш след това на макианска територия, ще те стъпча.

Бигман направи закана жест по посока на отдалечаващия се гръб на Хенес и после се обърна към Дейвид.

— Използувал ли си някога филтър за нос, Земянино?

— Не, никога. Но, разбира се, съм чувал за него.

— Да си чувал не е като да си го използвал. Намерих един и за теб. Гледай, ще ти покажа как да го сложиш. Не, не. Извади си палците оттам. Наблюдавай сега как си държа ръцете. Така е правилно, сега над главата и се уверяваш, че лентите на врата не са усукани, иначе ще получиш главобол. Сега можеш ли да виждаш през тях?

Горната част на лицето на Дейвид се беше превърнал в опакована в пластмаса уродливост, а двойният маркуч, който идваше от кислородните цилиндри и минаваше нагоре от всяка страна на брадичката, му допринасяше още повече за нечовешкия му вид.

— Дишаш ли трудно? — попита Бигман. Дейвид се мъчеше и бореше за глътка въздух. Той махна филтъра.

— Как го пускаш в действие? Филтърът няма дозатор.

— Връщам си гдето ме уплаши миналата вечер — смееше се Бигман. — Не е необходим дозатор. Бутилките подават автоматично кислород при контакт на филтъра с лицето ти и автоматично го спират, когато го махнеш.

— Тогава нещо в него не е в ред. Аз...

— Няма нищо нередно. Бутилките подават кислород при газово налягане една пета от нормалното, колкото е налягането на марсианската атмосфера, затова не можеш да го всмучеш тук, където то е една нормална атмосфера. Навън в пустинята той ще действа отлично. Само помни, че трябва да вдишваш през носа, а да издишваш през устата, иначе ще замъглиш очилата и това няма да е хубаво.

Той обиколи важно стройното високо тяло на Дейвид и поклати неодобрително глава.

— Не зная какво да направя за твоите ботуши. Черно и бяло! Приличаш на боклукчия или нещо подобно. — Бигман погледна

самодоволно своите, които бяха съчетание на бледозелено и яркочервено.

— Ще се справя — рече Дейвид. — Ти по-добре се качвай в своята кола. Изглежда се готвят да потеглят.

— Прав си. Е, не се безпокой. Внимавай за смяната на гравитацията. Трудно се понася, ако не си свикнал. И, Земянино...

— Е?

— Отваряй си очите на четири. Знаеш какво имам предвид.

— Благодаря. Ще внимавам.

Сега пясъкоходите се бяха подредили в квадрати по девет. Те бяха повече от сто, всеки със своя земеделски работник, взиращ се напред над контролното табло. Всяко превозно средство беше ръчно нашарено с хумористичен замисъл. Пясъкоходът на Дейвид бе покрит с такива надписи от половин дузината предишни собственици. Те започваха с „Внимание, момичета!“, обикаляш куршумообразния нос на колата и завършваха с „Това не е пясъчна буря, това съм аз!“ върху задната броня.

Дейвид се покатери в пясъкохода и затвори вратата. Тя прилепна плътно и сякаш се сля с корпуса. Непосредствено над главата му се намираше филтровият отвор, който позволяваше изравняване на въздушното налягане вътре и отвън колата. Прозорците ѝ бяха леко замъглени, което бе доказателство за срещнати и издържани прашни бури. Контролното табло се стори на Дейвид достатъчно познато. В по-голямата си част те бяха стандартни за неземните коли. Манипулациите на няколкото непознати бутона бяха обяснени.

Грисуълд мина край него, жестикулирайки му яростно.

— Свали предните си стъкла, глупако! — викаше той. — Не потегляме в буря!

Дейвид потърси подходящия бутон и го намери върху кормилния вал. Стъклата, които изглеждаха споени с метала, потънаха в отворите за тях и видимостта се подобри. Разбира се, помисли той. Марсианската атмосфера едва ли можеше да породи достатъчно силен вятър, за да попречи, а сега беше марсианското лято и не бе твърде студено.

— Хей, Земянино! — го повика един друг глас. Той вдигна поглед. Махаше му Бигман, който беше също в групата от девет коли на Грисуълд. Дейвид отвърна на поздрава му.

Междувременно част от купола се повдигна и първите девет коли бавно влязоха във въздушния шлюз. Куполът се затвори зад тях. След няколко минути шлюзът се отвори отново празен и пое още девет коли.

Гласът на Грисуълд прозвуча внезапно и високо до ухото на Дейвид. Дейвид се обърна и видя малкия приемник в покрива на колата точно зад главата му. Малкият отвор с решетка в горната част на кормилния вал беше микрофона.

— Група осма, готови ли сте?

Гласовете прозвучаха последователно един след друг: „Номер едно, готов. Номер две, готов. Номер три, готов.“ След номер шест имаше малка пауза. После се обади Дейвид: „Номер седем, готов.“ След това „Номер осем, готов.“ Последен прозвуча пискливият глас на Бигман: „Номер девет, готов.“

Частта от купола се повдигна отново и колите пред Дейвид започнаха да се движат. Дейвид бавно настъпи реостата, позволявайки на електричеството да достигне двигателя. Неговият пясъкоход подскочи напред само за да се блъсне в задницата на предния. Той отпусна рязко реостата и почувствува потреперването на колата под него. Шлюзът ги обхващаше като малък тунел затварящ се отзад.

Той усети съскането на въздуха, изпомпван от шлюза и вкарван обратно в купола. Сърцето му затупа силно, но ръцете държаха здраво кормилото.

Дрехите на Дейвид се издуваха, а въздухът се процеждаше навън през пролуката между горния край на ботушите и бедрата му. Почувствува изтръпване на ръцете и брадичката. Започна непрекъснато да преглъща, за да облекчи нарастващата болка в ушите си и след пет минути откри, че се задъхва от недостиг на кислород.

Другите бяха поставили филтрите си. Той направи същото и този път кислородът се плъзна равномерно към ноздрите му. Дейвид вдишваше дълбоко и издишваше през устата. Ръцете и стъпалата му бяха още изтръпнали, но изтръпването бе започнало да отмира.

В този момент вратата на шлюза се отвори пред тях и червените пясъци на Марс заблестяха на слабата слънчева светлина.

— Пясък, махай се! — изреваха в един глас осемте земеделски работници и първите коли от групата потеглиха.

Това бе традиционният вик на земеделските работници, който прозвуча остро и пронизително в редкия въздух и пясъкоходът запълзя през линията, маркираща границата между метала на купола и марсианската почва.

И тя го удари!

Внезапната смяна на гравитацията приличаше на рязко падане от хиляда фута. С пресичането на линията изчезнаха сто и двадесет от неговите двеста фунта тегло. Той се вкопчи за кормилото, докато траеше това неприятно чувство за непрекъснато падане. Пясъкоходът променяше наслуки посоката си.

До съзнанието на Дейвид достигна гласът на Грисуълд, който бе запазил своята дрезгавост въпреки слабата звукопроводност на редкия въздух.

— Номер седем, назад в линия!

Дейвид се бореше с кормилото, бореше се със собствените усещания, мъчеше се да проясни погледа си. Той пое с усилие кислород през филтъра на носа си и най-лошото бавно премина.

Той видя как Бигман погледна обезпокоен към него и му махна с ръка за поздрав. После се съсредоточи върху пътя.

Марсианската пустиня беше почти равна, равна и гола. Нямаше дори стрък трева. Това място е било мъртво и пустинно от кой знае колко милиона години. Внезапно му хрумна, че може би греши. Може би наистина пустинните пясъци са били покрити със синьозелени микроорганизми, преди земяните да дойдат и ги изгорят, за да освободят място за своите ферми.

Колите отпред вдигаха прах, който се издигаше бавно, сякаш беше част от филм, пуснат със забавени движения. Тя се утаяваше също така бавно.

Колата на Дейвид вървеше лошо. Той увеличи скоростта и откри, че става нещо нередно. Колите през него се придържаха към земята, а неговата подскачаше при всяка неравност като Джекребит^[1]. Неговата кола излиташе във въздуха при всяка незначителна неравност на повърхността, при всеки издаден скален контур. Тя се носеше лениво във въздуха, с въртящи се на няколко инча от земята колела. После също така плавно се спускаше долу, дръпвайки рязко напред веднага щом колелата ѝ докоснеха земята.

Това причиняваше изоставането му, а когато увеличаваше скоростта, за да ги настигне, подскачането ставаше още по-лошо. Виновна, разбира се, беше слабата гравитация, но другите успяваха да се справят. Той се чудеше как.

Ставаше все по-студено. Дори през марсианското лято температурите едва надминаваха точката на замръзване. Дейвид можеше да гледа право в Слънцето. То изглеждаше нищожно малко на моравото небе, на което той различи и три-четири звезди. Въздухът беше твърде рядък, за да ги скрие или да разпръсне светлината по такъв начин, че да се получи синият цвят на земното небе.

— Колите с номер едно, четири и седем — наляво! — прозвуча отново гласът на Грисуълд. — Колите с номера две, пет и осем — към центъра! Колите с номера три, шест и девет — надясно! Колите с номера две и три ще бъдат отговорници на своите участъци.

Колата на Грисуълд с номер едно започна да завива наляво и Дейвид, следвайки я с очи, забеляза черната линия на хоризонта в тази посока. Номер четири последва номер едно, а Дейвид зави рязко наляво, за да запази ъгъла на променяне на посоката. Това, което последва, го изненада. Колата му поднесе и той едва успя да реагира. Дейвид се вкопчи в кормилото и го завъртя в посока на плъзгането. Той изключи напълно хранването и почувствува стърженето на колелата при въртеливото движение на колата напред. Пустинята се завъртя през очите му.

— Настъпи аварийната спирачка. Педалът е точно вдясно от този на реостата — чу той тънкия глас на Бигман от предавателя.

Дейвид отчаяно се опита да намери педала на аварийната спирачка, но болящите го стъпала не откриха нищо. Тъмната линия на хоризонта се появи пред него и изчезна. Сега тя бе много по-ясно очертана и по-широка. Дори при това мигновено появяване естеството ѝ ставаше ужасно очевидно. Това бе една от пукнатините на Марс, дълга и права. Както многобройните такива на земната Луна, те представляваха пукнатини в планетната повърхност, причинени от изсъхването ѝ през милионите години. Бяха по-широки от сто фута и никой не бе измервал дълбочината им.

— Стъпвай навсякъде и ще го откриеш — извика Бигман.

Дейвид го послуша и внезапно почувствува слабо хлътване под пръстите си. Бързото въртене на пясъкохода премина в ужасно

стържене. Вдигнаха се облаци прах, които го задавиха и скриха всичко. Той се наведе върху кормилото и зачака. Колата постепенно забави движението си и накрая спря.

Дейвид се облегна назад и известно време диша спокойно. После свали филтъра, избърса вътрешната му повърхност, докато студеният въздух щипеше носа и очите му, и после го постави отново. Дрехите му бяха червеносиви от прахта, която се беше напластила и върху, брадичката му. Той чувствуваше сухотата ѝ върху устните си, а вътрешността на колата бе изцапана с нея.

Другите две коли от подгрупата спряха до него. От едната се измъкна Грисуълд. Филтърът правеше брадясалото му лице ужасно грозно. Дейвид внезапно осъзна причината за популярността на брадите сред земеделските работници. Те бяха защита срещу студения вятър на Марс.

Грисуълд ръмжеше, показвайки жълтите си и изпочупени зъби.

— Землянино — каза той, — ремонтът на този пясъкоход ще бъде финансиран от твоята заплата. Ти чу предупреждението на Хенес.

Дейвид отвори вратата и слезе. Отвън колата приличаше на смачкан варел. Гумите бяха разкъсани и от тях се подаваха огромни зъби, които очевидно бяха „аварийна теглителна сила“.

— Нито цент няма да бъде удържан от заплата ми, Грисуълд. В колата нещо не е било в изправност.

— Сигурно. И това е шофьорът. Глупавият некадърен шофьор, ето какво не е било в изправност в колата.

Една друга кола пристигна със скърцане и Грисуълд се обърна към нея. Брадата му сякаш настръхна.

— Махай се оттук, бръмбар такъв! Гледай си твоята работа!

Бигман изскочи от колата.

— Но не преди да огледам пясъкохода на землянина — заяви той.

На Марс Бигман тежеше по-малко от петдесет фунта и с един дълъг нисък скок той беше при Дейвид. Бигман погледна под колата и се изправи.

— Къде са балансните тежести, Грисуълд? — попита той.

— За какво служат те, Бигман? — на свой ред попита Дейвид.

— Когато излизаш на слаба гравитация с един от тези пясъкоходи — заговори бързо малкият човек, — на всяка от осите му поставят греда с дебелина един фут. При силна гравитация ги сваляш.

Съжалявам, приятелю, но нито за миг не помислих, че това би могло да бъде...

Дейвид го прекъсна. Това обясняваше защо неговата кола се понасяше нагоре при всяка неравност, докато другите се движеха прилепнали към терена.

— Знаеше ли, че ги няма? — обърна се той към Грисуълд.

— Всеки отговаря за колата си. Ако не си забелязал, че липсват, грешката е твоя — изруга Грисуълд.

Останалите коли също се бяха приближили. Около тримата бе образуван кръг от космати мъже. Всички стояха тихо, слушаха внимателно и не се намесваха.

— Проклет кварцов къс — избухна Бигман, — човекът е новак. Той не би могъл да знае...

— Спокойно, Бигман — намеси се Дейвид. — Това е моя работа. Питам те отново, Грисуълд, знаеше ли предварително, че липсват?

— Аз ти казах, Земни. В пустинята всеки трябва да се грижи за себе си. Не възнамерявам да ти бъда бавачка.

— Добре. В такъв случай аз веднага ще се погрижа за себе си — отвърна Дейвид и се огледа. Бяха почти на ръба на пукнатината. Още десет фута и той щеше да бъде мъртъв. — В такъв случай ти също ще трябва да се погрижиш за себе си, защото аз взимам твоята кола. Можеш да се върнеш с моята до купола на фермата или да стоиш тук. Не ме е грижа.

— Велики Марс! — извика Грисуълд и се хвана за оръжието, но изведнъж от кръга мъже, наблюдаващи сцената, се разнесе вик:

— Честна борба! Честна борба!

Законите на Марс бяха сурови, но не позволяваха използването на нечестни предимства. Това се разбираше от всички и се прилагаше строго. Само чрез такива предпазни мерки можеше всеки човек да бъде защитен от евентуален силов нож в гърба или бластерен изстрел в корема.

— Ще се разберем, като се върнем — каза Грисуълд, като огледа суровите лица около себе си. — А сега на работа.

— Ще се видим в купола, ако желаеш — отвърна Дейвид. — Но веднага отстъпи настрана.

Той вървеше напред без да бърза, а Грисуълд отстъпваше.

— Глупав наивник! Не можем да се бием с юмруци, когато сме с филтри на лицата. Имаш ли в черепа си нещо друго освен кости?

— Тогава го свали — отвърна Дейвид. — И аз ще сваля моя. Спри ме в честна борба, ако можеш.

— Честна борба! — разнесе се одобрителният вик на тълпата.

— Приеми или отстъпи, Грисуълд! — извика Бигман. После подскочи напред и измъкна бластера му.

— Готов ли си? — попита Дейвид и постави ръка на своя филтър.

— Ще броя до три — извика Бигман. Носеха се неясни викове. Всички бяха в напрегнато очакване. Грисуълд му хвърли яростен поглед.

— Едно — започна да брой Бигман.

Щом чу „три“ Дейвид спокойно махна филтъра си и го хвърли настрана заедно с прикачените към него кислородни бутилки. Стоеше незащитен и сдържаше дъха си, за да не поеме въздух от негодната за дишане атмосфера на Марс.

[1] Голям северноамерикански заек — бел.пр. ↑

7. БИГМАН ПРАВИ ОТКРИТИЕ

Грисуълд не се помръдна и неговият филтър остана на мястото си. От групичката на наблюдаващите се разнесе заплашително ръмжене.

Дейвид се движеше възможно най-бързо, нагаждайки крачките си към слабата гравитация. Той се хвърли несръчно напред (сякаш го задържаше вода) и обхвана рамената на Грисуълд. После се извъртя встрани, за да избегне коляното на земеделския работник. Протегна ръка към брадясалото лице на противника си, сграбчи филтъра и го хвърли настрана.

Грисуълд изписка и се опита да го хване, но не успя. После се овладя и затвори устата си, за да не губи въздух. Леко залитайки, той се отскубна от Дейвид и започна да обикаля около него.

Измина близо една минута, откакто Дейвид бе поел въздух за последен път. Дробовете му бяха напрегнати. С кръвясали очи Грисуълд се снишаваше и приближаваше боязливо към Дейвид. Краката му пружинираха, а движенията му бяха грациозни. Привикнал към слабата гравитация, той умееше да ги координира. Дейвид установи мрачно, че за него това е непостижимо. При първото рязко, лошо преценено движение можеше да се просне на земята.

Напрежението се увеличаваше с всяка измината секунда. Дейвид не позволяваше да го стигнат и наблюдаваше как гримасата на Грисуълд става все по-измъчена. Дейвид трябваше да издържи по-дълго от него. Той имаше дробове на атлет, докато Грисуълд ядеше и пиеше твърде много, за да бъде в добра форма.

Пукнатината привлече погледа на Дейвид. Бе само на четири фута зад него — един стръмен бряг, който се спускаше перпендикулярно надолу. Натам го притискаше Грисуълд. Спря отстъплението си. До десет секунди другият трябваше да го атакува. Би трябвало.

И Грисуълд го атакува.

Дейвид се дръпна настрана и със силен юмручен удар го улучи в челюстта.

Грисуълд залитна, вдиша и напълни дробовете си със смес от аргон, неон и въглероден двуокис. Грохваше бавно и ужасно. Опита се да запази равновесие. Почти успя, но отново залитна напред...

В ушите на Дейвид прозвуча вик на смущение. С треперещи крака, глух и сляп за всичко друго освен за своя филтър на земята, той се върна при колата. С голямо усилие на волята успя да нагласи филтъра и прикрепил бутилките към него. Накрая пое голяма глътка кислород, която се вля в дробовете му като студена вода в пресъхнало от жажда гърло. Цяла минута единственото му занимание беше да диша. Огромните му гърди се повдигаха и спадаха равномерно. Накрая отвори очи.

— Къде е Грисуълд? — попита той.

Всички го бяха наобиколили начело с Бигман.

— Не видя ли? — попита го учудено Бигман.

— Аз го повалих — отвърна Дейвид и се огледа наоколо.

Грисуълд не се виждаше никъде.

— В пукнатината — каза Бигман и направи плъзгащо се надолу движение с ръка.

— Какво? — попита Дейвид и се намръщи. — Това е лоша шега.

— Не, не.

— Гмурна се през ръба като плувец.

— Ясен случай на самозащита от твоя страна, Земни.

Всички говореха едновременно.

— Почакайте, какво се случи? — попита Дейвид. — Аз ли го хвърлих там?

— Не, Земни — гръмко възрази Бигман. — Не е твое дело. Ти го удари и нещастникът падна. Понечи да стане, но отново залитна и когато се опита да запази равновесие, подскочи напред и падна в пукнатината. Бе твърде заслепен, за да види какво има пред него. Опитахме се да го хванем, но не успяхме. Ако не гледаше само как да те притисне към ръба на пукнатината, за да те бутне в нея, това нямаше да се случи.

Дейвид погледна към хората и те впериха очи в него.

Накрая един от земеделските работници подаде коравата си десници.

— Добро шоу направи, момче — рече той. Казано бе спокойно и означаваше, че го приемат. Бигман извика триумфиращо, подскочи шест фута и докато падаше обратно, направи с крака няколко балетни фигури, които и най-добрият балетист не би могъл да повтори при земна гравитация. Другите вече се тълпяха по-близо до Дейвид. Хора, които преди се обръщаха към него само със „Земни“ или „ти“, или изобщо не го забелязваха, сега го потупваха по гърба и му казваха, че е мъж, с който Марс може само да се гордее.

— Момчета, нека продължим проверката — извика Бигман. — Нужен ли ни е Грисуълд, за да ни показва как?

— Не! — изреваха в отговор всички.

Бигман скочи в колата си, а Дейвид се настани в онази, която само преди петнадесетина минути принадлежеше на Грисуълд.

— Пясък, махай се! — прозвуча още веднъж като вълчи вой в марсианския въздух.

Новината се разпространи по радиото в пясъкоходите, прескачайки празните пространства между затворените в стъкло райони на фермата. Докато Дейвид маневрираше между стъклените стени, всички вече бяха научили за смъртта на Грисуълд.

Останалите осем земеделски работници от бившата група на Грисуълд се събраха още веднъж на отслабващия червеникав светлик от залязващото марсианско слънце и закараха пясъкоходите обратно под купола на фермата. Когато се върна, Дейвид вече бе прочут.

Този ден липсваше редовната вечеря. Тя бе изядена в пустинята преди завръщането, така че по-малко от половин час след завършване на проверката мъжете се събраха пред сградата на управлението и зачакаха.

Нямаше съмнение, че междувременно Хенес и Стареца бяха чули за борбата. Тук имаше достатъчно от „Групата на Хенес“, т.е. от хората, наети след като Хенес бе станал управител и чиито интереси бяха тясно свързани с неговите, така че новината несъмнено бе стигнала и до тях. Хората чакаха с чувство на задоволство.

Земеделските работници не мразеха Хенес. Той беше способен и не бе груб. Но не го и обичаха, защото бе студен и надменен, липсваше му лекотата на общуване, с която се отличаваха предишните

управители. При липсата на социално разделение на Марс това бе сериозен недостатък, който хората тук не прощаваха. А Грисуълд беше непопулярен сред тях.

Общо взето през последните три марсиански години във фермата на Макиан не беше се случвало по-вълнуващо събитие. А една марсианска година е само с един месец по-къса от две земни години.

Появяването на Дейвид бе посрещнато с одобрителни викове, въпреки че малка група в единия край го гледаше мрачно и враждебно. Навярно вътре ги бяха чули, защото Макиан, Хенес, Бенсън и някои други се показаха навън. Дейвид се заизкачва по рампата, водеща към входа, а Хенес излезе напред и погледна надолу.

— Сър, дойдох да обясня причината за станалия днес инцидент — рече Дейвид.

— Един ценен работник от фермата умря при свада с теб — отвърна Хенес с равен глас. — Може ли твоето обяснение да зачеркне този факт?

— Не, сър, но Грисуълд бе победен в честна борба.

— Той се опита да убие момчето — обади се гласа от тълпата. — Случайно бе забравил да постави гредите-тежести на колата му.

Няколко души се засмяха на последната саркастична забележка.

Хенес побледня и сви юмруци.

— Кой каза това? — попита той. Настъпи тишина и след малко един приглушен глас от първите редици на тълпата се обади:

— Моля ви, учителю, не бях аз.

Там стоеше Бигман със скръстени ръце и скромно сведен поглед. Смехът избухна с още по-голяма сила. Хенес с усилие овладя яростта си.

— Поддържаш ли твърдението, че е посегнал на живота ти? — попита той Дейвид.

— Не, сър — отвърна Дейвид. — Твърдя само, че го победих в честна борба, на която бяха свидетели седем земеделски работници. Човек, който влиза в честна борба, иска да излезе от нея по най-добрия възможен начин. Да не възнамерявате да въвеждате нови правила?

От тълпата се надигна вик на одобрение.

— Жалко, че сте били заблудени и подбудени към действие, за което ще съжалявате. Сега всички се върнете на работа и бъдете сигурни, че вашето отношение тази вечер няма да бъде забравено.

Колкото до вас, Уилямс, ние ще обсъдим случая и ще поговорим допълнително. — каза Хенес. После се обърна и влезе в сградата на управлението. След кратко колебание го последваха и останалите.

Рано на другата сутрин Дейвид бе повикан в офиса на Бенсън. Тази нощ имаше голямо чествуване, в което Дейвид не можеше да не участва и сега се прозя дълбоко, докато се навеждаше, за да не се удари в трегера.

— Влез, Уилямс — покани го Бенсън. Облечен бе в бяла рубашка, а във въздуха се усещаше характерна животинска миризма, която идваше от клетките с плъхове и хамстери. — Изглежда ти се спи — усмихна се той. — Седни.

— Благодаря — отвърна Дейвид. — Спи ми се наистина, но с какво мога да ви бъда полезен?

— По-важно е какво аз мога да направя за теб, Уилямс. Ти си в беда и можеш да изпаднеш и в още по-голяма. Страхувам се, че не знаеш какви са условията на Марс. Мистър Макиан има законното право да нареди да те разстрелят, ако се усъмни, че смъртта на Грисуълд е предизвикана от предумишлено убийство.

— Без съд ли?

— Не, но Хенес винаги би могъл да намери двадесет земеделски работници, които да кажат каквото им нареди.

— Но в такъв случай ще има неприятности с останалите, нали?

— Да. Миналата нощ многократно му го повторих. Не мисли, че се разбираме с него. Държи се като диктатор. Следва само собствените си идеи. Например, както ти споменах онзи път, умира да се прави на частен детектив. И мистър Макиан е напълно съгласен с мен. Оставил е Хенес да се грижи за всички преки взимания-давания с работниците и затова вчера не се намеси, но после му каза в лицето, че няма намерение да допусне фермата му да бъде унищожена заради един глупав негодник като Грисуълд. Хенес обеща да остави нещата да се уталожат, но няма да забрави скоро за случилото се. Не е за препоръчване да имаш враг като него тук, на Марс.

— Ще трябва да поема този риск, нали?

— Можем да намалим риска до минимум. Затова поисках разрешение от Макиан да те използвам тук. Можеш да ми бъдеш много полезен, макар да нямаш научна подготовка. Ще ми помагаш като храниш животните и почистваш клетките им. Мога да те науча

как да ги упойваш и инжектираш. Това не е много, но ще те държи далеч от Хенес и ще предотврати размириците във фермата, които не можем да си позволим. Приемаш ли?

— Това би било обществено падение за мъж, който веднъж е бил провъзгласен за земеделски работник — заяви тържествено Дейвид.

— О, Уилямс, не вземай насериозно казаното от тези глупаци! — намръщи се ученият. — Земеделски работник! Пфу! Това звание е прищявка на тъпи бачкатори и нищо повече. Глупаво е да се вслушваш в техните изкривени представи за обществен статус. По-добре работи за мен и ми помогни да разкрием мистерията с отравянето. Така ще отмъстиш и за смъртта на сестра си. Нали затова дойде на Марс?

— Ще работя за вас — съгласи се Дейвид.

— Отлично — каза Бенсън и се усмихна с облекчение.

Бигман надникна дискретно през вратата.

— Хей! — подвикна тихо той.

— Хелоу, Бигман! — отвърна Дейвид и затвори вратата на клетката.

— Тук ли е Бенсън?

— Не. Няма да го има целия ден.

— Това е добре.

Бигман влезе, движейки се внимателно, сякаш да предпази дрехите си от случаен контакт с някой предмет от лабораторията.

— Само не казвай, че имаш нещо против Бенсън.

— Кой, аз ли? Той е само малко... нали разбираш... — и Бигман почука с пръст по слепоочието си. — Кой нормален човек би дошъл на Марс, за да се занимава с разни животинки? Освен това се смята за по-добър специалист от нас и непрекъснато ни проучва как да отглеждаме растенията. Какво знае той? В един колеж на Земята не можеш да научиш нищо за селскостопанската дейност на Марс. А той се прави на по-добър от нас. Нали разбираш какво имам предвид? Трябва от време-навреме да му смачкваме по малко фасона. — Той погледна навъсено Дейвид.

— Я се погледни. Издокарал те е в нощница и те кара да играеш ролята на бавачка на мишки. Защо му позволяваш?

— Това е само временно — отвърна Дейвид.

— Добре — каза Бигман и след кратко размишление му подаде ръка. — Дойдох да се сбогувам с теб.

— Напускаш ли? — попита Дейвид и пое ръката му.

— Моят месец изтече. Получих документите си и ще потърся работа другаде. Радвам се, че те срещнах, Земни. Може би ще се видим отново, след като ти изтече договърът тук. Нали не искаш да останеш завинаги подчинен на Хенес?

— Почакай — задържа ръката му Дейвид. — Отиваш в Уинград, нали?

— Да, но само докато си намеря работа.

— Отлично. От една седмица чакам тази възможност. Не мога да напускам фермата, Бигман, така че би ли ми направил една услуга?

— Разбира се. Само кажи за какво се отнася.

— Малко е рисковано. Ще трябва да се върнеш тук.

— Няма значение. Не ме е страх от Хенес. Освен това има начин да се срещнем, без той изобщо да узнае. Работил съм във фермата на Макиан много по-дълго от него.

Дейвид накара Бигман да седне, а той клекна до него.

— Слушай — зашепна Дейвид на ухото му, — на пресечката на улиците Канъл и Фобос в Уинград-сити, на един от ъглите има библиотека. Искам да ми вземеш от нея няколко филми и един проектор. Информацията за необходимите ми филми е в този запечатан...

Бигман сграбчи десния ръкав на Дейвид и го запретна нагоре.

— Ей, какво правиш? — попита Дейвид.

— Искам да видя нещо — отвърна Бигман. Той бе заголил китката на Дейвид и я гледаше със затаен дъх.

Дейвид не направи опит да си издърпа ръката. Той наблюдаваше собствената си китка без интерес.

— Е, какво си намислил?

— Не е тази — промърмори Бигман.

— Наистина ли? — попита отново Дейвид, като освободи без усилие ръката си от хватката на Бигман и му показа другата китка. Държеше ги и двете пред очите му. — Какво търсиш?

— Ти знаеш какво. Още като дойде тук си помислих, че лицето ти ми е познато. Не можах да се сетя откъде. Кой землянин би могъл да дойде тук и за по-малко от месец да бъде оценен наравно с всеки

местен земеделски работник? И трябваше да чакам да ме изпратиш в библиотеката на Научния съвет, за да се досетя.

— Все още не те разбирам, Бигман.

— Мисля, че ме разбираш, Дейвид Стар — произнесе триумфално той.

8. НОЩНА СРЕЩА

— Ей, по-тихо. — прошепна Дейвид.

— Виждам съм те често по късометражните видеофилми — прошепна Бигман. — Но защо китките ти не показват отличителния знак? Чувал съм, че всички членове на Съвета го имат.

— Къде си чул това и кой ти каза, че библиотеката на Канъл и Фобос е на Научния съвет?

— Не гледай отвисоко на земеделския работник, мистър — изчерви се Бигман. — Аз съм живял в града. Дори съм ходил на училище.

— Извинявай. Не исках да те обидя. Ще ми помогнеш ли?

— Не, преди да съм наясно защо не са татуирани китките ти.

— Много просто. Татуировката е безцветна и потъмнява на въздуха само ако искам.

— Как така?

— Въпрос на емоции. Всяка човешка емоция се съпровожда от един особен хормон в кръвта. Само един вид от тези хормони задействува татуировката, а аз знам емоцията, която го поражда.

Дейвид не направи нищо забележимо, но от вътрешната страна на дясната му китка бавно се появи и потъмня едно петно. Златните точки на Голямата мечка и Орион изгряха за момент и бързо се скриха.

Лицето на Бигман грейна, а ръцете му се спуснаха надолу за механичното плясване по ботушите, но бяха грубо хванати от Дейвид.

— Хей — възкликна Бигман.

— Без вълнение, моля. С мен ли си?

— Разбира се. Довечера ще донеса нещата, които искаш, а сега ще ти кажа къде можем да се срещнем. Навън, близо до Втора секция има едно място... — и той продължи указанията шепнешком.

— Добре — кимна Дейвид. — Ето плика.

Бигман го взе и го пхна в ботуша си.

— От вътрешната страна на по-доброкачествените ботуши до бедрата има един джоб. Знаете ли това, мистър Стар?

— Зная. Но не подценявай тази работа. А моето име, Бигман, е все още Уилямс. Сега остана още едно последно уточняване. Библиотекарят на Съвета е единственият човек, който може да отвори безопасно плика. Ако някой друг се опита да стори това, ще пострада.

— Никой друг няма да го отвори — отвърна Бигман и се изправи. — Има хора, които са по-големи от мен. Зная това. Но каквито и да са, никой не ще ми отнеме този плик, без да ме убие. Освен това аз също няма да го отворя, ако случайно си го помислил.

— Помислих си го — рече Дейвид. — Опитвам се да предвидя всичко.

Бигман се усмихна, закани се шеговито с юмрук на Дейвид и излезе.

Беше станало почти време за вечеря, когато Бенсън се върна. Той имаше нещастен вид и пълничките му бузи бяха увиснали.

— Как сте, Уилямс? — попита апатично той. Дейвид си миеше ръцете като ги потапяше в един специален почистващ разтвор, който обикновено се използваше на Марс за тази цел. Извади ръцете си и ги подложи на струята топъл въздух, за да ги подсуши, докато мръсната вода се оттичаше в резервоарите, където тя се пречистваше и се връщаше към централното хранване. На Марс водата беше скъпа и се използваше повторно, когато това бе възможно.

— Изглеждате уморен, мистър Бенсън — рече Дейвид.

Бенсън затвори грижливо вратата зад себе си.

— Шест души са умрели вчера от отравяне — изтърва се той. — Това е най-големият брой за един ден. Става все по-лошо и изглежда нищо не можем да сторим. — Той погледна намръщено редицата животински клетки. — Всичките са живи, предполагам.

— Да, всичките са живи — отвърна Дейвид.

— Какво можем да направим? Макиан всеки ден ме пита дали съм открил нещо. Да не мисли, че откритията ги намирам сутрин под възглавницата си? Днес бях в хамбарите със зърно, Уилямс. Имаше океан от жито, хиляди тонове, всички приготвени за изпращане на Земята. Вадих зърно за мостра от различни дълбочини, но какво помогнах с това? При съществуващите условия може да се направи приблизителна оценка, че на един милиард зърна се пада едно

заразено. Мислиш ли, че сред тези 50 000 зърна, които съм донесъл тук — той побутна куфара, който бе донесъл със себе си — се намира едно заразено, което се пада на един милиард? Шансът е едно на двадесет хиляди!

— Мистър Бенсън, вие ми казахте, че досега във фермата няма случай на отравяне, въпреки че ядем само марсианска храна — напомни му Дейвид.

— Да, доколкото ми е известно.

— А как стои въпросът за Марс като цяло?

— Не зная — намръщи се Бенсън. — Предполагам, че няма. Иначе щях да чуя. Разбира се, животът на Марс не е така добре организиран, както на Земята. Ако някой земеделски работник умре, просто го погребват, без формалности. Защо се интересуваш?

— Само си помислих, че ако причината е марсиански микроб, хората тук може би са по-привикнали към него, отколкото земните жители. Може би имат имунитет.

— Браво! Нелошо разсъждение за един лаик. Всъщност това е една добра идея. Ще я запомня. — Той потупа Дейвид по рамото. — Иди хапни. Храненето с новите мостри ще започне утре.

Когато Дейвид излезе, Бенсън се зае със своя куфар и започна да изважда малките пакети с грижливо поставени етикети, един от които може би съдържаше така важното отровно зърно. До утре тези мостри щяха да бъдат смляни, всяка малка купчинка прах грижливо размесена и разделена на двадесет подмостри — едни за хранене на животните, а други за изследване.

До утре! Дейвид вътрешно се усмихна. Къде ли щеше да бъде утре той и щеше ли да бъде още жив?

Куполът на фермата бе заспал върху повърхността на Марс като гигантско праисторическо чудовище. Дежурното осветление проблясваше слабо на фона на куполния покрив. В тишината се чуваше само тихото мъркане на машините, които осигуряваха в купола нормалните земни условия на живот.

Дейвид се движеше бързо от сянка до сянка с предпазливост, която до голяма степен бе излишна. Нямаше кой да го види. Твърдата

конструкция на покрива беше ниско над главата му и се спусна стръмно към терена, когато той достигна седемнайстия шлюз.

Вътрешната врата на шлюза бе отворена и Дейвид влезе в него. Светлината на фенерчето му пробягна бързо но стените и откри контролното табло. По него нямаше никакви надписи, но указанията на Бигман бяха достатъчно ясни. Натисна жълтия бутон. Чу се слабо щракане, после пауза и накрая засмукване на въздух. То беше много по-шумно, отколкото в деня на проверката. Шлюзът беше малък, конструиран за трима-четирима души, затова налягането на въздуха в него спадаше далеч по-бързо, отколкото в големия, предвиден да побира девет пясъкохода.

Дейвид нагласи филтъра си и почака съскането да спре. Тишината означаваше изравняване на наляганята. Чак след това натисна червения бутон. Външната врата, се отвори и той излезе навън.

Този път Дейвид не се опитваше да управлява кола. Той се сниши до твърдия студен пясък и почака да премине чувството за преобръщане на стомаха му, предизвикано от смяната на гравитацията. Това му отне само две минути. След преминаване през още няколко смени на гравитацията, мислеше мрачно Дейвид, и той щеше да има така наречените от земеделските работници „гравитационни крака“.

Той се изправи, обърна се, за да се ориентира и замръзна, очарован от откритата се пред него гледка!

Дейвид за пръв път виждаше нощното марсианско небе. Самите звезди бяха старите, познати от Земята, подредени в познатите съзвездия. Разстоянието от Марс до Земята, макар и голямо, бе недостатъчно да промени чувствително относителните местоположения на далечните звезди. Но макар че местоположението им бе същото, блясъкът им бе далеч по-силен.

По-редкият въздух на Марс едва смекчаваше сиянието им и ги правеше да изглеждат като бисери. Разбира се, нямаше луна, както над земята. Двата спътника на Марс, Фобос и Деймос, с диаметър пет или десет мили, бяха твърде малки и по-скоро приличаха на летящи в космоса планини. Въпреки че бяха много по-близо до Марс, отколкото Луната до Земята, те не се виждаха като дискове, а бяха само две звезди между многото.

Той ги потърси, макар да съзнаваше, че и двата може да са от другата страна на Марс. Ниско на западния хоризонт Дейвид долови още нещо. Той бавно се обърна към него. Обектът беше много по-ярък от останалите и с лекия си синьозелен оттенък нямаше равен на себе си по красотата. Отделен от него, с ширината на смаленото Марсианско слънце, се намираше още един, по-жълт обект, чиято яркост обаче бледнееше пред много по-силния блясък на съседа му.

Дейвид не се нуждаеше от звездна карта, за да идентифицира двойния обект. Това бяха Земята и Луната, двойната „вечерница“ на Марс.

Той откъсна очите си от небето, обърна се към едва показващата се над повърхността скала, която се виждаше в светлината на фенерчето му и тръгна към нея. Бигман му бе казал да я използва като ориентир. Марсианската нощ беше студена и Дейвид си мислеше със съжаление за топената мощност на марсианското слънце, отдалечено на сто и тридесет милиона мили.

На слабата звездна светлина пясъкоходът беше почти невидим и Дейвид чу тихото мъркане на двигателя му далеч преди да го види.

— Бигман! — извика той и малкият човек изскочи от колата.

— Слава богу! — възкликна Бигман. — Вече се безпокоях, че си се загубил.

— Защо работи двигателят?

— А как иначе бих могъл да се предпазя от измръзване до смърт? Тук никой не може да ни чуе. Познавам мястото.

— Взе ли филмите?

— Дали съм ги взел ли? Слушай, не зная какво си писал в писмото, но там пет или шест учени ме обикаляха като спътници. Обръщаха се към мен с „Мистър Джонс, това“ и „Мистър Джонс, онова“. „Името ми е Бигман“ поправих ги аз. Тогава те продължиха с „Мистър Бигман, ако обичате“. Във всеки случай, преди да изтече деня, те ми намериха четири филма, два проектора, една кутия, голяма колкото мен, която не съм отварял и ми заеха (или може би ми подариха, доколкото разбрах) един пясъкоход да носи всичко това.

Дейвид се усмихна, но не каза нищо. Той влезе на топло в колата, бързо нагласи проекторите и постави по един филм във всеки от тях. Директното разглеждане беше по-бързо и за предпочитане, но дори в топлата вътрешност на пясъкохода филтърът му беше все още

необходим, а прозрачната изпъкналост, покриваща очите му, правеше невъзможно директното разглеждане.

Пясъкоходът потегли бавно в нощта, повтаряйки почти точно пътя на подгрупата на Грисуълд в деня на проверката.

— Не разбирам какво правиш — каза Бигман. От петнадесет минути той си мърмореше безполезно под нос и сега трябваше да повтори два пъти изречението на по-висок глас, преди замислилият се Дейвид да отговори.

— Какво не разбираш?

— Не разбирам какво правиш. Къде отиваш. Мисля, че и аз трябва да знам, защото отсега нататък възнамерявам да остана с теб. Размишлявах днес, мистър Ст... Уилямс, много размишлявах. Мистър Макиан вече месеци наред е в лошо настроение, а това изобщо не се случваше по-рано. Промяната съвпада с идването на Хенес и неговите нови методи за извъртане и шикалкаване, а колежанинът Бенсън взе внезапно да му лиже подметките. Преди да започне всичко това, той не беше никакъв, а сега е най-голям приятел с важните клечки. На всичко отгоре тук пристигна и ти, а Научният съвет изпълнява всяко твое желание. Знам, че се завихря нещо голямо и искам да взема участие в него.

— Наистина ли? — попита Дейвид. — Видя ли картите, които прожектирах?

— Разбира се. Стари карти на Марс.

— Какво ще кажете за тези насечени области? Знаеш ли какво символизират?

— Всеки земеделски работник може да ти каже. Предполага се, че отдолу има пещери, но не вярвам. Как може да се твърди, че на две мили под повърхността има пещери, когато никой не е слизал да ги види? Кажете ми, моля ти се.

Дейвид не си направи труда да описва на Бигман науката сеизмология. Вместо това го понита:

— Чувал ли си някога за марсианци?

— Разбира се — започна Бигман. — Що за въпрос... — И в този момент пясъкоходът заскърца и затрепери, защото ръцете на малкия човек трепнаха конвулсивно върху кормилото. — Имаш предвид

истински марсианци ли? Марсиански марсианци, а не хора марсианци като нас? Марсианци, живели тук, преди да дойдат хората ли?

Той се засмя с тънкия си глас и когато си пое отново дъх (защото с филтър на носа е трудно едновременно да се смееш и дишаш) каза:

— Значи Бенсън ти е говорил за тях.

— Защо мислиш така, Бигман? — попита Дейвид, който остана невъзмутим и сериозен при смеха на другия.

— Веднъж го сварихме да четете една книга по този въпрос и му се присмяхме. Нещо за подскачащи астериоди. Той се засегна. Нарече ни невежи селянци, а аз погледнах думата в речника и обясних значението ѝ на момчетата. Известно време се говори за този скандал, а Бенсън избягваше да ни среща. След това никога повече не спомена за марсианците пред нас. Сега обаче е преценил, че ти като землянин ще се хванеш на този род измишльотини.

— Сигурен ли си, че са измишльотини?

— Разбира се. Че какво друго? На Марс живеят отпреди стотици години хора и досега никой не е видял марсианци.

— Може би са долу, в пещерите, на дълбочина две мили.

— Пещерите също никой не е виждал. А как ще са слезли там? Хората са обходили всеки инч от повърхността на Марс и никъде не са открили стълби за надолу. Нито асансьори.

— Сигурен ли си? Аз онзи ден видях една.

— Какво? — попита Бигман, като погледна през рамо назад. — Будалкаш ли ме?

— Не стълба, а дупка. Дълбока най-малко две мили.

— Искаш да кажеш пукнатина? Глупости, това не означава нищо. На Марс ги има колкото щеш.

— Точно така, Бигман, но аз имам подробна карта и на пукнатините на Марс. Ето тук, върху картите, които ми донесе, има едно забавно нещо, което не е било забелязано досега. Една пещера се пресича от няколко пукнатини.

— Какво доказва това?

— Има смисъл. Ако изграждаш непропускащи въздух пещери, ще искаш ли да имат дупка на покрива? А има и още едно съвпадение. Всяка пукнатина минава близо до пещера, но без да я докосва, сякаш марсианците ги използват като места за вход към пещерите, които са изградили.

Пясъкоходът внезапно спря. Под слабата светлина на проекторите, които все още бяха фокусирани на две карти, прожектирани върху плоската бяла повърхност на вградените екрани, Бигман се обърна към задната седалка и погледни сериозно Дейвид.

— Почакай една минута, къде отиваме? — попита той.

— Към пукнатината, Бигман. На две мили от мястото, където падна Грисуълд. Там тя минава най-близо до пещерата под Макианската ферма.

— А като стигнем там?

— Е, тогава аз ще се спусна в нея — отвърна спокойно Дейвид.

9. В ПУКНАТИНАТА

— Сериозно ли говориш? — попита Бигман. — Искаш да кажеш — опита да се усмихне той, — че наистина има марсианци, така ли?

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че има?

— Не — реши внезапно той. — Но това няма значение. Казах, че искам да участвувам в тази работа и няма да се откажа.

Колата потегли отново.

Слабата зора на марсианското небе бе започнала да осветява мрачния пейзаж, когато стигнаха пукнатината.

Дейвид се измъкна от колата и се приближи до гигантския процеп. Все още никаква светлина не проникваше вътре. Това беше една черна и зловеща дупка в земята, която се простираше докъдето очи стигат в двете посоки, със сив безличен насрещен ръб. Той насочи фенерчето си надолу и лъчът му изчезна в нищото.

— Сигурен ли си, че това е мястото? — попита приближилият се до него Бигман.

— Според картите тук сме непосредствено до пещерата. На какво разстояние сме от най-близкия вход на фермата?

— Около две мили.

Землянинът кимна. Малко вероятно беше земеделските работници да са стъпвали на това място, освен може би по време на проверка.

— Тогава няма смисъл да чакаме — каза Дейвид.

— Все пак, как възнамеряваш да се спуснеш в нея? — попита Бигман.

Дейвид вече беше извадил от колата кутията, която Бигман донесе от Уинград-сити. Той я отвори и извади съдържанието ѝ.

— Да си виждал някога подобно нещо? — попита той.

Бигман поклати отрицателно глава. Той въртеше между палеца и показалеца си част от това нещо, което се състоеше от двойка въжета с копринена лъскавина, свързани на всеки дванадесет инча с напречници.

— Предполагам, че е въжена стълба — каза Бигман.

— Да — кимна Дейвид, — но не от въже, а от усукан силикон, който е по-лек от магнезия, и по-як от стоманата. Почти не се влияе от срещаните на Марс температури. Най-често тя се използва на Луната, където гравитацията е твърде слаба, а планините — твърде високи. Няма голямо приложение на Марс, който е свят с равнинна повърхност. Голям късмет е, че Съветът е успял да намери една бройка в града.

— И какво ще помогне тя? — попита Бигман, като прекара цялата стълба през ръцете си, докато стигне до металното удебеление в края ѝ.

— Внимавай — предупреди го Дейвид, — ако не е включено обезопасяващото устройство, можеш да се нараниш.

Той взе внимателно стълбата от ръцете на Бигман, обхвана металното удебеление със силните си ръце и ги завъртя в противоположни посоки. Чу се остро щракане, но удебелението не се промени видимо.

— Сега гледай.

Почвата на Марс изтъняваше и изчезваше с приближаването към пукнатината, а ръбът ѝ беше гола скала. Дейвид се наведе и с леко натискане на удебелението в края на стълбата докосна слабо скалата, която изглеждаше червеникава от руменеещото утринно небе. После дръпна ръката си, а то остана там, балансирано под странен ъгъл.

— Повдигни го — рече той.

Бигман се наведе и се опита да го повдигне. За момент той се озадачи, защото удебелението не се помръдна. После се напъна с всички сили, но отново нищо не се получи.

— Какво направи? — попита ядосано той.

— Когато обезопасяващото устройство е освободено, всеки натиск върху удебелението освобождава ивица силово поле с дължина около дванадесет инча, което се врязва в скалата. После краят на полето се удължава под прав ъгъл с около шест инча в двете посоки, за да получи формата „Г“. Краищата на полето са заоблени, а не остри, така че не можеш да го освободиш чрез клатушкаме насам-натам. Единственият начин да измъкнеш удебелението е да разбиеш скалата.

— А ти как го освобождаваш?

Дейвид прекара стоте фута дължина на стълбата през ръцете си, докато стигне до едно подобно удебеление в другия ѝ край. Той го усука и после го мушна в скалата. То остана в нея, но след петнадесетина секунди първото удебеление се освободи от скалата и падна настрана.

— Ако задействуващ едното удебеление — поясни Дейвид, — другото автоматично се дезактивира. Или, разбира се, ако нагласиш обезопасяващото устройство на задействуваното удебеление — той се наведе и го направи, — то също се дезактивира.

Бигман клекна. В местата, където допреди малко бяха двете удебеления, сега имаше тесни отвори с дълбочина около четири инча. Те бяха твърде малки, за да може да си пъхне пръста в тях.

Дейвид Стар продължи:

— Взел съм вода и храна за една седмица — каза той. — Страхувам се, че кислородът няма да ми стигне за повече от два дни, но ти ще ме чакаш цяла седмица. Ако дотогава не се върна, ще предадеш това писмо в щаба на Съвета.

— Почакай! Искаш да кажеш, че тези приказни марсианци...

— Имам предвид много неща. Може да се подхлъзна или стълбата да не е в изправност. Може случайно да я закрепя в слаба скала. Всичко се случва. И така, мога ли да разчитам на теб?

— Хубава работа! — Бигман изглеждаше разочарован. — Предлагаш ми да стоя тук горе, докато ти поемаш целия риск.

— Така работи един екип, Бигман. Нали знаеш.

Беше се навел над ръба на пукнатината. Слънцето докосваше хоризонта пред тях, а небето просветляваше от черно към мораво. Пукнатината обаче оставаше една отблъскваща тъмна бездна. Оскъдната атмосфера на Марс не разпръскваше много добре светлината и Слънцето можеше да прогони вечната нощ от пукнатината само когато беше в зенита си.

Дейвид хвърли флегматично стълбата в пукнатината. Нишките, от които бе направена, не издадоха никакъв шум при търкането си в скалата. Чуха се само едно-две тупвания на удебелението в другия ѝ край на дълбочина сто фута.

Дейвид провери дали стълбата е закрепена добре и като се хвана за най-горната ѝ пречка, се метна на нея. Главата му се подаваше над повърхността.

Бигман го гледаше с широко отворени очи.

— Сега си върви и вземи колата със себе си — каза Дейвид. — Филмите и проекторите върни на Съвета. Остави тук само скутера.

— Дадено — отвърна Бигман.

Всички коли имаха аварийни платформи на четири колела, които можеха да пътуват петдесет мили със собствена тяга. Те бяха неудобни и изобщо не защитаваха от студа или, още по-лошо, от прашните бури. Все пак, когато пясъкоходът се повреди далеч от дома, да пътуваш със скутер бе по-добре, отколкото да чакаш да те намерят.

Дейвид Стар погледна надолу. Беше твърде тъмно, за да види края на стълбата, чиято лъскавина проблясваше в сивотата. Той пуска краката си да се люлеят свободно и заслиза надолу с лице към скалата, като същевременно броеше изминатите стъпала. На осемдесетото стъпало спря, мушна лявата си ръка над едно от стъпалата, облегна се на него така, че и двете му ръце да останат свободни и изтегли долния край на стълбата.

Когато удебелението се озова в ръката му, той се пресегна надясно и го мушна в скалата. После го дръпна силно, за да провери дали е добре закрепено и бързо премина върху стълбата, провесена от новата точка на закрепване. Едната му ръка остана върху частта от стълбата, която бе напуснал, чакайки да се освободи горният ѝ край. Когато това стана, той я залюля така, че горното удебеление да мине далеч от него и да не го удари. Усети леко разклащане, когато то се залюля на дълбочина сто и осемдесет фута от повърхността на Марс. Погледна нагоре. Там се виждаше широка ивица мораво небе, но Дейвид знаеше, че с всяко стъпало надолу тя ще да става все по-тясна.

Така Дейвид се спускаше и на всеки осемдесет стъпала сменяше точката на закрепване ту отляво, ту отдясно, движейки се общо взето право надолу.

Изминаха шест часа и той спря, за да хапне малко концентрирана храна и пийне глътка вода от манерката. Единственият начин да си почива бе да стъпва с крак на стъпалата и да охлабва напрежението на ръцете. Никъде по целия път дотук нямаше достатъчно голяма хоризонтална издатина, на която да си отдъхне. Поне докдето стигаше светлината от фенерчето му.

Това беше лошо и по друга причина. Означаваше, че връщането нагоре, (ако някога стигне дотам) ще бъде по бавния метод. Ще трябва

да забива всяко от двете удебеления в скалата на височина, която можеше да достига с ръка. Това беше лесна работа... на Луната. На Марс гравитацията беше два пъти по-силна от лунната и напредването щеше да е ужасно бавно, далеч по-бавно от слизането, което, установи мрачно Дейвид, също е достатъчно бавно. Беше на не повече от миля под повърхността.

Надолу имаше само мрак, а отгоре тясната ивица небе беше просветляла. Дейвид реши да чака. По часовника му минаваше единадесет часа земно време, а то бе валидно на Марс, защото неговото денонощие бе само с половин час по-дълго от земното. Слънцето скоро щеше да бъде в своя зенит.

Той мислеше, че поради действието на вибрационните вълни под планетната повърхност картите на Марсианските пещери бяха в най-добрия случай грубо приблизителни. Достатъчна бе съвсем незначителна грешка, за да се окаже на мили разстояние от истинския вход.

А може би изобщо нямаше входове. Пещерите можеше да са чисто природен феномен подобно на Карлсбадските пещери на Земята. С изключение, разбира се, на това, че тези Марсиански пещери се простираха на стотици мили.

Той чакаше почти сънен в мрак и тишина, висящ свободно над нищото. Дейвид сви изтръпналите си пръсти. Марсианският студ щипеше дори през ръкавиците. Когато слизаше, го стопляше действието, а когато стоеше, го пронизваше студът. Почти бе решил да поднови слизането, за да се спаси от замръзване, когато долови първото слабо осветяване. Вдигна поглед и видя бавно спускащата се бледожълта слънчева светлина. Над ръба на пукнатината, в тясната ивица небе се видя Слънцето. На горещото кълбо бяха необходими десет минути, за да се покаже цялото и светлината да достигне своя максимум. Макар и малко за очите на един землянин, широчината му представляваше една четвърт от тази на пукнатината. Дейвид знаеше, че светлина щеше да има най-много половин час и че след това мракът отново щеше да се върне за двадесет и четири часа. Огледа се бързо. Стената на пукнатината съвсем не беше равна. Тя беше нацърбена, но навсякъде вертикална. Сякаш срезът в марсианската почва бе направен с вълнообразен нож. Насрещната стена беше значително по-близо, отколкото на повърхността, но Дейвид прецени, че ще трябва да слезе

поне още една-две мили надолу, преди тя да стане достатъчно близо, за да я докосне.

Все още всичко беше напразно. Равно на нула!

И тогава видя тъмното петно. Дишането на Дейвид се учести. Наситена чернота имаше и другаде. Всяка издадена скала хвърляше черна сянка. Само че това особено петно беше правоъгълно. То беше с идеални прави ъгли или поне така изглеждаше. Очевидно бе изкуствено. Приличаше на някаква врата, монтирана в скалата.

Дейвид бързо хвана удебелението в долния край на стълбата и го постави възможно най-близо до петното. После, когато се освободи, направи същото и с другото удебеление. Сменяше ги бързо, колкото можеше, надявайки се, че Слънцето ще се задържи и че петното не е мираж.

Слънцето беше пресякло пукнатината и сега докосваше ръба на стената, на която висеше Дейвид. Жълточервената скала пред него стана отново сива. Но върху другата стена падаше все още светлина и той виждаше достатъчно добре. Дейвид беше на сто фута от петното и след всяка смяна на удебеленията на стълбата се приближаваше до него с един ярд.

Слънчевата светлина се движеше нагоре по отсрещната стена и когато достигна петното, вече се здрачаваше. Пръстите на Дейвид се вкопчиха в ръба на нишата. Той беше гладък и по него нямаше никакъв дефект. Вероятно беше дело на разум.

Слънчевата светлина не му беше нужна повече. Малкият лъч от фенерчето щеше да бъде достатъчен. Той залюля стълбата към правоъгълната сянка и чу как металното удебеление звънна остро върху скалата под нея. Хоризонтална издатина!

Дейвид се спусна бързо и само след няколко минути стъпи върху скалата. За първи път от повече от шест часа той стоеше върху нещо стабилно. Намери дезактивираното удебеление, мушна го в скалата на равнището на талията и свали долу стълбата. После нагласи обезопасяващото устройство и изтегли удебелението. За пръв път от повече от шест часа двата края на стълбата бяха свободни.

Дейвид нави стълбата около кръста и ръката си и се огледа. Нишата в скалата беше около десет фута висока и шест широка. Пристъпи навътре, осветявайки пътя си с фенерчето и се озова пред гладка каменна плоча, която препречваше пътя му. Тя също беше дело

на разум. Трябваше да бъде, точно затова обаче си оставаше ефективна бариера срещу по-нататъшно изследване.

Внезапно почувствува силна болка в ушите. Това можеше да има само едно обяснение. Налягането на въздуха около него някак си се повишаваше. Дръпна се назад, но с изненада забеляза, че отворът, през който беше влязъл, е препречен със скала, която преди липсваше. Тя безшумно се беше плъзнала зад него. Сърцето му бързо заби. Очевидно се намираше в някакъв вид въздушен шлюз. Дейвид внимателно махна филтъра и пробва новия въздух. Оказа се топъл и действа добре на дробовете му. После се приближи до вътрешната скална плоча и доверчиво зачака тя да се повдигне и махне от пътя му. Но цяла минута преди да го стори, Дейвид почувствува ръцете си стегнати до тялото като със стоманено ласо. Имаше време само да извика уплашено. После по същия начин бяха стегнати и краката му. Когато вътрешната врата се отвори и пътят за влизане в пещерата беше открит, Дейвид Стар не можеше да помръдне нито ръка, нито крак.

10. РАЖДАНЕТО НА КОСМИЧЕСКИЯ СКИТНИК

Дейвид чакаше. Нямахше полза да говори на празния въздух. Както можеше да се очаква, съществата, които бяха изградили пещерите и го бяха обездвижили по такъв нематериален начин, щяха да бъдат пълни господари на положението.

Той бе повдигнат от пода и бавно накланян назад, докато тялото му зае хоризонтално положение. Опита се да надигне глава, но откри, че е почти обездвижена. Връзките не бяха така стегнати, както тези около крайниците му. Те по-скоро наподобяваха хомут от мек каучук, който поддаваше. Но само толкова.

Дейвид бе плавно придвижен навътре. Това приличаше на влизане в топла ароматизирана вода, която можеше да се диша. Когато главата му напусна въздушния шлюз, заспа без да сънува.

Дейвид Стар отвори очите си без да знае колко време бе изминало, но усети близостта на живот. Не можеше да каже какво беше това чувство. За пръв път осъзна топлината, която беше като през горещ летен ден на Земята. Ограждаше го слаба червена светлина, едва достатъчна, за да вижда. На нея успя само да различи стените на малка стая, когато обърна глава. Никъде нямаше движение, нито живот.

И все пак някъде наблизо действуваше мощен разум. Дейвид го почувствува по необясним начин.

Предпазливо се опита да помръдне едната ръка и тя безпрепятствено се повдигна. После седна учуден и откри, че се намира върху повърхност, която се огъваше при натиск, но в здрача не можеше да определи естеството ѝ.

— Съществото чувствува заобикалящата го среда... — появи се внезапно някакъв глас. Последната част от изречението беше смесица от безсмислени звуци. Дейвид не можеше да определи посоката, откъдето идваше гласът. Отвсякъде и отникъде.

Прозвуча втори глас. Беше различен от първия, макар разликата да бе незначителна. Беше по-нисък, по-женски:

— Добре ли си, Създание?

— Не мога да ви видя — каза Дейвид.

— Нали ти казах... — прозвуча отново първият глас, който Дейвид оприличи на мъжки. Отново смесица от звуци. — Вие не сте екипиран, за да виждате съзнание.

Последната фраза беше неясна, но на Дейвид му прозвуча като „за да виждате съзнание“.

— Аз мога да виждам материя — каза той, — но тук светлината е много слаба.

Последва мълчание, сякаш двамата се съвещаваха и после в ръката му нежно беше мушнат един предмет — неговото фенерче.

— Има ли този предмет — стигна до ушите му мъжкият глас — някакво значение за вас, отнасящо се до светлината?

— Да, разбира се. Не виждате ли? — Дейвид запали фенерчето и блисна светлинния лъч около себе си. В помещението нямаше живот и бе съвсем голо. Повърхността, върху която се намираше, пропускаше светлината и бе на разстояние четири фута от пода.

— Правилно предположих — каза развълнувано женският глас. — Светлинният сензор на съществуването се активизира при късовълново излъчване.

— Но по-голямата част от излъчваната от уреда светлина е в инфрачервена област, както прецених аз — възрази другият. Докато гласовете говореха, светлината стана оранжева, после жълта и накрая бяла.

— Можете ли да охладите помещението? — попита Дейвид.

— Но топлината беше грижливо нагласена съобразно температурата на вашето тяло.

— Въпреки това бих желал да е по-хладно.

Накрая те изпълниха желанието му. Струя хладен въздух обля Дейвид. Беше добре дошъл и освежаващ. Той остави температурата да спадне до седемдесет^[1] преди да им каже да спрат.

— Мисля, че общувате директно със съзнанието ми — помисли Дейвид. — И навярно поради това ви чувам да говорите международен английски.

— Последната фраза е безсмислена — каза мъжкият глас. — Но ние наистина общуваме с вас. Нима има и друг начин?

Дейвид разбра. Това обясняваше случайните шумови смущения. Когато се използва собствено име, което не се придружава от картина за интерпретация от неговото собствено съзнание, то се приема само като смущение. Мисловно смущение.

— От ранната история на нашата раса — каза женският глас — са дошли легенди, че съзнанията ни някога били затворени едно за друго и че сме общували посредством символи за очите и ушите. Питам се, дали не е така и при вашите хора, Създание?

— Точно така — отвърна Дейвид. — Колко време е минало откакто съм в пещерата?

— Едно напълно завъртане на планетата около оста ѝ — отвърна мъжкият глас. — Извиняваме се за всяко неудобство, което сме ви причинили, но това бе първата ни възможност да изучим на живо едно от новите същества на повърхността. Досега бяхме изследвали няколко, едно от които съвсем наскоро, но никое от тях не функционираше и получената информация бе оскъдна.

Дейвид се запита, дали изследваното неотдавна тяло не е било на Грисуълд.

— Завърши ли изследването ви върху мен? — запита предпазливо той.

— Вие се страхувате да не ви нараним — отвърна бързо женският глас. — В съзнанието ви има ясно изразено опасение, че може да се намесим в жизнените ви функции, за да научим нещо за вас. Колко ужасно!

— Извинявайте, ако съм ви обидил. Това е само защото не познавам методите ви.

— Научихме всичко, което ни бе нужно — рече мъжкият глас. — Можем да изследваме тялото ви молекула по молекула без изобщо да е необходим физически контакт. Показанието на психомеханизмите ни е съвсем достатъчно.

— Какви са тези психомеханизми?

— Запознати ли сте с превръщанията материя-съзнание?

— Съжалявам, не.

— Аз току-що изследвах съзнанието ви — каза след кратка пауза мъжкият глас. — Страхувам се, преценявайки по неговата структура,

че вашето разбиране на научните принципи е недостатъчно, за да схванете обясненията ми.

— Моите извинения — каза Дейвид, който се почувствува поставен на мястото си.

— Бих желал да ви задам няколко въпроса — продължи мъжкият глас.

— Задайте ги, сър.

— Какво означава последната част от израза ви?

— Това е само един начин за почтително обръщение.

Малка пауза.

— О да, разбирам. Вие усложнявате вашите символи за общуване в съответствие с личността, към която се обръщате. Странен обичай, но аз се бавя. Вие, Създание, излъчвате огромно количество топлина. Болно ли сте или това е нормално?

— Съвсем нормално е. Мъртвите тела, които сте изследвали, са били без съмнение с температурата на околната среда, каквато и да е била тя. Но когато функционират, телата ни поддържат една температура, която е кай-подходяща за тях.

— Тогава вие не сте родом от тази планета, нали?

— Преди да отговоря на този въпрос — каза Дейвид — мога ли да ви попитам какво би било отношението ви към създания като мен, ако произхождахме от друга планета?

— Уверявам ви, че вие и вашите другари-създания сте безразлични за нас, освен когато възбудите любопитството ни. От съзнанието ви разбирам, че сте разтревожен от нашите мотиви и се страхувате от враждебността им. Отхвърлете тези мисли!

— Не можете ли да прочетете в съзнанието ми отговорите на вашите въпроси, та ме разпитвате?

— При отсъствие на прецизна връзка мога само да чета емоции и общи становища. Но вие сте просто едно създание и не можете да разберете. За точна информация връзката трябва да включва усилие на волята. Ако то помогне за отваряне на съзнанието ви, мога да ви съобщя, че имаме всички основания да ви считаме за член на раса, която не е родом от тази планета. Това показват съставките на вашата тъкан, които са коренно различни от тези на всяко живо същество, живяло някога на повърхността ѝ. Телесната ви топлина също показва, че вие идвате от друг, по-топъл свят.

— Имате право. Ние идваме от Земята.

— Не разбирам последната дума.

— От съседната ви планета в посока към Слънцето.

— Така значи! Това е много интересно, когато нашата раса се оттегли в пещерите, преди около половин милион пълни завъртания, знаехме, че на вашата планета има живот. Била ли е вашата раса разумна тогава?

— Едва-едва — отвърна Дейвид. Бяха минали един милион земни години, откакто марсианците бяха напуснали повърхността на своята планета.

— Това наистина е интересно. Трябва веднага да съобщя на Централното Съзнание. Ела,

— Нека остана, Бих желала да продължа общуването с тона създание.

— Както обичаш.

— Разкажете ми за своя свят — помоли женският глас.

Дейвид говореше непринудено. Чувствуваше една приятна, почти възхитителна отпуснатост. Подозрението му беше отпаднало и той нямаше основание да не дава верни и изчерпателни отговори. Тези създания бяха любезни и приятелски настроени. Той преливаше от информация.

В един момент тя освободи съзнанието му от своето влияние и той спря.

— Какво говорех? — запита ядосано Дейвид.

— Нищо нередно — увери го женският глас. — Аз само бях подтиснала задръжките на съзнанието ви. Това не е законно и не бих посмяла да го сторя, ако беше тук. Но вие сте само едно създание, а аз съм толкова любопитна. Знаех, че подозренията ви са твърде дълбоки, за да ви оставя да говорите без малка помощ от моя страна, а освен това те са така погрешно насочени. Ние никога не бихме ви причинили зло, ако не ни се натрапите.

— Но ние вече го направихме, не е ли така? — попита Дейвид.
— Окупирали сме вашата планета открай докрай.

— Вие продължавате да ме изпитвате. Вие не ми вярвате. Повърхността на планетата не ни интересува. Тук сме у дома си. Все

пак — женският глас бе почти тъжен — трябва да е вълнуващо да се пътува от свят на свят. Ние усещаме, че в Космоса има много планети и много слънца; Мисля, че създания като вас ще наследят всичко това. Толкова е интересно! Хиляди пъти съм благодарна, че навреме усетих несръчното ви слизание надолу, за да направим отвор за вас.

— Какво? — не можа да се сдържи да не извика Дейвид, макар да знаеше, че звуковите вълни, създадени от неговите гласни струни, щяха да останат незабелязани, а ще се усетят само мислите. — Вие ли направихте този отвор?

— Не сама, ми помогна. Така получихме възможност да ви изследваме.

— Как го направихте?

— Като го пожелахме.

— Не разбирам.

— Това е просто. Не можете ли да го видите в моето съзнание? Ах, забравих. Вие сте създание. И така, когато се оттеглихме в пещерите, ние бяхме принудени да унищожим хиляди кубически метра материя, за да направим под повърхността място за себе си. Нямаше къде да я складираме и затова я преобразувахме в енергия и

— Не, не ми е ясно.

— В такъв случай всичко, което мога да кажа е, че енергията бе складирана по такъв начин, че да може да бъде ползувана чрез мисловно усилие.

— Ако цялата тази материя е била преобразувана в енергия...

— Разбира се, това е велико дело. Досега сме живели от нея половин милион завъртания, а е изчислено, че ще имаме достатъчно за повече от двадесет милиона. Зависимостта между съзнанието и материята бяхме изучили още преди да напуснем повърхността, а откакто дойдохме в пещерите така се усъвършенствувахме, че изцяло напуснахме материята. Ние сме същества от чисто съзнание и енергия, които никога не умират и повече не се раждат. Аз съм тук с вас, но тъй като не можете да чувствувате съзнание, вие не ме възприемате другояче, освен чрез вашето съзнание.

— Но навярно хора като вас могат да завладеят цялата Вселена.

— Страхувате се, че ще спорим за Вселената с бедни материални създания като вас ли? Че ще водим борба за място сред звездите? Това

е глупаво. Цялата Вселена е тук, с нас.

Дейвид мълчеше. Той бавно постави ръка на главата си. Имаше чувството, че много фини пипала нежно докосват съзнанието му. Случваше му се за пръв път и той се сви от интимността на жеста.

— Извинявайте отново — продължи женският глас. — От съзнанието ви разбирам, че вашите другари създания са в голяма опасност. Вие подозирате, че причината сме може би ние, но уверявам ви. Създание, че това не е така. — Каза го така простичко, че Дейвид не можеше да не повярва.

— Вашият другар — рече той — каза, че химическият състав на моята тъкан е съвсем различен от този на всяко марсианско същество. Мога ли да попитам в какво се състои разликата?

— Вашата тъкан е съставена от един азотен материал.

— Протеин — поясни Дейвид.

— Не разбирам тази дума.

— А вашата тъкан от какво е съставена?

— От На практика в нея изобщо липсва азот.

— Тогава вие не можете да ми предложите храна.

— Страхувам се, че не. казва, че всяка органична материя на нашата планета би била силно отровна за вас. Ние бихме могли да произведем прости съединения, подходящи за вашата форма на живот, с които ще можете да се храните, но сложното азотно вещество, което образува по-голямата част от вашата тъкан, ще създадем едва след дълго изучаване. Гладно ли сте, Създание?

Не можеше да има никакво съмнение относно симпатията и загрижеността в мислите ѝ, (Дейвид продължаваше упорито да си го представя като глас).

— Засега имам своя собствена храна — отвърна Дейвид.

— Неприятно ми е да мисля за вас просто като за едно създание — каза женският глас. — Как се казвате? — После, сякаш се страхуваше, че може да не бъде разбран, поясни — Как ви разпознават вашите другари създания?

— Наричат ме Дейвид Стар^[2].

— Не разбирам нищо друго освен това, че се споменава за слънцата във Вселената. Не ви ли наричат така, защото сте пътешественик в Космоса?

— Не. Много хора от моята раса пътуват в Космоса. Стар в случая няма никакво значение. Това е просто звук, по който ме отличават. Вашите имена също са просто звуци. Поне не предизвикват картина. Аз не мога да ги разбера.

— Колко жалко. Вие би трябвало да имате име, което да отразява странствованията ви в Космоса; начинът, по който бродите от единия край на Вселената до другия. Струва ми се, че най би ви подходило да ви наричат „Космически скитник“.

И стана така, че от устата на съществото, което не виждаше и никога нямаше да види, Дейвид Стар за пръв път чу името, под което щеше да стане известен в цялата Галактика.

[1] По Фаренхайт — Б.пр. ↑

[2] Звезда — Б.пр. ↑

11. БУРЯТА

Сега един по-дълбок и по-бавен глас се оформи в съзнанието на Дейвид.

— Аз ви поздравявам. Създание — каза тържествено той. — ти даде едно добро име.

— Аз се оттеглям, — каза женският глас.

От загубването на лекото докосване до съзнанието си Дейвид безпогрешно разбра, че съществуването с женския глас не беше повече в мисловен контакт с него. Той уморено се обърна, борейки се отново с илюзията, че тези гласове идват от определена посока и откривайки как неопитното му съзнание все още се опитва да интерпретира по старите, неподходящи начини нещо, с което никога преди не е влизало в контакт. Гласът, разбира се, не идваше от никаква посока. Той беше в неговото съзнание.

Създанието с дълбокия глас разбра затруднението му.

— Вие сте объркан от неспособността на сетивата ви да ме открият, а аз не желая да бъдете объркан — каза то. — Бих могъл да приема външната физическа обвивка на същество като вас, но това би било бедна и невъзвишена измама. Обяснението достатъчно ли е?

Дейвид Стар наблюдаваше блещукането, появило се във въздуха пред него. Това беше ивица мека синьозелена светлина, дълга около седем фута и широка един фут.

— Съвсем достатъчно — отвърна тихо Дейвид.

— Добре. А сега нека ви обясня кой съм аз — продължи дълбокият глас. — Аз съм управителят на Съобщението за залавянето на жив екземпляр от новия живот на повърхността естествено стигна и до мен. Ще изследвам съзнанието ви.

Службата на новото същество беше за Дейвид само смесица от звуци, но той бе доловил чувството за важност и отговорност, което ги съпровождаше.

— Бих предпочел да останете извън съзнанието ми — каза твърдо Дейвид.

— Скромността ви е напълно разбираема и похвална — рече дълбокият глас, — но моето изследване ще бъде ограничено само по повърхността му. Ще избягваме най-добросъвестно всяко проникване под нея.

Дейвид напрегна безполезно мускулите си. Дълги минути нямаше нищо. От това ново и по-опитно изследване отсъстваше дори лекото илюзорно докосване на неговото съзнание, когато го опипваше съществуването с женския глас. И все пак той усети как отделенията на съзнанието му бяха деликатно отваряни и затваряни.

— Благодаря ви — рече дълбокият глас. — Съвсем скоро ще ви освободят и върнат на повърхността.

— Какво намерихте в съзнанието ми? — попита предизвикателно Дейвид.

— Достатъчно, за да съжалявам другарите ви. Някога ние приличахме на вас, така че малко ви разбираме. Хората ви не са в равновесие с Вселената. Вие имате питащо съзнание. То се опитва да разбере това, което смътно чувства, без да притежава по-истинските, по-дълбоките сетива, които единствено са в състояние да разкрият действителността пред вас. В напразното търсене на сенките, които ви заобикалят, вие пътувате през пространството към най-външните граници на Галактиката. ви нарече добре. Вие наистина сте раса от космически скитници. Все пак каква е ползата от вашето скитане? За да разберете материалната вселена, трябва първо да се отделите от нея, както направихме ние. Отвърнахме се от звездите и се обърнахме към себе си. Оттеглихме се в пещерите на нашия собствен свят и изоставихме телата си. При нас вече няма смърт, освен когато едно съзнание поиска да почива, или раждане, освен когато отишлото да почива съзнание трябва да бъде заменено.

— Това обаче не ви задоволява напълно — каза Дейвид. — Някои от вас страдат от любопитство. Съществуването, което говори с мен преди вас, искаше да знае за Земята.

— е родена неотдавна. Дните ѝ не са равни дори на сто завъртания на планетата около Слънцето. Контролът на мисловните ѝ граници е все още несъвършен. Ние, които сме в зряла възраст, можем

лесно да формулираме всичките многобройни замисли, в които би могла да бъде вплетена историята на вашата Земя.

— Но вие самият си направихте труда да изследвате съзнанието ми.

— Само за да се уверя в това, което първоначално подозирах. Вашата раса има капацитет за израстване. При добри условия след половин милион завъртания на нашата планета, което е един миг от живота на Галактиката, можем да я видим получила Вътрешния живот. Това би било хубаво, защото моята раса би имала другар във вечността и дружбата ни би била от взаимна полза.

— Вие казахте, че ние можем да го получим — каза предпазливо Дейвид.

— Вашият вид обаче има определени наклонности, каквито моите хора никога не са притежавали. От вашето съзнание аз мога лесно да видя, че са налице тенденции, насочени срещу благополучието на всички ви.

— Ако имате предвид престъпления и войни, тогава погледнете в моето съзнание и ще видите, че голямото мнозинство от хората се борят срещу тях и макар прогресът в тази насока да е бавен, той е сигурен.

— Аз виждам дори повече. Виждам, че вие самият желаете благополучието на всички. Вие имате силно и здраво съзнание, чиято същност не бих съжалявал да видя и у някого от нашите. Бих желал да ви помогна в борбите ви.

— Как? — попита Дейвид.

— Вашето съзнание отново е пълно с подозрения. Освободете се от вашето напрежение. Моята помощ няма да бъде чрез лична намеса в действията на вашите хора. Уверявам ви. Такава намеса би била неразбираема за вас и непочтена за мен. Нека вместо това ви подсказва двете несъответствия, които чувствувате най-добре. Първо, тъй като сте съставен от нестабилни елементи, вие сте създание без никаква дълготрайност. Не само ще се разложите и постепенно ще изчезнете за няколко завъртания на планетата, но ако преди това бъдете подложен на някое от хилядите натоварвания, вие ще умрете. Второ, вие чувствувате, че можете най-добре да работите при пълна секретност. Все пак неотдавна едно създание разпозна вашата истинска

самоличност, макар да се представяхте за съвсем друго лице. Вярно ли е това, което казвам?

— Вярно е — отвърна Дейвид. — Но тогава с какво ще ми помогнете?

— То е в ръката ви — отвърна дълбокият глас. И тогава в ръката на Дейвид Стар се появи нещо от мека материя. Пръстите му почти го изпуснаха преди да разберат, че го държат. Представляваше една лента почти без тегло от Е, от какво?

— Това не е нито газ, нито влакно, нито пластмаса — отговори тихо дълбокият глас на неизказаната мисъл. — То изобщо не е от материя в смисъла, който влагате вие в това понятие. То е от Поставете го на очите си.

Дейвид направи както му бе казано, а лентата скочи от ръцете му, сякаш имаше свой собствен примитивен живот и обви меко и топло всяка гънка от челото, очите и носа му, без обаче да му пречи да диша или вижда.

— Какво стана? — попита той.

Преди думите да успеят да излязат от устата му, пред него се появи огледало, така тихо и бързо произведено от енергия, както самата мисъл. Той можеше да се види в него, но неясно. Костюмът му на земеделски работник се появи не на фокус, сякаш се виждаше през призрачна, непрекъснато променяща се мъгла или през дим. Всичко от горната устна до темето му бе скрито в маска, която сияеше, без да заслепява и през която отвън не се виждаше нищо. Докато се взираше, огледалото изчезна, връщайки се в склада с енергия, откъдето беше взето за малко.

— Така ли ще се появя пред другите? — попита учудено Дейвид.

— Да, но само ако те имат същите сетива като вас.

— Аз виждам много добре. Значи светлинните лъчи влизат през щита. Но защо не могат да го напускат и да открият лицето ми?

— Те могат да го напускат, но при преминаването през него се променят и откриват само това, което видяхте в огледалото. За да ви го обясня както трябва е необходимо да използвам понятия, които вашето съзнание не може да разбере.

— А останалото? — попита Дейвид, като движеше бавно ръцете си върху обгръщащия го дим. Той не чувствуваше нищо.

— Вие не чувствувате нищо — отвърна отново дълбокият глас на безгласната мисъл. — Все пак това, което ви прилича на дим, е бариера. Тя не пропуска късовълновото излъчване и материални частици, по-големи от молекула.

— Искате да кажете, че е нещо като личен силов щит ли?

— Да, но описанието е съвсем грубо.

— Велика Галактико, това е невъзможно! Със сигурност е доказано, че никое силово поле, достатъчно малко за персонална защита от излъчване или материална инерция, не може да бъде генерирано от каквато и да е машина, позволяваща носенето ѝ от един човек.

— И така е с всяка наука, която вашите хора са способни да развиват. Но маската, която носите, не е енергиен източник. Тя е по-скоро акумулиращо устройство за енергия, получена например при няколкосекундно излагане на слънчево излъчване, каквото получава нашата планета. Тази енергия може впоследствие да бъде освободена при мислено поискване. Тъй като собственото ви съзнание не е в състояние да контролира енергията, маската е нагласена според характеристиките му и при нужда ще се задействува автоматично. Сега я свалете.

Дейвид повдигна ръка към очите си и следвайки неговата воля, маската се превърна в ръката му отново в лента от газова материя.

— А сега, Космически скитнико, можеш да ни напуснеш — заговори за последен път дълбокият глас.

Леко, както можеше да се очаква, съзнанието напусна Дейвид Стар. При връщането му в съзнание също нямаше никакъв преходен период. То се върна напълно. Той нито за момент не се усъмни къде се намираше. Знаеше със сигурност, че стои на двата си крака върху повърхността на Марс; че носи филтъра и отново диша през него; че зад гърба му е точно мястото при ръба на пукнатината, където бе мушнал котвата на въжената стълба, за да започне слизането и че вляво от него, полускрит сред скалите, се намираше скутерът, който бе оставил Бигман. Знаеше дори как точно се бе върнал на повърхността. Това не беше спомен. Информацията беше умишлено вмъкната в съзнанието му, като последно доказателство за способността на марсианците да превръщат материята в енергия и обратно. Те бяха направили за него тунел до повърхността и го бяха повдигнали срещу

силата на гравитацията почти със скоростта на реката, превръщайки скалата пред него в енергия, а зад него енергията отново в скала. В съзнанието му имаше дори думи, които той никога не беше чувал. Те бяха на женския глас от пещерите и гласяха следното: „Не се страхувай, Космически скитнико!“

Той крачеше напред и чувствуваше, че топлата земна атмосфера, приготвена за него в пещерата, повече не съществува. От контраста студът му се струваше още по-голям, а толкова силен вятър не помнеше, откакто бе на Марс. Слънцето беше ниско на изток, както тогава, когато започна да слиза в пукнатината. Беше ли това предишната зора? Нямахме как да прецени изминалото време, но беше сигурен, че не бяха минали повече от две денонощия. В небето обаче имаше някаква промяна. Сега то му изглеждаше по-синьо, а Слънцето — по-червено. Дейвид се намръщи за момент, а после сви рамене. Той просто привикваше към марсианския пейзаж, който започваше да му се струва все по-познат.

Щеше да е най-добре веднага да се отпрати към фермата. Скутерът в никакъв случай не беше нито така бърз, нито така комфортен, както пясъкохода. Колкото по-бързо стигне, толкова по-добре.

Ориентираше се по познатите фигури сред скалните образувания и се чувствуваше горд от това. Земеделските работници намираха своя път през пустинята точно по този метод. Те забелязваха една скала, наподобяваща „диня върху шапка“, продължаваха в тази посока, докато се изравнят с друга, приличаща на „космически кораб с два нецентрални ракетни двигателя“ и се насочваха между нея и тази, която приличаше на „кутия с хлътнол капак“. Методът беше груб, но не изискваше други инструменти освен силна памет и живо въображение, каквито притежаваха всички земеделски работници.

Дейвид следваше пътя, който Бигман му бе препоръчал като най-бърз за връщане и с най-малък риск за объркване сред не тъй имозантните образувания. Скутерът се друсаше върху неравностите на терена и вдигаше облаци прах на завоите. Дейвид пътуваше с него, забил здраво пети в специално направените за тях гнезда и стиснал по една метална направляваща лента във всяка ръка. Не правеше никакви усилия да намали скоростта си. Дори скутерът да се обърне,

вероятността да се нарани сериозно при слабата марсианска гравитация беше съвсем малка.

Нещо друго го смущаваше. Това бе странният вкус в устата и сърбежът по лицето и гръбначния стълб. В устата му скърцаха пясъчинки и той погледна с отвращение назад към струята прах, която излиташе зад него като от ракетно сопло. Странното беше, че прахта не оставаше назад, а се движеше напред и около него и пълнеше устата му.

Напред и наоколо! Велика Галактико! Мисълта, която дойде в главата му в този момент, стегна като с клещи сърцето и гърлото му.

Той намали скоростта на скутера и се насочи към един скален ръб, където можеше да не вдига прах. Тук го спря и почака въздуха да стане по-чист, но той не стана. Езикът в устата му се раздвижи и почувствува нарастващата грапавост, която идваше от фината прах. Дейвид погледна по-червеното Слънце и по-синьото небе с ново разбиране. Прахта във въздуха бе тази, която разпръскваше повече светлината и правеше Слънцето и небето да изглеждат такива. Устните му все повече изсъхваха, а сърбежът обхващаше все по-голяма част от тялото му. Вече нямаше никакво съмнение. Той скочи върху скутера и се стрелна с максимална скорост през скалите, чакъла и прахта.

Прах!

ПРАХ!

Дори на Земята хората познаваха марсианската прашна буря, която само по звука приличаше на пясъчните бури в земните пустини. Това бе най-смъртоносната буря в обитаемата Слънчева система. Никой човек, застигнат от нея както Дейвид Стар сега, без пясъкоход и на мили разстояние от най-близкото убежище, в цялата история на Марс, не бе останал жив след прашна буря. Хора умираха на по-малко от петдесет фута от купола, без сили да преодолеят разстоянието, докато наблюдаващите отвътре нито смееха, нито можеха да излязат без пясъкоход, за да ги спасят.

Дейвид Стар знаеше, че само минути го делят от същата агония и смърт. Прахта вече пълзеше безжалостно между филтъра и кожата на лицето му. Чувствуваше го по заслепените си, сълзящи очи.

12. ЛИПСВАЩАТА БРЪНКА

Естеството на марсианската прашна буря не е добре изяснено. Подобно на земната Луна, голяма част от повърхността на Марс е покрита с фин прах. За разлика от Луната обаче, Марс притежава атмосфера, способна да раздвижи тази прах. Обикновено това не е сериозна работа. Марсианската атмосфера е рядка, а ветровете не духат продължително време. Но понякога, по неизвестни причини, вероятно във връзка с електронно бомбардиране от Космоса, прахта се наелектризира и всяка частица отблъсква съседните. Дори без да има вятър те литват нагоре. Всяка стъпка издига във въздуха облак прах, който не се утаява. Задуха ли обаче и вятър, може да се каже, че е налице напълно развилняла се прашна буря. Прахта никога не става достатъчно плътна, за да наруши видимостта и не в това се крие опасността от нея. Убийствена е по-скоро способността ѝ да прониква навсякъде. Прашинките са много фини и всепроникващи. Дрехите не могат да ги спрат. Подслоняването до скален ръб не означава нищо за тях. Дори филтърът със своя широк уплътнител, плътно прилепнал към лицето, е безпомощен. В разгара на бурята две минути са достатъчни, за да предизвикат нетърпим сърбеж, пет минути биха ослепили напълно човек, а петнадесет минути биха го убили. Дори най-леката буря, незабележима за изложените на действието ѝ хора, е достатъчна да предизвика зачервяване на откритите места по кожата. Това се нарича прашно изгаряне.

Дейвид Стар знаеше всичко това и дори нещо повече. Знаеше, че собствената му кожа е вече зачервена. Напразно се опитваше с кашляне да прочисти опеченото си гърло. Опита се да си държи устата плътно затворена и да издишва през възможно най-малкия отвор, който успяваше да постигне.

Нищо не помагаше. Прахта се промъкваше между устните му. Скутерът се движеше вече на неравномерни тласъци, тъй като прахта пречеше по същия начин и на двигателя му.

Очите на Дейвд бяха подути и почти затворени, а извиращите от тях сълзи се събираха върху уплътнението в долната част на филтъра и замъгляваха очилата му, през които и бездруго не можеше да види нищо.

Нищо не можеше да спре тези фини пращинки, освен сложно изработените шевове на купола или пясъкохода. Нищо.

Нищо ли?

Въпреки влудяващия сърбеж и изтощителната кашлица, той мислеше отчаяно за марсианците. Знаеха ли те, че назрява прашна буря? Можеха ли да знаят? От неговото съзнание сигурно бяха взели информацията, че за да се върне обратно в купола той разчита само на един скутер. Можеха също така лесно да го пренесат на повърхността непосредствено до купола на фермата или дори вътре в самия него.

Сигурно знаеха че условията са точно за прашна буря. Той си спомни как съществува с дълбокия глас изведнъж реши да върне Дейвид на повърхността, сякаш бързаше той да бъде сварен от нея.

И все пак последните думи на женския глас, думите, които той не бе чул и които със сигурност бяха вмъкнати в съзнанието му, докато го прекарваха през скалите към повърхността, бяха: „Не се страхувай, Космически скитнико!“

Точно като мислеше за всичко това, той разбра отговора. С едната си ръка бръкна в джоба, а с другата хвана филтъра. Щом го повдигна отчасти защитените му нос и очи получиха свежа порция прах, която изгаряше и дразнеше.

Дейвид имаше неудържимото желание да кихне, но се въздържа. Неволното поемане на въздух щеше да напълни дробовете му с голямо количество прах. Само по себе си това можеше да бъде фатално. Той обаче доближи до лицето си ивицата газова материя, която бе извадил от джоба, оставайки я да се увие около очите и носа му и после отново постави отгоре филтъра.

Едва тогава кихна. Това означаваше, че той пое огромно количество от безполезните газове на марсианската атмосфера, но без никаква прах. После усилено започна да вдишва колкото се може по-голямо количество кислород и издишвайки, очистваше устата си от прахта. Дейвид редуваше това с умишлено вдишване през устата, за да предотврати настъпването на кислородно опиянение.

Постепенно, когато сълзите измиха прахта от очите му, а нова вече не проникваше, той откри, че отново може да вижда. Крайниците и тялото му добиха неясни очертания от подобния на дим силов щит, който го обгръщаше отвсякъде. Той знаеше, че поради блясъка на маската горната част на главата му бе невидима.

Въздушните молекули свободно преминаваха преградата, но пращинките, макар и фини, бяха достатъчно големи за нея. Дейвид можеше да наблюдава процеса с невъоръжено око. Когато всяка пражинка се удряше в щита, тя бе спирана и енергията на нейното движение се превръщаше в светлина, така че в точките на контакт се появяваха искри. Откри, че тялото му представлява океан от такива искри. Всички те бяха по-ярки от Марсианското слънце, което се червенееше и мъждукаше през прахта. Това бе причина за настъпилия полумрак.

Дейвид изтупа и изчетка дрехите си. Вдигнаха се облаци прах, която бе твърде фина, за да може да се види, въпреки че щитът в никакъв случай не намаляваше видимостта. Прахта напускаше, но не можеше да се върне. Постепенно Дейвид почти се очисти от пращинките. Той погледна скутера със съмнение и се опита да включи двигателя му, но бе възнаграден само с кратък стържещ звук, след който настъпи тишина. Това трябваше да се очаква. За разлика от пясъкоходите, двигателят на скутерите не беше затворен херметически.

Дейвид трябваше да продължи пеш. Тази мисъл не го плашеше особено. Куполът на фермата беше на малко повече от две мили оттук, а кислород имаше в изобилие. Бутилките бяха пълни. Преди да го върнат на повърхността, марсианците се бяха погрижили за това. Сега той ги разбираше. Те знаеха за приближаването на прашната буря. Може би дори бяха ускорили идването ѝ. Би било странно, ако при техния голям опит с времето на Марс и напредналата им наука не бяха изучили основните причини и механизми на прашната буря. Но изпращайки го срещу нея, те знаеха също, че в джоба си има съвършена защита. Не бяха го предупредили нито за изпитанието, което му предстоеше, нито за защитното средство, което носеше. В това имаше смисъл. Ако заслужаваше подаръка — щит от силов поле, той щеше сам да се досети за него. Ако не се сетеше, значи не го заслужаваше.

Дейвид се усмихваше мрачно дори когато трепваше от болка при докосването на дрехите до възпалената му кожа, докато крачеше по марсианския терен. Без да се трогнат, марсианците бяха рискували живота му, но той почти им симпатизираше. Той бе мислил достатъчно бързо, за да спаси, но не се гордееше с това. Трябваше да се сети за маската много по-рано.

Щитът-силово поле, който го обгръщаше, правеше пътуването му по-лесно. Той забеляза, че щитът така покрива подметките на ботушите му, че те изобщо не правят контакт с марсианската повърхност, а стъпва на около един инч над нея. Отблъскването му от планетната повърхност бе еластично, сякаш беше на стоманени пружини. В комбинация със слабата гравитация това му позволяваше бързо, с гигантски крачки, да скъсява разстоянието между себе си и купола.

Дейвид бързаше. Повече от всичко друго в момента се нуждаеше от гореща баня.

Междувременно стигна до външната страна на един от шлюзовете на купола. Бурята беше вече попреминала и пробляскванията върху неговия щит-силово поле се бяха разрешили до случайни искри. Без риск можеше да свали маската от очите си.

Когато му отвориша шлюза, за да влезе, отначало всичките изгледаха втръчено и после завикаха.

— Подскачащ Юпитер! Това е Уилямс!

— Къде беше, момче?

— Какво се случи?

И над смутените викове и гълчавата от въпроси се извиси пронизителният вик:

— Как преодоля прашната буря?

Въпросът развълнува всички. Настъпи късо мълчание.

— Погледнете лицето му — обади се някой. — Прилича на обелен домати.

Това беше преувеличение, но в него имаше достатъчно истина, за да впечатли всички присъстващи. Ръце се протягаха към неговата яка, която плътно обвиваше шията му в борбата срещу марсианския студ. Те го доवлякоха до един стол и повикаха Хенес.

Хенес пристигна след десет минути, скочи от скутера и се приближи. Изражението на лицето му бе смесица от досада и гняв.

Нямаше видими признаци на никакво облекчение, че един от неговите земеделски работници се е завърнал благополучно.

— Какво стана с теб, Уилямс? — излая той.

— Бях се загубил — отвърна хладно Дейвид.

— О, така ли му викаш на това? Изчезваш за два дни и после само си се загубил. Как успя да го направиш?

— Искях да се поразходя и отидох твърде далеч.

— Мислел си, че се нуждаеш от глътка въздух и затова си се разхождал цели две марсиански нощи, така ли? Очакваш ли да ти повярвам?

— Липсва ли някой пясъкоход?

— Той е съсипан, мистър Хенес — обади се един от земеделските работници, докато Хенес продължаваше все повече да почервява. — Бил е навън в прашната буря.

— Не бъди глупак — сряза го Хенес. — Ако беше така, нямаше сега да седи тук жив.

— Зная — рече земеделският работник, — но я го погледни.

Хенес го погледна. Зачервяванията на кожата по откритите места на врата и раменете на Дейвид трудно можеха да се оспорят.

— Беше ли навън в бурята? — попита Хенес.

— Страхувам се, че да — отвърна Дейвид.

— И как я преодоля?

— Помогна ми един човек, обвит в дим и светлина. Прахта не му вредеше. Нарече се „Космически скитник“.

Хората бяха дошли по-близо. Хенес яростно се обърна към тях.

— Махайте се, дявол да ви вземе! — извика той. — Вървете си гледайте работата. А ти, Джонитъл, докарай един пясъкоход.

Мина почти час, преди горещата баня, която Дейвид така силно желаше, да му бъде позволена. Хенес не разреши на никой друг да го доближи. През това време той крачеше нагоре-надолу в канцеларията си и обсипвате Дейвид с въпроси от рода на: „Какво ще кажеш за този Космически скитник? Къде го срещна? Какво ти каза?“ А Дейвид само клатеше глава и повтаряше: „Излязох на разходка и се загубих. Един човек, наричащ себе си Космически скитник, ме доведе обратно“.

Накрая Хенес се отказа да го разпитва повече. След горещата баня с него се зае докторът на купола. Тялото на Дейвид бе намазано с

кремове и инжектирано с подходящи хормони. Не му се размина и приспивателното. Заспа още преди да извадят иглата.

Събуди се между чистите хладни чаршафи на болничния кът. Зачервяването на кожата му бе значително намаляло. Знаеше, че щяха отново да се върнат при него, но трябваше да отбива атаките им още замалко. Беше сигурен, че вече има отговора на мистерията с отравянията, почти целия отговор. Нуждаеше се само от една или две липсващи брънки и, разбира се, от неопровержимо доказателство.

Чу тихи стъпки зад главата си и леко настръхна. Толкова ли скоро ще започне всичко отново? Но това беше само Бенсън, който изплува в полезрението му. Бенсън, с неговите свити пълнички устни, редеещата разбъркана коса и угрижено лице. В ръката си носеше нещо, наподобяващо старомоден пистолет.

— Уилямс, буден ли си? — попита тихо той.

— Виждаш, че съм буден — отвърна Дейвид.

Бенсън избърса с опакото на ръката запотеното си чело.

— Те не знаят, че съм тук. А всъщност и не би трябвало да бъда.

— Защо?

— Слушай, Хенес е убеден, че ти си замесен в отравянето с храна... Твърдеше го разпалено пред Макиан и мен. Уж си бил някъде навън — а бе, разправя смешни истории. Въпреки всичко, което мога да направя, аз се страхувам, че си в ужасна опасност.

— Въпреки всичко, което можеш да направиш ли? Ти не вярваш, че съм замесен в отравянето, нали?

Бенсън се наведе напред и Дейвид почувствува топлия му дъх в лицето си, когато прошепва:

— Не, не вярвам, защото мисля, че разказът ти е достоверен. Затова дойдох. Трябва да те разпитам за въпросното същество, за което говориш и твърдиш, че е покрито с дим и светлина. Сигурен ли си, че това не е било халюцинация, Уилямс?

— Аз го видях — отвърна Дейвид.

— Как разбра, че е човек? Говореше ли английски?

— Той не говореше, но външно приличаше на човек. — Дейвид задържа погледа си върху Бенсън. — Мислиш ли, че може да е марсианец?

— О — възкликна Бенсън и се усмихна, — ти си спомняш теорията ми. Да. Мисля, че е марсианец. Мисли, човече, мисли! Те вече започват да действуват открито и всеки бит информация може да се окаже жизнено важен. Разполагаме със съвсем малко време.

— Защо? — попита Дейвид като се повдигна на лакът.

— Разбира се, ти не знаеш какво се случи, докато те нямаше, но честно казано, Уилямс, ние всички сме отчаяни. Знаеш ли какво е това? — попита той като повдигна подобния на пистолет предмет.

— Виждаш съм те с него и преди.

— Това е харпун за взимане на проби, мое изобретение. Нося го със себе си, когато отивам в хамбарите с храна в града. Той изстрелва малка куха сачма, прикрепена към него с жица. Известно време след изстрелването в челото на сачмата се появява отвор, който позволява кухината ѝ да се напълни със зърно. После сачмата се затваря, аз я изтеглям и изпразвам взетата мостра. Чрез промяна на времето за отваряне на сачмата мострата може да бъде взета от различни дълбочини в хамбара.

— Остроумно — отбеляза Дейвид, — но защо сега го носиш със себе си?

— Защото се питам дали не трябва да го хвърля на боклука, след като изляза оттук. Беше ми единственото оръжие в борбата срещу отровителите, но не ми донесе нищо добро. Вероятно няма да ми донесе и в бъдеще.

— Какво се е случило? — попита Дейвид, сграбчвайки го здраво за рамото. — Кажи ми. Бенсън трепна от болката.

— Всеки член на земеделските синдикати е получил ново писмо от инициатора на отравянето. Няма съмнение, че писмата и отравянията са дело на един и същи хора или по-скоро същества. Те го признават в писмата.

— Какво се казва в тях?

— Какво значение имат подробностите? — сви рамене Бенсън. — Искат пълна капитулация от наша страна. В противен случай отравянията с храна ще се увеличат хиляда пъти. Ако това се случи, в което съм почти сигурен, Земята и Марс, цялата Система, ще бъдат обхванати от паника. — Той се изправи. — Казах на Макиан и Хенес, че ключът към тази мистерия може наистина да е Космическия

скитник, но те не ми вярват. Хенес дори подозира, че и двамата с теб сме замесени в нея.

— С колко време разполагаме, Бенсън? — попита Дейвид.

— С два дни. Не, това беше вчера. Сега разполагаме само с тридесет и шест часа.

Тридесет и шест часа!

Дейвид трябваше да действа много бързо. Може би още имаше време. Без да подозира, Бенсън му бе дал липсващата брънка от тази мистерия.

13. СЪВЕТЪТ СЕ НАМЕСВА

Бенсън постоя още десетина минути. Нищо от това, което му каза Дейвид, не подкрепи теорията му, свързваща отравянето с марсианците, и той много се разтревожи.

— Не искам да попадна в лапите на Хенес. Ние си разменихме... любезности.

— Какво ще кажете за Макиан? Той е на наша страна, нали?

— Не зная. Той смята, че до два дни ще бъде разорен. Не мисля, че му е останала достатъчно сила, за да се противопостави на този тип. Слушай, сега ще е по-добре да вървя. Ако измислиш нещо, каквото и да е то, съобщи ми го по някакъв начин. Ще го направиш, нали?

После Бенсън се сбогува и си отиде.

Дейвид седна в леглото. Откакто се събуди, безпокойството му беше нараснало. Дрехите му бяха захвърлени върху един стол в другия край на стаята, а ботушите стояха изправени до него. Не беше посмял да ги прегледа в присъствието на Бенсън. Едва се бе осмелил да ги погледне.

Може би не са ги пребъркали, помисли си песимистично той. Ботушите на един земеделски работник бяха неприкосновени. Да се открадне нещо от тях, наред с кражбата на пясъкоход в пустинята, бе непростимо престъпление. Дори при смърт погребваха ботушите на земеделския работник заедно с него, без да се изважда съдържанието им.

Дейвид опипа вътрешните джобове на всеки ботуш, но те бяха празни. В единия имаше носна кърпа, а в другия няколко монети. Несъмнено дрехите му също бяха претърсвани. Очакваше това, но очевидно ботушите му не бяха претърсени добре. Той затаи дъх, когато ръката му достигна дъното, на единия ботуш. Вълна от радост го изпълни, когато почувствува мекия газов материал на марсианската маска.

Скрил я бе там по общите правила преди банята, но не беше предвидил приспивателното. Беше чист късмет, че не я бяха намерили. В бъдеще трябваше да бъде по-внимателен.

Дейвид пъкна маската в един от джобовете на ботушите и го закопча. Взе ги. Бяха ги лъснали, докато спеше. Това показваше почти инстинктивното уважение, което земеделският работник изпитваше към ботушите, независимо чии бяха те.

Дрехите му също бяха минали през освежителен душ. Блестящите пластмасови влакна, от които бяха съставени, излъчваха приятен аромат. Всички джобове, разбира се, бяха празни, но цялото им съдържание беше небрежно струпано на купчина под стола. Той го прегледа. Изглежда нищо не липсваше. Дори носната кърпа и монетите от джобовете на ботушите бяха там.

Дейвид облече работния комбинезон и нахлузи ботушите. Тъкмо притягаше колана, когато в стаята влезе брадат земеделски работник.

Дейвид вдигна поглед.

— Какво искаш, Зъкис? — попита студено той.

— Къде мислиш, че отиваш, Земни? — вместо отговор на свой ред попита Зъкис. Малките му очички горяха от злоба, а изражението на лицето му много приличаше на това, което Дейвид бе видял първия ден. Дейвид си спомняше пясъкохода на Хенес пред сградата за наемане на земеделски работници, как самият той тъкмо сяда на седалката и облещеното срещу него брадато гневно лице, когато едно оръжие гръмва, преди той да успее да се мръдне и защити.

— Разрешение от теб няма да искам — отвърна Дейвид.

— Така ли? Имаш грешка, мистър. Никакво мърдане оттук. Нарещдане на Хенес. — При тези думи Зъкис запречи вратата с тялото си. Два бластера се показаха многозначително от двете страни на смъкнатия му колан. Почака известно време, след което мазната му физиономия се разцепи в усмивка.

— Ти май промени намерението си, Земни? — попита той.

— Може би — отвърна Дейвид, — но точно сега чакам посетител. Как ще влезе? Никога ли не си стоял на пост?

— Млъквай! — озъби се Зъкис и се изхрачи на половин инч от ботушите на Дейвид.

— Искаш ли да хвърлиш бластерите и да опиташ пак? — попита Дейвид.

— Бъди внимателен, ако искаш да получиш някаква храна, Земни — отвърна Зъкис.

Той излезе и заключи врата след себе си. След няколко минути се чу шум от дрънкане на метал. Вратата отново се отвори. Влезе Зъкис с поднос, върху който имаше парче тиква и някакви зелени листа.

— Зеленчукова салата — каза Зъкис. — Повече не заслужаваш.

Над единия край на подноса се показваше почернял палец. Другият край се уравниваше от китката му, така че ръката на земеделския работник не се виждаше.

Дейвид се изправи, отскочи встрани със свити крака и стъпи върху матрака на леглото. Изненаданият Зъкис изпадна в паника, а Дейвид, използвайки пружините на матрака като допълнителна отблъскваща сила, скочи във въздуха.

Той се сблъска тежко със земеделския работник. С едната ръка изтръгна подноса от хватката му и го хвърли на пода, а с другата улови противника си за брадата.

Зъкис се строполи с дрезгав вик. Обутият в ботуш крак на Дейвид стъпи върху ръката му, която бе скрита под подноса. Викът на другия стана агонизиращ, когато смазаните му пръсти се разтвориха и освободиха запънатия бластер, който държаха.

Дейвид пусна брадата на Зъкис и улови здравата му ръка, която посягаше към втория бластер. После грубо я изви.

— Стой спокойно — предупреди го Дейвид, — иначе ще ти измъкна ръката от рамото.

Зъкис притихна, въртейки очи и дишайки тежко.

— Какво целиш? — попита той.

— Защо криеше бластера под подноса?

— За да се защитавам в случай, че ме нападнеш, докато са ми заети ръцете.

— Защо тогава не изпрати някой друг, а ти да го прикриваш?

— Не се сетих — изхленчи Зъкис.

Дейвид увеличи малко натиска върху ръката му и лицето на Зъкис се изкриви от болка.

— Предлагам да ми кажеш истината, Зъкис.

— Аз... аз възнамерявах да те убия.

— А какво щеше да кажеш на Макиан?

— Че си... се опитал да избягаш.

— Идеята твоя ли беше?

— Не, на Хенес. Оправяй се с него. Аз само изпълнявам заповеди.

Дейвид отхлаби хватката. Той вдигна единия бластер и измъкна другия от кобура му.

— Ставай!

Зъкис се отърколи на една страна. Той изрева от болка, когато се опита да се повдигне на смазаната лява ръка и почти измъкнатата от рамото дясна.

— Какво мислиш да правиш? Ти няма да убиеш невъоръжен човек, нали?

— А ти не би ли убил? — попита Дейвид.

— Хвърли оръжието, Уилямс — намеси се един нов глас.

Дейвид бързо вдигна глава. В рамката на вратата стоеше Хенес с насочен бластер. Зад него беше Макиан с мрачно и набраздено от бръчки лице. Очите на Хенес достатъчно ясно показваха намеренията му, а бластерът бе готов за стрелба.

Дейвид пусна току-що издърпаните от Зъкис бластери.

— Ритни ги настрана — заповяда Хенес.

Дейвид се подчини.

— Кажете сега какво се случи.

— Ти знаеш какво — отвърна Дейвид. — Зъкис се опита да ме убие по твое нареждане, а аз не стоях мирно.

— Не сър... мистър Хенес, не е вярно — ломотеше Зъкис. — Носех му обяда, когато той скочи върху мен. Ръцете ми бяха заети с подноса и не можах да се защитя.

— Млъкни — рече презрително Хенес. — За това ще говорим по-късно. Махай се оттук и бързо се върни с малко връзки за превързване на ръцете към тялото.

Зъкис побърза да излезе.

— Защо връзки, Хенес? — запита тихо Макиан.

— Защото този човек е опасен мошеник, мистър Макиан. Вие си спомняте, че го доведох, защото изглежда знаеше нещо за отравянето с храна.

— Да, да, разбира се.

— Той ни разказа как по-малката му сестра се била отровила с марсиански конфитюр, спомняте ли си? Аз проверих. Не е имало

твърде много смъртни случаи от отравяне, за които властите да са научили. Фактически са по-малко от двеста и петдесет. Не беше трудно да ги проверя всичките и аз го направих. При нито един от тях не се съобщава за отравяне с марсиански конфитюр на дванадесетгодишно момиче с брат на годините на Уилямс.

Макиан беше поразен.

— Откога знаеш това, Хенес? — попита той.

— Почти откакто е тук, но исках да разбера намеренията му. Наредих на Грисуълд да го следи...

— Да се опита да ме убие, искаш да кажеш — прекъсна го Дейвид.

— Така приказваш, защото си го убил, щом е бил достатъчно глупав да се остави да го заподозреш. — Той се обърна отново към Макиан. — После успял да се вмъкне под кожата на този слабоучен глупак Бенсън и така да следи как напредва нашето разследване на отравянията. Като капак на всичко преди три нощи се измъкна от купола, без да каже къде отива. И знаете ли защо? За да докладва на хората, които са го наели и които стоят зад цялата тази работа. Не е случайно съвпадение фактът, че ултиматумът дойде в негово отсъствие.

— А вие къде бяхте? — внезапно попита Дейвид. — Престанахте ли да вървите по петите ми след смъртта на Грисуълд? Ако подозирахте, че съм излязъл с такава цел, защо не изпратихте някой да ме следи?

Макиан изглеждаше озадачен.

— Е... — започна той, но Дейвид го прекъсна.

— Позволете ми да завърша, мистър Макиан. Аз мисля, че Хенес не е бил в купола в нощта, когато излязох и дори едно денонощие след това. Къде бяхте, Хенес?

Хенес пристъпи напред с изкривена от ярост уста. Свитата в шепя ръка на Дейвид беше близо до лицето му. Не вярваше Хенес да посмее да стреля, но бе готов да използва маската-щит, ако се наложи.

— Предлагам да го предадем на Съвета — намеси се Макиан и сложи нервно ръка на рамото на Дейвид.

— Какъв е този Съвет? — попита бързо Дейвид.

— Не е твоя работа — изръмжа Хенес.

Междувременно Зъкис се беше върнал с връзките. Те представляваха гъвкави пластмасови пръти, които можеха да бъдат прегънати по произволен начин и замразени в това положение. Бяха безкрайно по-здрави от въжета или дори от стоманени белезници.

— Протегни си ръцете — заповяда Хенес. Дейвид безмълвно ги протегна. Връзките бяха увити два пъти около китките му. Зъкис ги стегна ужасно силно и после изтегли иглата, с което предизвика автоматично пререждане на молекулите, втвърдяващо пластмасата. Отделяната при пререждането енергия правеше пластмасата топла на пипане. Друга връзка стегна глезените му.

Дейвид седеше спокойно в леглото. В едната ръка все още държеше маската-щит. Забележката на Макиан относно Съвета бе за Дейвид достатъчно доказателство, че няма да остане дълго вързан. Междувременно той нямаше нищо против по-нататъшния развой на нещата.

— Какво представлява този Съвет? — попита отново той.

Но не бе необходимо да пита. Отвън се чу вик „Къде е Уилямс?“ и една фигура префуча като снаряд през вратата.

Това бе самият Бигман. Той не обърна внимание на никой друг освен на седящата фигура на Дейвид и заговори бързо и задъхано:

— Чух че си минал през прашна буря, едва когато влязох в купола. Горещи Серес, ти трябва да си се изпържил! Как го направи? Аз... аз... — В този момент за пръв път забеляза положението на Дейвид. — Кой, по дяволите, го е вързал така? — извика яростно той.

Хенес улови грубо Бигман за яката и го вдигна от пода.

— Нали ти казах какво ще ти се случи, ако те видя отново тук.

— Пусни ме, невротик такъв! — извика Бигман. — Имам право да съм тук. Ако до секунда и половина не ме пуснеш, ще отговаряш пред Научния съвет.

— В името на Марс, Хенес, пусни го — рече Макиан. Хенес го пусна на пода.

— Махай се оттук! — изсъска той.

— За нищо на света! Аз съм акредитиран служител на Съвета и дойдох тук с доктор Силвърс. Попитай го, ако не вярваш.

Бигман кимна към високия слаб мъж на прага. Името му подхождаше. Косата и мустаците му бяха сребристобели.

— Извинете — рече доктор Силвърс, — но бих желал да поема нещата в свои ръце. Правителството в Международния град на Земята е обявило извънредно положение и отсега нататък всички ферми ще бъдат под контрола на Научния съвет. Упълномощен съм да поема фермата на Макиан.

— Очаквах подобно нещо — промърмори тъжно Макиан.

— Махнете връзките от този човек — нареди д-р Силвърс.

— Той е опасен — опита се да възрази Хенес.

— Ще поема пълната отговорност.

Бигман подскочи и удари токовете.

— Върви си по пътя, Хенес — каза той.

Хенес пребледня от гняв, но не отрони нито дума. След три часа д-р Силвърс се срещна отново с Макиан и Хенес в квартирата на Макиан.

— Искам да прегледам всички документи за продукцията на фермата през последните шест месеца — каза той. — Трябва да видя и вашия доктор Бенсън и да се запозная докъде е стигнал в решаването на проблема с отравянето. Разполагаме с шест седмици. Не повече.

— Шест седмици! — избухна Хенес. — Искате да кажете един ден!

— Не, сър. Ако не решим този проблем до изтичане на срока на ултиматума, ще бъде спрян целият износ на храна от Марс. Ние няма да се предадем, докато съществува и най-малкият шанс.

— Но Земята ще умре от глад — възрази Хенес.

— До шест седмици това няма да се случи — каза д-р Силвърс. — При определена дажба запасите ще стигнат за това време.

— Ще предизвика паника и бунт — възрази отново Хенес.

— Вярно — мрачно се съгласи д-р Силвърс. — Ще бъде много неприятно.

— Вие ще разорите земеделските синдикати — изпъшка Макиан.

— Те във всички случаи ще бъдат разорени. Тази вечер възнамерявам да видя доктор Бенсън, а утре на обяд ще имаме конференция. Ако до утре в полунощ нищо не бъде постигнато, забраната ще влезе в сила и ще бъде организирана всеобща конференция за целия Марс, в която ще участвуват многобройните членове на синдикатите.

— Защо? — попита Хенес.

— Защото има основание да се предполага, че който и да стои зад това безумно криминално престъпление, трябва да е тясно свързан с фермите — отвърна доктор Силвърс.

— А какво стана с Уилямс?

— Разпитах го. Държи на своята история, която признавам, е доста странна. Изпратих го в града, където ще продължи разпитът му дори и под хипноза, ако се наложи.

Сигналът на вратата светна.

— Отворете вратата, мистър Макиан — каза доктор Силвърс.

Макиан се подчини, сякаш не беше собственик на най-големите ферми на Марс и по силата на този факт един от най-богатите и най-влиятелни мъже в Слънчевата система.

Влезе Бигман и погледна предизвикателно Хенес.

— Уилямс е на един пясъкоход, който заминава за града под стража — съобщи той.

— Добре — каза доктор Силвърс и стисна тънките си устни.

На една миля от купола на фермата пясъкоходът спря и Дейвид слезе от него с поставен филтър. Той махна на шофьора, който се показа от прозореца и извика:

— Запомнете! Шлюз № 7! Там махни на шофьора, който ще ви пусне вътре.

Дейвид се усмихна и кимна. Той видя как пясъкоходът продължи към града. После се обърна и закричи към купола.

Хората от Съвета, разбира се, си сътрудничеха. Те му помогнаха да напусне открито и да се върне тайно, но никой от тях, дори доктор Силвърс, не знаеше причината. Дейвид имаше вече отговора на загадката. Сега му бе нужно доказателството.

14. „АЗ СЪМ КОСМИЧЕСКИ СКИТНИК!“

Хенес влезе в стаята си, замаян от умора и гняв. Причината беше проста. Беше почти три часа сутринта. Той почти не беше почивал през последните две нощи, а напрежението му не бе намаляло през последните шест месеца. Все пак чувствуваше, че е било необходимо да присъствува на срещата на този доктор Силвърс от Съвета с Бенсън.

На доктор Силвърс не бе се харесала тази идея и това бе предизвикало гнева, който го давеше. Силвърс! Този стар некадърник, който бе дошъл с гръм и трясък от града, мислейки, че ще може да стигне до дъното на проблема за едно денонощие, когато цялата наука на Земята и Марс месеци наред правеше напразни усилия да го реши. Хенес го беше яд също и на Макиан, че бе омекнал като добре намазани ботуши и не бе нищо повече от лакей на този белоглав глупак. Макиан! Преди две десетилетия той беше най-твърдият собственик на най-стабилната ферма на Марс.

Тук влизаше също и Бенсън с неговата намеса в плановете на Хенес относно поставяне на мястото му на този новак Уилямс по най-бързия и най-лесен начин. Беше го яд на Грисуълд и Зъкис, които бяха твърде глупави, за да направят необходимите стъпки, които щяха да компенсират слабостта на Макиан и сантименталността на Бенсън.

Той си помисли за таблетка приспивателно. Тази нощ се нуждаеше от почивка, така необходима му за да прояви проницателност на следващия ден, а гневът можеше да прогони съня далеч от очите му.

Хенес поклати глава. Не, не можеше да рискува да бъде упоен и безпомощен, защото не бе изключено да настъпи решителен обрат на събитията през нощта. Задоволи се само да задейства лостовия включвател, който застопоряваше вратата по магнитен път. Той дори опита вратата, за да се увери, че електромагнитната верига работи. Вратите на личните помещения в изцяло мъжкия и непринуден живот под купола на една ферма се заключваха така рядко, че нещо обикновено беше да се видят прекъснати проводници и разкъсана

изолация да висят по тях без години наред някой да им обърне внимание. Неговата врата, доколкото си спомняше, не беше заключвана от времето, когато за пръв път постъпи на работа.

Електромагнитната верига беше в исправност. Вратата дори не трепна, когато я дръпна.

Хенес въздъхна тежко, седна на леглото и свали ботушите си. Той потърка уморено стъпалата си, въздъхна отново и се вцепени. Беше съвсем объркан. Не, това не можеше да бъде! Значи глупавата история на Уилямс, беше истина. Значи тези смешни приказки на Бенсън за марсианци можеше в края на краищата да се окажат...

Не, той отказа да повярва в това. По-лесно бе да реши, че съзнанието му си беше направило шега.

Все пак мракът в стаята бе нарушен от студена синьобяла светлина. Благодарение на нея той можеше да вижда леглото, стените, стола, тоалетната масичка и дори ботушите, които стояха там, където току-що ги беше оставил. Видя и човекоподобното същество, което я излъчваше от мястото, където би трябвало да се намира главата му. Тялото му имаше неясни очертания или по-скоро изглеждаше обвито в дим.

Хенес почувствува стената зад гърба си. Той несъзнателно беше отстъпил назад.

Обектът заговори. Думите му звучаха глухо и бумтяха, сякаш носеха със себе си ехо.

— Аз съм Космическият скитник — каза обектът. Хенес се изправи. Първоначалната му изненада премина и с усилие на волята остана спокоен.

— Какво искате? — попита спокойно той.

Космическият скитник нито помръдна, нито отговори, а Хенес откри, че очите му се приковани в призрака.

Управителят чакаше, гърдите му се повдигаха равномерно, а съществото от дим и светлина все още не помръдваше. Дали това не беше само робот, настроен да произнася някои фрази, запита се Хенес. Обаче веднага изостави тази мисъл. Той стоеше близо до бюрото си и нищо не можеше да го накара да забрави този факт. Ръката му бавно се плъзна.

В светлината, излъчвана от съществото, това движение не можеше да остане незабелязано, но то не му обърна никакво внимание.

Хенес постави леко ръка върху бюрото си, имитирайки невинен жест. Робот, марсианец или човек, разсъждаваше Хенес, обектът не можеше да знае тайната на това бюро. Той се бе скрил в стаята и го е очаквал, но не я беше претърсвал. Или го е направил твърде умело, тъй като дори сега не можеше да открие нищо нередно. Нищо не беше разместено. Нямаше нищо, което не би трябвало да е в стаята, с изключение на самия Космически скитник.

Пръстите на Хенес докоснаха малка резка в плота. Това беше един обикновен механизъм и почти всички управители на ферми на Марс го притежаваха. Беше старомоден като самото дървено бюро, но бе една традиция от времето на първите земеделски работници, когато още не е имало закони, а традицията трудно умира. Малката резка се помръдна леко под нокътя му и един панел се отмести встрани. Хенес бе готов за това и ръката му бавно се запромъква към бластера, който движещият се панел бе открил.

Сега той държеше бластера насочен право в сърцето на съществото, което през цялото време не беше помръднало.

Хенес откри, че увереността му се възвръща. Робот, марсианец или човек, обектът не можеше да се противопостави на един бластер. Оръжието беше малко, а зарядът, който изхвърляше, с незначителна големина. Старомодните пистолети от древните времена стреляха с метални куршуми, които бяха скали в сравнение със заряда на бластера. Но малкият заряд бе далеч по-смъртоносен. Щом веднъж се пуснеше в движение, всичко, което го спираше, натискаше един миниатюрен атомен спусък, който превръщаше микроскопичната маса на частицата в енергия. Това превръщане се съпровождаше от слаб звук, наподобяващ драскането с нокът по гума, независимо от материята на обекта.

— Кой сте вие? Какво искате? — попита със заплашителен тон Хенес.

Обектът отново заговори и отново каза бавно:

— Аз съм Космическият скитник!

Хенес свирепо сви устни и стреля.

Зарядът напусна цевта, отправи се директно към обекта от дим, достигна го и спря на четвърт инч от тялото му. Дори сътресението от сблъскването не премина бариерата на силовото поле, което абсорбира цялата енергия на заряда и я преобразува в ослепителна светлина.

Такава ослепителна светлина никога не беше виждал. Като че ли едно микроскопично слънце просъществува в стаята за част от секундата.

Хенес нададе див вик и закри очите си, сякаш да ги предпази от физически удар, но беше твърде късно. След няколко минути, когато посмя да вдигне клепачите си, наранените му очи не можеха нищо да му покажат. Отворени или затворени, той улавяше само гарнирана с червено чернота. Не можа да види как Космическият скитник се размърда, претърси джобовете на ботушите му, прекъсна електромагнитната верига на вратата и се измъкна от стаята секунди преди да се струпа неизбежната тълпа от хора, надаващи объркани панически викове.

Ръцете на Хенес още закриваха очите му, когато ги чу.

— Хванете съществото! Хванете го! То е в стаята! Нападнете го, вие, забравени от Марс страхливци в черни ботуши? — викаше Хенес.

— В стаята няма никой — отвърнаха половин дузина гласове, а някой добави:

— Все пак мирише като след стрелба с бластер.

— Какво се е случило, Хенес? — попита един твърд и авторитетен глас. Това бе доктор Силвърс.

— Натрапници! — извика Хенес, тресейки се от разочарование и гняв. — Никой ли не го вижда? Какво става с вас? Да не сте... — той не можа да произнесе думата „слепи“.

— Кой беше натрапникът? — попита Силвърс. — Можете ли да го опишете?

Хенес безпомощно поклати глава. Как би могъл да обясни? Можеше ли да им разкаже за кошмара от дим, който говореше и срещу който един заряд от бластера можеше да експлодира преждевременно и да нарани само човека, който го е изстрелял?

Д-р Силвърс се върна в стаята си навъсен и мрачен. Безредието, което го беше измъкнало от стаята му преди да завърши приготовленията си за сън, безцелното тичане на хора наоколо, липсата на смислено обяснение от страна на Хенес, всичко това бе за него нещо повече от серия незначителни неприятности. Очите му бяха устремени към утрешния ден. Той нямаше вяра в победата. Нямаше вяра в ефикасността на което и да е ембарго. Нека доставките на храни спрат. Нека дори някои на Земята да открият защо или, още по-лошо,

да измислят в отговор свои собствени теории, резултатите от които могат да се окажат много по-страшни от масово отравяне.

Този млад Дейвид Стар вдъхваше доверие, но действията му досега не вдъхновяваха самия него. Историята с Космическия скитник бе лошо разчетена. Само засилваше подозрението на хора като Хенес и ги докарваше почти до смърт. Щастие за младока беше, че той, Силвърс, пристигна навреме. Не беше обяснил също и причините за една такава история. Само бе изложил плановете си за напускане на града и после за тайното си завръщане. Все пак когато Силвърс получи писмото на Стар, донесено от онзи дребосък, наричащ себе си Бигман в ужасно несъответствие с истината, той бързо се свърза със земния офис на Съвета. Беше му потвърдено, че трябва във всичко да се подчинява на Дейвид Стар.

И как можеше един толкова млад мъж...

Доктор Силвърс спря. Странно! През вратата на стаята, която в бързината беше оставил леко откряната, не се процеждаше никаква светлина. А си спомняше добре, че преди да излезе, не беше загасил лампата. Спомняше си светлината зад себе си, когато бързаше по коридора към стълбите.

Беше ли я загасил някой вместо него, подтикнат от странен импулс към икономии? Изглеждаше малко вероятно.

В стаята не се чуваше никакъв шум. Той извади бластера, бутна вратата и пристъпи към мястото, където знаеше, че се намира ключът.

Една ръка запуши устата му.

Той се опита да се освободи, но ръката бе голяма и мускулеста, а гласът в ухото му — познат.

— Доктор Силвър, всичко е наред. Искрах само да ви предпазя, да не извикате от изненада и да ме издадете.

Ръката се отдръпна.

— Стар, ти ли си?

— Да. Затворете вратата. Мисля, че докато трае търсенето, вашата стая ще бъде най-доброто скривалище. Във всеки случай аз трябва да говоря с вас. Каза ли Хенес какво се е случило?

— Не, нищо смислено. Вие замесен ли сте в тази работа?

Усмивката на Дейвид се загуби в тъмнината.

— В известен смисъл, да, доктор Силвърс.

— Какво говорите? — въпреки волята си повиши тон старият учен. — Не ми е до шеги.

— Не се шегувам. Космическият скитник съществува.

— Разправяйте ги на други. Историята е впечатлила Хенес, а аз заслужавам истината.

— Сигурен съм, че го е впечатлила, а вие ще научите истината утре, когато излезе наяве. Космическият скитник, както казах, наистина съществува и в него е голямата ни надежда. Играта, която играем, е деликатна и макар да зная кой стои зад отравянето, всичко може да се окаже безполезно. Тук не става дума за един-двама престъпници, опитващи се да спечелят няколко милиона чрез едно колосално изнудване, а по-скоро за добре организирана група, имаща намерение да установи контрол над цялата Слънчева система. Убеден съм, че дори да заловим шефа им, отравянето може да продължи, ако не научим подробности за заговора, за да можем да го предотвратим.

— Покажете ми шефа — каза строго д-р Силвърс — и Съветът ще научи всички подробности.

— Няма да стане достатъчно бързо — отвърна със същия тон Дейвид. — Ние трябва да имаме целия отговор за по-малко от двадесет и четири часа. Победата след този срок няма да предотврати смъртта на милиони хора на Земята.

— Какъв е тогава вашият план? — попита д-р Силвърс.

— На теория — отвърна Дейвид — аз зная кой е отровителят и как е било извършвано отравянето, но за да не срещна категоричния му отказ, се нуждаю от някои веществени доказателства. Трябва да ги имам преди да е изминала вечерта. Но за да получим необходимата информация, трябва да сломим духа му. Трябва да използваме Космическия скитник. В действителност той вече го попрекърши.

— Пак този Космически скитник. Той ви е омагьосал. Ако това не е ваш трик, приложен и спрямо мен, кажете ми кой е той и откъде знаете, че не ви мами.

— Не мога да доверя на никого подробностите. Ще ви кажа само, че е на страната на човечеството. Вярвам му като на себе си и ще поема пълната отговорност за него. Вие, доктор Силвърс, трябва да постъпите както ви казвам. В противен случай ще сме принудени да продължим без вас. Играта е толкова важна, че дори вие не можете да ми попречите.

Гласът му прозвуча твърдо и решително. В тъмнината д-р Силвърс не можеше да види изражението на Дейвид, но не беше необходимо.

— Какво искате да направя? — попита той.

— Утре на обяд ще се срещнете с Макиан, Хенес и Бенсън. Вземете Бигман с вас като лична охрана. Той е дребен, но е бърз и безстрашен. Наредете централната сграда да се охранява от хора на Съвета и бих ви посъветвал за всеки случай да ги въоръжите с многократно действащи бластери и газови сачми. Сега запомнете следното: между дванадесет и петнадесет и дванадесет и тридесет оставете задния вход без охрана и наблюдение. Аз ще гарантирам безопасността му. Каквото и да се случи после, не показвайте, че сте изненадан.

— Вие ще бъдете ли на срещата?

— Не. Присъствието ми няма да е необходимо.

— Тогава?

— Ще ви посети Космическият скитник. Той знае всичко, което знам и аз, и произнесено от него, обвинението ще бъде потресаващо за престъпника.

— Мислите ли, че ще успеем? — попита доктор Силвърс, чувствувайки, че искрата на надеждата се разпалва в него въпреки желанието му.

— Откъде да знам? Мога само да се надявам — отвърна Дейвид след кратко мълчание.

После настъпи тишина. Д-р Силвърс почувствува слабо течение, също като че ли някой бе отворил вратата. Той щракна електрическия ключ. Стаята плувна в светлина и той откри, че е сам.

15. КОСМИЧЕСКИЯТ СКИТНИК СЕ НАМЕСВА

Дейвид Стар действуваше по възможно най-бързия начин. Скоро щеше да се разсъмне. Вълнението и напрежението бяха започнали да се уталожват и трайната умора, на която той се съпротивляваше часове наред, вече лека полека се просмукваше в него.

Светлината от фенерчето му подскачаше ту тук, ту там. Той горещо се надяваше, че това, което търси, не е скрито зад допълнителни ключалки. А ако беше, щеше да се наложи да употреби сила, а не му се искаше да привлича вниманието точно сега. Не виждаше никакъв сейф, нито какъвто и да е подобен обект. Това беше и добро, и лошо. Търсеният от него предмет не можеше да бъде недосегаем, но можеше изобщо да не е в стаята. След грижливо планирания начин, по който бе получил ключа от тази стая, щеше да е жалко, ако не го намери. Хенес нямаше да се възстанови бързо. Дейвид се усмихна. Самият той отначало не бе по-малко изненадан от него. Думите „Аз съм Космическият скитник“ бяха първите, които бе изговорил през щита силово поле, откакто напусна марсианските пещери. Той не можеше да си спомни как звучеше гласът му там. Може би не го бе чул точно. Може би под влияние на марсианците той просто бе чувствувал собствените си мисли по същия начин, както бе чувствувал техните.

Тук, на повърхността обаче звукът от гласа му беше като гръмотевица. Неговата приглушеност и дълбочина бяха съвсем неочаквани. Дейвид, разбира се, се съвзе и почти незабавно разбра причината. Вероятно щитът забавяше въздушните молекули, макар да ги пропускаше. Такава интерференция естествено изкривяваше звуковите вълни.

Дейвид не съжеляваше. Гласът му в този си вид можеше да бъде полезен.

Щитът бе реагирал добре на излъчването от бластера. Той ясно видя, че ослепителният блясък не беше напълно неутрализиран, но в

края на краищата ефектът върху него бе нищожен в сравнение с ефекта върху Хенес.

Дори когато умореното му съзнание прехвърляше тези неща, той проверяваше методично съдържанието на полиците.

Светлинният лъч се задържа на едно място за миг и Дейвид се пресегна през другите дреболии, за да вземе малък метален предмет. Той го обърна няколко пъти на оскъдната светлина. После нави едно малко копче, което се нагласяваше на различни положения и почна да наблюдава какво ще стане.

Сърцето му подскочи.

Това беше окончателното доказателство. Доказателството за всичките му предположения, които почиваха само на логиката. Сега тя бе подплатена с нещо изградено от молекули, нещо, което можеше да се докосне и почувствува.

Той сложи предмета в джоба на ботуша си при маската и ключовете, които тази нощ бе взел от ботушите на Хенес. После заключи вратата след себе си и излезе на открито. Куполът над главата му бе започнал видимо да посивява. Скоро щеше да бъде запалено главното флуоресцентно осветление и денят официално щеше да започне. Последният ден за отровителите или за земната цивилизация.

Междувременно имаше време да поспи.

Под купола на Макианската ферма цареше ледено спокойствие. Малко от земеделските работници се досещаха какво става. Явно работата беше сериозна, но повече от това бе невъзможно да се разбере. Някои шепнеха, че Макиан бил хванат в сериозни финансови нарушения, но никой не вярваше. Не беше логично. Само заради това да изпратят цяла армия?

Униформени мъже със сурови лица обикаляха Централната сграда, стиснали в ръцете си многократно действащи бластери, а на покрива ѝ бяха инсталирани две оръдия. Районът около сградата беше пуст. На всички земеделски работници, освен нужните за поддържане на специалните съоръжения, бе заповядано да останат в помещенията си. На малкото, които бяха изключение, бе наредено да не мърдат от работните си места.

Точно в дванадесет часа и петнадесет минути патрулиращите пред задния вход на сградата се отдръпнаха настрана, оставайки този район без охрана. В дванадесет и тридесет те се върнаха и заеха местата си пред входа. После един от артилеристите заяви, че видял в този интервал някой да влиза, в сградата. Той призна, че го е видял само за миг и описанието му не беше много смислено. Твърдеше, че бил мъж, обвит в пламъци.

Тогава никой не му повярва.

Д-р Силвърс не беше сигурен в нищо. Не знаеше как да започне заседанието. Той огледа четиримата, насядали около масата.

Макиан имаше вид, сякаш не беше спал цяла седмица. А може би наистина беше така. Досега не беше продумал една дума. Силвърс се питаше дали той възприема напълно околната обстановка.

Хенес беше с черни очила. По едно време ги свали. Очите му бяха кървясали, а погледът гневен. Сега седеше там и си мърмореше под нос.

Бенсън беше спокоен и нещастен. Предишната нощ доктор Силвърс беше прекарал няколко часа с него и нямаше съмнение, че го измъчваше неуспехът на неговите изследвания. Бенсън бе говорил за истинските марсианци като за причинители на отравянията, но Силвърс знаеше, че е по-добре да не взема разказа му на сериозно.

Единствено Бигман беше щастлив. Със сигурност разбираше само част от истинската криза. Той се бе облегнал назад, очевидно поласкан от факта, че е на една маса с важни личности.

Силвърс беше притеглил до масата и един допълнителен стол. Той стоеше там празен и чакаше. Никой обаче не коментира този факт.

Д-р Силвърс поддържаше криво-ляво разговора. Той правеше несъществени забележки, опитвайки се да прикрие собствената си несигурност. Той чакаше подобно на празния стол.

В дванадесет и петнадесет д-р Силвърс бавно се изправи. Никой не продума. Бигман бутна стола си и той се прекатури с трясък назад. Главата на Хенес рязко се обърна и той се вкопчи в масата с пръсти, които побеляха от напрежение. Бенсън се огледа и изхленчи. Само Макиан остана неподвижен. Той вдигна поглед, очевидно приемайки

гледката като само още един неразбираем елемент в света, който бе станал твърде голям и странен за него.

— Аз съм Космическият скитник! — обяви фигурата на прага.

В ярката светлина на стаята блясъкът, който обграждаше главата му бе някак по-притъпен, а димът, който забулваше тялото — някак повеществен, отколкото Хенес ги беше видял предишната нощ.

Космическият скитник влезе в стаята. Почти автоматично всички седящи мъже отместиха столовете си, освобождавайки място до масата, така че празният стол остана изолиран от другата страна на масата.

Той седна на свободния стол с невидимо зад светлината лица и постави обвитите си в дим ръце върху масата. Те едновременно бяха и не бяха поставени върху нея, защото между плота и ръцете му остана четвърт инч празно пространство.

— Дойдох да разговарям с престъпниците — каза Космическият скитник.

Хенес пръв наруши последвалото неловко мълчание.

— Искате да кажете с нощните крадци ли? — попита злъчно той.

После посегна към тъмните си очила, но не ги махна. Ръцете му видимо трепереха.

— Истина е, че съм нощен крадец — отвърна с приглушения си монотонен глас Космическият скитник. — Ето ключовете, които взех от вашите ботуши. Повече не ми трябват.

Връзката метални пръчици прелетя през масата към Хенес, но той не ги взе.

— Нощната кражба — продължи Космическият скитник — бе извършена, за да бъде предотвратено едно по-голямо престъпление извършвано от управителя, който периодично прекарва нощите си в Уинград в самостоятелно търсене на отровители.

— Хей, Хенес — извика Бигман и малкото му лице светна от радост — май си бил проследен!

— Какво престъпно има в това? — попита Хенес, който виждаше и чуваше само призрака насреца.

— Престъпление е нееднократно излизане навън в посока на астероидите — отвърна Космическият скитник.

— Защо? За какво?

— Ултиматумът на отровителите не е ли дошъл от астероидите?

— Обвинявате ме, че стоя зад отравянето с храна ли? Отхвърлям обвинението. Вашият маскарад няма да ме принуди да призная едно лъжливо твърдение.

— Къде бяхте двете нощи, преди да бъде получен последният ултиматум?

— Няма да отговоря. Нямата право да ме разпитвате.

— Тогава ще отговоря на въпроса вместо вас. Механизмът на огромния заговор за отравянето се намира на Астероидите, където са се събрали остатъците от пиратските банди, а мозъкът му е на територията на Макиановата ферма.

Тук Макиан се изправи и се опита да каже нещо, но Космическият скитник му махна с ръка да седне и продължи.

— Вие, Хенес, сте междинно звено.

Сега Хенес махна очилата си. Пълничкото му загледано лице, обезобразено от зечервените му очи, имаше сурово изражение.

— Космически скитнико, вие ме отегчавате — каза Хенес. — Това заседание, доколкото разбрах, имаше за цел да обсъди средствата за борба с отровителите. Ако то се е превърнало във форум за глупави обвинения от един актьор, аз напускам.

Доктор Силвърс се пресегна през Бигман и го улови за китката.

— Моля ви да останете, Хенес. Никой няма да ви съди без да има достатъчни доказателства.

Хенес блъсна ръката на Силвърс и стана от стола.

— С удоволствие бих те видял застрелян, Хенес — каза спокойно Бигман, — защото точно това ще се случи, ако излезеш от вратата.

— Бигман е прав — намеси се Силвърс. — Отвън има въоръжени хора с инструкцията да не позволяват на никого да напуска сградата без моя заповед.

Юмруците на Хенес се свиха и отпуснаха.

— Няма да помогна повече нито с дума на тази незаконна процедура — каза той. — Всички сте свидетели, че съм задържан насила. — Той седна отново и скръсти ръце на гърдите си.

— И все пак Хенес е междинно звено — започна отново Космическият скитник. — Той е твърде голям подлец, за да бъде истински подлец.

— Вие си противоречите — обади се тихо Бенеън.

— Само привидно. Да разгледаме престъплението. Човек може да знае много за един престъпник по естеството на извършеното от него престъпление. Първо, налице е факта, че досега са умрели сравнително малко хора. Вероятно престъпниците биха могли да получат каквото искат по-бързо чрез всеобщи отравяния, вместо само със заплаха за шест месеца, през което време рискуват да бъдат заловени и нищо да не спечелят. Какво означава това? Изглежда, че шефът се колебае да убива. Това определено не е в характера на Хенес. От Уилямс знам, че след пристигането му във фермата Хенес неколкостотин пъти се е опитвал да уреди убийството му.

— Лъжа! — извика Хенес, който бе забравил за решението си.

— Така че Хенес не би се поколебал да убива — продължи Космическия скитник без да му обръща внимание. — Ние би трябвало да открием някой с по-мек характер. Все пак, какво би принудило една в основата си благородна личност да убива хора, които никога не е виждал и които нищо лошо не са му сторили? В края на краищата, макар отровените да са били незначителен процент от населението на Земята, броят на умрелите е няколкостотин. Петдесет от тях са били деца. Вероятно е налице силно желание за богатство и власт, което надделява над благородството му. Какво е предизвикало това желание? Вероятно разочарование от живота, което го е довело до болезнена омраза към човечеството като цяло, до желание да покаже на тези, които го презират, колко велик човек е. Тогава, ние търсим човек, който би могло да се очаква да има комплекс за малоценност в напреднал стадий. Къде можем да намерим такъв?

Сега всички гледаха съсредоточено Космическия скитник. Дори в изражението на Макиан се бе върнало нещо от неговата проникателност. Бенсън се беше намръщил, а Бигман бе забравил да се усмихне.

— Най-важно като улика — продължи Космическият скитник — е това, което последва пристигането на Уилямс във фермата. Той веднага бива заподозрян като шпионин. Лесно доказват, че историята с отравянето на сестра му е невярна. Хенес е за открито убийство, но шефът със своя по-мек характер се опитва да неутрализира Уилямс, представяйки му се като приятел и враждебно настроен към Хенес.

Нека резюмираме казаното дотук. Какво знаем за шефа на отровителите? Той е човек с поведение, което изглежда приятелско

към Уилямс и враждебно към Хенес. Има комплекс за малоценност, получен от живот, пълен с разочарования. Той е различен от другите, по-дребен...

Последва бързо движение. Бе блъснат стол и една фигура отстъпи с бластер в ръка.

— За бога, Бигман! — извика Бенсън, изправяйки се на крака.

— Но... но — заекна д-р Силвърс, — аз трябваше да го взема като охрана! Той е въоръжен!

За момент Бигман остана с бластер, готов за действие, оглеждайки присъстващите с пронизателния си поглед.

16. РЕШЕНИЕТО

— Не правете прибързани заключения — каза твърдо с тънкия си глас Бигман. — Звучи като че ли Космическият скитник описва мен, но той още не е произнесъл името ми.

Всички го гледаха, но никой не проговори. Бигман внезапно подхвърли бластера, улови го за дулото и го плъзна по масата към Космическия скитник.

— Аз казах, че не съм този човек и ето оръжието ми за доказателство.

Обвитите в дим пръсти на Космическия скитник посегнаха към бластера.

— Аз също казвам, че не вие сте човекът — рече той и плъзна оръжието обратно към Бигман.

Бигман го грабна, мушна го обратно в кобура и отново седна.

— Сега, предполагам, ще продължите да говорите, Космически скитнико — каза той.

— Бигман не би могъл да бъде човекът по много причини — продължи Космическият скитник. — Първо, враждата между него и Хенес се е появила много преди Уилямс да се появи на сцената.

— Но вижте — възрази д-р Силвърс. — Ако шефът се е преструвал, че е в лоши отношения с Хенес, може това да не е било точно заради Уилямс. Този план може да е бил съставен много по-отдавна.

— Вашето разсъждение е правилно, доктор Силвърс — каза Космическият скитник. — Но нека вземем предвид следното: Шефът, който и да е той, трябва изцяло да контролира тактиката на бандата. Той трябва да е в състояние да налага собствените си капризи относно убиването върху една група, състояща се вероятно от най-отчаяните престъпници в системата. Това може да стане само, ако направи така, че другите да не могат да продължат без него. Как? Чрез контролиране производството на отрова и метода на отравяне. Бигман със сигурност не може да направи нито едното, нито другото.

— Откъде знаете? — попита д-р Силвърс.

— Бигман нямаше познанията, които биха му позволили да разработи и произведе една нова и непозната досега по сила отрова. Той няма лаборатория или познания в ботаниката и бактериологията и няма достъп до хамбарите с храна в Уинград-сити. Всичко това обаче приляга на Бенсън.

— Какво се опитвате да направите? — потейки се извика агрономът. — Опитвате се да ме изпитвате, както преди малко Бигман ли?

— Аз не съм изпитвал Бигман — отвърна Космическият скитник — и никога не съм го обвинявал. Аз обвинявам вас, Бенсън. Вие сте мозъкът и ръководителят на тръста за отравяне с храна.

— Вие сте луд!

— Ни най-малко. Съвсем нормален съм. Уилямс първи ви заподозря и предаде подозренията си на мен.

— Той няма основание да ме подозира. Аз бях съвършено откровен с него.

— Прекалено откровен. Вие допуснахте грешка като му казахте, че според вас източник на отровата са марсиански бактерии. Като агроном, вие отлично знаете, че това е невъзможно. По природа марсианският живот не е на протеинова основа и може да се храни със земни растения не по-добре, отколкото ние с камъни. Вие умишлено сте излъгали, което е главната причина да бъдете заподозрян. Тази лъжа е накарала Уилямс да се запита, дали вие самите не сте направили екстракт от марсианска бактерия. Екстрактът би бил отровен. Не мислите ли така?

— Но как бих могъл да разпространявам отровата! — извика като луд Бенсън. — Говорите глупости!

— Вие имахте достъп до доставките от фермата на Макиан. След първите няколко отравяния сте успели да уредите да се вземат мостри от хамбарите с хранителни запаси в града. Вие сте разказали на Уилямс как ползвате за тази цел един уред, подобен на харпун, който сам сте изобретил.

— Но какво лошо има в това?

— Много. Последната нощ аз взех ключовете от Хенес. Използувах ги, за да проникна в единственото помещение в купола на фермата, което непрекъснато се държи заключено — вашата

лаборатория. Ето какво намерих там. — При тези думи той поднесе към светлината един малък метален предмет.

— За какво служи той, Космически скитнико? — попита д-р Силвърс.

— С това приспособление Бенсън е взимал пробите. Постава се в края на неговия харпун. Вижте как действа.

Космическият скитник нагласи едно малко копче в единия край.

— При стрелба с харпуна — каза той — се освобождава това езиче. Така. Сега гледайте.

Чу се слабо бръмчене, което след пет секунди спря и предният край на приспособлението зейна отворен. Остана така една секунда и после се затвори.

— По този начин работи! — извика Бенсън. — Никога не съм го крил.

— Да, не сте — рече строго Космическият скитник. — Вие и Хенес дни наред сте се карали относно съдбата на Уилямс. Не ви е давало сърцето да го убие. Най-накрая вие сте взели харпуна със себе си до леглото на Уилямс, за да видите дали видът му ще го изненада и накара да предприеме някакво действие, което да го издаде. Това не е станало, но Хенес не е могъл повече да чака и е изпратил Зъкис да го убие.

— Но какво нередно има в приспособлението? — запитва Бенсън.

— Нека пак ви покажа действието му. Доктор Силвърс, наблюдавайте страната на приспособлението, която е към вас.

Д-р Силвърс се облегна върху масата, наблюдавайки внимателно. Бигман с изваден отново бластер разделяше вниманието си между Бенсън и Хенес. Макиан беше се изправил.

Приспособлението беше нагласено още веднъж и още веднъж малката уста зейна отворена. Този път, наблюдавайки посочената страна, те видяха как една малка плочка се отмести и разкри плитка вдлъбнатина, намазана с клей.

— Тук можете да видите какво става — рече Космическият скитник. — Всеки път, когато Бенсън взема проба, няколко зърна жито, част от плод или лист от салатата са били намазвани с този безцветен клей, който представлява отровен екстракт от марсианска бактерия. Без съмнение отровата запазва свойствата си и в приготвената храна —

в самун хляб, буркан конфитюр или консерва с бебешка храна. Хитър и дяволски трик!

— Това е лъжа! Чиста лъжа! — удряше по масата Бенсън.

— Бигман — рече Космическият скитник, — запушете устата на този човек и не му позволявайте да се движи.

— Но вие отправяте обвинение — запротестира д-р Силвърс — и трябва да позволите на човека да се защитава.

— Няма време — отвърна Космическият скитник, — а доказателството, което ще представя след малко, ще задоволи дори и вас.

Бигман запуши устата на Бенсън с носната си кърпа. Бенсън отначало се съпротивляваше, но когато Бигман го удари с дръжката на бластера си, притихна.

— Следващия път — закани се Бигман — ще те ударя още по-силно. Може би едно сътресение на мозъка ще те оправи.

Космическият скитник стана.

— Когато говорех за човек с комплекс за малоценност, вие всички заподозряхте Бигман, защото е дребен. Човек може да бъде дребен и в много други отношения. Бигман компенсира ръста си с воюване и твърдо отстояване на собственото си мнение. Затова хората тук го уважават. Бенсън обаче, живеейки на Марс сред хора на действието, открива, че е презиран като „университетски фермер“ и гледан високомерно от хора, които считат за по-малоценни от него. Той компенсира това с убийство по най-подъл начин и това го прави друг, по-лош вид дребен човек.

Бенсън е душевно болен. Да се изтръгна признание от него ще бъде трудно, а може би дори невъзможно. Хенес обаче би могъл да бъде почти също толкова добър източник на информация относно бъдещите действия на отровителите. Той би могъл да ни каже къде точно на Астероидите ще можем да намерим неговите многобройни помагачи, къде се съхраняват запасите от отрова, предназначени за използване нощес в полунощ и много други неща.

— Не мога и няма да ви кажа нищо — изръмжа Хенес. — Ако веднага ни убиете с Бенсън, нещата ще продължат да се развиват така, както ако сме живи.

— А ще говорите ли, ако гарантираме личната ви безопасност? — попита Космическият скитник.

— Кой би повярвал на гаранциите ви? — попита на свой ред Хенес. — Аз съм невинен. Нашата смърт няма да ви донесе нищо добро.

— Вие съзнавате, че ако откажете да говорите, могат да умрат милиони мъже, жени и деца.

Хенес сви рамене.

— Много добре. Аз научих някои неща относно действието на откритата от Бенсън марсианска отрова — продължи Космическият скитник. — Попаднала веднъж в стомаха, тя се абсорбира много бързо, нервите към гръдните мускули се парализират и жертвата не може да диша. Задушаването продължава малко повече от пет минути. Разбира се, това е, когато отровата се въведе в стомаха. — Докато говореше, Космическият скитник извади от джоба си малка стъклена топчица, отвори приспособлението и я прекара по лепкавата повърхност. — Ако обаче отровата се постави между устните, работата би била друга. Тя ще се абсорбира много по-бавно, а ефектът ще се получи много по-постепенно. Мистър Макиан — внезапно се обърна към него Космическият скитник, — тази човек ви е предал, използвайки фермата ви за организиране отравянето на хора и ликвидиране на земеделските синдикати. Вържете му ръцете. — И Космическият скитник хвърли една връзка върху масата.

Макиан с вик на дълго сдържана ярост се нахвърли върху Хенес. Гневът върна за момент силата от младежките му години и Хенес напразно се съпротивляваше. Когато се отдръпна, Хенес бе здраво привързан към стола си.

— След като проговориш — рече, дишайки тежко Макиан, — ще имам удоволствието да те унищожа със собствените си десет пръста.

Космическият скитник се приближи бавно към Хенес, държейки с два пръста намазаното стъклено топче пред очите му. Хенес се отдръпна. На другия край на масата Бенсън се гърчеше отчаяно, а Бигман го ритна да стои мирно.

Космическият скитник хвана долната устна на Хенес и я дръпна, оголвайки зъбите му. Той се опита да си дръпне главата, но пръстите на Космическият скитник стиснаха по-здраво устната му и Хенес извика приглушено.

Космическият скитник пусна топчето между устната и зъбите му.

— Мисля, че ще са необходими около десет минути преди устната лигавица да абсорбира достатъчно отрова, за да се получи забележим ефект — рече Космическият скитник. — Ако се съгласите да говорите, ще махнем топчето и ще ви позволим да си изплакнете устата. В противен случай отровата ще започне бавно да дава резултат. Дишането ви ще става все по-трудно и по-болезнено и накрая, след около един час, вие ще умрете от много бавно задушаване. Така обаче няма да постигнете нищо, защото демонстрацията ще бъде много поучителна за Бенсън и ние ще продължим да извличаме истината от него.

Капчици пот покриха слепоочията на Хенес. Той издаде няколко гърлени звуци от уплаха. Космическият скитник чакаше търпеливо.

— Ще говоря! — извика Хенес. — Махнете това!

Думите бяха изфъфлени през изкривените му устни, но значението им и ужасът, изписан по лицето му, бяха достатъчно ясни.

— Отлично! А вие, доктор Силвърс, ще е добре да си водите бележки.

Изминаха три дни преди д-р Силвърс да срещне отново Дейвид Стар. В този интервал от време той бе спал малко и бе уморен, но поздрави радостно Дейвид. Бигман, който не се бе отделял от д-р Силвърс през този период, бе както винаги експанзивен в поздрава си.

— Вашият метод действа невероятно добре — каза Силвърс. — Сигурно вече сте научили.

— Зная — усмихна се Дейвид. — Космическият скитник ми разказа всичко.

— Значи след това си го виждал.

— Само за няколко секунди.

— Той изчезна веднага след като приключихме. Споменах го в доклада, разбира се, но това ме накара да се чувствавам глупаво. Във всеки случай, Бигман и старият Макиан са ми свидетели.

— И аз — добави Дейвид.

— Да, разбира се. Ние открихме местонахождението на складираната отрова и очистихме астероидите. Две дузини хора ще бъдат осъдени на доживотен затвор, а работата на Бенсън наистина ще бъде от полза. Вероятно цяла нова серия антибиотици ще бъде крайния

резултат от опитите да се подчини Земята чрез отравяния. Ако бедният глупак имаше за цел научно издигане, би завършил живота си като велик човек. Спряхме го благодарение на признанието на Хенес.

— То е било грижливо планирано от Космическия скитник още предишната нощ.

— О, съмнявам се дали някой би могъл да противостои на опасността от отравяне, но какво щеше да стане, ако Хенес беше наистина невинен? Космическият скитник пое голям риск.

— В действителност, не. Допускате ли, че Бенсън би оставил своето приспособление в лабораторията намазано с отрова?

— А отровата върху топчето?

— Това беше обикновен обезвкусен желатин. Бенсън би се досетил, затова Космическият скитник не се е опитал да изтръгне признанието от него. За да предотврати предупреждението, той му е запушил устата. Хенес може би също би се досетил, ако не беше изпаднал в паника.

Д-р Силвърс се извини и отиде да си легне.

— Какво ще правиш сега, Бигман? — попита Дейвид.

— Доктор Силвърс ми предложи постоянна служба към Съвета, но аз нямам намерение да приема.

— Защо?

— Защото мисля да дойда с теб, мистър Стар, където и да отидеш.

— Аз отивам на Земята — каза Дейвид. Бяха сами, но все пак Бигман погледна внимателно през рамо преди да продължи.

— Струва ми се, че ще отидеш на много места освен на Земята, Космически скитнико.

— Какво?

— Познах те веднага щом влезе обвит в светлина и дим. Затова не взех на сериозно думите ти, когато изглеждаше, че ме обвиняваш като отровител — каза Бигман и широко се усмихна.

— Знаеш ли за какво говориш?

— Разбира се. Не можех да видя лицето ти или подробности от твоя костюм, но ти носеше ботуши до бедрата и височината и конструкцията на Скитника бяха същите като твоите.

— Съвпадение.

— Може би. Не можах да видя модела на ботушите, но разбрах някои неща за тях, например цвета им. Ти си единственият земеделски работник, за който някога съм чул, че е пожелал да носи ботуши в бяло и черно.

Дейвид Стар отметна глава назад и се засмя.

— Ти спечели — каза той. — Наистина ли желаш да присъединиш силата си към моята?

— Бих се гордял с това — отвърна Бигман.

— Тогава винаги ще бъдем заедно — каза Дейвид, — където и да отидем.

ПИРАТИ ОТ АСТЕРОИДИТЕ

1. ОБРЕЧЕНИЯТ КОРАБ

Петнадесет минути до старта! „Атлас“ чакаше да излети. Лъскавата полирана повърхност на космическия кораб блестеше на ярката Земна светлина, изпълваща лунното нощно небе. Тъпият му нос сочеше нагоре към пустия космос. Заобикаляше го вакуум, а под него лежеше мъртвата пемза на Лунната повърхност. Числеността на екипажа му беше равна на нула. На борда нямаше жива душа.

— Колко е часът, Гъс? — попита председателят на Научния съвет д-р Хектор Конуей.

Той се чувствуваше неловко в лунните офиси на Съвета. На Земята щеше да бъде на самия връх на иглата от стомана и бетон, която всички наричаха Кула на науката, а оттам можеше да гледа през прозореца към Международния град.

Тук, на Луната, те бяха направили възможно най-доброто. Служебните помещения имаха лъжливи прозорци с изкусно нарисувани земни пейзажи зад тях. Те бяха естествено оцветени, а лампички в тях ги освежаваха и смекчаваха, симулирайки сутрин, обед и вечер. Дори през периодите за спане излъчваха слаба тъмносиня светлина.

Това, все пак, не бе достатъчно за един землянин като Конуей. Той знаеше, че ако проникне през стъклата на прозорците, ще види само нарисувани миниатюри, а ако премине и зад тях, то там би се оказало само друго помещение или може би масивна лунна скала.

Доктор Огъстъс Хенри, към когото се бе обърнал Конуей, погледна китката си.

— Имаме още петнадесет минути — рече той между две всмуквания от лулата. — „Атлас“ е в съвършенна форма. Аз сам го проверих вчера.

— Зная, но се безпокоя за Лъки — каза Конуей. Косата на Конуей беше чисто бяла и го правеше да изглежда по-възрастен от източения и слаб в лице Хенри, макар да бяха на една възраст.

— За Лъки?

— Страхувам се, че ми е станало навик — усмихна се свенливо Конуей. — Говоря за Дейвид Стар, но днес всички го наричат „Лъки“^[1]. Не си ли чул?

— Лъки Стар, а? Е, името му подхожда. Защо се тревожиш? В края на краищата, всичко това е негова идея.

— Точно така. Идеите му са все такива. Мисля, че следващият път ще се счепка със Сириусианското консулство на Луната.

— Бих желал да го стори.

— Не се шегувай. Понякога си мисля, че го насърчаваш в схващането му, че трябва да гледа на всичко като на работа само за един човек. Ето защо дойдох на Луната, него да държа под око, а не да наблюдавам кораба.

— Ако си дошъл за това, Хектор, тук нямаш работа.

— Е да, не мога да го следвам навсякъде като квачка. Но с него е Бигман. Казах на дребосъка, че ще го одера жив, ако Лъки реши да нападне Сириусианското консулство с голи ръце.

Хенри се засмя.

— Казвам ти, той е способен да го направи — измърмори Конуей. — И което е още по-лошо, ще мине, разбира се, без наказание.

— И после?

— Това само би го окуражило някой ден да поеме излишен риск, а е твърде ценен, за да си позволим да го загубим!

Джон Бигман Джонс се клатушкаше по утъпкания глинен под, носейки най-внимателно своята халба бира. Псевдогравитационните полета не бяха разширени извън самия град, така че тук, при космодрома, под действието на собственото гравитационно поле на Луната, човек трябваше да покаже цялото си майсторство. За щастие, Джон Бигман Джонс беше роден и израснал на Марс, където, в края на краищата, гравитацията беше само две пети от нормалната, така че това не го затрудняваше особено. В момента той тежеше двадесет фунта. На Марс би тежал петдесет, а на Земята — сто и двадесет.

Той се приближи към часовоя, който го наблюдаваше и се забавляваше от гледката. Часовоят беше облечен в униформата на Лунната национална охрана и бе привикнал към гравитацията.

— Хей! — подвикна Джон Бигман Джонс. — Не стой така мрачен там. Донесох ти халба бира. Аз черпя.

Часовоят го погледна изненадан и после каза със съжаление:

— Когато съм на пост не мога. Ти знаеш.

— О, добре. Мисля, че ще мога да уредя това. Аз съм Джон Бигман Джонс. Наричай ме Бигман.

Бигман достигаше само до брадата на часовоя, който не беше особено висок, но му подаде ръката си така, като че ли последният беше по-нисък от него.

— Аз съм Берт Уилсън. Ти от Марс ли си? — попита часовоят, гледайки аленочервените му ботуши до бедрата.

Само един земеделски работник от Марс не се разделяше до края на живота си от тях.

— Позна — отвърна Бигман, като ги погледна е гордост. — Натикан съм тук за една седмица. Велики Боже, каква скала е Луната! Не излиза ли понякога някой от вас, момчета, на повърхността?

— Понякога. Когато се наложи. Няма много нещо за гледане там.

— Желая непременно да отида, ако мога. Мразя да бъда затворен в кафез.

— Там, отзад, има един шлюз, който води към повърхността.

Бигман проследи палеца, който сочеше назад през рамото на сержанта. Коридорът (твърде зле осветен на това разстояние от Лунасити) се стесняваше до ниша в стената.

— Но аз нямам скафандър.

— Ти не можеш да излезеш на повърхността, дори и да имаше. На никой не е позволено, дори и за малко, без специален паспорт.

— Как така?

— Навън има един кораб — каза с прозявка Уилсън, — който се готви да излети — той погледна часовника си — след около дванадесет минути. Може би, след като замине, охраната ще се махне. Не зная какъв е.

Часовоят се повдигна на пръсти и погледна как остатъка от бирата изчезва в гърлото на Бигман.

— Слушай, от бара на Патси ли взе бирата? Има ли много хора?

— Празен е. Слушай какво ще ти кажа. Иди и си поръчай една. Това ще ти отнеме петнадесет секунди. Аз нямам никаква работа. Ще

застана на твоето място и бъди сигурен, че нищо няма да се случи докато се върнеш.

Уилсън погледна с копнеж към бара на космодрома.

— По-добре да не ходя.

— Твоя работа.

Очевидно никой от двамата не усети фигурата, която се промъкна зад тях по коридора и влезе в нишата, където огромната врата на шлюза препречваше пътя към повърхността.

Краката заведоха Уилсън на няколко крачки към бара, сякаш влачеха останалата част от тялото му.

— Не-е! По-добре да не ходя — реши накрая той.

Десет минути до старта!

Това беше хрумване на Лъки Стар. Той беше в кабинета на Конуей на Земята в деня, в който пристигна новината, че товарният космически кораб „Уолтъм Захари“ е опустошен от пирати, товарът му е изчезнал, замръзналите тела на командния състав плуват в космоса, а повечето от хората са пленени. Самият кораб бе водил трогателно напразна борба и е бил твърде повреден, за да представлява някаква ценност за пиратите. Все пак, те бяха взели цялото му движимо имущество, инструментите, разбира се, и дори двигателите.

— Врагът в Астероидният пояс — каза Лъки. — Сто хиляди скали.

— Повече — изплю цигарата си Конуей. — Но какво можем да направим? Откакто Земната империя е преуспяващо предприятие, броят на астероидите е по-голям от този, с който бихме могли да се справим. Дузина пъти сме отивали в Астероидния пояс, за да го очистим от тях и винаги сме оставяли достатъчно, за да ни създават отново грижи. Преди двадесет и пет години, когато...

Белокосият учен внезапно спря. Преди двадесет и пет години родителите на Лъки бяха убити в космоса, а самият той, съвсем малко момче, се беше носил без посока.

Спокойните кафяви очи на Лъки не показваха вълнение.

— Бедата е, че ние дори не знаем къде се намират всички тези астероиди — рече той.

— Разбира се, че не знаем. За събиране на необходимата информация за по-големите астероиди биха били необходими сто кораба за период от сто години. И дори тогава притеглянето на Юпитер винаги ще променя орбитите на някои от тях.

— Все пак, можем да опитаме. Ако изпратим един кораб, пиратите може да не знаят, че тази работа е невъзможна и да се страхуват за последствията от съставянето на една реална карта на астероидите. Когато се разчуе, че започваме наблюдения с цел съставянето на такава карта, корабът ще бъде нападен.

— И после какво?

— Да предположим, че изпратим един съвсем добре екипиран автоматичен кораб, но без хора на борда му.

— Това би ни струвало твърде скъпо.

— Може би ще си струва. Да предположим, че го снабдим със спасителни лодки, конструирани така, че автоматично да напуснат кораба, когато уредите му регистрират енергийното устройство на приближаващ се хиператомен двигател. Какво мислите биха направили пиратите?

— Ще превърнат спасителните лодки в носещи се метални отпадъци, ще се качат на кораба и ще го закарат в базата си.

— В една от базите си. Правилно. И когато видят, че спасителните лодки се опитват да избягат, няма да бъдат изненадани от липсата на екипаж на борда. В края на краищата това ще бъде един невъоръжен кораб за наблюдения. Не може да се очаква, че екипажът му ще се опитва да се съпротивлява.

— Е, и накъде биеш?

— Да предположим по-нататък, че корабът е направен така, че да експлодира, когато температурата му се вдигне повече от двадесет градуса над абсолютната нула. Това ще стане със сигурност, когато го закарат в един астероид-хангар.

— Предлагаш клопка, а?

— С огромни размери. Взривът ще направи астероида на парчета и по този начин ще унищожи дузина пиратски кораби. Освен това, обсерваториите на Серес, Веста, Джуно и Палас ще регистрират избухването. Тогава, ако успеем да установим местонахождението на останалите живи пирати, ще можем да получим наистина много полезна информация.

— Разбирам.

И те започнаха работа върху „Атлас“.

Призрачната фигура в нишата, водеща към лунната повърхност, работеше уверено и бързо. Запечатаното контролно табло на въздушния шлюз поддаде под тънкия като игла лъч на топлинния микропистолет. Защитният метален диск зейна. Неспкойни, облечени в черна ръкавица пръсти зашариха няколко секунди по него. После дискът бе поставен отново на мястото му и заварен плътно с един похладен и по-широк лъч от същия топлинен пистолет. Вратата на шлюза бе отворена. Предупредителният сигнал, който обикновено се включваше при отварянето ѝ, този път не прозвуча, тъй като веригата зад фалшифицирания диск бе прекъсната. Непознатият влезе в шлюза и вратата се затвори зад него. Преди да отвори вратата, която водеше към повърхността и вакуума, той разви гъвкавата пластмаса, която носеше под мишницата си и се вмъкна в нея. Материалът го обгърна изцяло и прилепна към тялото му. Цялостта се нарушаваше от ивица прозрачна силиконова пластмаса през очите му. Малка бутилка с течен кислород бе закрепена за маркуч, който водеше към главата и бе закачен за пояса. Това беше полускафандър, конструиран за бързи преминавания през участъци без въздух и не гарантираше успешно ползване при отсечки, изминавани за повече от час и половина.

Берт Уирсън се сепна и обърна глава.

— Чу ли това? — попита той.

— Нищо не чух — прозина се срещу него Бигман.

— Бих могъл да се закълна, че чух звук от затваряща се врата на шлюз, макар да липсваше предупредителният сигнал.

— Задължителен ли е?

— Разбира се. Трябва да знаем кога една врата е отворена. Където има въздух, сигналът е звуков, а където няма — светлинен. В противен случай някой може да отвори другата врата и всичкият въздух да излети от кораба или от коридора.

— Всичко е наред. Щом няма алармен сигнал, значи няма нищо обезпокоително.

— Не съм сигурен — отвърна часовоят и с равномерни скокове, всеки от по двадесет фута, премина по коридора до нишата на въздушния шлюз. Той спря до един стенен панел и запали три сектора от флуоресцентния таван, осветявайки района с дневна светлина.

Бигман го последва, подскачайки несръчно, рискувайки да загуби равновесие и падне бавно на носа си.

Уилсън извади бластера си. Той провери вратата и после отново погледна към коридора.

— Сигурен ли си, че не си чул нищо?

— Нищо — отвърна Бигман. — Разбира се, не съм се вслушвал.

Пет минути до старта!

От пемзата се вдигна прах, когато облечената в скафандър фигура тръгна бавно към „Атлас“. Космическият кораб, блестеше на земната светлина, но на безвъздушната лунна повърхност тя не проникваше нито на инч в сянката на планинската верига, обграждаща космодрума.

С три дълги скока фигурата пресече осветената част и влезе в черната като катран сянка на кораба.

Лъки се движеше нагоре по стълбата, като се хващаше ръка над ръка и вземаше по десет стъпала на веднъж. Той стигна до въздушния шлюз на кораба. Спря за момент при контролното табло и вратата на шлюза зейна. После се затвори.

На „Атлас“ вече имаше пътник. Един пътник!

Часовоят стоеше пред вратата на въздушния шлюз в коридора и размишляваше колебливо върху външния ѝ вид.

— Тук съм от една седмица — продължаваше да бърбори Бигман. — Натоварен съм да следвам моя другар и да следя да не изпадна в беда. Какво е това за един космически каубой като мен. Не съм имал случай да се измъкна...

— Стига с тези приказки, приятелю — прекъсна го отегченият часовоят. — Слушай, ти си приятно дете, но нека отложим разговора за някой друг път. — Той се взря за момент в печата на контролното табло и добави: — Това е странно.

Бигман се беше надул като пуяк. Малкото му лице беше почервенияло. Той сграбчи часовоя за лакътя и така го разтресе, че сам едва запази равновесие.

— Хей, приятелю, кого наричаш дете?

— Слушай, махай се!

— Само една минута. Нека изясним нещо. Не мисля да се оставя да бъда отблъскван само защото не съм толкова висок, колкото първият срещнат. Вдигни ги. Хайде! Вдигни юмруците си или ще ти разплескам носа по цялото лице.

Той танцуваше наоколо и нанасяше лъжливи удари.

Уилсън изненадано го погледна.

— Какво ти стана? Престани да се правиш на глупак!

— Уплаши ли се?

— Не мога да се бия, когато съм на пост. Освен това нямах намерение да те обидя. Просто си имам работа и нямам време да се занимавам с теб.

— Хей, мисля, че корабът потегля — рече Бигман, който бе свалил по-ниско юмруците си.

Никакъв звук, разбира се, не можеше да премине през вакуума, но земята под краката им леко завибрира в отговор на резките удари от сондата на ракетите, отблъскващи кораба от лунната повърхност.

— Това е добре — сбърчи чело Уилсън, — Мисля, че не е нужно да правя доклад. Във всеки случай е твърде късно.

Той бе забравил за печата на контролното табло.

Старт!

Облицованата отвътре с керамика яма-ауспух се отвори под „Атлас“ и главните ракети изляха яростта си в нея. Бавно и величествено корабът се повдигна и потегли на тласъци нагоре. Скоростта му се увеличи. Той прободде черното небе, смаявайки се докато се превърна в звезда между звездите и накрая изчезна.

Доктор Хенри погледна за пети път часовника си.

— Е, корабът замина. Трябва вече да е заминал — каза той, посочвайки циферблата с дръжката на лулата си.

— Нека се свържем с властите на космодрума — предложи Конуей.

Пет секунди по-късно те гледаха на видеоекрана пустия космодром. Ямата-ауспух беше още отворена. Дори при близката до абсолютната нула температура на лунния мрак тя още димеше.

— Корабът беше много хубав — поклати глава Конуей.

— Все още е много хубав.

— Мисля за него в минало време. След няколко дни ще се превърне в дъжд от разтопен метал. Той е обречен.

— Нека се надяваме, че някоя пиратска база също ще бъде обречена.

Хенри кимна мрачно.

Те и двамата се обърнаха, когато вратата се отвори. Беше Бигман.

— О, Боже — усмихна се той. — Та то било много приятно да се дойде в Луна-сити. Човек може да почувствува как теглото му намалява с всяка измината крачка. — Той тропна с крак и подскочи два-три пъти. — Виждате ли? Ако опитате това тук, където съм аз, ще се ударите в тавана и ще заприличате на един голям глупак.

— Къде е Лъки? — намръщи се Конуей.

— Зная къде е — отвърна Бигман. — Зная къде е той всяка минута. Слушайте, „Атлас“ току-що излетя.

— Това зная — отвърна Конуей. — А къде е Лъки?

— На борда на „Атлас“, разбира се. Къде мислите, че би могъл да бъде?

[1] Щастлив, късметлия — Б.пр. ↑

2. КОСМИЧЕСКА ПАПЛАЧ

Доктор Хенри изпусна лулата си и тя подскочи върху покрития с линолеум под. Той не ѝ обърна внимание.

— Какво?

Конуей почервеня и кръглото му лице се откри на фона на снежнобялата му коса.

— Шега ли е това? — попита той.

— Не. Лъки се качи на борда му пет минути преди излитането. Аз разговарях с часовоя, едно момче на име Уилсън, и му попречих да се намеси. Трябваше да го предизвикам да се бием и щях да му дам да разбере — при тези думи Бигман нанесе един-два бързи юмручни удара във въздуха, — но той се отказа.

— Ти го остави? Не ни предупреди?

— Как бих могъл? Трябваше да правя каквото казва Лъки. Той каза, че трябва да се качи на кораба в последната минута и без никой да разбере. В противен случай вие и доктор Хенри бихте го спрели.

— Той го направил — изпъшка Конуей. — Господи, Гъс, трябваше да предвидя това, вместо да се доверявам на този маломерен марсианец. Бигман, глупако! Ти знаеш, че корабът е само една клопка!

— Разбира се. Лъки също знае. Той каза да не изпращате след него кораби, защото ще развалите работата.

— Така ли? До един час след него ще бъдат изпратени хора.

— Може би не трябва, Хектор — намеси се Хенри и хвана приятеля си за ръкава. — Ние не знаем какво възнамерява да прави, но можем да му вярваме, че ще се измъкне невредим, където и да е.

Конуей се облегна назад, треперейки от гняв и безпокойство.

— Той каза още, че трябва да го посрещнем на Серес и също, че трябва да контролирате нервите си, доктор Конуей.

— Ти... — започна Конуей, но Бигман побърза да напусне стаята.

Орбитата на Марс остана назад, а Слънцето непрекъснато се смаляваше.

Лъки Стар обичаше тишината на космоса. Откакто бе завършил висшето си образование и бе приет за член на Научния съвет, негов дом бе по-скоро космосът, отколкото която и да е планетна повърхност.

„Атлас“ бе кораб с всички удобства. Той беше снабден с провизии за цял екипаж, от които липсваше такова количество, което можеше да бъде обяснено с консумацията му преди достигане на астероидите. Корабът беше пригоден във всяко отношение да изглежда така, като че ли до момента на появяване на пиратите е бил напълно обитаем.

И Лъки ядеше синтетичен бифтек от венерианска мая, марсиански сладкиши и земни пилета без кости.

Ще надобелея, си мислеше той и наблюдаваше небето.

Лъки беше достатъчно близо до Астероидния пояс, за да забележи по-големите астероиди. Тук беше Серес, най-големият от всички, с диаметър близо петстотин мили. Веста беше от другата страна на Слънцето, но Джуно и Палас се виждаха. Ако трябваше да използва корабния телескоп, щеше да открие още хиляди други. Те бяха безброй.

Някога се предполагаше, че между Марс и Юпитер е имало планета, която се е пръснала на парчета преди няколко геологически епохи, но не беше така. Подлецът беше Юпитер. В продължение на милиарди години през еоните на образуване на Слънчевата система мощното му гравитационно поле е разбивало всичко на стотици милиони мили около него. Поради тази причина космическият чакъл между него и Марс никога не е могъл да се обедини в една планета. Вместо това се е обединил в хиляди малки светове.

Най-големите астероиди бяха четири на брой, като всеки от тях бе с диаметър сто или повече мили. Имаше хиляда и петстотин други астероиди с диаметър между десет и сто мили. Следваха хиляди (никой не знаеше точно колко) с диаметър между една миля и десет мили и десетки хиляди с диаметър под една миля, но не по-малки от Великата пирамида. Те бяха в такова изобилие, че астрономите ги наричаха „космическа папlach“.

Астероидите бяха пръснати из цялата област между Марс и Юпитер и всеки от тях се движеше по своя собствена орбита. Никоя

друга позната на човека планетна система в цялата Галактика нямаше такъв астероиден пояс.

От една страна той беше добре дошъл. Астероидите образуваха мост за преминаване между главните планети. От друга страна обаче беше пречка. Всеки престъпник, който успееше да избяга към астероидите, беше в безопасност при всички случаи, освен при най-невероятния. Някоя полицейска сила не беше в състояние да претърси всяка една от тези летящи планини.

По-малките астероиди не ставаха за заселване. На най-големите, особено на Серес, имаше добре уредени астрономически обсерватории. На Полае имаше берилиеви мини, а на Веста и Джуно — важни станции за зареждане с гориво. Все пак оставаха петдесет хиляди твърде обемисти астероиди, върху които Земната империя нямаше никакъв контрол. Няколко от тях бяха достатъчно големи, за да подслонят цели флоти. Други бяха твърде малки за повече от един единствен бързоходен крайцер и допълнително пространство за може би шестмесечен запас от гориво, храна и вода.

Да бъде направена карта на всички астероиди беше невъзможно. Направата на такава карта е била невъзможна дори в древните предатомни времена преди космическите пътешествия, когато са били познати само около хиляда и петстотин от тях, включително и най-големите. Орбитите им са били грижливо пресметнати с помощта на телескопни наблюдения и въпреки това някои астероиди са били „загубвани“ завинаги и после отново „откривани“.

Лъки прекъсна мечтите си. Чувствителният ергометър беше доловил пулсации отвън. С една крачка той се намери при контролното табло.

Постоянното енергийно излъчване от Слънцето, независимо дали бе директно или отразено от планетите, се компенсираше от уреда. Това, което се появяваше сега, бяха неравномерни енергийни пулсации, характерни за хиператомен двигател.

Лъки включи ергографа и енергийното излъчване остави своите следи в серии от линии. Той проследи разграфената хартия при излизането ѝ и челюстта му се вдърви.

Не беше изключено „Атлас“ да срещне обикновен търговски кораб или пътнически лайнер, но следите от енергийното излъчване не показваха това. Двигателите на приближаващия се кораб бяха с модерна конструкция и се различаваха от двигателите на който и да е кораб от Земната флота.

Минаха пет минути преди Лъки да направи измерване с достатъчен обхват, за да може да пресметне посоката и разстоянието до източника на енергия. Той нагласи екрана за телескопно наблюдение и пред него се появи нашареното със звезди небе. После започна да търси внимателно сред безкрайно мълчаливите, безкрайно отдалечени и безкрайно неподвижни звезди, докато очите му уловиха едно леко преместване, а стрелката на ергометъра премина няколкократно нулата.

Това беше пират. Нямаше съмнение! Той можеше да различи очертанията на кораба по проблясващата на Слънцето половина и по светлините на прозорците от другата половина, която беше в сянката. Корабът представляваше източен грациозен съд и изглеждаше бърз и маневрен. Видът му беше чуждоземен.

Сириусианска конструкция, помисли Лъки. Той наблюдаваше бавно нарастване на кораба върху екрана. Такъв ли кораб бяха наблюдавали майка му и баща му в последните дни от живота си?

Лъки едва си ги спомняше, но бе виждал техни снимки и бе слушал безкрайни разкази за Лорънс и Барбара Стар от Хенри и Конуей. Високият и тъжен Гъс Хенри, холеричният и упорит Хектор Конуей и бързият и весел Лари Стар били неразделни. Заедно тръгнали на училище и едновременно завършили университета, те влезли в Съвета като един и изпълнявали всичките си задължения като екип.

Един ден Лорънс Стар бил повишен и изпратен по служба на Венера. Той, жена му и четиригодишният им син били в околностите на Венера, когато ги нападнал пиратският кораб.

Години наред Лъки с тъга си представяше какъв вероятно е бил последният час на умиращия кораб. Първо, парализирането на главните двигатели в задната част на кораба, докато пиратите и жертвите им все още са били разделени. После, взривяването на въздушните шлюзове и нахлуването на кораба. Екипажът и пътниците, навличащи скафандрите за защита от загубата на въздух, когато въздушните шлюзове са били вече разрушени. Екипажът, въоръжен и

чакащ. Пътниците, скрити във вътрешните помещения без голяма надежда за оцеляване. Жените плачат. Децата пищят.

Баща му не е бил между скрилите се. Той е бил член на Съвета. Бил е въоръжен и се е сражавал. Лъки беше сигурен в това. Той имаше един малък спомен, който се бе връзъл болезнено в съзнанието му: Как баща му, висок и силен мъж, стои с изваден бластер и гневно изражение на лицето, както в малко моменти от живота му, когато вратата на командната кабина е разбита и обгърната от облак черен дим. И как майка му с лице мокро и изцапано, но ясно видимо през стъкленото прозорче на скафандъра ѝ, го напъхва в една малка спасителна ракета.

— Не плачи, Дейвид. Всичко ще бъде наред.

Това бяха единствените думи на майка му, които той си спомняше. После зад него последвал гръм и той бил притиснат назад към една стена.

Бяха го открили в спасителната ракета два дни по-късно, проследявайки нейния студен автоматичен радиосигнал за помощ.

Незабавно след това Правителството бе предприело огромна кампания срещу пиратите от астероидите, а Съветът подпомогна тази акция с всички сили. Защото пиратите бяха придобили лошия навик да нападат и убиват важни личности от Научния съвет. Откритите астероидни скривалища бяха превърнати на прах и злато, причинявано от пиратите, бе намалено до възможния минимум за цели дванадесет години.

Лъки често се питаше, дали някога са успели да открият пиратския кораб, чийто екипаж беше убил родителите му. Никой не можеше да му каже.

И сега злото се бе възстановило по един по-малко грандиозен, но много по-опасен начин. Пиратството не се състоеше вече от единични нападения. То носеше белезите на организирана атака срещу земната търговия. Имаше и още нещо. Естеството на водените сражения породило у Лъки убеждението, че зад цялата тази работа стои един ум и едно стратегическо направление. Той знаеше, че ще трябва да открие именно този ум.

Лъки вдигна още веднъж поглед към ергометъра. Сега стрелката показваше силно енергийно излъчване.

Другият съд беше на разстояние, на което космическата учтивост изискваше обичайното съобщение за взаимна идентификация. Всъщност той беше вече в обсега, в който един пиратски кораб можеше да направи своя първи враждебен ход.

Подът под Лъки затрепери. Причината не беше бластерен изстрел от другия кораб, а по-скоро отскачането на отделящите се от „Атлас“ спасителни лодки. Енергийните импулси бяха станали достатъчно силни, за да задействат автоматичното им управление.

Още едно потръпване. И още едно. Всичко пет.

Лъки внимателно наблюдаваше приближаващия се кораб. Пиратите често унищожаваша такива спасителни ракети отчасти поради извратеното си чувство за забавление, отчасти за да не допуснат бегълците да опишат кораба им, приемайки че те още не са сторили това по субетера.

Този път обаче пиратите изобщо не обърнаха внимание на спасителните ракети. Корабът им навлезе в областта на прихващане, а магнитните му захващачи изскочиха и се залепиха за корпуса на „Атлас“. Двата съда бяха моментално долепени един до друг и продължиха да се движат през космическото пространство като едно цяло.

Лъки чакаше. Той чу вратата на въздушния шлюз да се отваря и затваря. Последва кънтене от стъпки и звук от откопчаване на шлемове. След това до него достигнаха гласове. Лъки не се помръдна.

На вратата се появи фигура. Шлемът и бронираните ръкавици бяха свалени, но останалата част от човека бе още в покрития със скреж скафандър. При влизане от космоса, където температурата беше близка до абсолютната нула, в топлия и влажен въздух на кораба, скафандрите се покриваха със скреж. Сега скрежът бе започнал да се топи.

Пиратът забеляза Лъки едва след като направи две крачки в командната кабина. Той спря, а на лицето му замръзна едно почти комично изражение на изненада. Лъки имаше време да отбележи рядката черна коса, дългия нос и мъртвобледния белег, който минаваше от ноздрата до кучешкия зъб, разцепвайки горната устна на пирата на две неравни части. Лъки издържа спокойно критичния му поглед. Не се страхуваше, че ще бъде познат. Хората на действителна служба в Съвета винаги работеха икогнито с мисълта, че показването

им пред широката публика би намалило тяхната полезност. Лицето на собствения му баща се бе появило в субетера едва след смъртта му. Лъки с мимолетна горчивина си помисли, че по-голямата публичност приживе вероятно би могла да предотврати пиратското нападение. Той знаеше, че това бе глупаво. По времето, когато пиратите бяха видели Лорънс Стар, нападението е било вече в твърде напреднала фаза, за да бъде спряно.

— Имам бластер — предупреди го Лъки. — Ще го използвам само ако посегнете за вашия. Не мърдайте.

Пиратът отвори уста и отново я затвори.

— Ако искате да извикате останалите, действайте — продължи Лъки.

Пиратът го погледна подозрително и после извика приковал поглед в бластера му:

— По дяволите! Тук има човек с револвер!

Последва смях, а един глас кресна:

— Тихо!

В помещението влезе още един човек.

— Дръпни се настрана, Динго — заповяда той. Той беше със свален скафандър и на борда на кораба представляваше нелепа гледка. Дрехите му бяха ушити може би в най-модерния шивашки магазин в Международния град и повече подхождаха за официална вечеря на Земята. Ризата му приличаше на копринена и беше с лъскавина, която можеше да се получи само от най-добрия пластекс. Блясъкът ѝ с цветовете на дъгата беше по-скоро неуловим, отколкото ярък, а плътно прилепналите до глезените му панталони се съединяваха с нея така добре, че като изключим украшения колан, те изглеждаха като цяла дреха. Той носеше маншети, които пасваха на колана му, и небесносин шарф на врата. Кестенявата му коса беше къдрава и изглеждаше добре поддържана. Той беше с половин глава по-нисък от Лъки, но от начина, по който се държеше, младият член на Съвета можеше да разбере, че всяко предположение за благ характер, направено на база на контешкия му костюм, би било съвсем погрешно.

— Казвам се Антън — представи се любезно новодошлият. — Би ли свалил оръжието си?

— Та да ме застреляте! — попита Лъки.

— Може би накрая, но не в момента. Бих желал първо да те разпитам.

Лъки стоеше неподвижно.

— Държа на думата си — продължи Антън и лека червенина се появи на бузите му. — Според хората това е единствената ми добродетел и държа твърдо на нея.

Лъки свали бластера си, а Антън го взе и го подаде на другия пират.

— Махни го, Динго, и излез оттук. — нареди той и се обърна към Лъки. — Другите пътници избягаха със спасителните лодки, нали?

— Това е очевидна клопка, Антън...

— Капитан Антън, моля — той се усмихна, но ноздрите му пламнаха.

— Добре, тогава, това е клопка, капитан Антън. Очевидно вие сте знаели, че на този кораб не е имало нито пътници, нито екипаж. Знаели сте дълго преди да се качите на него.

— Така ли? Как разбра?

— Вие приближихте кораба без да сигнализирате и без да отправите предупредителен изстрел. Не се движехте особено бързо. Игнорирахте спасителните лодки, а вашите хора влязоха безгрижно в кораба, сякаш не очакваха съпротива. Човекът, който първи ме откри, влезе в това помещение с добре закопчан в кобура бластер. Заклученията следват.

— Много добре. А какво правиш ти на един кораб без екипаж и пътници?

— Исках да се срещна с вас, капитан Антън.

3. СЛОВЕСЕН ДУЕЛ

— Е, вече се срещнахте с мен — каза Антън без да промени изражението на лицето си.

— Но не и на четири очи, капитане — отбеляза предпазливо Лъки.

Антън бързо се огледа. Дузина, негови хора със свалени в различен стадий скафандри се тълпяха в помещението, наблюдавайки и слушайки със зяпнали уста. Той почервеня леко и нареди с повишен тон:

— Отивайте да си гледате работата. Боклуци такива, искам пълен доклад за този кораб. И дръжте оръжието си готово за стрелба. На борда може да има и други хора. А ако някой бъде изненадан като Динго, ще бъде изхвърлен оттатък въздушния шлюз.

Започна бавно тътрене към изхода.

— Бързо! Бързо! — извика внезапно Антън. Направи ловко движение и в ръката му се появи бластер. — Ще броя до три и ще стрелям. Едно... две...

Всички мигновено изчезнаха.

Антън се обърна отново към Лъки. Очите му проблясваха и дишаше ускорено през тънките си бели ноздри.

— Дисциплината е голяма работа — изсумтя той, — От мен трябва да се страхуват повече, отколкото от Земната флота. Тогава корабът е един ум и една ръка. Моите ум и ръка.

Да, помисли Лъки, един ум и една ръка, но чии? Твоите ли?

Усмивката на Антън се беше върнала — момчешка, приятелска и открита.

— Каж ми сега какво искаш.

Лъки се усмихна в отговор на неговата усмивка и посочи с пръст бластера му, все още изваден и готов за стрелба.

— Имате ли намерение да стреляте? Ако е така, давайте.

— Господи! — възкликна потресен Антън. — Ти си хладнокръвен. Стрелям, когато аз искам. Как се каваш?

Бластерът му не се помръдна.

— Уилямс, капитане.

— Ти си висок и строен, Уилямс. Изглеждаш силен. И все пак аз стоя тук и само при едно натискане на спусъка ти ще умреш. Мисля, че това е много поучително. Двама души и един бластер е цялата тайна на силата. Мислил ли си понякога за силата, Уилямс?

— Понякога.

— Това е единственият смисъл на живота, не мислиш ли?

— Може би.

— Виждам, че силно желаш да направиш бизнес. Нека започнем. Защо си тук?

— Чух за пиратите.

— Ние сме хората от астероидите, Уилямс. Нямаме друго име.

— Това ме задоволява. Аз дойдох, за да се присъединя към хората от астероидите.

— Ти ни ласкаеш, но пръстът ми е още на спусъка. Защо искаш да се присъединиш към нас?

— Животът на Земята е затворен, капитане. Човек като мен би могъл да се установи на нея и да стане експерт-счетоводител или инженер. Бих могъл дори да ръководя фабрика или да седя зад бюрото и да гласувам на събранията на акционерите. Това няма значение. Каквато и да е работата ми там, тя ще е рутинна. Ще знам как ще протече живота ми отначало докрай. Няма да има нито приключения, нито несигурност.

— Ти си философ, Уилямс. Продължавай.

— Има колонии, но мен не ме привлича животът на земеделски работник на Марс или на превозвач на цистерни за Венера. Привлича ме животът на астероидите. Вие водите суров и пълен с опасности живот. Човек може да стане силен като вас. Както казвате, силата придава смисъл на живота.

— Значи ти си пътник без билет на празен кораб, така ли?

— Не знаех, че е празен. Трябваше да пътувам за някъде. Легалното пътуване в космоса е скъпо, а паспорти за астероидите не се раздаваха тези дни. Знаех, че този кораб е част от експедицията за съставяне на карта на астероидите. Така че чаках последния момент преди той да бъде изстрелян. Точно в този момент всички щяха да са заети с подготовката за пускане, а все, един от въздушните шлюзове

щеше да бъде отворен. Един приятел отвлеche вниманието на часовоя. Въобразявах си, че ще спрем на Серес. Той непременно трябваше да е главната база за която и да е експедиция към астероидите. Струваше ми се, че щом веднъж попадна там, ще мога без неприятности да се измъкна. Екипажът щеше да бъде от астрономи и математици. Отнемех ли им очилата, щяха да бъдат като слепи. А насочех ли бластер към тях, биха умряли от страх. Веднъж попаднал на Серес, щях по някакъв начин да се свържа с пи... хората от астероидите. Просто.

— Само че когато се качи на кораба се изненада. Така ли беше?
— попита Антън.

— Ще кажа. На борда на кораба нямаше никой и преди да успея да осъзная това, той излетя.

— Как си обяснявате цялата тази работа, Уилямс?

— Не мога да си я обясня. Нищо не разбирам.

— Добре. Нека видим, дали ще можем да я разгадаем. Двамата, аз и ти. — Той махна с бластера и рече остро: — Хайде!

Главатарят на пиратите го поведе към изхода от командното помещение и после по дългия централен коридор на кораба. От една врата пред тях излезе група мъже. Те си размениха къси реплики, но млъкнаха веднага, щом доловиха погледа на Антън.

— Елате тук — повика ги той.

Те се приближиха. Един от тях обърса прошарения си мустак с опакото на ръката и каза:

— На този кораб няма никой друг, капитане.

— Добре. Какво мислите за кораба?

Те бяха четирима, но броят им се увеличи, когато към групата се присъединиха още хора.

— Какво мисли всеки от вас за кораба? — попита по-високо Антън.

Динго си проби път напред. Беше свалил скафандъра и Лъки можеше да види що за човек е той. Гледката изобщо не беше приятна. Динго беше широкоплещест и непохватен, а леко закривените му ръце висяха свободно от изпъкналите рамене. От горната страна на пръстите му имаше косми, а белегът върху горната устна конвулсивно потръпваше. Бе вперил поглед в Лъки.

— Не ми харесва — рече той.

— Корабът ли не ти харесва? — попита рязко Антън. Динго се поколеба. После застана мирно и каза:

— Той вони.

— Защо? Защо казваш това?

— Бих могъл да го разглобя с отварачка за консерви. Попитай останалите и виж дали не са съгласни с мен. Този кош е събран от клечки за зъби. Не би издържал и три месеца.

Разнесе се одобрителен шепот.

— Извинявай, капитане — намеси се мъжът с посивелия мустак, — но електрическата инсталация е изолирана на място. Правена е набързо. Изоляцията е вече почти прегоряла.

— Всички заварки са направени наистина набързо — обади се друг. — Шевовите са изпъкнали — посочи той с дебелия си мръсен пръст.

— Какво ще кажете за ремонта му? — попита Антън.

— Би отнел прекалено много време. Не си струва работата. Във всеки случай, не можем да ги извършим тук. Трябва да го закараме на някоя от скалите.

— Астероидите ги наричаме „скали“, нали разбирате? — обясни Антън учтиво на Лъки. Лъки кимна.

— Очевидно моите хора чувстват, че не биха искали да пътуват с този кораб. Защо, според вас, Земното правителство изпраща в космоса празен кораб и на това отгоре паянтови?

— Започва да става все по-объркващо — отвърна Лъки.

— Нека тогава завършим нашето изследване.

Антън тръгна пръв. Лъки го последва по петите. Останалите мъже се повлякоха след тях. Антън вървеше изправен и без страх, сякаш не очакваше нападение от Лъки. Може би имаше основание. По петите на Лъки бяха десет въоръжени мъже.

Те поглеждаха през вратите на малките помещения, конструирани от гледна точка на крайна икономия на пространство. Това бяха: стая за изчисления, малка обсерватория, фотографска лаборатория, помещение за кухня и за спане.

Плъзнаха се надолу към по-ниското ниво през тясна извиваща се тръба, в която псевдогравитационното поле беше неутрализирано, така

че всяка една посока можеше да бъде по желание „горе“ или „долу“. Лъки бе накаран да се спуска пръв, следван така отблизо от Антън, че едва успя да се отдръпне (краката му леко се свиха при внезапната допълнителна тежест) преди шефът на пиратите да връхлети върху него. Твърдите и тежки обувки на пирата минаха само на няколко инча от лицето на Лъки.

Лъки възстанови равновесието си и гневно се обърна, но Антън стоеше там, усмихващ се мило и с бластер, насочен право в сърцето му.

— Хиляди извинения — рече той. — За щастие си твърде пъргав.

— Да — измърмори Лъки.

На по-ниското ниво се намираха: машинната зала, електростанцията, пустите легла на спасителните ракети. Тук бяха складовете с гориво, храна и вода, въздушните опреснители и противоатомната защита.

— Е, и какво мислиш за всичко това? — мърмореше Антън. — Вероятно фалшификация, но не виждам нищо нередно.

— Тези неща са трудни за разбиране — рече Лъки.

— Но ти си живял на този кораб дни наред.

— Разбира се, но не съм си правил труда да го разглеждам. Само чаках да ме закара някъде.

— Разбирам. Е, да се връщаме на горното ниво.

Лъки отново беше първи „надолу“ по тръбата. Този път се приземи леко и с грациозността на котка отскочи на шест фута встрани.

Минаха секунди преди Антън да изскочи от тръбата.

— Нерви, а? — попита той. Лъки се изчерви.

Пиратите се появиха един по един. Антън не ги изчака всичките, а тръгна отново по коридора.

— Знаеш ли, човек би могъл да каже, че сме прегледали целия кораб. Повечето хора биха казали така. Не мислиш ли така и ти? — попита той.

— Не — отвърна спокойно Лъки. — Не мисля. Не сме били в банята.

Антън се намръщи и за известно време задоволството изчезна от лицето му. Сега то бе побледняло от заместилия го сдържан гняв,

който след малко премина. Той приглади една непокорна къдрица и заразглежда с интерес опакото на ръката си.

— Добре, нека погледнем и там.

Няколко от мъжете подсвириха, а останалите възкликнаха по различни други начини, когато съответната врата се отвори с щракане.

— Много е хубава — измърмори Антън. — Много е хубава. Бих казал луксозна.

Тя беше такава! Не можеше да се оспорва. Имаше три отделни кабинки с душеве заедно с водопроводните им инсталации, нагласени за сапунена вода (хладка) и вода за плакнене (топла и студена). Имаше също половин дузина корита за пране от хром и слонова кост с поставки за шампоан, сешоари за коса и иглени кожни стимулатори. Не липсваше нищо необходимо.

— В това определено няма нищо нередно — отбеляза Антън. — Прилича на шоу по субетера, а Уилямс? Какво ще кажеш?

— Аз съм объркан.

Усмивката на Антън изчезна с бързината на краткотрайната светла точка на бързодвижещ се кораб върху видеоекран.

— Аз обаче не съм. Динго, ела тук. — После шефът на пиратите се обърна към Лъки — Ей, ти, това е лесна задача. Налице е кораб без жива душа на борда, събран по възможния най-евтин начин, сякаш е правен набързо, но с баня, която е последна дума на техниката. Защо? Мисля, че само за да има в нея колкото е възможно повече тръби. И защо? Защото никога да не заподозрем, че една или две от тях са фалшиви... Динго, коя тръба е това?

Динго ритна една тръба.

— Не я ритай, загубен глупако! Отдели я!

Динго я отдели с къс откос на топлинния си микропистолет. От нея изтръгна жици.

— Какво е това, Уилямс? — попита Антън.

— Жици — отсече Лъки.

— Зная това, тъпако! — Той внезапно бе побеснял. — Какво друго? Ще ти кажа какво друго. Тези жици са нагласени да взривят всяка частица от този кораб, щом го закараме в базата.

— Откъде знаете? — скочи Лъки.

— Ти си изненадан? Не си знаел, че това е голяма клопка? Не си предполагал, че ще закараме този кораб за ремонт в базата ли? Не си

знаел, че се е смятало да се вдигнем във въздуха заедно с базата и да се превърнем в горещ прах? Защото ти си тук като примамка, за сигурност че сме заблудени по подходящ начин. Само че аз не съм глупак!

Хората му се бяха струпали около тях. Динго облиза устни.

Антън извади бластера, а в очите му нямаше и следа от милост.

— Чакайте! Велика Галактико, чакайте! Не зная нищо за това. Нямаме право да ме застреляте без причина — Лъки се напрегна за скок, за последна битка преди смъртта.

— Нямам право! — С горещи очи Антън внезапно наведе дулото на бластера. — Как се осмеляваш да кажеш, че нямам право? На този кораб имам всички права.

— Не можете да убиете един полезен човек. Хората от астероидите се нуждаят от полезни мъже. Не се лишавайте от един от тях за нищо.

Внезапно сред пиратите се разнесе неочаквано мърморене.

— Той е смел, капитане. Вероятно ще можем да го използваме... — обади се един глас и замря, когато Антън се обърна.

— Какво те прави полезен човек, Уилямс? — попита Антън, след като отново се обърна към Лъки. — Отговори ми на този въпрос и ще си помисля.

— Готов съм да се бия с всеки от присъстващите. С голи юмруци или с каквото и да е оръжие.

— Така ли? — ухили се Антън. — Чухте ли това, момчета?

Последва одобрителен рев.

— Предизвикателството е твое, Уилямс. С каквото и да е оръжие. Добре. Ако останеш жив, няма да бъдеш разстрелян. Ще бъдеш считан за член на моя екипаж.

— Имам ли вашата дума, капитане?

— Имаш я. Никога не я нарушавам. Екипажът ме слуша. Ако останеш жив.

— С кого ще се бия? — попита Лъки.

— Динго е един добър боец. Който може да го бие, е много добър боец.

Лъки измери с поглед огромната буца хрущял и сухожилия, която стоеше пред него и чиито малки очи блестяха в очакване и мрачно съгласие с капитана.

— С какво оръжие? Или ще се бием с голи юмруци? — попита решително той.

— Пистолети. С ракетни пистолети, за да бъде точен. В открития космос.

За момент Лъки откри, че е трудно да се прави на безразличен.

— Страх те е, че това няма да бъде подходяща проверка за теб ли? — усмихна се Антън. — Не се страхувай. Динго е най-добрият боец с ракетни пистолети в цялата ни флота.

Лъки почувствува тежест на сърцето. За дуел с ракетни пистолети се изискваше специалист. Това беше всеизвестно. Да се играе, както бе играл в колежа, беше спорт. Борбата между професионалисти беше смъртоносна!

А той не беше професионалист!

4. ДУЕЛ НА ДЕЛО

Пиратите се тълпяха върху външните повърхности на „Атлас“ и на собствения си кораб сириусианка конструкция. Някои стояха прави, крепени от магнитното поле на обувките си. Други, прикрепени посредством къси магнитни кабели към корпуса на кораба, се движеха свободно, за да виждат по-добре.

Раздалечени на петдесет мили един от друг бяха разположени два поста от метално фолио. При площ не повече от три квадратни фута в сгънато състояние на кораба, постове от тънко изковано берилий-магнезиево фолио бяха разгънати на стотици фута в двете посоки. Непотъмняващи и неповреждащи се във великата честота на космоса, те бяха завъртяни, а проблясващите отражения на Слънцето върху лъскавите им повърхности изпращаха лъчи, които се виждаха на разстояние много мили.

— Знаете правилата — прозвуча силно в ушите на Лъки, а навярно й в ушите на Динго, гласът на Антън.

Лъки можеше да различи облечената в скафандър фигура на другия като осветено от Слънцето петно на разстояние половин миля от себе си. Спасителната ракета, която ги беше довела тук, сега бързаше обратно към пиратския кораб.

— Знаете правилата — каза гласът на Антън. — Губи този, който се остави да бъде изтласкан назад до собствения му пост. Ако някой от двамата не бъде изтласкан назад, губи този, чийто ракетен пистолет се изтощи по-рано. Времето е неограничено. Без преминаване отвъд границите. Имате на разположение пет минути, за да се пригответе. Ракетните пистолети не могат да се използват преди да е даден знак.

Без преминаване отвъд границите, помисли Лъки. Това беше отказването. Дуелите с отблъскване, като легален спорт не можеха да се провеждат на разстояние по-голямо от сто мили от астероид с диаметър най-малко петдесет мили. Така би съществувало определено, макар и малко, гравитационно притегляне на играчите. То не можеше да бъде така силно, че да пречи на подвижността, но бе достатъчно, за

да спаси състезател, намиращ се отдалечен на мили в космоса с изтощен ракетен пистолет. Дори да не бъде прибран от спасителна ракета, той трябва само да остане неподвижен и за няколко часа или най-много един-два дни ще се приземи обратно на повърхността на астероида.

От друга страна тук, в района с диаметър стотици хиляди мили, нямаше подходящ астероид. Едно истинско отблъскване би продължило неопределено дълго време. То би завършило най-вероятно в Слънцето дълго след като нещастният състезател се е задушил поради свършване на кислорода му. При такива условия обикновено се е разбирало, че когато един или друг състезател премине отвъд някакви установени граници, се изисква време за неговото завръщане.

Да се каже „без преминаване отвъд границите“ означаваше да се каже „до смърт“.

Гласът на Антън дойде ясен и рязък през милите разстояние между него и радиоприемника в шлема на Лъки.

— Остават ви две минути до старта — рече той. — Нагласете сигналните светлини на скафандрите си.

Лъки доближи ръката си и затвори веригата на включвателя на гърдите. Оцветеното метално фолио, което беше предварително магнитно закрепено в шлема му, започна да се върти. То представляваше миниатюрен пост. Фигурата на Динго, която само преди минута беше черна точка, засвети с червеникава светлина. Лъки знаеше, че собственият му сигнал беше ослепително зелен. А постовете бяха чисто бели.

Дори сега една частица от съзнанието на Лъки беше много далеч. Още в самото начало той се опита да възрази:

— Вижте, вие разбирате, че всичко това ми допада. Но докато се маем, някой правителствен кораб може...

— Не се тревожи — изрева презрително Антън. — Никой патрулен кораб не би се осмелил да отиде толкова далеч сред скалите. С едно повикване могат да пристигнат сто кораба, а хиляди скали могат да ни подслонят, ако се наложи да се спасяваме с бягство. Обличай си скафандъра.

Сто кораба! Хиляди скали! Ако това е вярно, значи пиратите никога досега не бяха показвали цялата си мощ. Какво ставаше?

— Остава още една минута! — премина през пространството гласът на Антън.

Лъки измъкна решително двата ракетни пистолета. Те представляваха Г-образни предмети, свързани посредством еластични тръби от гумирана материя с приличащите на кегли газови цилиндри (с течен въглероден двуокис под налягане), които бяха прикрепени на кръста му. Едно време свързващите тръби са били от метална мрежа. Но така, макар и по-здрави, са били по-масивни и са увеличавали момента и инерцията на пистолета. В дуелите с ракетни пистолети бързото прицелване и стрелба са от съществено значение. След като е бил изобретен флуоресциращият силикон, който остава гъвкав при космическа температура и не се разめква от преките лъчи на Слънцето, лекият тръбен материал бе станал за универсална употреба.

— Когато сте готови, стреляйте! — извика Антън.

За миг единият от ракетните пистолети на Динго бе задействан. Течният въглероден двуокис в газовия цилиндър закипя и започна да излиза през тънкия като игла отвор на пистолета. Газът замръзваше в линия от малки кристалчета до десет инча от точката на изтичане. Дори за половината секунда, позволена за изпускане, образувалата се линия от кристалчета се простираше с мили. Когато те се изхвърляха в едната посока, Динго се изтласкваше в противоположната. Той представляваше миниатюрен космически кораб с ракетни двигатели.

Три пъти „линията от кристалчета“ проблясна и изчезна в далечината. Бе насочена право в противоположната посока на Лъки, а с всяко проблясване Динго увеличаваше скоростта си на движение към него. Външното положение на нещата беше измамно. Единствената видима промяна за окото бе бавно увеличаване на яркостта на сигнала върху скафандъра на Динго, но Лъки знаеше, че разстоянието между тях се скъсява с бясна скорост.

Това, което Лъки не знаеше, бе подходящата стратегия за очакване; подходящата защита. Той чакаше нападателното движение на другия да се разгъне.

Сега Динго беше достатъчно голям, за да се вижда като хуманоидна фигура с глава и четири крайника. Той минаваше встрани и не правеше движение да се прицели. Изглежда се задоволяваше да се държи далеч от лявата страна на Лъки.

Лъки продължаваше да чака. Хорът неясни викове, който звънеше в шлема му, беше замрял. Виковете идваха от предавателите на открито на публиката. Макар да беше твърде далеч, за да вижда състезателите, тя можеше да следва пътя на сигналните светлини върху скафандрите им и потоците въглероден окис.

Очакват нещо, мислеше Лъки.

То дойде внезапно.

Две струи въглероден двуокис се появиха една след друга от дясната страна на Динго и линията на полета му промени посоката си към позицията на младия член на Съвета. Лъки стисна ракетния си пистолет, за да бъде готов да стреля надолу и избегне сближаването. Най-безопасната стратегия, мислеше той, бе да направи точно това, да се премества в друга посока възможно най-бавно и най-малко, за да пести въглероден двуокис.

Но изстреляната от Динго линия въглероден двуокис се движеше напред, а в същото време той се движеше наляво и по подобен начин се преместваше и тя. Двете движения взети заедно я преместваха право към Лъки и тя удари декоративната изпъкналост на лявото му рамо. Лъки я почувствува като рязък удар. Кристалчетата бяха малки, но се простираха на мили разстояние и се движеха със скорост много мили в секунда. Всичките се удариха в скафандъра му за време, което изглеждаше по-кратко от мигване на окото. Скафандърът на Лъки затрепери и в ушите му прозвуча ревът на зрителите.

— Ти го улучи, Динго!

— Какъв изстрел!

— Право към поста. Погледнете го!

— Изстрелът бе великолепен! Великолепен!

— Вижте го как се върти!

Приглушени от тези викове се чуваха и мърморения, които не бяха така въодушевени.

Лъки се въртеше или на него по-скоро му се струваше, че се върти небето заедно с всичките му звезди. През лицевото прозорче на шлема му те се виждаха като бели ивици, сякаш самите те бяха трилиони кристалчета от въглероден двуокис. Не виждаше нищо друго освен неясни очертания. Сякаш ударът бе отнел за момент способността му да мисли.

Удар в диафрагмата и друг в гърба го изпратиха, още както се въртеше, с голяма скорост по пътя му в космоса.

Трябваше да направи нещо, иначе Динго щеше да го превърне във футболна топка, летяща от единия до другия край на Слънчевата система. Лъки се премияташе по диагонала ляво рамо — дясно бедро. Той насочи ракетния пистолет в посока обратна въртенето си и на светкавични импулси изхвърли струи въглероден двуокис.

Звездите забавиха въртенето си до величествен марш, който ги превърна в рязко разграничени точки. Космическото небе придоби познатия си вид.

Една звезда блещукаше. Беше твърде ярка. Лъки знаеше, че това е собственият му пост. Почти диаметрално насреща му гневно се червенееше сигналната светлина от тялото на Динго. Лъки не можеше да се хвърли назад отвъд поста, защото в такъв случай дуелът щеше да завърши, а той да загине. Отвъд поста и до една миля от него бе стандартното правило за край на борбата. Нито пък, от друга страна, можеше да си позволи да се приближи до своя противник.

Лъки вдигна ракетния пистолет над главата си, натисна спусъка и изброи шестдесет секунди преди да го освободи. В продължение на цяла минута при ускорението надолу той чувствуваше налягането върху шлема си.

Това беше отчаяна маневра, защото изхвърли половичнасов запас от газ за една минута.

— Ти, жалък страхливецо! Ти, измамнико! — изрева Динго с дрезгав глас.

Виковете на зрителите също се издигнаха до кресчендо.

— Вижте го как бяга!

— Мина покрай Динго! Динго, хвани го!

— Хей, Уилямс! Започни да се биеш!

Лъки видя отново неясните пурпурночервени очертания на своя противник. Трябваше да поддържа движението. Нищо друго не можеше да направи. Динго беше експерт и можеше да улучи минаващ покрай него метеорит с големина един инч. Той самият, помисли Лъки печално за себе си, би било добре, ако улучеше Серес от една миля. Лъки използваше ракетния си пистолет като го насочваше ту наляво, ту надясно.

Това не променяше положението. Струваше му се, че Динго е в състояние да предвиди движенията му; да му пресече пътя и безмилостно да го атакува. Почувства как челото му се покрива с малки капчици пот и внезапно усети тишината. Не можеше да си спомни точно мига, в който настъпи, но тя бе дошла като прекъсване на нишка. Допреди миг се чуваха виковете и смехът на пиратите, а сега цареше само мъртвата тишина на космоса, където никога не можеше да се чуе звук.

Беше ли минал извън обсега на корабите? Невъзможно! Радиото в скафандъра, дори и най-простото, имаше обхват хиляди мили. Той завъртя до максимум копчето за чувствителност върху гърдите си.

— Капитан Антън!

Отговори му обаче гласът на Динго:

— Не викай! Чувам те!

— Почакай — рече Лъки. — Радиото ми не е нещо в ред.

Динго беше достатъчно близо, за да бъде отново възприет като човешка фигура. Една светкавично изстреляна линия от кристалчета и той се приближи. Лъки се отдръпна, но пиратът го последва по петите.

— Няма нищо нередно — каза Динго. — Малък трик с радиото. Аз изчаках. Можех отдавна да те изхвърля отвъд поста, но чаках радиото да излезе от строя. То представлява точно един малък транзистор, който повредих преди да облечеш скафандъра. Въпреки това все още можеш да говориш с мен. Радиото все още има обseg на действие една-две мили. Или поне ще можеш да ми говориш още кратко време.

Той намери шегата за забавна и гръмогласно се изсмя.

— Не разбирам — каза Лъки.

Гласът на Динго стана безмилостно жесток.

— Ти ме изненада с бластер в кобура. Устрои ми клопка. Направи ме да изглеждам глупак. Никой досега не ме е улавял в клопка и на никого няма да позволя да ме прави на глупак пред очите на капитана и да живее дълго след това. Няма да те побежда, за да те довърши някой друг. Ще те довърша тук! Със собствените си ръце!

Динго беше вече много по-близо. Лъки почти можеше да различи лицето му зад дебелото предно стъкло на шлема. Лъки изостави опитите си да подскача и лавира. Това ще доведе до там, че да бъде последователно надигран, реши той. Той обмисли възможността за

полет по права линия, отблъсквайки се с нарастваща скорост, докато му се свърши газът. А след това? Щеше ли да го задоволи такава смърт на беглец?

Трябваше да се бие. Той се прицели в Динго, но когато линията от кристалчета достигна мястото, където се намираше, него вече го нямаше там. Лъки опита отново и отново, но Динго бе като летящ демон.

И тогава Лъки почувства силния удар от ракетния му пистолет и отново бе завъртян. Той отчаяно се опитваше да излезе от въртенето, но преди да успее, усети силата от звънкия удар при сблъскването на тяло с неговото.

Динго държеше скафандъра му в здрава прегръдка.

Шлем до шлем. Лицево прозорче до лицево прозорче. Лъки бе вперил поглед в белия белег, разсичащ горната устна на Динго. Той се изопна, когато Динго се усмихна.

— Здравей, приятелче — рече той. — Радвам се да те видя.

За момент Динго се отдалечи или поне така изглеждаше, когато охлаби захвата на рамената му. Бедрата на пирата стискаха здраво колената на Лъки, като маймунската им сила го обездвижи. Здравите като конопена връв мускули на Лъки се напрягаха безрезултатно.

Частичното отстъпление на Динго бе предприето само за да освободи ръцете си. Едната, вдигната високо, държеше ракетния пистолет с дръжката напред. Тя се спусна право надолу върху лицевото прозорче и от внезапния разтърсващ удар главата на Лъки се отметна назад. Безпощадната ръка се издигна отново, докато другата се обви около шията на Лъки.

— Не си мърдай главата — изръмжа пиратът. — Сега ще те довърша.

Лъки знаеше, че това щеше да бъде самата истина, ако не действуваше бързо. Стъклото беше здраво и твърдо, но не би издържало дълго на ударите в метал.

Лъки доближи ръката си в бронирана ръкавица до шлема на Динго, изпъна я и бутна с длан назад главата на пирата. Динго наклони главата ей на една страна, освобождавайки се от ръката на Лъки и замахна за втори път с дръжката на ракетния си пистолет.

Лъки пусна двата ракетни пистолета свободно да се провесят на съединителните им тръби и с уверено движение посегна за

съединителните тръби на Динговите пистолети. Той ги провря между пръстите на стоманените си ръкавици. Мускулите на ръцете му се свиха и болезнено напрегнаха. Стисна зъби и почувства кръвта да пълзи към слепоочията му.

Динго със свирепо изкривена в радостно предчувствие уста не обръщаше внимание на нищо друго, освен на обърнатото нагоре лице на своята жертва зад стъклото на лицевото прозорче, което бе изкривено, както той си мислеше, от страх. Дръжката още веднъж се спусна надолу. Малка звездичка се появи на мястото на срещата с метала.

Тогава нещо друго поддаде и вселената изглежда полудя.

Първо едната и почти непосредствено след нея и другата съединителна тръба на двата ракетни пистолета на Динго се разкъсаха и неуправляем поток въглероден двуокис изскочи от всяка от тях. Тръбите се извиваха като луди змии и от бурната реакция на неконтролираното ускорение Лъки беше блъскан насам-натам в стените на собствения си скафандър. Динго извика от изненада и хватката му се разхлаби.

Двамата почти се разделиха, но Лъки се държеше неумолимо за един от глезените на пирата.

Струята въглероден двуокис секна и Лъки се покатери нагоре ръка над ръка по крака на своя противник.

Очевидно двамата бяха вече неподвижни. Случайно насочените струи ги бяха оставили дори без каквото и да е осезаемо въртене. Тръбите от ракетните пистолети на Динго, сега мъртви и провиснали, се бяха изпънали в крайното си положение. Всичко изглеждаше тихо, тихо като смъртта.

Но това беше измама. Лъки знаеше, че се движат със скорост мили в секунда в посоката, в която ги беше изпратила последната струя газ. Те и двамата бяха сами и изгубени в космоса.

5. ОТШЕЛНИКЪТ НА СКАЛАТА

Сега Лъки беше на гърба на Динго и той го беше стиснал с бедрата си през кръста.

— Динго, чуваш ме, нали? — попита той тихо и неумолимо. — Не зная къде се намираме, нито къде отиваме, но ти също не знаеш. Така че сега сме нужни един на друг. Готов ли си да сключим сделка? Ти можеш да разбереш къде се намираме, защото твоето радио ще достигне корабите, но не можеш да се върнеш без въглероден двуокис. Аз имам достатъчно за двама ни, но ще се нуждая от теб да ни водиш по обратния път.

— Да те вземат мътните, разрушител! — извика Динго. — Като те довърша, ще взема твоите ракетни пистолети.

— Не мисля, че ще можеш — отвърна хладно Лъки.

— Смяташ и от тях ли да изпуснеш газа? Давай! Направи го! Капитанът ще ме открие, където и да се намирам, докато ти ще се носиш в космоса с разбит шлем и замръзнала кръв по лицето.

— Не е точно така, приятелю мой. Знаеш ли, на гърба ти има опряно нещо. Може би не можеш да го почувстваш през метала, но то е там, уверявам те.

— Ракетен пистолет, ето какво. Това не означава нищо докато се държим заедно.

Динго извиваше ръцете си, опитвайки се да улови Лъки.

— Не съм участвувал в дуел с ракетни пистолети — прозвуча весело гласът на Лъки, — но зная за тях повече от теб. Изстрели от ракетни пистолети се разменят на мили един от друг. Няма въздушно съпротивление, което да забави и разбърка газовия поток, но съществува вътрешно съпротивление. В потока винаги има някаква турболентност; кристалчетата се блъскат едно в друго и забавят движението си. Газовата линия се разширява. Ако пропусне целта, тя се разсейва в космоса и изчезва, но ако накрая улучи, силата на удара не се смекчава и след много мили.

— За какво, по дяволите, говориш? Накъде биеш? — попита пиратът като се извиваше с нечовешки усилия, а Лъки сумтеше и със сила го принуждаваше да се връща в предишното си положение.

— Само за следното: какво предполагаш ще се случи, когато въглеродният двуокис улучи целта два инча преди турболентността да е успяла да намали скоростта на струята или да я разшири? Не гадай, аз ще ти кажа. Той ще премине през скафандъра, а също и през тялото ти като огъня на горелка.

— Ти си глупак! Говориш смешни неща!

Динго яростно проклинаше, но изведнъж замръзна неподвижно.

— Тогава се опитай — рече Лъки. — Мръдни се! Моят ракетен пистолет е плътно опрян в скафандъра ти, а аз натискам спусъка. Опитай се да мръднеш.

— Ти нарушаваш правилата — озъби се Динго. — Това не е чиста победа.

— Получих пукнатина на лицевото прозорче — каза Лъки. — Те ще разберат кой е нарушил правилата. Имаш половин минута да решиш.

Секундите минаваха в мълчание. Лъки улови движение на ръката на Динго.

— Сбогом, Динго! — каза той.

— Чакай! Чакай! — изкрещя силно Динго. — Само разширявам обхвата на предаване. — После той повика по радиото: — ...Капитан Антън... капитан Антън...

За да се върнат до корабите им бяха необходими час и половина.

„Атлас“ се движеше отново в космоса след пленения го пиратски кораб. Автоматичните му системи бяха прехвърляни на ръчно управление, когато беше необходимо, а първокласен екипаж от трима души контролираше мощността му. Както и преди в списъка на пътниците фигурираше само едно лице. Лъки Стар.

Лъки бе затворен в една кабина и виждаше екипажа само когато носеха полагащите му се порции. Собствените порции на „Атлас“, си мислеше Лъки. Или поне каквото беше останало от тях. По-голямата част от храната и ненужните за непосредственото управление на кораба инструменти бяха вече пренесени на пиратския съд.

Първата храна му донесоха и тримата пирати. Бяха мършави мъже, обгорени от суровите лъчи на космическото слънце.

Те мълчаливо му подадоха подноса, прегледаха внимателно кабината, стояха докато отвори консервените кутии и стопли съдържанието им и после отнесоха остатъците.

— Седнете, мъже — покани ги Лъки. — Не трябва да стоите прави, докато се храня.

Те не отговориха. Единият, най-слабият и най-високият от тримата с изкривен на една страна нос, който някога е бил чупен, и изпъкнала адамова ябълка погледна към другите, сякаш бе склонен да приеме поканата, но не срещна подкрепа.

Следващият път Счупения нос донесе храната сам. Остави подноса, после се върна към вратата и я отвори, погледна наляво и надясно по коридора, затвори я отново и каза:

— Аз съм Мартин Маню.

— А аз съм Бил Уилямс. Другите двама не ме заговориха, а?

— Те са приятели на Динго, но аз не съм. Може би вие сте човек на правителството, а може би не сте. Не зная. Но колкото се отнася до мен всеки, който направи това, което направихте вие на този рушител, Динго, е мъж на място. Той е умен и играе грубо. Веднъж, когато бях още нов, ме предизвика на дуел с ракетни пистолети. Почти ме блъсна в един астероид. Без никаква причина. Твърдеше, че било погрешка, но чуйте, с ракетен пистолет той никога не греша. Вие спечелихте съвсем малко приятели, господине, когато довлякохте тази хиена за гащите.

— Все пак се радвам и на това.

— Но внимавайте. Той няма да забрави случилото се. Гледайте да не останете насаме с него дори след двадесет години. Аз ви го казвам. Не само че беше победен, вие разбирате. Беше още и измамен с историята за пробиването на дебелия един инч метал с въглероден двуокис. Всички му се подиграват и това го поболя. Той е болен в буквалния смисъл на думата! По-добре от това — здраве. Човече, аз наистина се надявам, че шефът ще те хареса.

— Шефът? Капитан Антън ли?

— Не, шефът. Големият шеф. Ей, храната, която имате на борда, е добра. Особено месото. — Пиратът млясна звучно. — На човек му омръзват всички тези каши от мая, особено когато му е поверена цяла цистерна.

Лъки изтърсваше остатъците от храна по себе си.

— Кой е той?

— Кой?

— Шефът.

— Велики Боже, не зная! — сви рамене Маню. — Да не мислите, че човек като мен го е срещал някога. Той е само някой, за когото говорят момчетата. Близо до ума е, че е някой шеф.

— Организацията е много сложна.

— Човече, вие никога няма да я разберете, докато не се присъедините към нея. Чуйте, когато дойдох тук, бях без пукната пара. На знаех какво да правя. Мислех, че ще ограбим няколко кораба, после ще получа своето и всичко ще свърши. Знаете ли, то бе по-добро, отколкото да умирам от глад, в каквото състояние бях.

— Не стана ли така?

— Не, никога не съм участвувал в нападателна експедиция. Участвуват едва неколцина от нас. Само такива като Динго. Той постоянно излиза. На него му харесва това. Разрушител. Понякога излизаме и залавяме малко жени — пиратът се усмихна. — Сдобих се с жена и дете. Не бихте повярвали на това, нали? Разбира се, ние си имаме наш собствен малък проект. Имаме собствени цистерни. Понякога изпълнявам дежурства в космоса, като например сега. Този начин на живот е лек. Можете да сте добре, ако се присъедините към нас. Един младеж с приятна външност като вашата може за нула време да се сдобие с жена и да се задоми. Или, ако искате, вълнуващи моменти има в изобилие. Да, сър Бил. Надявам се, че шефът ще ви вземе.

Лъки го последва до вратата.

— Между другото, къде отиваме? На някоя от базите ли?

— Само до една от скалите, предполагам. Която е най-близо. Ще стоите там, докато дойде заповед по радиото. Обикновено така правят. — И като затваряше вратата добави: — Не казвайте на момчетата или на който и да е друг, че съм разговарял с вас. Разбрано, приятелю?

— Разбира се.

Останал отново сам. Лъки удари бавно и леко с юмрук по дланта си. Шефът! Само празни приказки ли бяха това? Клюки? Или означаваха нещо? А останалата част от разговора?

Той трябваше да чака. Велика Галактико! Само Конуей и Хенри да бяха така добри да не се намесват още известно време.

Лъки нямаше шанс да види „скалата“, когато „Атлас“ я приближи. Не я видя, докато предшествуван от Мартин Маню и следван от един друг пират не излезе от въздушния шлюз в космоса. Откри я на сто стъпки под себе си.

Астероидът беше съвсем обикновен. Лъки прецени, че най-големият му размер е две мили. Астероидът беше ръбест и скалист, сякаш великан бе отчупил върха на някоя планина и го беше запратил в космоса. Страната му, обърната към Слънцето, проблясваше в сивокафяво, а сенките върху него видимо се местеха и изменяха.

Лъки се отблъсна с крака от корпуса на кораба надолу към астероида, напускайки въздушния шлюз. Скалите се носеха бавно към него. Ръцете му докоснаха земята, а инерцията придвижи надолу и останалата част от тялото му в бавни акробатични движения, докато успя да се хване за една издатина и да спре.

Лъки стана. Повърхността на скалата почти създаваше илюзията за повърхност на планета. Зад най-близките зъбери обаче няма нищо, нищо освен космос. Видимо движещите се при въртенето на скалата звезди блестяха с ярка светлина, а корабът, който бе въведен в орбита около нея, остана неподвижен над главата му.

Един пират вървеше начело към скално възвишение на около петдесет фута, което в никакъв случай не можеше да бъде различено от околността. Той взе разстоянието на две дълги крачки. Докато чакаха, една секция се плъзна настрани и от отвора излезе фигура, облечена в скафандър.

— Всичко е наред, Херм — каза навъсено един от пиратите. — Ето го. Сега е на твое разположение.

Гласът, който след това прозвуча в слушалките на Лъки, бе благ и уморен.

— Колко дълго ще бъде при мен, господи? — попита той.

— Докато дойдем да го вземем. И не задавай въпроси.

Пиратите се обърнаха и подскочиха нагоре. Гравитацията на скалата не можеше да направи нищо, за да ги спре. Те непрекъснато се смаляваха и след няколко минути Лъки видя кратко проблясване на кристали, когато един от тях коригира посоката си с малък ракетен пистолет. Той обикновено се използваше с такава цел и бе част от

стандартната екипировка на скафандъра. Газовото му хранване се състоеше от вграден в него патрон с въглероден двуокис.

Минаха няколко минути и задните ракетни двигатели на кораба дадоха червени отблясъци. Той също започна да се смаява.

Лъки знаеше, че е безполезно да се опитва да разбере посоката, в която се отправяше корабът, без да знае собственото си местоположение в космоса. А освен че беше някъде в астероидния пояс, не му бе известно нищо друго.

Той бе така силно погълнат от мислите си, че почти се стресна от тихия глас на другия човек на астероида.

— Хубаво е тук — рече той. — Така рядко излизам, че понякога забравям. Погледни там!

Лъки се обърна наляво. Точно малкото Слънце се показваше иззад острия ръб на астероида. За момент то стана твърде ярко, за да може да се наблюдава. Представляваше блестяща златна монета от двадесет кредитки. Небето си остана черно, както преди, а звездите светеха без да намаляват яркостта си. Така беше на един свят без въздух. Тук нямаше прах, който да разсейва слънчевата светлина и да маскира небето тъмносиньо.

— След около двадесет и пет минути ще залезе отново — каза човекът от астероида. — Понякога, когато Юпитер е най-близо, можете да видите също и него като мраморно топче със своите четири спътника, приличащи на искри, подредени във военен строй. Но това се случва веднъж на всеки три и половина години. Не му е сега времето.

— Тези хора ви наричат Херм — каза направо Лъки. — Това ли е името ви? Един от тях ли сте?

— Искате да кажете, дали съм пират? Не. Но ще призная, че може би съм техен съучастник. Името ми също не е Херм. Това е само термин, който те използват изобщо за отшелниците. Моето име, сър, е Джоузеф Патрик Хенсън и тъй като ще си правим компания за неопределен период от време, надявам се, че ще се сприятелим.

Той протегна ръка в метална ръкавица и Лъки я сграбчи.

— Аз съм Бил Уилямс — каза той. — Споменахте, че сте отшелник. Да не искате да кажете, че през цялото време живеете тук?

— Точно така.

Лъки огледа жалката отломка гранит и кварц и се намръщи.

— Астероидът не изглежда много примамлив.

— Въпреки това ще се опитам да направя всичко, което зависи от мен, за да се чувствате удобно.

Отшелникът докосна участък от плочата или скалата, от която бе излязъл и част от нея отново се отвори. Лъки отбеляза, че ръбовете бяха скосени от вътрешната страна и облицовани с ластиум или някакъв подобен материал за осигуряване на херметичността.

— Няма ли да влезете, господин Уилямс? — покани го отшелникът.

Лъки влезе и скалната плоча се затвори зад тях, После светна флуоресцентна лампичка и разпръсна мрака. Тя разкри малък въздушен шлюз с размери колкото да побере двама души.

Замига една сигнална червена светдинка и отшелникът каза:

— Сега вече можете да отворите лицевото прозорче на шлема си. Тук има въздух. — И докато говореше, отвори своето.

Лъки последва примера му, поемайки чистия пресен въздух с пълни гърди. Не бе лош. Беше по-добър от този на борда на кораба. Без съмнение. А когато се отвори вътрешната врата на шлюза. Лъки ахна от учудване.

6. КАКВО ЗНАЕШЕ ОТШЕЛНИКЪТ

Толкова луксозни помещения Лъки рядко бе виждал дори на Земята. Беше дълго тридесет фута, широко двадесет и високо тридесет. Опасваше го балкон. Горе и долу стените бяха подредени с книги-филми. На една поставка бе инсталиран проектор, а на друга се намираше модел на Галактиката, подобен на скъпоценен камък. Осветлението беше изцяло индиректно.

Щом пристъпи в помещението, Лъки веднага почувства дръпването на гравитацията, създавана от псевдогравитационните двигатели. Тя не бе нормалната земна гравитация. Изглежда беше някъде между земната и марсианската. Налице беше възхитителното усещане за лекота и все пак притеглянето бе достатъчно, за да позволи пълна координация на мускулите.

Отшелникът беше свалил своя скафандър и го бе провесил над едно корито от бяла пластмаса. Покрилият го лед при влизането им от мразовития космос в помещението с топъл и влажен въздух можеше да се отцежда при топенето си.

Отшелникът бе висок и изправен, а лицето му — розово и гладко. Косата и рунтавите му вежди бяха съвсем бели, а ръцете му бяха покрити с изпъкнали вени.

— Да ви помогна ли да свалите скафандъра си? — попита учтиво той.

— О, не. Ще се оправя сам — дойде на себе си Лъки и бързо се измъкна от него. — Мястото, където живееете, е твърде необикновено.

— Харесва ли ви? — попита с усмивка Хенсън. — Бяха нужни много години, за да се направи да изглежда така. Това не е всичко, което има в моя малък дом. — Той изглеждаше изпълнен с тиха гордост.

— Представям си — рече Лъки. — Тук трябва да има мощна електроцентраля за светлина и отопление, както и за поддържане на псевдогравитационното поле. Трябва да имате въздухоочистител и

принудителна вентилация, водни запаси, складове за храна и всичко друго, необходимо за живеене.

— Точно така.

— Животът на един отшелник не е лош.

Очевидно отшелникът беше и горд, и поласкан.

— Не би трябвало да бъде — отвърна Хенсън. — Седнете, Уилямс, седнете. Искате ли нещо за пиене?

— Не, благодаря — отвърна Лъки, разполагайки се в едно кресло. Неговите на външен вид нормални седалка и облегалка прикриваха меко диамагнитно поле, което поддаваше под тежестта му само до известна степен, след което получаваше моделирано по всяка крива на тялото му равновесие, — Освен ако можете да ми предложите чашка кафе?

— Не представлява никаква трудност — отвърна старецът и влезе в една ниша.

След няколко секунди той се върна с две димящи чаши, от които се носеше приятен аромат.

Страничната облегалка на креслото на Лъки се разгъна в тясна поличка при подходящото докосване от Хенсън с крак и отшелникът постави едната чаша в предназначената за тази цел вдлъбнатина. После направи пауза, за да се взре в по-младия мъж.

— Да? — вдигна поглед Лъки.

— Нищо, нищо — поклати глава Хенсън. Погледите им се срещнаха. Светлините в по-отдалечените части на обширното помещение отслабнаха, като достатъчно светла за виждане остана само една област, заобикаляща непосредствено двамата мъже.

— А сега ще извините любопитството на стареца — рече отшелникът. — Биха желал да ви попитам, защо сте дошъл тук?

— Не съм дошъл. Бях доведен — отвърна Лъки.

— Искате да кажете, че не сте от... — Хенсън направи пауза.

— Не, не съм пират. Поне още не.

— Не разбирам — каза Хенсън и остави чашата си. Изглеждаше разтревожен. — Вероятно казах нещо, които не трябваше да казвам.

— Не се безпокойте за това. Имам намерение в най-скоро време да стана един от тях.

Лъки допи кафето си и после, подбирайки внимателно всяка своя дума започна да разказва за преживяното от качването си на „Атлас“ на

Луната и продължи до настоящия момент.

Хенсън слушаше внимателно.

— И сигурен ли сте, че това искате да вършите, млади човече, след като сега се запознахте отчасти с начина им на живот?

— Сигурен съм.

— Защо, в името на Земята?

— Точно така. Заради Земята и заради това, което направи с мен. Тя не е място за живот. А вие защо сте дошъл тук?

— Страхувам се, че това е дълга история. Но ти не се безпокой. Няма да ти я разказвам. Преди много години купих този астероид като място за кратки отпуски и постепенно започнах да го харесвам. Продължих да разширявам помещението. Малко по малко донесох от Земята мебели и книги-филми. Накрая открих, че тук имам всичко необходимо за живот. Така че защо да не остана за постоянно?

— Наистина, защо не? Вие сте умен. Там, на Земята, е бъркотия. Твърде много хора. Твърде много долни служби. Почти невъзможно е да се избяга към планетите, а ако човек успее, това означава работа с физически труд. За човек няма по-добра възможност, докато не дойде на астероидите. Не съм достатъчно възрастен, за да се установя като вас. За младия човек е свободният и пълен с вълнуващи преживявания живот. Тук има място за шеф.

— Тези, които са вече шефове, не обичат младежите с шефски намерения в главата. Антън, например. Виждам съм го и знам.

— Може би, но досега си удържа на думата — рече Лъки. — Той каза, че ако победя този Динго, ще имам шанс да се присъединя към хората от астероидите. Изглежда като че ли съм го получил.

— Изглежда само, че сте тук. Това е всичко. Какво ще стане, ако той се върне с доказателство или каквото той счете за доказателство, че сте човек на правителството?

— Няма да донесе.

— Ами ако донесе? Само за да се отърве от вас?

Лицето на Лъки потъмня и Хенсън, леко намръщвайки се, отново го погледна с любопитство.

— Не би го направил — отвърна Лъки. — Един здрав и силен мъж може да му бъде полезен и той го знае. Между другото, защо ме поучавате? Самият вие живеете на астероид и имате връзка с тях.

— Вярно е — сведе поглед Хенсън. — Не трябваше да ви се меся. Това е само защото съм тук сам от толкова дълго време. Склонен съм да говоря твърде много, когато дойде някой, само за да слушам звука от гласовете. Слушайте, време е за вечеря. Ще се радвам да вечеряте с мен в тишина, ако така предпочитате. В противен случай ще говорим за каквото искате.

— Благодаря ви, господин Хенсън. Разбирам ви.

— Добре.

Лъки последва Хенсън през една врата в малък килер, подреден с консервирана храна и всякакви видове концентрати. Нямаше нито една от познатите на Лъки фабрични марки. Вместо това съдържанието на всяка консервена кутия бе описано с ярко оцветени гравюри, които бяха неразделна част от метала.

— Прясното месо го държа обикновено в специално хладилно помещение. Знаете, че на един астероид можете да получите колкото искате ниска температура, но едва от две години мога да се снабдявам с този вид провизии.

Той избра от полиците половин дузина консерви плюс една кутия с млечен концентрат. По негово предложение Лъки взе от пониската лавица запечатана кутия от един галон с вода.

Отшелникът бързо нареди масата. Консервите бяха самоподгриващ се тип и се отваряха в чиниите с включената към тях отварачка.

— Имам отвън цяла долина запълнена с тези неща — каза леко забавлявайки се Хенсън, сочейки консервените кутии. — Т.е., те са изхвърлени там. Количество натрупано за двадесет години.

Храната беше добра, но странна. Приготвена бе на база мая, каквато произвеждаше само Земната империя. Никоя друга планета в Галактиката не бе така гъсто населена, с толкова много милиарди хора, за да развива тази земеделска култура. На Венера, където растяха повечето сортове мая, можеше да се произведе имитация на почти всякакъв вид храна: бифтеци, орехи, масло, захарни изделия. Те бяха толкова хранителни, колкото и истинските. За Лъки, обаче, на вкус не беше съвсем венерианска. Имаше един по-лютив привкус.

— Извинете любопитството ми — каза Лъки, — но всичко това струва пари, нали?

— О, да, аз имам малко. Имам инвестиции на Земята. Много добри. Чековете ми са винаги уважавани или поне бяха допреди две години.

— Какво се случи тогава?

— Корабите-снабдители престанаха да идват. Твърде рисковано стана заради пиратите. Това бе лош удар. Имах добър запас от повечето неща, но си представям какво е било на другите.

— На другите ли?

— На другите отшелници. Ние сме стотици. Те не всички са така щастливи като мен. Твърде малко от тях могат да си позволят да направят своите светове толкова удобни, но могат да уредят най-необходимото. Повечето са стари хора като мен с починали жени, израстнали деца. Странен и различен свят от хора, които сами се изселват. Ако имат някаква скромна първоначална сума, те могат да се сдобият с малък астероид. Правителството не ги закача. Всеки астероид с диаметър не повече от пет мили, на който искаш да се установиш, е твой. После, ако искат, могат да си купят субетерни приемници и да поддържат връзка с Вселената. А ако не искат, могат да си вземат книги-филми или да си уредят получаването на копия от новините, доставяни веднъж годишно от товарните кораби, или само да ядат, да почиват, да спят и да чакат да умрат, ако предпочитат последното. Понякога ми се иска да познавам някои от тях.

— А защо не познавате?

— Понякога имам чувството, че желая, но те не са хора, лесни за запознаване. В края на краищата, идват тук, за да бъдат сами, както и аз.

— И какво направихте, когато товарните кораби спряха да идват?

— Отначало нищо. Сигурно съм мислил, че правителството ще уреди положението, а имам и достатъчно запаси за месеци наред. Всъщност, при по-икономично изразходване на запасите бих могъл да изкарам и цяла година. Но тогава дойде пиратският кораб.

— И вие свързахте съдбата си с тях ли?

Отшелникът сви рамене. После се намръщи, склучи вежди и те приключиха вечерята в мълчание.

Накрая отшелникът събра чиниите и отварачките и ги постави в един стенен контейнер в нишата, водеща към килера. Лъки чу слаб стържещ звук на метал в метал, който бързо заглъхна.

— Псевдогравитационното поле не се простира до тръбата за отпадъци — поясни Хенсън. — Едно духване на въздух и те излитат навън в долината, за която ви говорих, дори да е отдалечена на една миля оттук.

— Струва ми се — отбеляза Лъки, — че ако опитате малко по-силно духване, ще се освободите изобщо от консервените кутии.

— Бих постъпил така. Мисля, че повечето от отшелниците го правят. Дори, може би всички останали. Въпреки това тази идея не ми харесва. Свързана е с прахосване на въздух, а също и на метал; Тези консервени кутии можем някой ден да използваме отново. Кой знае? Освен това, макар повечето от тях да се пръснат, сигурен съм, че някои от тях ще останат да обикалят около астероида като малки луни, а не е приятно да знаеш, че ще бъдеш съпровождан в орбитата си от собствения боклук. Пушите ли? Не? Имате ли нещо против, ако запаля? — Той запали пура и продължи с доволен вид: — Хората от астероидите не могат редовно да доставят тютюн, така че пушенето стана рядко удоволствие за мен.

— Снабдяват ли ви и с останалите провизии? — попита Лъки.

— Да. С вода, машинни части и други необходими неща.

— А вие какво правите за тях?

— Не много — отвърна отшелникът, изучавайки запаления край на пурата си. — Те ползват този свят. Приземяват корабите си на него, а аз не ги издавам. Тук не влизат, а какво правят другаде върху скалата, не е моя работа. Не желая да знам. Така е по-безопасно. Понякога оставят тук хора, като вас сега и по-късно си ги прибират обратно. Мисля, че понякога спират за дребни ремонти. В замяна ме снабдяват с провизии.

— Всички ли отшелници снабдяват?

— Не зная. Може би.

— В такъв случай би било необходимо ужасно голямо количество провизии. Откъде ги вземат?

— Пленяват кораби.

— Не е достатъчно, за да снабдяват стотици отшелници и себе си. Искам да кажа, че това означава ужасно голямо количество кораби.

— Не зная.

— Не се ли интересувате? Тук вие живеете лек живот, но може би храната, която току-що ядохме е дошла от кораб, замръзналите тела

на чийто екипаж обикалят някой друг астероид като човешки отпадъци. Никога ли не сте мислил по този въпрос?

— Вие си откъщавате, загдето ви поучавах преди малко — болезнено се изчерви отшелникът. — Имате право, но какво мога да направя? Не съм зарязал и предал правителството. То ме заряза и предаде. За имотите ми на Земята се плащат такси. Защо тогава не съм защитен? Аз добросъвестно регистрирах този астероид в Земното извънсветско бюро. Той е част от Земния доминион. Имам неоспоримото право да очаквам защита срещу пиратите. Ако това не е предстоящо; ако моят източник на продоволствие каже хладно, че няма да ми достави нищо повече на каквато и да е цена, какво се предполага, че ще правя? Може би ще кажете, че бих могъл да се върна на Земята, но как ще изоставя всичко това? Тук имам свой собствен свят. Моите книги-филми, великата класика, която обичам. Имам дори копие на Шекспир; едно пряко заснемане на истинските страници от една древна печатна книга. Имам храна, пиене, уединение. Никъде във Вселената не бих могъл да намеря по-удобно място. Все пак, не мислете, че изборът ми е бил лесен. Имам субетерен предавател. Мога да се свързвам със Земята. Имам и малък кораб, който може да прави къси рейсове до Серес. Хората от астероидите знаят това, но ми вярват. Знаят, че нямам избор. Казах ви още когато дойдохте, че при тези обстоятелства съм техен съучастник. Помагам им. Това ме прави легален пират. Ако се върна, ще последва затвор, а вероятно и екзекуция. Ако ли пък не, ако ме освободят при условие, че мина на страната на правителството, хората от астероидите няма да забравят това. Ще ме намерят където и да отида, докато не ми бъде гарантирана от правителството пълна пожизнена защита.

— Изглежда като че ли сте тръгнал по лош път — каза Лъки.

— Дали? — попита отшелникът. — С подходяща помощ съм в състояние да получа тази защита.

Сега беше ред на Лъки.

— Не зная за какво говорите — каза той.

— Мисля, че знаете.

— Не ви разбирам.

— Ще ви дам един съвет-предупреждение срещу помощ.

— Аз не мога да направя нищо. Какъв е вашият съвет?

— Махайте се от астероида преди да са се върнали Антън и хората му.

— За нищо на света. Дойдох, за да се присъединя към тях, а не да си вървя в къщи.

— Ако не напуснете, ще останете тук завинаги. Ще останете като мъртвец. Те няма да ви включат в никой екипаж. Вие нямате квалификация, господине.

— За какво, по дяволите, говорите старче?

— Ето пак. Като се ядосате, ясно виждам това. Вие не сте Бил Уилямс, синко. Каква е родствена ви връзка с Лорънс Стар от Научния съвет? Не сте ли син на Стар?

7. КЪМ СЕРЕС

Лъки присви очи. Той почувства напрежение в мускулите на дясната си ръка, като че ли да посегне към бедрото, на което липсваше бластер, но в действителност не я помръдна.

Гласът му остана под строг контрол, когато попита:

— Чий син? За какво говорите?

— Сигурен съм в това. — При тези думи отшелникът се наведе напред и сграбчи ръката на Лъки. — Добре познавах Лорънс Стар. Беше ми приятел. Помогна ми веднъж, когато бях в нужда. А вие сте му одрал кожата. Не бих могъл да греша.

Лъки дръпна ръката си.

— Говорите неразбираемо — каза той.

— Слушай, синко. Може би за вас е важно да не издавате истинската си самоличност. Добре, няма да настоявам да ми се доверявате. Работил съм за пиратите и признах това. Но изслушайте ме все пак. Хората от астероидите имат добра организация. Може да им бъдат необходими седмици, но ако Антън ви заподозре, те няма да се спрат пред нищо, за да ви проверят из основи. Никакви фалшиви истории няма да ги заблудят. Те ще открият истината и ще научат кой сте. Бъдете сигурен в това! Ще се доберат до истинската ви самоличност. Напуснете, казвам ви! Напуснете!

— Ако бях този, който казвате че съм, старче, няма ли да си навлечете неприятности? — попита Лъки. — Доколкото схващам, вие ми предлагате да ползвам вашия кораб.

— Да.

— А какво ще правите, когато се върнат пиратите?

— Аз няма да бъда тук. Не разбирате ли? Искам да дойда с вас.

— И да оставите всичко, което имате тук ли?

Старецът се колебаеше.

— Да, това е трудно — каза накрая той. — Но никога не ще имам отново този шанс. Вие сте влиятелен човек. Би трябвало да сте. Вероятно сте член на Научния съвет. Тук сте със секретна мисия. Те

ще ви повярват. Вие можете да ме защитите, да гарантирате за мен. Можете да предотвратите даването ми под съд. Виждате, че пиратите не са ми повлияли. Това ще бъде от полза за Съвета, млади човече. Ще им разкажа всичко, каквото знам за пиратите. Ще им сътруднича по всеки възможен начин.

— Къде държите кораба си? — попита Лъки.

— Значи сключихме сделката?

Корабът наистина беше малък. Двамата стигнаха до него в колона по един по тесен коридор. В скафандрите те отново представляваха странни фигури.

— Достатъчно близо ли е Серес, за да може да се улови от корабния телескоп? — попита Лъки.

— Всъщност да.

— Можете ли лесно да го разпознаете?

— Разбира се.

— Тогава да се качваме на кораба.

Предният край на пещерата без въздух, която служеше за хангар, се отвори навън веднага, щом бяха запалени двигателите.

— Радиоуправление — обясни Хенсън.

Корабът беше зареден с гориво и провизии. Той излезе плавно от своето леговище и се отправи в космоса с лекотата и свободата, възможни само там, където на практика липсват гравитационните сили. Лъки за пръв път видя астероида на Хенсън от космоса. Той хвърли бърз поглед на долината с изхвърлените консервени кутии, които блеснаха по-ярко от заобикалящите ги скали миг преди тя да мине в сянка.

— Кажете ми сега, нали сте син на Лорънс Стар? — попита отново Хенсън.

Лъки бе открил един добре зареден бластер и колан с кобур. Той вече го връзваше на кръста си, когато заговори.

— Казвам се Дейвид Стар — рече той. — Повечето хора ме наричат Лъки.

Серес е чудовище сред астероидите. Диаметърът му е близо петстотин мили и действителното средно тегло на един човек върху повърхността му цели два фунта. Формата му беше съвсем сферична и всеки, намиращ се в космоса на достатъчно близко разстояние до него можеше лесно да го вземе за внушителна планета.

Все пак, ако Земята беше куха, в нея можеха да се поберат четири хиляди тела с големината на Серес.

Бигман стоеше на повърхността на Серес. Фигурата му беше издута от скафандъра, наблъскан до пръсване с оловни тежести, а подметките на обувките му представляваха оловни плочи с дебелина един фунт. Това хрумване бе негово собствено, но съвсем безполезно. Той все още тежеше по-малко от четири фунта и всяко негово движение заплашваше да го изхвърли в космоса.

От пристигането си с бързия полет от Луната заедно с Конуей и Хенри той беше на Серес вече дни наред в очакване Лъки Стар да съобщи по радиото, че пристига. Гъс Хенри и Хектор Конуей се бяха изнервили от чакането, опасявайки се Лъки да не е загинал. Но Бигман го познаваше по-добре. Лъки бе в състояние да преодолее всяка пречка. Беше им го казал. Когато накрая съобщението от Лъки пристигна, той им го повтори.

Но тук, навън, върху замръзналата почва на Серес, с пустота между него и звездите, Бигман точно по същия начин почувства едно промъкващо се чувство на облекчение.

От мястото, където стоеше, той можеше да наблюдава директно купола на Обсерваторията, чиито по-ниски части потъваха малко зад близкия хоризонт. Съвсем логично тук бе разположена най-голямата обсерватория в Земната империя. В тази част на Слънчевата система, вътре в орбитата на Юпитер, планетите Венера, Земя и Марс имаха атмосфера и поради този факт слабо подхождаха за астрономически наблюдения. Въздухът, макар и толкова рядък като на Марс, пречеше и скриваше по-фините подробности, правеше образите на звездите да трепкат и общо взето проваляше нещата.

Най-големият безвъздушен обект от вътрешната страна на Юпитерианската орбита е Меркурий, но той е така близо до Слънцето, че обсерваторията в неговата полутъмна зона бе специализирана за слънчеви наблюдения. За това бяха необходими относително малки телескопи.

Вторият по големина безвъздушен обект беше Луната и тук обстоятелствата диктуваха специализация. Прогнозата за времето на земята, например, бе станала точна и широкообхватна наука, тъй като явленията в земната атмосфера можеха да бъдат видяни като цяло само от четвърт милион мили.

А третият по големина безвъздушен обект беше Серес и той бе най-подходящия от трите. Неговата незначителна гравитация позволяваше изливането на огромните лещи и огледала без опасност от счупване и без дори да става дума за провисване под въздействието на собственото им тегло. Устройството на самата телескопна тръба не изискваше особена здравина. Серес беше почти три пъти по-далеч от Слънцето, отколкото Луната, а силата на слънчевата светлина осем пъти по-слаба. Бързото въртене на Серес около собствената му ос поддържаше температурата му почти постоянна. Накратко, Серес беше идеално място за наблюдение на звездите и външните планети.

Само преди един ден Бигман беше видял Сатурн през хилядаинчовия отражателен телескоп, за шлифоването на чието огромно огледало са били необходими двадесет години усърдна и непрекъсната работа.

— През какво гледам? — попита той.

— Не гледаш през нищо — присмяха му се те. Трима души работеха внимателно на контролното табло, като всеки от тях вършеше нещо съгласувано с другите двама, докато всички останеха доволни. Слабите червени светлини продължаваха да мъждукат и в ямата от черна пустота, в която бяха поставени, оживя едно светло петно. То се фокусираше отлично само с докосване на контролното табло.

Бигман свирна от учудване. Това беше Сатурн!

Широкият три фута Сатурн, точно какъвто го бе виждал половин дузина пъти от космоса. Трите му пръстена бяха ярки и Бигман успя да различи три мраморнобели луни. Зад Сатурн се виждаха безброй звезди. Бигман искаше да го обиколи, за да види как изглежда когато го покрива нощната сянка, но при преместването му картината не се променяше.

— Това е само едно изображение — му обясниха те, — една илюзия. Където и да застанете, ще виждате едно и също нещо.

Сега, от повърхността на астероида, Бигман можеше да забележи Сатурн с просто око. Представляваше само една бяла точка, но по-ярка

от другите, които бяха звезди. Сатурн се виждаше два пъти по-ярък, отколкото от Земята, защото до Серес беше с двеста милиона мили по-близо. Самата Земя се намиреше от другата страна на Серес близо до голямото колкото грахово зърно Слънце. Земята не представляваше много внушителна гледка, тъй като на фона на Слънцето изглеждаше нищожно малка.

Шлемът на Бигман внезапно зазвъня от звука на повикването, нахлуло в лявата му радиослушалка.

— Хей, дребосък, махай се оттам! Пристига кораб.

От този шум Бигман подскочи и се издигна право нагоре, размахвайки ръце и крака.

— Кого наричаш дребосък? — извика той.

— Хей момченце, колко плащаш за уроци по летене? — засмя се другият.

— Ще ти кажа кой е момченце! — изписка яростно Бигман. Той бе стигнал върха на своята парабола и започна бавно и колебливо да пада надолу. — Как се казваш, мъдрецо? Кажи си името и аз ще те пипна за гушата веднага щом се върна и сваля скафандъра си.

— Смяташ ли, че ще можеш да я стигнеш? — достигна до него подигравателният отговор и Бигман щеше да се пръсне на малки парченца, ако не бе забелязал спускащия се от хоризонта кораб.

Той побягна с огромни несръчни скокове около подравнената квадратна миля земя, която представляваше космодрума на астероида, опитвайки се да прецени точното място на приземяване на кораба.

Корабът кацна меко на повърхността, а когато въздушният шлюз се отвори и на изхода му се появи стройната, облечена в скафандър фигура на Лъки, Бигман радостно възкликна и с един дълъг скок се озова при него.

Конуей и Хенри бяха по-малко експанзивни при посрещането, но не по-малко радостни. Всеки от тях стисна ръката на Лъки, като че ли чрез непосредствения контакт искаше да се увери в реалността на плътта и кръвта, която виждат.

— Стойте — засмя се Лъки. — Дайте ми възможност да си поема дъх. Какво е станало? Не смятахте ли, че ще се върна?

— Слушай — каза Конуей, — би било по-добре да се съветваш с нас преди да осъществиш което и да е твое глупаво хрумване.

— Е, само ако хрумването не е твърде глупаво, моля, иначе няма да ми позволите да го осъществя.

— Все едно — каза Конуей. — За извършеното от теб мога да ти отнема позволителното за летене и още сега да те поставя под арест. Мога временно да те сменя от длъжност. Мога дори да те изхвърля от Съвета.

— Кое от тези неща ще направиш?

— Нито едно от тях, млади глупако. Но може би ще ти счупя главата някой от тези дни.

— Ти няма да му позволиш, нали? — обърна се Лъки към Огъстъс Хенри.

— Честно казано, даже ще му помагам.

— Тогава предварително се предавам. Вижте, ето един господин, с когото бих желал да се срещнете.

До този момент Хенсън беше останал на заден план, очевидно забавлявайки се от взаимната размяна на глупости. Двамата по-възрастни членове на Съвета бяха твърде заети с Лъки Стар, за да забележат присъствието му.

— Доктор Конуей, доктор Хенри — каза Лъки, — това е господин Джоузеф П. Хенсън, човекът, чийто кораб използвах, за да се върна. Той много ми помогна.

Старият отшелник се здрависа с двамата учени.

— Предполагам, че може да не познавате доктор Конуей и доктор Хенри — каза Лъки.

Отшелникът поклати отрицателно глава.

— Е, те са важни служители в Научния съвет — продължи Лъки. — След като се нахраните и починете, ще поговорят с вас и съм сигурен, че ще ви помогнат.

Един час по-късно двамата членове на Съвета срещнаха Лъки с мрачни изражения на лицата. Доктор Хенри натъпка тютюн в лулата с малкия си пръст и запуши спокойно, докато слушаше разказа на Лъки за приключенията му с пиратите.

— Каза ли това на Бигман? — попита Хенри.

— Току-що отделих малко време да поговоря с него — отвърна Лъки.

— А той не ти ли бе обиден, загдето не си го взел със себе си?

— Не беше доволен — призна Лъки. Но мисълта на Конуей бе насочена в по-сериозно направление.

— Кораб сириусианска конструкция, а? — размишляваше той.

— Без съмнение — отвърна Лъки. — Поне имаме тази частична информация.

— Тази информация не си струваше риска — отбеляза сухо Конуей. — Много повече съм обезпокоен от една друга частична информация, която имаме сега. Очевидно е, че организацията от Сириус е проникнала в самия Научен съвет.

— Да, аз също разбрах — кимна мрачно Хенри. — Много лошо.

— Как разбрахте? — попита Лъки.

— Боже мой, момче, та това е очевидно — промърмори Конуей. — Ще призная, че имахме голям екип конструктори, работещи върху кораба и че дори в най-добрия случай могат да се получат малки изтичания на информация. Все пак истината е, че за съществуването на клопката и особено за точния ѝ начин на монтиране на кораба знаеха само членове на Съвета и то малко от тях. Някой от тази малка група е шпионин, въпреки че бих могъл да се закълна във верността на всички. — Той поклати глава. — Аз все още не мога да повярвам, че е другояче.

— И не трябва — каза Лъки.

— Ъ? А защо не?

— Защото контактът със Сириус е бил само временен. Сириусианското посолство е взело тази информация от мен.

8. БИГМАН СЕ НАМЕСВА

— Косвено, разбира се, чрез един от техните известни шпиони — поясни той, когато двамата по-възрастни мъже се втреничиха шокирани в него.

— Изобщо не те разбирам — каза тихо Хенри. Конуей очевидно беше онемял.

— Това беше необходимо. Трябваше така да се представя на пиратите, че да не бъда заподозрян. Ако ме бяха намерили на кораб, който мислят, че е картографски, щяха да ме застрелят като нищо. От друга страна, ако ме отриеха на кораб-клопка, на чийто секрет са се натъкнали, както изглежда по щастливо стечение на обстоятелствата, те биха приели за абсолютна истина, че съм пътник без билет. Не разбирате ли? На един картографски кораб аз съм само член на екипажа, който не е успял да избяга навреме. На една клопка със замаскирана бомба аз съм беден глупак, който не е разбрал на какъв кораб се е качил без билет.

— Въпреки това можеха да те убият. Можеха да разберат твоята измама и да решат, че си шпионин. Всъщност, те почти са разбрали.

— Вярно! Почти разбраха — призна Лъки.

— А какво ще стане с първоначалния план? — избухна Конуей. — Имахме или нямахме намерение да взривим някоя от базите им? Само като си помисля за месеците, които ни бяха нужни за построяването на „Атлас“, изразходваните за него пари...

— Какво щяхме да спечелим от взривяването на една от базите им? Говорехме за огромен хангар с пиратски кораби, но в действителност това беше самозалъгване. Една организация, основана върху астероидите би трябвало да бъде децентрализирана. Пиратите вероятно нямат повече от три-четири кораба на едно и също място. Повече не биха се събрали. Взривяването на три-четири кораба би било твърде малко в сравнение с извършеното, ако успееш да проникна в организацията им.

— Но ти не успя — отбеляза Конуей. — С всичките си глупави рискове, ти не успя.

— За нещастие пиратският капитан, който отведе „Атлас“, бе твърде подозрителен или може би твърде интелигентен за нас. Няма да се опитам да го подценявам отново, но не всичко е загубено. Знаем със сигурност, че зад тях стои Сириус. В добавка имаме моя приятел, отшелника.

— Той няма да ни помогне — каза Конуей. — Това, което ни каза за него звучи, като че ли той само се интересува как да има колкото е възможно по-малко вземане-даване с пиратите. И така, какво може да знае той?

— Може би е в състояние да ни каже повече, отколкото си мисли, че е възможно — отвърна хладно Лъки. — Например, има една информация, която може да ни даде и която ще ми позволи да продължа усилията си, работейки срещу пиратите отвътре.

— Ти няма да отидеш отново там — каза бързо Конуей.

— Нямам такова намерение — успокои го Лъки.

— Къде е Бигман? — присви очи Конуей.

— На повърхността на Серес. Не се безпокой. Всъщност — по лицето на Лъки премина сянка, — би трябвало вече да бъде тук. Закъснението му започва малко да ме безпокои.

Джон Бигман Джонс използва своя специален паспорт, за да мине покрай часовоя на вратата на Контролната кула. Той си мърмореше нещо под нос, докато подтичваше по коридорите.

Лекото зачервяване на чипоносото му лице скриваше луничките, а червеникавата коса стърчеше на кичури като оградни колове. Лъки често му казваше, че си сресва косата вертикално нагоре, за да изглежда по-висок, но той енергично възразяваше.

Последната врата към кулата се отвори, когато Бигман пресече лъча на фотоклетката. Той влезе вътре и се огледа.

На смяна бяха трима мъже. Единият, със слушалки на ушите, седеше на субетерния приемник, другият беше на сметачната машина, а третият — при екрана на радара.

— Кой от вас, тъпи мозъци, ме нарече дребосък? — попита Бигман.

Тримата се обърнаха едновременно към него с учудени и намръщени лица. Човекът със слушалките махна лявата слушалка от ухото си и попита:

— Кой, за Бога, сте вие? Как, по дяволите, попаднахте тук?

Бигман стоеше изправен, изпъчил малкия си гръден кош.

— Казвам се Джон Бигман Джонс. Приятелите ме наричат Бигман, а всички други — господин Джонс. Никой, нарекъл ме дребосък, не е останал цял. Искам да знам кой от вас е направил тази грешка.

— Моето име е Лем Хиск — отвърна човекът със слушалките, — а вие можете да ме наричате както ви харесва, когато вършите това някъде другаде. Махайте се оттук или ще сляза и ще ви изритам навън.

— Хей, Лем — извика мъжът на сметачната машина, — това е ексцентричният, който преди малко се разхождаше по космодрома. Няма смисъл да си губим времето с него. Кажи на часовите да го изхвърлят.

— Глупости — отвърна Лем Хиск. — За това момче не са ни нужни часовите.

Той свали напълно слушалките и постави субетерния приемник на АВТОМАТИЧЕН СИГНАЛ.

— Е, синко, ти влезе тук и ни зададе един хубав въпрос. Аз ще ти дам един хубав отговор. Аз те нарекох дребосък, но чакай, не се ядосвай. Имам основание. Виждаш ли, ти си истински висок младеж. Просто върлина. Моите приятели се смяха, като чуха да те наричам дребосък. — Той бръкна в джоба на панталоните си и измъкна оттам пластмасова кутия. Усмивката му беше иронична.

— Ела тук! — извика Бигман. — Ела тук и подкрепи чувството си за хумор с няколко юмручни удара.

— Какъв темперамент, какъв темперамент — зацъка с език Хиск. — Ето, момче, вземи си цигара. „Кингсайз“^[1] е. Почти със същия размер като теб. Създаваш известно объркване. Все пак, помисли за това. Няма да можем да разберем дали ти пушиш цигарата или тя тебе.

Другите двама от Кулата избухнаха в луд смях. Бигман почервеня от ярост. Думите идваха трудно на езика му.

— Няма ли да се биете?

— Предпочитам да пуша. Съжалявам, че не се присъединяваш към мен. — При тези думи Хиск се облегна назад, извади една цигара

и я поднесе към лицето си, сякаш да се възхити от нейната белота. — В края на краищата, никой не може да ме накара да се бия с деца.

Той се ухили, поднесе цигарата към устните си и откри, че те се затварят върху нищо.

Палецът, показалецът и средният пръст още бяха в същото положение, раздалечени на около три осми от инча един от друг, но между тях нямаше цигара.

— Внимавай, Лем! — извика човекът до екрана. — Той има иглен пистолет.

— Никакъв иглен пистолет — озъби се Бигман. — Само един бърз.

Имаше съществена разлика. Зарядите на бърза, макар и наподобяващи игла, бяха крехки и неизбухливи. Използуваха се за тренировка и малки игри. При одраскване на кожата зарядът на бърза не можеше да я нарани сериозно, но беше бърз като дявол.

Усмивката на Хиск напълно изчезна.

— Внимавай с това, глупако! — извика той. — С него можеш да ослепиш човек.

Юмрукът на Бигман остана свит на нивото на очите му. Тънката муцуна на бърза се показва между — средния и безименния му пръсти.

— Няма да те ослепя — рече той. — Но мога така да го настроя, че да не можеш да седнеш цял месец. А както виждаш, прицелът ми не е лош. А ти — извика той на човека до сметачната машина, — ако приближиш само с един инч алармения звънец, ще получиш една игличка от бърза през ръката си.

— Какво искаш? — попита Хиск.

— Ела тук и се бий.

— Срещу бърза ли?

— Ще го хвърля настрана. С юмруци. Честен бой. Твоите приятели могат да ни контролират.

— Не мога да ударя човек, който е по-малък от мен.

— Тогава не би трябвало и да го обиждаш. — Бигман приближи бърза. — Не съм по-малък от теб. Отвън може да изглеждам така, но отвътре съм също толкова голям. Може би дори по-голям. Ще броя до три. — При тези думи той присви очи и се прицели.

— Велика Галактико! — изруга Хиск. — Идвам.приятели, бъдете ми свидетели, че съм принуден. Ще се постарая да не нараня

много този идиот.

Той скочи от мястото си до приемника. Зае го човекът от изчислителната машина.

Хиск беше висок пет фута и десет инча, с осем инча по-висок от Бигман. Слабата му фигура приличаше повече на момчешка, отколкото на мъжка. А мускулите на Бигман бяха като стоманени пружини под съвършен контрол. С безизразно лице той изчака приближаването на другия.

Хиск не си направи труда да заеме позиция за бокс. Той просто протегна дясната си ръка, сякаш имаше намерение да вдигне Бигман за яката и да го изхвърли през все още отворената врата.

Бигман се гмурна под ръката му. Неговите ляв и десен удар намериха в бърза серия слънчевия сплит на големия мъж и в същия момент той се измъкна с танцова стъпка от обсега му.

Хиск позеленя и седна на пода, като притискаше стомаха си и пъшкаше.

— Стани, голямо момче — подкани го Бигман. — Чакам те.

Другите двама в Кулата замръзнаха неподвижно от внезапния обрат на събитията.

Хиск бавно стана на крака. Лицето му гореше от гняв, но този път се приближи по-бавно. Бигман се отдръпна.

Хиск нанесе удар! Но не достигна Бигман с два инча. Хиск замахна рязко с десния си юмрук, но се размина на един инч с брадата на Бигман.

Бигман подскочаше наоколо като коркова тапа върху развълнувана вода. Отвреме-навреме вдигаше ръце, за да отрази някой удар.

Хиск, викайки несвързано, се нахвърли сляпо върху своя съперник, приличащ на комар. Бигман отстъпи настрана и с отворена длан плясна рязко гладко обръснатата буза на другия. Шамарът прозвуча като метеор, който среща първите плътни слоеве на атмосферата на някоя планета. Четирите му пръста оставиха червени ивици върху лицето на Хиск.

За момент Хиск остана замаян. Като нападаща змия Бигман го атакува отново, нанасяйки ъперкути в челюстта му. Хиск се строполи на пода.

Внезапно до съзнанието на Бигман достигна непрекъснатият звън на алармения звънец. Без да се колебае нито миг, той направи кръгом и излезе през вратата. Провря се между сепнатата двойка часови и топуркайки изчезна по коридора.

— А защо чакаме Бигман? — попита Конуей.

— Ето как виждам положението — отвърна Лъки. — В момента за нас най-важното е да получим повече информация за пиратите. Имам предвид вътрешна информация. Опитах се да я добия, но нещата не тръгнаха съвсем така, както се надявах. Сега съм белязан. Те ме познават. Но не познават Бигман. Той няма официални връзки със Съвета. Идеята ми е, че ако успеем да скалъпим едно криминално обвинение срещу него за по-голяма правдоподобност той може да избяга с кораба на отшелника.

— О, Господи! — изпъшка Конуей.

— Ще ме изслушаш ли? Той ще се върне на астероида на отшелника. Ако пиратите са там, добре! Ако ли пък не са, ще остави кораба на открито и ще ги чака вътре в него. Вътре е много удобно място за чакане.

— А когато дойдат, ще го убият — намеси се Хенри.

— Те няма да го убият. Затова ще отиде с кораба на отшелника. Те ще поискат да узнаят къде е отишъл Хенсън, да не говорим за мен; откъде идва Бигман и как е взел кораба. Ще държат да узнаят това, а то ще му даде време да говори.

— И да обясни как е отличил астероида на Хенсън от всички останали скали? Ще трябва да изтърси някаква измишльотина.

— Изобщо няма нужда да обяснява. Корабът на отшелника е бил на Серес, което е така. Уредих да го оставят без пазачи, за да може да го вземе. Пространствено-времевите координати на астероида ще намери в бордовия дневник. За него това ще бъде само един астероид, не твърде отдалечен от Серес и не по-лош от другите, до който ще трябва да долети по права линия, за да изчака, докато утихне врявата на Серес.

— Рисковано е — измърмори Конуей.

— Бигман знае. И веднага ще ти кажа, че сме принудени да поемаме рискове. Земята така много е подценила пиратското зло, че...

Той млъкна, когато сигналната светлина на устройството за свързка започна да святка и угасва на къси интервали.

Конуей прекъсна сигнала с нетърпелив жест и се изправи.

— Този сигнал е на дължината на вълната на Съвета и, в името на Серес, е едно от спешните повиквания.

Малкият екран над устройството за свързка показваше една характерна, бързо променяща се картина на светлина и мрак.

Конуей взе едно метално парченце от многото подобни в джоба си и го пхна в един тесен процеп на устройството за свързка. Парченцето беше кристалит дешифратор, активната част на който се състоеше от малки волфрамови кристали, поставени в алуминиев калъп. Те филтрираха субетерния сигнал по специфичен начин. Конуей бавно нагласи дешифратора като го местеше навътре-навън, докато не пасна точно с подобен по естество дешифратор, но противоположен по функция, в другия край на сигнала.

Моментът на точното пасване бе съпроводен с внезапно рязко фокусиране на екрана.

Лъки се надигна.

— Бигман! — извика той. — По дяволите, къде си?

Дребното лице на Бигман им се усмихваше дяволито.

— В космоса съм с кораба на отшелника и се намирам на сто хиляди мили от Серес.

— Това да не ти е поредният номер? — прошепна яростно Конуей на Лъки. — Нали уж каза, че бил на повърхността на Серес?

— Така мислех. — И после: — Какво се е случило, Бигман?

— Ти каза, че трябва да действваме бързо, така че сам уредих нещата. Един от умниците в Кулата ми създаде работа. И така, аз го понатупах малко и излетях. — Той се усмихна. — Провери в караулното помещение, дали не търсят едно момче като мен с оплакване срещу него за нападения с телесна повреда.

— Това не бе най-умното, което можеше да направиш — каза строго Лъки. — Трудно ще убедиш хората от астероидите, че ти си нападателят. Не искам да те обидя, но изглеждаш малко малък за тази работа.

— Ще поваля няколко от тях — отвърна дръзко Бигман — и те ще ми повярват. Но не за това те повиках.

— Е, за какво тогава?

— Как да стигна до астероида на тези момчета?

— Не погледна ли в дневника? — намръщи се Лъки.

— Велика Галактико! Погледнах навсякъде. Даже под дюшеците. Никъде няма записани каквито и да е координати.

Тревогата на Лъки нарасна.

— Това е странно. Всъщност, дори по-лошо от странно. Слушай, Бигман — Лъки говореше бързо и сбито. — Изравни скоростта си с тази на Серес. Дай ми координатите си спрямо Серес в момента и ги задръж така на всяка цена, докато ти се обадя. Твърде близо си до Серес, за да те безпокоят каквито и да било пирати. Но ако се отдалечиш повече, може да попаднеш в ръцете им. Чуваш ли ме?

— Временен неуспех. Разбрах те. А сега ме остави да си пресметна координатите.

Лъки ги записа и прекъсна връзката.

— Господи, кога ще се науча да не правя предположения — измърмори той.

— Не беше ли по-добре да кажеш на Бигман да се върне? — попита Хенри. — Това в най-добрия случай е безразсъдство, а докато не научиш координатите, по-добре се откажи от цялата тази работа.

— Да се откажа? — запита учудено Лъки. — Да се откажа от един астероид, който знам, че е база на пиратите? Знаеш ли някоя друга база? Дори една единствена? Ние трябва да намерим астероида. Той е единствената ни отправна точка за разплитането на този възел.

— Това е отправната му точка, Гъс — намеси се Конуей. — Астероидът е една от базите им.

Лъки бързо набра един номер от вътрешната телефонна връзка и зачака.

— Ало! Ало! — прозвуча сепнато, но сънливо гласът на Хенсън.

— Лъки Стар е на телефона, господин Хенсън — рече живо Лъки. — Извинявайте, че ви безпокоя, но бих желал да слезнете колкото може по-бързо тук, в стаята на Конуей.

— Разбира се, но не зная пътя до нея — отвърна след малка пауза гласът на отшелника.

— Часовоят на вратата ще ви доведе. Аз ще се свържа с него. Ще можете ли да дойдете до две минути?

— До две минути и половина, непременно — отвърна с шеговит тон той. Сега гласът му прозвуча по-бодро.

— Това ме удовлетворява!

Хенсън удържа на думата си. Лъки го чакаше. Той направи пауза за момент, държейки вратата отворена.

— Имало ли е някакъв инцидент на базата по-рано тази вечер? — попита той часовоя. — Някакво нападение?

— Да, сър — отвърна часовоят, който изглеждаше изненадан. — Въпреки това нараненият отказа да направи оплакване. Твърдеше, че борбата била честна.

Лъки затвори вратата.

— Очаквах това — каза той. — На никой нормален човек няма да му е приятно да се качи в караулното помещение и да признае, че момче с ръста на Бигман го е набило. Независимо от това, аз ще се обадя по-късно на ръководството и ще им кажа да запишат обвинението на хартия. Защото записът... Господин Хенсън.

— Да, господин Стар?

— Имам един въпрос, чийто отговор не искам да се разнася из системата за вътрешна връзка. Кажете ми какви са координатите на вашия домашен астероид. Постоянните и временните, разбира се.

Хенсън го погледна втренчено и светлосините му очи се разшириха.

— Е, трудно ще ми повярвате, но знаете ли, аз наистина не мога да ви ги кажа.

[1] Голям (кралски) размер — Б.пр. ↑

9. АСТЕРОИДЪТ, КОЙТО НЕ БЕШЕ...

Лъки го погледна спокойно в очите.

— Това е трудно за вярване, господин Хенсън. Мисля, че би трябвало да знаете вашите координати, както обитателят на една планета знае своя домашен адрес.

Отшелникът погледна пръстите на краката си и каза тихо:

— Предполагам, че е така. Това наистина е моят домашен адрес. И все пак аз не го знам.

— Ако този човек е умишлено... — започна Конуей.

— Почакай сега — прекъсна го Лъки. — Нека, ако трябва, да си наложим търпение. Господин Хенсън сигурно има някакво обяснение.

Те зачакаха отшелника да заговори.

Координатите на различните тела в Галактиката бяха жизнено важни за космическите пътешествия. Те изпълняваха същите функции, както линиите на географската ширина и дължина върху двуизмерната повърхност на една планета. Обаче тъй като космосът е триизмерен и телата в него се движат по всевъзможни пътища, необходимите координати са по-сложни.

Първо, основна тук е една стандартна нулева позиция. В случай от Слънчевата система това обикновено е Слънцето. Въз основа на този стандарт са необходими три цифри. Първата цифра е разстоянието на един обект или една позиция в космоса до Слънцето. Втората и третата цифра са две ъглови измерения, указващи положението на обекта относно една въображаема линия, свързваща Слънцето с центъра на Галактиката. Ако се знаят три стойности на такива координати за три различни времена, с достатъчен интервал между тях, орбитата на това тяло може да бъде изчислена и ще е известно неговото положение спрямо Слънцето във всеки даден момент.

Космическите кораби могат да пресмятат собствените си координати спрямо Слънцето или, ако това е по-удобно, спрямо най-близкото голямо тяло, което и да е то. За линиите до Луната, например, по които пътуват корабите Земя-Луна и обратно, обикновено „нулева

точка“ е Земята. Собствените координати на Слънцето могат да бъдат пресметнати спрямо центъра на Галактиката и Първия галактически меридиан, но те са важни само при междувъзвездни пътувания.

Част от всичко това може би минаваше през ума на отшелника, докато седеше с напрегнато наблюдаващите го трима членове на Съвета. Трудно бе да се каже.

— Да, мога да ви обясня — каза внезапно Хенсън.

— Чакаме — отвърна Лъки.

— За петнадесет години нито веднъж не ми се е случвало да ползвам координати. От две години изобщо не съм напуснал астероида, а всяко пътуване, което предприемах преди това, може би веднъж или два пъти в годината, беше на късо разстояние, до Серес или Веста, за попълване на един или друг вид запаси. В тези случаи ползвах местни координати, които пресмятах само за момента. Никога не съм съставял таблица, защото не ми е била необходима. Отсъствах ден или два, най-много три, а за това време моята скала не отиваше далеч. Тя пътуваше с потока, малко по-бавно от Серес или Веста, когато биваше по-близо до него. Когато се отправях към изчисленото положение, моята скала беше отдалечена на десет хиляди или дори на сто хиляди мили от нейното първоначално място, но тя бе винаги достатъчно близо, за да я уловя с корабния телескоп. После винаги нагаждах своя курс на око. Никога не съм ползвал стандартните слънчеви координати, защото никога не ми се е налагало. Това е всичко.

— От казаното от вас излиза — рече Лъки, — че вече не можете да се върнете на вашата скала. Изчислихте ли местните ѝ координати преди да я напуснете?

— Никога не съм мислил за тях — отвърна с тъга отшелникът. — Толкова отдавна я напуснах, че нито за секунда не съм обърнал внимание на тази работа. Поне допреди минутата, в която ме повикахте тук.

— Чакайте, чакайте — рече д-р Хенри, който бе запалил нова лула тютюн и пуфкаше усилено. — Може би греша, господин Хенсън, но когато за пръв път сте станал собственик на астероида е трябвало да попълните формуляра за собственост в Земното бюро за извънземни работи. Така ли е?

— Да — потвърди Хенсън, — но той бе само една формалност.

— Възможно е. Не го оспорвам. Все пак, координатите на вашия астероид би трябвало да са записани там.

Хенсън помисли малко и поклати отрицателно глава.

— Боя се, че не са, доктор Хенри. Те взеха само стандартните координати, установени за първи януари същата година. Това беше само, за да могат да идентифицират астероида, нещо като кодов номер, в случай че бъде оспорвано правото на собственост. Нищо повече не ги интересува, а една орбита не може да се изчисли с помощта на координатите само на една точка от нея.

— Но вие самият трябва да сте имали орбитални стойности. Лъки ни каза, че първоначално сте ползували астероида като място за годишна отпуски. Така че трябва да сте били в състояние да го откривате от година на година.

— Това беше преди петнадесет години, доктор Хенри. Да, имах стойностите, но те са някъде в моите дневници на скалата, а аз не ги помня наизуст.

Кафявите очи на Лъки потъмняха.

— За момента нямам други въпроси, господин Хенсън — каза той. — Часовоят ще ви върне обратно в стаята и ще ви каже кога отново ще имаме нужда от вас. И, господин Хенсън — добави той, когато отшелникът стана, — ако се случи да си спомните координатите, веднага ни уведомете.

— Имате моята дума, господин Стар — обеща тържествено Хенсън.

Тримата бяха отново сами. Лъки протегна ръка към устройството за свръзка.

— Свържете ме за предаване — каза той.

— За вас ли беше първоначално приетото съобщение, сър? — дойде до него гласът на дежурния в централата за свръзка. — Не можах да го разшифровам, така че помислих...

— Добре сте направил. Връзка, моля.

Лъки нагласи един шифър и използва координатите на Бигман за начална точка в субетерния лъч.

— Бигман — каза той, когато лицето му се появи на екрана, — отвори отново корабния дневник.

— Имаш ли координатите, Лъки?

— Не още. Отвори ли корабния дневник?

— Да.

— Има ли някъде в него откъснат лист? Откъснат и целият покрит с изчисления?

— Чакай! Да, ето го.

— Покажи го на екрана на твоя преподавател. Искам да го видя.

Лъки взе пред себе си лист хартия и прекопира изображението.

— Готово, Бигман, махни го. Сега слушай, не мърдай от мястото си. Разбираш ли ме? Остани където си, каквото и да се случи, докато не ти се обадя. Изключвам се.

— От скалата на отшелника до Серес управлявах кораба на око — обърна се Лъки към двамата по-възрастни мъже. — Коригирах курса три или, четири пъти с помощта на корабния телескоп и другите уреди за наблюдение и измервания. Това са моите изчисления.

Конуей кимна.

— Предполагам, че сега имаш намерение да направиш обратни изчисления, за да намериш координатите на скалата.

— Това може да стане достатъчно лесно, особено ако ползваме обсерваторията на Серес.

Конуей стана с усилие.

— Не мога да ти помогна: мисля, че отдаваш прекалено много значение на всичко това, но за известно време ще следвам твоя инстинкт. Хайде да вървим в Обсерваторията.

Коридорите и елеваторите ги доближиха до повърхността на Серес, половин миля над служебните помещения на Научния съвет на астероида. Тук беше хладно, тъй като се правеше всичко възможно температурата в Обсерваторията да се поддържа постоянна и толкова близка до тази на повърхността, колкото човешкото тяло да издържи.

Един млад техник разчиташе бавно и внимателно изчисленията на Лъки и ги подаваше на компютъра, контролирайки операциите.

Д-р Хенри бе свил слабото си тяло на един не твърде удобен стол и изглежда се опитваше да получи малко топлина от лулата си, защото големите му възлести ръце бяха обгърнали нейното гърненце.

— Надявам се, че това ще доведе до нещо — каза той.

— До нещо по-добро — отвърна Лъки, който седеше замислено фиксирайки погледа си в насрещната стена. — Виж какво, чичо Хектор,

допреди малко вие разчитахте на моя „инстинкт“. Това не е инстинкт. Вече не е. Сега пиратството е коренно различно от това преди четвърт век.

— По-трудно е да се заловят или спрат корабите им, ако това имаш предвид — каза Конуей.

— Да, но не е ли още по-странно, че нападенията им се ограничават в района на астероидния пояс? Само тук, на астероидите, е нарушена търговията.

— Те са предпазливи. Преди двадесет и пет години, когато корабите им бродеха по целия път до Венера, бяхме принудени да предприемем офанзива и ги разбием. Сега са се установили на астероидите и правителството се колебае да вземе скъпоструващи мерки.

— Дотук добре — каза Лъки, — но как се прехранват? Винаги се е предполагало, че пиратите не нападат само заради самото развлечение, а залавят кораби, храна, вода и други припаси. Човек може да помисли, че сега повече от всякога нападенията са станали необходимост. Капитан Антън ми се похвали със стотици кораби и хиляди светове. Това може да е било лъжа, за да ме впечатли, но той, разбира се, намери време за дуел с ракетни пистолети в открития космос, сякаш не се страхуваше от каквато и да е намеса от страна на правителството. На всичко отгоре Хенсън каза, че пиратите използват различни светове на отшелници като площадки за кацане и излитане. Има стотици такива светове. Ако пиратите са във връзка с всички или дори с голяма част от тях, това също означава голяма организация. Откъде наемат храна за издържането ѝ, като в същото време организират по-малко нападения, отколкото преди двадесет и пет години? Човекът от пиратския екипаж Мартин Маню ми говори за съпруги и семейства. Каза, че му били поверени цистерни. Навярно отглежда мая. На своя астероид Хенсън имаше храни от мая, а тя не беше венерианска. Познавам вкуса ѝ. Съпостави всички тези факти. Те отглеждат собствена храна в малки ферми за мая, разпределени по астероидните пещери. Въглероден двуокис могат да получат директно от варовитите скали, а вода и допълнително количество кислород от спътниците на Юпитер. Машините и съоръженията за производство на енергия могат да бъдат внасяни от Сириус или получени след случайно нападение. Нападенията ги снабдяват също с нови членове — мъже и

жени. Това означава, че Сириус е създал едно независимо правителство, насочено срещу нас. Той използва недоволни хора, за да създава пръснато на голяма площ общество, което ще бъде трудно или невъзможно да се разруши, ако чакаме твърде дълго. Шефовете на капитан Антън имат за цел на първо място да придобият по-голяма власт и биха дали половината от Земната империя на Сириус, ако можеха да задържат другата половина за себе си.

— Това е ужасно голяма постройка за малката основа от факти, която имаш. Съмнявам се дали ще можеш да убедиш правителството. Знаеш, че Научният съвет може да действа самостоятелно само дотук. За нещастие нямаме собствена флота — поклати глава Конуей.

— Зная. Точно затова се нуждая от повече информация. Ако действаме, докато играта е още в началото, ще можем да намерим техните главни бази, да заловим шефовете им, да извадим наяве връзката им със Сириус...

— Е?

— Това е моето мнение за пътя, по който трябва да се тръгне. Убеден съм, че средният „човек от астероидите“, ако използвам собствената им фраза, не предполага, че е станал марионетка на Сириус. Той вероятно има повод за оплакване от Земята. Може би мисли, че е третиран сурово, възмутен от факта, че не е могъл да си намери работа или да получи повишение, че не поминува така добре, както би трябвало. Може би е бил привлечен от живота, който е мислил за колоритен. Всички тези „може би“. Все пак далеч не може да се каже, че е искал да бъде на страната на най-лошия враг на Земята. Когато разбере, че неговите водачи са го измамили, пиратското зло ще отпадне.

Лъки прекъсна своето напрегнато шепнене когато се приближи техникът, държащ гъвкава прозрачна лента, перфорирана на езика на компютъра.

— Кажете — попита той, — сигурен ли сте във верността на данните, които ми дадохте?

— Сигурен съм. Защо?

— Тук има някаква грешка — поклати глава техникът. — Крайните ви координати поставят вашата скала вътре в забранените зони. Това е позволено само при движение с подходяща скорост. Искам да кажа, че той не може да бъде там.

Лъки учудено повдигна вежди. Човекът сигурно имаше право относно забранените зони. Никакви астероиди не можеха да бъдат намерени в тях. Тези зони представляваха части от астероидния пояс, в който, ако съществуваха астероиди, биха имали времена на въртене около Слънцето напълно равни на дванадесетгодишния период на въртене на Юпитер. Това означаваше, че астероидът и Юпитер непрекъснато ще се приближават на всеки няколко години в една и съща част от космоса. Повтарящото се притегляне на Юпитер бавно би изтеглило астероида извън тази зона. За два милиарда години, откакто са се образували планетите, Юпитер бе изтеглил всички астероиди извън забранените зони.

— Сигурен ли сте, че изчисленията ви са верни? — попита Лъки.

Техникът сви рамене, сякаш да каже: „Зная си работата“, а на глас рече:

— Можем да направим проверка с телескопа. Хилядаинчовият е зает, но в края на краищата той не е много подходящ за работа на близко разстояние. Ще вземем един от по-малките. Моля, бихте ли ме последвали?

Самата Обсерватория приличаше на параклис с олтари — различните телескопи. Хората бяха погълнати в своята работа и не вдигнаха поглед дори за момент при влизането на техника и тримата членове на Съвета. Техникът ги поведе към едно от отделенията, на каквито бе разделено огромното, приличащо на пещера помещение.

— Чарли — обърна се той към един преждевременно оплешивял млад мъж, — би ли пуснал Берта в действие?

— Защо? — попита Чарли, вдигайки поглед от серията изпъстрени със звезди фотографски плаки, над които се бе навел.

— Искам да проверя мястото, представено с тези координати. — Той му показва компютърната лента. Чарли хвърли един поглед и се намръщи.

— Защо? — попита отново той. — Това е територията на Забранената зона.

— Все пак, би ли фокусирал точката? — помоли го техникът. — По искане на Научния съвет.

— О да, сър — отвърна той, станал внезапно по-любезен. — Няма да ми отнеме много време.

Той включи един прекъсвач и една гъвкава диафрагма бе засмукана навътре и високо нагоре плътно около ствола на „Берта“ — стодвадесетинчовия телескоп, използван за близки обекти. Диафрагмата направи един въздухонепроницаем затвор, над който Лъки можеше да различи отварящия се с бръмчене шлюз към повърхността. Огромното око на „Берта“ се повдигна нагоре с добре прилепнала до ствола и диафрагма и бе насочено към небето.

— В повечето случаи използваме Берта за фотографска работа — обясни Черло. — Въртенето на Серес е твърде бързо за удобни оптически наблюдения. Точката, от която се интересувате, е за щастие над хоризонта.

Чарли приближи седалката си до окуляра, яхайки ствола на телескопа, сякаш бе изправен хобот на гигантски слон. Телескопът беше поставен под ъгъл, а младият астроном повдигнат високо. Той грижливо нагласи фокуса. После стана от мястото си и слезе по стенната стълба. Той докосна с пръст една част точно под телескопа и тя се отмести настрана, за да покаже разградското поле на една яма. Серията огледала и леци в нея можеше да фокусира и увеличава уловения от телескопа образ.

Там имаше само чернота.

— Това е — каза Чарли. Той използваше еднометрова палка като показалка. — Това малко петънце е Матис, доста голяма скала. Диаметърът ѝ е двадесет и пет мили, но се намира на милиони мили оттук. Тук има и няколко петънца на един милион мили от точката, която ви интересува, но те са настрана, извън Забранената зона. Звездите сме затъмнили чрез фазова поляризация, защото иначе биха объркали всичко.

— Благодаря ви — каза Лъки. — Това беше зашеметяващо.

— Ще се радвам да помогна всеки път, когато мога.

Те се спускаха с елеватора надолу, когато Лъки заговори отново.

— Това не може да бъде — каза сдържано той.

— Защо не? — попита Хенри. — Твоите цифри бяха грешни.

— Как биха могли да бъдат? Та нали се добрах до Серес.

— Може би си имал предвид едни цифри, погрешка да си записал други, после си направил корекция на око и си забравил да ги

коригираш върху хартията.

— Не бих могъл да направя това — поклати отрицателно глава Лъки. — Само не... Чакайте! Велика Галактико! — Той ги погледна диво.

— Какво има, Лъки?

— Всичко излиза! Господи, всичко пасва! Вижте, аз сбърках. Изобщо не сме в ранния стадий на играта, а в много късен. Може би дори в твърде късен. Отново ги подцених.

Елеваторът беше достигнал желаното ниво. Вратата се отвори и Лъки излезе с бързи крачка.

Конуей изтича след него, хвана го за лакътя и го обърна към себе си.

— За какво говориш?

— Излизам там, навън. Дори не помисляйте да ме спирате. И ако не се върна, накарайте правителството насила да започне генерални приготовления за спасението на Земята. В противен случай, в рамките на една година, а вероятно и по-малко, пиратите може би ще контролират цялата Система.

— Защо? — попита отчаяно Конуей. — Защото не може да намериш астероида ли?

— Точно затова — отговори Лъки.

10. АСТЕРОИДЪТ, КОЙТО БЕШЕ...

Бигман беше довел Конуей и Хенри на Серес със собствения кораб на Лъки „Светкавичния Стар“. Лъки му бе признателен. Това означаваше, че ще може да излезе в космоса с него, да чувства борда под краката си и да държи лостовете за управление в ръцете си.

„Светкавичния Стар“ беше двуместен крайцер, построен в годината след подвизите на Лъки сред земеделските работници на Марс. Външният му вид бе толкова измамлив, колкото съвременната наука можеше да го направи. Със своите грациозни очертания почти имаше вид на космическа яхта, а най-голямата му дължина не беше повече от два пъти по-голяма от дължината на малката „гребна лодка“ на Хенсън. Никой пътешественик в космоса, срещайки „Светкавичния Стар“, не би го оценил като нещо повече от развлекателно средство на богат човек, може би бързо, но с тънка черупка и неравностойно при тежки сблъсъци, „Светкавичния Стар“ със сигурност не изглеждаше да е от типа съдове, на които човек може да се довери в опасната ивица на астероидния пояс.

Едно изследване на вътрешността на съда обаче можеше да промени някои от тези бележки. Блестящите хиператомни двигатели бяха равнозначни на тези на бронираните космически кръстосвачи, десеторно по-тежки от него. Енергийните му резерви бяха огромни, а капацитетът на неговия хистерезисен щит бе достатъчен, за да спре и най-големия снаряд, изстрелян срещу него от всеки не тежко въоръжен кораб. В атакуваща позиция ограничената му маса не позволяваше да бъде първокласен, но би могъл да победи всеки равен му по тегло кораб.

Не беше чудно, че щом Бигман влезе във въздушния шлюз и свали скафандъра си, подскочи от удоволствие.

— Небеса! — възкликна той. — Радвам се, че се отървах от тази бъчва. Какво ще правим с нея?

— Ще наредя да изпратят кораб от Серес, който да я прибере.

Серес беше на стотици хиляди мили зад тях. На външен вид той изглеждаше с два пъти по-малък диаметър от Луната, гледана от Земята.

— Лъки, ще ме въведеш ли в цялата тази работа? Защо плановете внезапно се промениха? Последното, което чух, беше, че ще пътувам към астероида сам.

— Няма никакви координати, към които да се насочиш — отвърна Лъки и му разказа с невесел тон за събитията през последните няколко часа.

Бигман подсвирна от учудване.

— Тогава къде отиваме?

— Не съм сигурен — отвърна Лъки, — но във всеки случай се насочваме към мястото, където в момента би трябвало да се намира скалата на отшелника. — Той погледна показанията на уредите и добави: — Бързо ще се махнем оттук.

Той наистина имаше предвид бързо. Ускорението на „Светкавичния Стар“ стана високо, когато набра скорост. Бигман и Лъки бяха притиснати към своите кресла с диамагнитна тапицерия и нарастващото налягане се разпреди равномерно върху цялата повърхност на телата им. Кислородната концентрация в кабината беше повишена посредством чувствителни към ускорението въздухоопреснителни съоръжения, което позволи повърхностно дишане без опасност от кислороден глад. G-предпазните колани (G е научният символ за ускорение), които и двамата носеха, бяха леки и не затрудняваха движенията им, а укрепваха и защитаваха костите, особено гръбначния стълб, от счупване под натиска на нарастващата скорост. Една мрежеста найлонова материя пазеше вътрешностите им в областта на корема от нежелано увреждане.

Екипировката на кабината бе във всяко отношение така конструирана от експерти на Научния съвет, че да позволява на „Светкавичния Стар“ от двадесет до тридесет процента по-голямо ускорение, отколкото най-модерните съдове от флотата.

Дори в този случай ускорението, макар и високо, не достигаше и половината от това, на което корабът беше способен.

„Светкавичния Стар“ беше на пет милиона мили от Серес, когато се установи постоянна скорост и ако Лъки или Бигман биха пожелали

да го потърсят, щяха да открият, че се е смалил до светло петънце, светещо по-слабо от много звезди.

— Слушай, Лъки — каза Бигман, — бих желал да те попитам нещо. У теб ли е твоят блестящ щит?

Лъки кимна утвърдително и Бигман го погледна тържествуващо.

— Ех ти, глупчо — укори го дребният му приятел, — защо, по дяволите, не го взе със себе си и когато отиде да гониш пиратите?

— Той беше у мен — отвърна спокойно Лъки. — Откакто ми го дадоха марсианците, винаги го нося с мен.

Както Лъки и Бигман знаеха (но никой друг в Галактиката), марсианците, за които Лъки говореше, не бяха земеделските работници и фермери на Марс. Те бяха по-скоро раса нематериални създания, преки потомци на древния разум, обитавал някога повърхността на Марс преди от нея да изчезнат водата и кислородът. Те бяха изкопали огромни пещери под повърхността на Марс посредством разрушаване и превръщане на десетки кубически мили скална маса в енергия, която бяха складирали за бъдеща употреба и сега си живеяха спокойно в изолация. Съществуването на тези създания, напуснали материалните си тела и живеещи като чиста енергия, оставаше неподозирано за човечеството. Само Лъки Стар бе проникнал в техните крепости и като спомен от това пътешествие бе получил така наречения от Бигман „блестящ щит“.

— Е, като е бил у теб, защо не си го използвал? — попита с нарастващо отегчение Бигман. — Какво ти попречи?

— Имаш погрешна представа за щита, Бигман. Не може да прави всичко. Не може да ме храни и бърше устните ми, когато се спася.

— Видях какво може да прави. Много работи.

— Може, но в определени случаи. Може да поглъща всякакъв вид енергия.

— Като енергията на изстрел от бластер. Няма да оспорваш това, нали?

— Признавам, че бих бил защитен от бластер. Щитът би погълнал също и потенциална енергия, ако масата на едно тяло не е твърде голяма или твърде малка. Например нож или обикновен куршум не би могъл да премине през него. Ковашки чук би минал

безпрепятствено през щита, но дори и да не мине, неговата инерция би ме смазала. И още, молекулите на въздуха могат да минават през щита също като че ли го няма, защото са твърде малки, за да бъдат задържани от него. Казвам ти това, за да разбереш, че ако носех щита и Динго беше счупил стъклото на шлема ми, когато двамата се боричкахме в космоса, аз пак щях да умра. Той нямаше да попречи на въздуха в скафандъра ми да излети за частица от секундата.

— Ако беше го използвал в самото начало, нямаше да имаш такива неприятности. Не си ли спомняш, когато го използва на Марс? — Бигман се захихика при този спомен. — Той блещукаше върху теб като светещ дим, така че се виждаха само неясните ти очертания. Във всеки случай всичко, с изключение на лицето ти. То беше само едно петно от бяла светлина.

— Да — отвърна сухо Лъки. — Щях да ги уплаша. Щяха да ме обстрелват с бластери без да ме наранят. Така те щяха да се махнат от „Атлас“, да се отдалечат на десетина мили и да го взривят. И тогава щях да бъда сто процента мъртъв. Не забравяй, че щитът е само щит. Той не ми дава никаква нападателна мощ.

— Имаш ли намерение някога да го използваш отново? — попита Бигман.

— Когато е необходимо, но не и преди това. Ако го използвам твърде често, ще си загуби ефекта. Слабите му места ще бъдат открити и аз ще се превърна в мишена за всеки нападател.

Лъки погледна показанията на уредите.

— Бъди отново готов за ускорение — каза спокойно той.

— Хей... — само успя да каже Бигман.

После, когато бе притиснат назад в креслото си, той откри, че се бори да си поеме въздух и не може да каже нищо повече. Червенината се издигаше към очите му и той усети, че кожата му се опъва назад, сякаш иска да се смъкне от тялото му.

Този път „Светкавичния Стар“ достигна максималното си ускорение. То трая петнадесет минути. Към края Бигман беше почти в безсъзнание. После ускорението намаля и животът пропълзя обратно в тялото му. Лъки тръскаше глава и дишаше с мъка.

— Хей, това не беше забавно — каза Бигман.

— Зная — отвърна Лъки.

— Какво ти хрумна? Не се ли движехме достатъчно бързо?

— Не съвсем. Но сега всичко е наред. Ние ги сразихме.

— Кого сразихме?

— Тези, които ни следяха. Бяхме следени, Бигман, от минутата, в която стъпи на борда на „Светкавичния Стар“. Погледни ергометъра.

Бигман го погледна. Ергометърът приличаше на този от „Атлас“ само по името си. Онзи беше примитивен модел, конструиран да улавя излъчванията от двигателя с цел освобождаване на спасителните лодки. Това бе единственото му предназначение. Ергометърът на „Светкавичния Стар“ можеше да улови следи от излъчванията на хиператомен двигател на космически кораб с размери на спасителна лодка на разстояние повече от два милиона мили.

Дори сега мастилената линия върху разграфената хартия трепкаше много слабо, но периодично.

— Това не е нищо — рече Бигман.

— Но преди малко беше нещо. Виж сам. — При тези думи Лъки разви хартиената ролка, която беше вече минала през иглата. Трепкането ставаше по-силно изразено, по-характерно. — Виждаш ли, Бигман?

— Би могъл да бъде всякакъв кораб. Например, товарен кораб на Серес.

— Не би могъл поради една причина. Този кораб се опитваше да ни следва и го правеше успешно, което означава, че е притежавал много добър ергометър. Освен това, виждал ли си някога подобни енергийни следи?

— Не съвсем подобни. Лъки.

— Но аз съм виждал, тези на кораба, който се приближи до „Атлас“. Този ергометър прави много по-добри образни анализи, но приликата е очевидна. Двигателят на кораба, който ни преследва, е със сириусианска конструкция.

— Искаш да кажеш, че това е корабът на Антън ли?

— Той или някой подобен на него. Това няма значение. Той ни загуби.

— В този момент — рече Лъки — сме точно на мястото, където трябваше да бъде скалата на отшелника, да кажем, плюс-минус сто хиляди мили.

— Тук няма нищо — възрази Бигман.

— Точно така. Гравитометрите не отбелязват астероидна маса никъде близо до нас. Намираме се в така наречената от астрономите „Забранена зона“.

— Хм, хм. Виждам — каза дълбокомислено Бигман.

Лъки се усмихна. Тук нямаше нищо за виждане. Поне за невъоръженото око една забранена зона в астероидния пояс не изглеждаше различно от друга негова част, наситена със скали. Ако на разстояние от сто мили не се случеше да има астероид, гледката беше същата. Звезди или приличащи на звезди обекти изпълваха небето. Нямаше начин да се определи дали някои от тях бяха астероиди, а не звезди поради недостига от време за няколкочасово внимателно наблюдение, от което да се види кои „звезди“ са променили относителното си положение или да се използва телескоп.

— Е, сега какво ще правим? — попита Бигман.

— Оглеждай окръжаващата ни среда. Това може да ни отнеме няколко дни.

Пътят на „Светкавичния Стар“ ставаше все по-изменчив. Той бе насочен в посока противоположна на Слънцето, навън от забранената зона и към близкото струпване на астероиди. Стрелките на гравитометрите подскочиха от притеглянето на далечната маса.

Един след друг в полето на екрана се плъзгаха мънички светове. Бяха задържани в него, докато направят пълен оборот около оста си и след това им се разрешаваше да го напуснат. Скоростта на „Светкавичният Стар“ беше намалена до относително пълзене, но милите продължаваха да отминават със стотици хиляди и милиони. Часовете течаха. Дюзина астероиди се бяха приближили и отминали.

— Ти по-добре хапни — рече Бигман.

Но Лъки се задоволи със сандвичи и лека дрямка, докато двамата с Бигман наблюдаваха по ред екрана, гравитометрите и ергометъра.

После, когато на екрана се появи един астероид, Лъки каза с напрегнат глас:

— Аз се спускам.

Бигман беше изненадан.

— Това ли е астероидът? — попита той и се вгледа в неговата ъгловатост. — Позна ли го?

— Мисля, че да, Бигман. При всички случаи трябва да бъде изследван.

За да подведе кораба в сянката на астероида му бе необходим половин час.

— Задръж го тук — каза Лъки. — Някой трябва да остане в кораба и този някой си ти. Не забравяй това. Корабът може да бъде открит, но ако е в сянката със загасени светлини и двигател на минимална мощност, те ще бъдат изключително затруднени. Според ергометъра сега близо до нас няма кораб. Така ли е?

— Така е!

— Най-важното, което трябва да помниш е следното: В никакъв случай да не слизаш след мен. Когато свърша, ще се върна при теб. Ако до дванадесет часа не дойда или не се обадя, ще се върнеш на Серес с един доклад, след като снимаш астероида от всички страни.

Лицето на Бигман доби мрачно и решително изражение.

— Не — отвърна той.

— Ето докладът — продължи спокойно Лъки и измъкна една капсула от вътрешния си джоб. — Тази капсула е шифрована за доктор Конуей. Само той може да я отвори. Трябва да получи информацията, каквото и да се случи с мен. Разбра ли?

— Какво има вътре? — попита Бигман, без да посегне към нея.

— Боя се, че са само хипотези. На никого не съм казал за тях, защото дойдох тук, за да се опитам да събера доказателства в тяхна подкрепа. Ако не успея да направя това, поне теориите трябва да бъдат на сигурно място. Конуей може да им повярва и да ги предаде на правителството, за да действа съгласно тях.

— Не съм съгласен. Не искам да те оставя сам.

— Бигман, ако аз не мога да ти поверя това, което е наш общ дълг, няма да ми бъдеш от полза после, ако се измъкна невредим.

Бигман протегна ръка и капсулата бе поставена в нея.

— Добре — примири се той.

Лъки се спусна през безвъздушното пространство към повърхността на астероида, ускорявайки движението си с ракетния пистолет на скафандъра. Той знаеше, че астероидът има приблизително същите размери и форма. Беше доста неравен и цветът на огряваната от Слънцето част изглеждаше същият. Всичко това,

обаче, можеше да се отнася за всеки друг астероид. Но на него имаше нещо, което не се повтаря така често.

От джоба на гърдите си той извади един малък уред, който приличаше на компас. В действителност това беше джобен радар. В него се намираше източник на радиовълни, който излъчваше къси радиовълни в почти всеки диапазон. Определените октави можеха да бъдат частично отразени от скалата и частично предавани на умерени разстояния. При наличие на дебел скален пласт отразеното излъчване активизираше стрелката на уреда. Ако скалният пласт беше тънък, каквато е например повърхността, под която се намира пещера или кухина, част от излъчването се отразяваше от нея, а част преминаваше в кухнята и се отразяваше от по-далечната стена. В този случай се получаваше двойно отразяване, при което едната компонента биваше много по-слаба от другата. В резултат на едно такова двойно отражение стрелката реагираше с характерно двойно потрепване.

Лъки наблюдаваше уреда, докато прескачаше каменистите върхове. Плавно пулсиращата стрелка потрепна веднъж и после, ясно разграничено, още веднъж. Сърцето на Лъки подскочи. Астероидът беше кух. Там, където допълнителното трепване беше най-силно, кухнята беше най-близо до повърхността. На това място можеше да има въздушен шлюз.

В продължение на няколко секунди цялото внимание на Лъки бе съсредоточено върху стрелката. Той не забеляза магнитния кабел, който се промъкваше към него като змия от близкия хоризонт.

Усети го едва когато започна намотка след намотка да се увива около него. Кабелът прилепваше плътно и подхвърляше при обвиването си почти безтегловното му тяло, което накрая остана да лежи безпомощно върху повърхността на астероида.

11. ОТ НЕПОСРЕДСТВЕНА БЛИЗОСТ

На хоризонта се появиха три светлини и се насочиха към проснатия връху скалата Лъки. В мрака на астероидната нощ той не можеше да види фигурите, които придружаваха светлините.

После в ухото си чу добре познатия му дрезгав глас на пирата Динго.

— Недей да викаш приятеля си от горе — предупреди го той. — Тук имам един уред, който може да улови вашата вълна на предаване. Ако се опиташ, още сега ще те взривя, полицейски шпионино.

Той изрече ядно последните думи, които изразяваха презрението на всички закононарушители към тези, които считаха за шпиони на законозащитните служби.

Лъки запази мълчание. От момента, в който за пръв път бе почувствал треперенето на своя скафандър под камшичните удари на магнитния кабел, той знаеше, че е попаднал в клопка. Да повика Бигман преди да е узнал повече за естеството на клопката, би означавало да изложи на опасност „Светкавичния Стар“, без с това да си помогне.

Динго стоеше разкراчен над него. В светлината на един от фенерите Лъки зърна за миг лицевото прозорче на шлема му и очилата на очите. Лъки знаеше, че това са инфрачервени преобразуватели, способни да превръщат обикновеното топлинно излъчване във видима светлина. Дори без фенери и в астероидна тъмна нощ, те бяха в състояние да го наблюдават посредством енергията на неговите собствени източници на топлина.

— Какво става с теб, полицейски шпионино? Уплаши ли се? — попита Динго.

Той повдигна обемистия си крак с неговата още по-голяма метална обвивка и рязко замахна с петата си надолу към лицевото прозорче на шлема на Лъки. Последният бързо извърна глава, така че ударът да попадне върху по-якия метал на шлема, но петата на Динго спря по средата на пътя си. Той победоносно се изсмя.

— Няма да се отървеш така лесно, полицейски шпионино — каза той.

Гласът му се промени, когато заговори на един от другите пирати.

— Прескочете зъбеца на скалата и отворете въздушния шлюз.

Те за момент се поколебаха.

— Но Динго, капитанът каза, че ти си бил твърде... — обади се единият от тях.

— Заминавайте — прекъсна го Динго, — иначе може би ще започна с него и ще свърша с вас.

При тази заплаха двамата подскочиха и се отдалечиха.

— Сега предлагам да те занесем към въздушния шлюз — обърна се Динго към Лъки. Той още държеше дебелия край на магнитния кабел. С щракане на ключа прекъсна тока и мигновено го демагнетизира. После отстъпи настрана и рязко го дръпна към себе си. Лъки се повлече по скалистата повърхност на астероида, подскачайки и частично размотавайки се от кабела. Динго докосна отново ключа и останалите навивки внезапно прилепнаха към тялото на Лъки и го задържаха. В следващия момент пиратът махна с камшика нагоре и Лъки се издигна след него, като първият маневрираше сръчно, за да запази собственото си равновесие. И така, Лъки се рееше в пространството зад Динго, сякаш беше завързан на конец детски балон.

След пет минути отново забелязаха светлините на другите двама. Те ги бяха насочили към едно тъмно петно, чиито постоянни граници бяха достатъчно доказателство, че то представлява отворен въздушен шлюз.

— Внимавайте! — извика Динго. — Имам пакет за предаване.

Той отново, демагнетизира кабела и го пусна надолу, като при това движение самият той се издигна на шест инча във въздуха. Лъки се въртеше бързо, освобождавайки се напълно от кабела.

Динго подскочи и го улови. С ловкостта на човек, свикнал отдавна с безтегловността, той предотврати опитите на Лъки да се освободи от хватката му и го хвърли във въздушния шлюз. Своето собствено падане назад пресече посредством бърза двойна струя от ракетния пистолет на скафандъра си, успявайки да се изправи навреме, за да види как Лъки безпрепятствено влиза в шлюза.

Това, което последва, бе ясно видимо в светлината на пиратските фенери. Уловен от псевдогравитационното поле, съществуващо във вътрешността на въздушния шлюз. Лъки бе внезапно хвърлен надолу. Той се удари в скалния под с шум и със сила, която му изкара въздуха. Гръмогласният смях на Динго изпълни шлема му.

Външната врата се затвори, а вътрешната се отвори. Лъки стъпи на краката си, наистина благодарен за нормалната гравитация.

— Влизай вътре, полицейски шпионино! — извика Динго. В ръката си държеше бластер.

При влизането си във вътрешността на астероида Лъки направи пауза. Очите му се местеха бързо насам-натам, докато по краищата на лицето му прозорче се събираше скреж. Това, което видя, не беше мекоосветената библиотека на отшелника Хенсън, а чудовищно дълъг хол, чийто покрив се поддържаше от серия колони. Той не можеше да му види другия край. Отвори към други помещения прорязваха на равни интервали стените на коридорите. Нагоре-надолу бързаха хора, а във въздуха се носеше миризмата на озон и машинно масло. В далечината Лъки можеше да чуе характерното „дръм-дръм“ на гигантски хиператомни двигатели.

Очевидно това съвсем не беше отшелническа килия, а голям завод във вътрешността на един астероид.

Лъки замислено хапеше долната си устна и паднал духом се питаше, дали цялата тази информация ще трябва сега да умре с него.

— Хайде, полицейски шпионино. Влизай вътре — заповяда му Динго.

Той сочеше на Лъки едно складово помещение с добре натъпкани полицаи и отделения, но без други човешки същества, освен тях двамата.

— Слушай, Динго — обади се нервно единият от пиратите — защо му показваме всичко това? Не мисля...

— Тогава не говори — каза Динго и се засмя. — Не се безпокой, няма да каже на никой какво е видял. Гарантирам ви го. Между другото, имам да уредя една малка сметка с него. Свалете му скафандъра!

Динго бе свалил своя, докато говореше. Фигурата му бе чудовищно масивна. Едната му ръка бавно потриваше косматото опако на другата. Той се наслаждаваше на този миг.

— Капитан Антън никога не ти е нареждал да ме убиеш — каза твърдо Лъки, — Опитваш се да разчистваш лични сметки, а това ще ти донесе само неприятности. Аз съм ценен човек за капитана и той го знае.

Динго седна с усмивка на един сандък с дребни метални предмети.

— Да не мислиш, че ти вярваме. Нито за минута не успя да ни заблудиш. Какво мислиш, че правехме, когато те оставихме на скалата с отшелника? Наблюдавахме те. Капитан Антън не е глупак. Той ме изпрати обратно и каза: „Следи тази скала и ми докладвай“. Видях как корабчето на отшелника напуска астероида. Можех да те убия още тогава, но заповедта беше да те следя. Престоях на Серес ден и половина и забелязах как корабчето на отшелника отново се отправи в космоса. Почаках още малко. После забелязах друг кораб, който излетя, за да се срещне с първия. Човекът слезе от корабчето и се качи на другия кораб, а когато отлетя, аз те последвах.

Лъки не можа да сдържи усмивката си.

— Искаш да кажеш, че се опита да ме последваш.

Лицето на Динго стана на червени петна. Той се изплю.

— Добре. Ти беше по-бърз. Хора като теб са добри в бягането. Какво от това? Не бе необходимо да те следвам. Само дойдох тук и зачаках. Знаех закъде си се отправил. И те хванах, нали?

— Добре де — отвърна Лъки, — но какво спечели? На скалата на отшелника бях невъоръжен. Нямах никакво оръжие, докато отшелникът имаше бластер. Трябваше да върша, каквото каза той. А той искаше да се върне на Серес и ме принуди да тръгна с него, така че, ако хората от астероидите го бяха спрели, можеше да твърди, че е бил отвлечен. Ти сам призна, че съм напуснал Серес по възможно най-бързия начин и съм се опитал да се върна обратно тук.

— В хубав и лъскав правителствен кораб, нали?

— Откраднах го. Е, и? Това означава, че сте получили още един кораб за флотата си. И то добър.

Динго хвърли поглед на другите пирати.

— Дали все пак не ни хвърля космически прах в очите?

— Отново те предупреждавам — продължи Лъки. — Капитанът ще ти държи сметка за всичко, което ми причините.

— Не, няма — озъби се Динго, — защото знае кой си, а това и аз го зная, господин Дейвид Лъки Стар. Хайде, мръдни към средата на помещението.

Динго стана.

— Махнете тези сандъци от пътеката — нареди той на двамата си другари. — Издърпайте ги настрана.

Те погледнаха облещеното му и налято с кръв лице и направиха, каквото им каза. Закръгленото набито тяло на Динго бе леко наведено напред, главата хлътнала между издадените рамене, а дебелия му криви крака бяха стъпили здраво върху пода. Белегът на горната му устна беше ослепително бял.

— Има лесни начини да те довърша — каза той, — но има и хубави начини. Не обичам шпионите и особено такъв, който ме е измамил при борба с ракетни пистолети. Така че, преди да те довърша, ще те начупя на малки парчета.

— Не си ли достатъчно мъжествен, за да се грижиш сам за себе си, Динго? Или двамата твои приятели ще ти помогнат? — каза Лъки, който изглеждаше висок и строен в сравнение с Динго.

— Не се нуждая от помощ, мило момче — отвърна със злобен смях той, — но ако се опиташ да бягаш, ще те спрат, а ако пак се опиташ, ще те нагостят с невронни камшици, които наистина ще те спрат. Използвайте ги, ако се наложи — провикна се той към пиратите.

Лъки почака Динго да започне пръв. Той знаеше, че най-фаталната тактика щеше да бъде въвличането му в близък бой. Оставеше ли пирата да обгърне гърдите му с огромните си ръце, резултатът почти сигурно щеше да бъде счупени ребра и кости.

Изтегленият назад десен юмрук на Динго се придвижи напред. Лъки остана на мястото си толкова дълго, колкото посмя, след което отстъпи бързо вдясно, сграбчи протегнатата лява ръка на противника, изтегли я назад и използвайки залитането му напред, го препъна с крак.

Динго се просна тежко на пода, но незабавно стана. На едната си буза имаше драскотина, а в очите му играеха безумни пламъчета. Той сипеше закани по адрес на Лъки, който чевръсто бе отскочил към един от сандъците до стената.

Лъки хвана краищата на сандъка, подскочи и изхвърли краката си напред. Ударът попадна в гърдите на Динго и за момент го спря.

Лъки бързо се отдръпна и отново се озова свободен в центъра на помещението.

— Хей, Динго — извика един от пиратите, — нека сложим край на тази глупава игра.

— Ще го убия! Ще го убия! — викаше запъхтян Динго, но вече беше по-внимателен. Малките му очи почти потънаха в тлъстината и хрущялите около очните ябълки. Той се промъкваше напред, наблюдавайки Лъки и изчакваше момента, в който ще може да атакува.

— Какво има, Динго? Страх ли те е от мен? Голям си дърдорко, а се уплаши твърде бързо.

Динго, както Лъки очакваше, изрева нечленоразделно и се стрелна тежко и устремно към него. За Лъки не представляваше трудност да избегне атаката. Бързо и рязко нанесе саблен удар по врата на Динго.

Лъки беше виждал много хора да изпаднат в безсъзнание от този удар и не един да умира. Но Динго само залитна. Той се съвзе и се обърна, зъбейки се.

Пиратът тръгна с твърда стъпка срещу танцуващия Лъки. Той замахна с юмрук и резкият му удар попадна в одрасканата буза на Динго. Шурна кръв. Динго не бе направил нищо, за да блокира удара, нито мигна, когато го получи.

Лъки се изви като змия и нанесе на пирата още два резки удара. Динго отново не им обърна внимание. Той вървеше напред, все напред.

Внезапно и неочаквано Динго падна подобно на човек, който се е препънал. Но докато падаше, протегна ръце и с едната от тях улови десния глезен на Лъки, като го повали.

— Вече те докопах — изсъска Динго.

Той се пресегна да улови Лъки през кръста и в един момент, вкопчени здраво един в друг, двамата вече се търкаляха по пода.

Лъки почувства как обръчът се стяга и болката прониква навътре като разгарящ се огън. В ухото си усещаше дъха на тежко дишания Динго.

Дясната ръка на Лъки беше свободна, но лявата бе притисната около гърдите му от сковаващата като менгеме хватка на пирата. С последни сили Лъки вдигна десния си юмрук и, придвижвайки го на не повече от четири инча, нанесе удар в мястото, в което брадата на

Динго се съединяваше с шията му. Ударът бе нанесен със сила, която предизвика пронизваща болка в ръката на Лъки.

Хватката на пирата се охлаби за момент, а Лъки, извъртайки се, се измъкна от смъртоносната му прегръдка и се изправи.

Динго стана по-бавно. Очите му бяха безжизнени и прясна струйка кръв се стичаше от ъгълчето на устата му.

— Камшикът! Камшикът! — фъфлеше пресипнало той.

Динго неочаквано се обърна към един от пиратите, който стоеше там като вцепенен зрител, взе оръжието от ръката му и го просна на пода.

Лъки се опита да се гмурне, но невронният камшик беше вдигнат и изсвистя. Той засегна дясната му страна и възбуди нервите в областта, която удари, до силна болка. Тялото на Лъки се вдърви и отново падна. За момент сетивата му регистрираха само объркване. Почти изпаднал в безсъзнание, Лъки очакваше да последва смъртта. В този миг той чу неясно гласа на единия от пиратите.

— Слушай, Динго, капитанът каза, че трябвало да изглежда като нещастен случай. Той е човек на Научния съвет и...

Това бе всичко, което успя да чуе.

Когато Лъки отново дойде в съзнание, той почувства едно измъчващо го изгаряне като с нажежени игли по цялата си дясна страна и откри, че отново се намира в скафандъра. Тъкмо се готвеха да му поставят шлема. Динго, с подути устни и натъртени бузи и челюст, го наблюдаваше злобно.

От вратата се чу глас. Един мъж се втурна вътре и заговори бързо.

— ...за пост 247 — го чу да казва Лъки. — Получава се така, че не мога да съблюдавам всички предписания. Дори не мога да задържа нашата орбита достатъчно постоянна, за да поддържам корекцията на координатите на...

Гласът се поколеба. Лъки обърна глава и забеляза един дребен мъж с очила и сива коса. Стоеше точно в рамката на вратата и гледаше със смес от учудване и невярване безредието наоколо.

— Махай се! — изрева Динго.

— Но трябва да получа едно предписание...

— По-късно!

Дребният мъж напусна и шлемът бе нагласен върху главата на Лъки.

Отново го изведоха през въздушния шлюз на повърхността, която сега бе слабо осветена от далечното Слънце. Върху относително равна скална плоскост чакаше един катапулт. Действието му не бе тайна за Лъки. Автоматичен скрипец теглеше назад голям метален лост, който се навеждаше все по-бавно, докато първоначалният му наклон премина в съвършена хоризонтала при върха. Леки ремъци бяха прикрепени към огънатия лост и след това стегнати около гърдите на Лъки.

— Лежи неподвижно — каза Динго. Гласът му звучеше слабо и дрезгаво в ухото на Лъки и той установи, че има нещо нередно в шлемовия му приемник. — Само прахосваш кислорода си. За да ти доставим радост, ще изпратим кораби да взривят твоя приятел преди да набере скорост, ако реши да побегне.

Миг след това Лъки почувства рязкото вибриране на освободения лост, който с ужасна сила отскочи в първоначалното си положение. Придържащите го стяги плавно се разделиха и той бе изхвърлен със скорост една миля в минута или дори с по-голяма, без никакво гравитационно поле да забави движението му. Лъки зърна за миг астероида с наблюдаващите го пирати. Той се смаяваше бързо пред погледа му. Лъки провери скафандъра си. Вече знаеше, че шлемовият му приемник бе умишлено повреден. Копчето за чувствителност висеше откачено. Това означаваше, че гласът му може да проникне в космоса на разстояние не повече от няколко мили. Бяха му оставили ракетния пистолет към скафандъра. Опита го, но нищо не се случи. Резервоарът с газ беше източен. Лъки беше съвсем безпомощен. Между себе си и бавната неприятна смърт имаше само един резервоар с кислород.

12. КОРАБ СРЕЩУ КОРАБ

Със свито сърце Лъки обмисляше положението си. Мислеше, че се досеща за плановете на пиратите. От една страна, те желаеха да се избавят от него, тъй като очевидно знаеше твърде много. От друга страна, искаха да бъде намерен мъртъв, но по такъв начин, че Научният съвет да не е в състояние да докаже убедително, че смъртта му е била причинена насилствено от тях.

Пиратите бяха вече правили веднъж грешката да убият човек на Съвета и произтеклата от това ярост бе катастрофална за тях. Този път трябваше да бъдат по-внимателни.

Лъки мислеше, че ще атакуват внезапно „Светкавичния Стар“, за да попречат на Бигман да изпрати зов за помощ. После един оръдеен изстрел върху корпуса му сполучливо ще имитира сблъскване с метеорит. Можеха да го инсценират още по-добре като изпратят своите инженери на борда му, за да повредят щитовите активатори. Щеше да създаде представата, че дефект в механизма е попречил на щита да се задейства при приближаване на метеорита.

Лъки знаеше, че неговият курс ще им бъде известен. Нямахше нищо, което да го отклони от първоначалния ъгъл на полета му, какъвто и да беше той. По-късно, когато със сигурност щеше да бъде мъртъв, те щяха да го вземат и пуснат да се върти в орбита около разбития „Светкавичният Стар“. Тези, които го открият (а вероятно един от собствените им кораби щеше да изпрати анонимно съобщение за местоположението му), щяха да стигнат до едно очевидно заключение. Бигман е загинал на поста си маневрирайки до последния момент на пулта за управление. От другата страна Лъки, вмъквайки се в скафандъра, е повредил във вълнението си копчето за чувствителност на радиото и не е могъл, да извика за помощ. Изразходвал газа от ракетния си пистолет в отчаяни и напразни опити да намери безопасно място. И после умрял.

Този номер нямаше да мине. Вероятно нито Конуей, нито Хенри щяха да повярват, че Лъки се е загрижил само за собствената си

безопасност, докато Бигман почтено е останал на пулта за управление. Но в такъв случай пропадането на номера им щеше да бъде слабо утешение за мъртвия Лъки. Още по-лошо. Нямаше да умре само Лъки Стар, а и цялата информация, заключена сега в главата му.

За момент го беше яд на себе си, че не беше втълпил всичките си подозрения на Конуей и Хенри преди да тръгне, че беше чакал да се качи на борда на „Светкавичния Стар“, за да подготви капсулата. После той се овладя. Никой нямаше да му повярва без доказателства.

Точно поради тази причина той трябваше да се върне.

Трябваше!

Но как? Каква полза можеше да има от това „трябва“ за някой, който бе сам и безпомощен в космоса с няколко часа запас от кислород и нищо повече?

Кислород!

Това е моят кислород, мислеше Лъки. Всеки друг на мястото на Динго би източил всичкия кислород от бутилката, освен едно съвсем малко количество, за да остави смъртта да дойде по-скоро. Но доколкото Лъки познаваше Динго, пиратът го бе изпратил с пълна бутилка само за да продължи агонията му.

Добре! Тогава той щеше да се противопостави на това. Щеше да използва кислорода по друг начин. И ако не успееше, смъртта щеше да дойде по-бързо, въпреки желанието на Динго.

Само че той трябваше да успее.

При въртенето на Лъки в космоса астероидът пресичаше периодично зрителното му поле. Първо астероидът беше една смаляваща се скала с огряни от Слънцето върхни точки, която се накланяше пиано през чернотата на космоса. После той беше ярка звезда и единствена светлина. Сега яркостта му отслабваше бързо. А станеше ли веднъж достатъчно неясен, за да бъде просто само още една от милиардите звезди, всичко щеше да бъде загубено. До тогава оставаха броени минути.

Неговите трудноподвижни, обвити в метал пръсти вече опипваха гъвкавата тръба, която водеше от входното отворение за въздух точно под лицевото прозорче до кислородната бутилка на гърба му. Той завъртя енергично болта, който държеше въздушната тръба плътно закрепена към бутилката. Болтът поддаде. Лъки почака шлемът и скафандърът му да се напълнят с кислород. Обикновено кислородът се

процеждаше бавно от бутилките със скоростта, с която се използва от човешките бели дробове. Въглеродният двуокис и водата, образували се в резултат на дишането, бяха в по-голямата си част абсорбирани от химикалите, съдържащи се в железните кутии с клапи, прикрепени от вътрешната страна на гърдните плочи на скафаидъра. В резултат на това кислородът се поддържаше с налягане една пета от налягането на земната атмосфера. Точно така беше правилно, защото все пак четири пети от земната атмосфера беше азот, който е неизползваем при дишането.

Все пак така оставаше място за по-високи концентрации, малко по-високи отколкото при нормалното атмосферно налягане, но неспособни да предизвикат токсични ефекти. Лъки остави кислорода да се лее в скафандръра му.

След това той затвори докрай кранчето под лицевото си прозорче и свали бутилката.

Самата бутилка представляваше вид ракетен пистолет. Разбира се, необикновен. За човек, изолиран в космоса, използването на драгоценния кислород, който стоеше между него и смъртта, за движеща сила посредством изхвърлянето му в космоса беше акт на отчаяние. Или на твърда решимост.

Лъки строши редуциращото кранче и изпусна част от кислорода навън. Този път не се появи линия от кристалчета. Кислородът, за разлика от въглеродния двуокис, замръзваше при наистина много ниски температури и преди да успее да загуби достатъчно топлина, за да замръзне, той се разсейваше в космоса. И така, за газ или твърда маса третият закон на Нютон за движението все още оставаше в сила. Излизането на газа в една посока отблъскваше Лъки в противоположната чрез естественото противодействие.

Въртенето му се забави. Той внимателно изчака астероида да се появи изцяло преди да спре напълно въртенето си.

Лъки все още се отдалечаваше от скалата. Тя не беше вече значително по-ярка от съседните звезди. Може би се бе разминал със своята цел, но той прогони съмненията от ума си.

Лъки заби твърдо погледа си в светлата точка, като прие, че е астероида и пусна кислорода от бутилката да изтича в противоположната посока. Питаше се дали ще има достатъчно

кислород, за да обърне посоката на своето пътешествие. В момента нямаше начин да разбере.

За всеки случай трябваше да запази малко газ. Щеше да му бъде нужен за маневриране около астероида, за да мине откъм нощната му страна, да намери Бигман и кораба, докато не...

Докато корабът не е отпътувал или разрушен от пиратите.

На Лъки се струваше, че треперенето па ръцете му, дължащо се на изтичащия кислород, е намаляло. Или бутилката вече се изпразваше, или температурата ѝ падаше. Той я държеше далеч от скафандъра си, така че тя не поглъщаше повече топлина от него. Скафандърът му беше от тези, чиито кислородни бутилки получават достатъчно топлина, за да може кислородът да се диша, а бутилките с въглероден двуокис на ракетните пистолети получаваха достатъчно топлина, за да задържат съдържанието си в газообразно състояние. Във вакуума на космоса топлина можеше да бъде загубена само чрез излъчване. Това бе един бавен процес, но дори при това положение кислородната бутилка имаше време да понижи температурата си, Лъки обгърна бутилката с ръце, притисна я плътно до гърдите си и зачака.

Сякаш бяха минали часове, а не само петнадесет минути преди да му се стори, че астероидът става по-ярък.

Приближаваше ли се отново към скалата? Или само си въобразяваше? Минаха още петнадесет минути и астероидът беше вече определено по-ярък.

Лъки се почувства дълбоко благодарен на шанса, че бе изстрелян от сгряната от Слънцето страна на скалата, така че да може да я вижда ясно като мишена.

Ставаше все по-трудно за дишане. Не че се задушаваше с въглероден двуокис. Този газ се отстраняваше веднага след образуването му. Все пак всяко вдишване също отстраняваше малка частица от скъпоценния кислород. Лъки се опита да диша повърхностно. Затвори очи. Почиваше си. В края на краищата, не можеше да направи нищо повече, докато не достигне и отмине астероида. Там, на нощната му страна, може би още го чакаше Бигман.

Тогава, ако можеше да се доближи достатъчно близо до него, ако успееше да го повика по своето повредено радио преди да го отмине, все още имаше шанс.

За Бигман часовете минаваха бавно и мъчително. Той силно желаше да слезе, но не смееше. Убеждаваше себе си, че ако врагът съществува, досега би напомнил за себе си. После Бигман се отказа от това си предположение и с горчивина стигна до заключението, че голямото мълчание и липса на движение в космоса означава клопка и че Лъки е попаднал в нея.

Той постави капсулата на Лъки пред себе си и се запита какво ли съдържа. Само ако имаше някакъв начин да я отвори и да прочете тънкото руло микрофилми в нея. В такъв случай би могъл да предаде съдържанието ѝ на Серес по радиото и изпълнявайки по този начин възложената му задача, да се спусне на скалата. Щеше да избие всичките пирати и да измъкне Лъки, в каквато и каша да се е забъркал.

Не! Преди всичко Бигман не смееше да ползва субетера.

Наистина, пиратите не биха могли да разшифроват кода, но щяха да открият носещата информация вълна, а той беше инструктиран да не издава местонахождението на кораба.

Освен това, каква беше ползата да мисли за отварянето на тази капсула. Една слънчева пещ можеше да я стопи и разруши, един атомен взрив да я дезинтегрира, но нищо не можеше да я отвори и остави съобщението непокътнато, освен докосването ѝ от лицето, за което бе предназначена.

Повече от половината от дванадесеточасовия срок беше минал, когато гравитометрите дадоха своето съвсем ясно предупреждение.

Бигман се пробуди от своите осуетени мечти и изненадан и шокиран втренчи поглед в ергометъра. Пулсациите на няколко кораба се смесваха в сложни криви, които се преливаха като змии от една фигура в друга

Щитът на „Светкавичния Стар“, който блещукаше както обикновено със сила, достатъчна да го предпазва от случайни „отломки“ (обичайното космическо название за странстващи метеорити с диаметър до един инч), замръзна на максимума си. Бигман чуваше лекото бръмчене на захранващия източник на енергия да става пронизително. Той включи екраните за близък обсег и те оживяха един по един.

Мозъкът му работеше усилено. Корабите се издигаха от астероида, тъй като никакъв кораб не можеше да бъде открит по-

надалеч. Тогава Лъки сигурно беше пленен и вероятно мъртъв. Сега вече не го беше грижа колко кораба идват срещу него. Можеше да ги победи всичките до един.

Бигман отрезвя. Първият слънчев отблясък бе уловен на един от екраните. Бигман маневрира с визъора на оптичския прибор и го постави в центъра на екрана. После натисна нещо подобно на клавиш от пиано и пиратският кораб грейна, уловен в едно невидимо енергийно избухване.

Светенето не се дължеше на някакво действие върху корпуса му, а беше по-скоро резултат от погълнатата от екрана на вражеския кораб енергия. Корабът светеше все по-ярко. После потъмня, тъй като врагът прояви малодушие и увеличи разстоянието помежду тях.

Появиха се втори и трети кораб. Един снаряд си проправяше път към „Светкавичния Стар“. Във вакуума на космоса нямаше проблясване, нито звук, но Слънцето го бе уловило и той представляваше малко искрящо светло петно. То започна да добива очертания на екрана, после още по-голямо и накрая излезе извън полето му.

Бигман можеше да го избегне, отклонявайки кораба от пътя му, но помисли, че ще е по-добре, ако се остави да бъде ударен. Искаше да видят с кого си имат работа. Корабът може би изглеждаше като играчка на богат човек, но те нямаше да могат да го извадят от строя с няколко стрелци с прашка.

Снарядът се удари и спря в хистерезисните щитове на „Светкавичния Стар“, които, Бигман знаеше, трябваше моментално да засветят. Самият кораб се движеше плавно, поглъщайки пропуснатата през щита инерция.

— Нека отвърнем на удара — измърмори Бигман.

„Светкавичния Стар“ не носеше снаряди, експлозивни или други подобни, но неговият запас от енергийни заряди бе разнообразен и мощен.

Ръката му беше над пулта за управлението им, когато на един от екраните видя нещо, което приличаше на човек в скафандър.

Беше странно, че космическият кораб е по-уязвим от човек в скафандър, отколкото от най-добрите оръжия на другия кораб. Вражеският кораб можеше лесно да бъде открит от гравитометрите на мили разстояние, а от ергометъра — на хиляди мили. Човек в

скафандър можеше да бъде открит само от гравитометър на разстояние стотина метра, докато за ергометъра това изобщо беше невъзможно.

Хистерезисният щит действаше толкова по-ефективно, колкото по-голяма бе скоростта на снаряда. Огромни късове метал, носещи се със скорост мили в секунда, можеха да бъдат спряни. Един човек обаче, движещ се със скорост десет мили в час, можеше дори да не почувства наличието на щита, освен като леко загряване на скафандъра му.

Ако дузина хора започнеха едновременно да се промъкват към кораба, те можеха да бъдат спряни с голямо умение. Ако двама или трима успеяха да проникнат и да взривят въздушния шлюз с ръчни оръжия, атакуваният от тях кораб щеше да бъде сериозно повреден.

А сега Бигман улови малкото петънце, което можеше само да означава авангарда на такава група самоубийци. Самотната фигура беше взета на мушка и Бигман бе готов да стреля, когато радиоприемникът му зазвуча.

За момент той се стресна. Пиратите атакуваха без предупреждение и нямаше да се опитват да влязат във връзка с него, за да го подканят да се предаде, да предложат някакви условия или нещо подобно. Какво да прави сега?

Той се колебаеше, а звукът се превърна в няколкократно повтаряна дума:

— Бигман... Бигман... Бигман...

Бигман скочи от мястото си, игнорирайки човека в скафандър, битката, всичко.

— Лъки! Ти ли си?

— Близо съм до кораба... Скафандър... Въздухът... почти свърши.

— Велика Галактико! — възкликна преbledнял Бигман и насочи „Светкавичния Стар“ към фигурата в космоса; фигурата, която за малко не унищожи.

Бигман наблюдаваше Лъки, който със свален шлем продължаваше жадно да гълта въздух.

— По-добре да си беше починал малко. Лъки.

— По-късно — отвърна Лъки, измъквайки се от скафандъра. — Атакуваха ли вече?

Бигман кимна.

— Това няма значение. Току-що си счупиха зъбите в „Светкавичния Стар“.

— Имат и по-здрави зъби от тези, които са показали — отбеляза Лъки. — Трябва да се махаме оттук и то бързо. Те ще изкарат тежко въоръжените си кораби, а дори нашите енергийни запаси няма да траят вечно.

— Откъде ще вземат тежко въоръжените си кораби?

— Това там, долу, е една главна пиратска база. Може би най-главната.

— Искаш да кажеш, че това не е скалата на отшелника ли?

— Искам да кажа, че трябва да се махаме.

Лъки пое управлението с все още бледо от изпитанието лице.

За пръв път скалата отдолу се премести от своето положение на екрана.

Дори по време на атаката Бигман беше взел под внимание нареждането на Лъки да не мърда преди изтичането на дванадесетте часа.

Скалата стана по-голяма.

— Ако ще се махаме, защо тогава се приземяваме? — запротестира Бигман.

— Не се приземяваме — отвърна Лъки.

Лъки гледаше напрегнато екрана, докато едната му ръка бе поставена върху лоста на тежкия корабен бластер. Той умишлено разширяваше и смекчаваше фокуса на бластера, докато последният обхвана една наистина голяма площ, но при енергийна интензивност, която бе намалена до малко повече от едно обикновено топлинно лъчение.

Лъки изчака поради причина, която чудещият се Бигман не можа да предугади, и после стреля. Върху повърхността на астеройда имаше едно поразително ярко петно, което почти мигновено стана червено като жарава. Около минута стоя такава и после потъмня.

— Сега да си вървим — каза Лъки и когато от пиратската база започнаха спираловидно да се издигат нови кораби, „Светкавичния Стар“ вече набираше скорост.

Половин час по-късно, когато астероидът беше изчезнал и всички преследващи ги кораби окончателно изчезнаха. Лъки каза:

— Свържи се със Серес. Искам да говоря с Конуей.

— Добре, Лъки. И виж, получиш координатите на този астероид. Да ги изпратя ли? Можем да засилим обратно цяла флота и...

— Това нищо няма да помогне — отвърна Лъки — и не е необходимо.

— Ти нямаше ли намерение да разрушиш скалата с този изстрел?

— Разбира се, че не. Едва я докоснах — отвърна Лъки. — Хвана ли Серес?

— Имам затруднения — отвърна кисело Бигман. Той разбра, че Лъки не бе в настроение да говори и няма да му каже нищо повече. — Чакай, ето го, но, хей... Те предават обща тревога!

Нямаше нужда да обяснява. Зовът беше пронизващ и не кодиран.

— Общо повикване на всички флотски единици от другата страна на Марс. Серес е атакуван от вражески сили. Предполагаме, че са пирати... Общо повикване към всички флотски единици...

— Велика Галактико! — възкликна Бигман.

— Те са с една крачка пред нас, каквото и да правим — отсеке Лъки. — Трябва да се връщаме! Бързо!

13. ВНЕЗАПНО НАПАДЕНИЕ

Корабите идваха, роейки се от космоса в съвършена координация. Едно цяло крило се хвърли право към Обсерваторията. В отговор на това отбранителните сили на Серес концентрираха мощта се в тази точка.

Атаката не беше енергична и с пълна сила. Корабите се гмуркаха един след друг надолу, за да отправят енергийни лъчи в един очевидно неуязвим щит. Никой не предприемаше рискованата стъпка да се опита да взриви подземните централи, чието местоположение пиратите сигурно не знаеха. Правителствените кораби излетяха в космоса, а наземните батерии откриха огън. Накрая два пиратски кораба бяха унищожени, след като щитовете им се разпаднаха и се превърнаха в нажежена пара. Един друг кораб, с почти изчерпани енергийни запаси, бе почти заловен в последвалото преследване. Той бе взривен в последния момент вероятно от собствения му екипаж.

Дори по време на атаката някои от защитниците подозираха, че това е маневра. По-късно, разбира се, се убедиха, че е било точно така. Докато вниманието на Обсерваторията бе ангажирано от атаката, на сто мили от нея върху астероида кацнаха три кораба. От тях на летящи „космически шейни“ слязоха пирати, които с ръчни оръжия и преносими оръдия атакуваха жилищните въздушни шлюзове.

Шлюзовете бяха взривени и пирати в скафандри се втурнаха надолу по коридорите, от които излиташе въздухът. В горната част на коридорите се намираха фабрики и служби, чиито обитатели бяха евакуирани при първата тревога. Техните места бяха заети от облечени в скафандри членове на местната милиция, които се сражаваха храбро, но не бяха равностойни на професионалистите от пиратската флота

По-дълбоко, в мирните отделения на Серес, се чуваше шумът от битка с бластери. Изпращаха се повиквания за помощ. После пиратите се оттеглиха почти внезапно, както бяха дошли.

След напускането на пиратите хората на Серес преброиха своите жертви. Петнадесет обитатели на Серес бяха мъртви и много други

ранени срещу петима убити пирати. Материалните щети бяха много големи.

— А един човек липсва — гневно обясняваше Конуей на Лъки, когато последният пристигна. — Само че той не е от списъка на обитателите и можем да не споменаваме името му в новините.

Лъки пристигна на Серес, превърнал се в огнище на почти истерично вълнение, когато нападението бе преминало. От цяло поколение насам, това бе първата атака срещу важен Земен център. Лъки трябваше да мине през три проверки преди да му бъде разрешено да кацне.

Той седна в служебното помещение на Съвета с Конуей и Хенри и каза с горчивина:

— И така, Хенсън си отиде! Ето за какво е било всичко.

— За стария отшелник ще кажа следното — рече Хенри. — Той беше смел. Когато пиратите проникнаха, настоя да сложи скафандър, грабна един бластер и се качи горе с милицията.

— Не сме имали недостиг на милиция — отбеляза Лъки. — Ако бе останал тук, долу, щеше да ни направи много по-голяма услуга. Как стана така, че не го спря? Как можахте да допуснем подобно нещо при създадите се обстоятелства?

Обикновено равният глас на Лъки съдържаше подтиснат гняв.

— Ние не бяхме при него — отвърна търпеливо Конуей. — Часовоят, който бяхме оставили да го пази, трябваше да се яви на служба в милицията. Хенсън настоя да се присъедини към него и часовоят реши, че по този начин ще може да изпълни едновременно и двете си задължения: да се бие с пиратите и да пази отшелника.

— Но не го е опазил.

— При тези обстоятелства едва ли може да бъде винен. Часовоят е видял последната атака на Хенсън към един пират. А следващото нещо, което разбрал, било, че не вижда повече никой около себе си и че пиратите са се оттеглили. Тялото на Хенсън не беше открито. Пиратите трябва да са го заловили жив или мъртъв.

— Сигурно — съгласи се Лъки. — А сега ми позволете да ви кажа нещо. Да ви кажа колко голяма грешка е това. Сигурен съм, че цялото нападение на Серес е било организирано просто за да заловят Хенсън.

Хенри се пресегна за лулата си.

— Знаеш ли, Хектор — обърна се той към Конуей, — почти се изкушавам да се съглася с Лъки. Атаката на Обсерваторията беше незначителна, очевидно фалшива тревога, за да изтеглят нашите защитни сили. Залавянето на Хенсън беше единственото нещо, което извършиха.

— За едно възможно изтичане на информация чрез отшелника не си струва да се рискуват тридесет кораба — изсумтя Конуей.

— Там е цялата работа, я — реагира буйно Лъки. — Точно сега може би си струва. Казах ви за астероида, на който бях. Явно беше някакъв завод. Да предположим, че пиратите почти са уточнили къде да направят големия удар. Да предположим, че Хенсън знае точната дата, на която е насрочен ударът и също точния метод.

— Тогава защо не ни каза? — попита Конуей.

— Може би е чакал да използва това като средство, с което да откупи собствената си неприкосновеност. Никога няма да имаме шанса да обсъдим истински този въпрос с него. Хектор, трябва да признаеш, че ако наистина е притежавал тази важна информация, си е струвало да рискуват всичките си кораби. И трябва да признаеш, че Лъки вероятно е прав относно тяхната готовност за големия удар.

Лъки поглеждаше проницателно ту единия, ту другия.

— Защо казваш това, чичо Гъс? Какво се е случило?

— Кажи му Хектор — рече Хенри.

— Защо да му казвам каквото и да било — изсумтя Конуей. — Уморен съм от неговите самостоятелни пътувания. Той ще иска да отиде на Ганимед.

— Какво става на Ганимед? — попита невъзмутимо Лъки. Доколкото му беше известно на Ганимед нямаше почти нищо интересно за когото и да е. Той беше най-голямата луна на Юпитер, но поради близостта му с него, космическите кораби маневрираха трудно, така че космическите пътувания в неговата околност бяха неизгодни.

— Кажи му — рече отново Хенри.

— Слушай — каза Конуей. — Касае се за следното. Ние знаехме, че Хенсън е важен. Причината, поради която не го държахме под строго наблюдение и не бяхме край него, е съобщението от Съвета, пристигнало два часа преди пиратското нападение. В него се казваше, че има доказателства за кацането на сириусиански сили на Ганимед.

— Какви доказателства?

— Проникнато е било в интензивен лъч субетерни радиосигнали. Това е дълга история, но същината е, че съвсем случайно са били уловени няколко откъса от шифъра. Експертите казват, че шифърът е сириусиански и че със сигурност на Ганимед няма нищо земно, което да е в състояние да излъчи радиосигнал в един толкова интензивен лъч. Гъс и аз се канехме да вземем Хенсън и се върнем на Земята, когато пиратите ни нападнаха. Това е всичко. В момента ние още смятаме да се върнем на Земята. След историята всеки момент може да избухне война.

— Разбирам — рече Лъки. — Е, преди да се върнем на Земята, има още едно нещо, което искам да проверя. Разполагаме ли с кинокадри на пиратското нападение? Предполагам, отбраната на Серес не е била така дезорганизирана, че да не направи снимки.

— Снимки бяха направени, но как очакваш да ни помогнат?

— Ще ви кажа, след като ги видим.

Мъже в униформа на флотата и пагони за висок чин прожектираха свръхсекретните кинокадри, които по-късно станаха известни в историята като „Нападението на Серес“.

— Двадесет и седем кораба са атакували Обсерваторията. Вярно ли е това? — попита Лъки.

— Вярно е — отвърна един от командирите. — Абсолютно вярно.

— Добре. Нека сега видим, дали и останалите факти, които имам, са верни. Два от корабите са били ликвидирани по време на битката, а третият при преследването. Останалите двадесет и четири кораба са избягали, но вие сте направили една или повече снимки на всеки от тях при отстъплението им.

— Ако намеквате, че някои от тях са кацнали на Серес и още се крият тук, грешите — усмихна се командирът.

— Що се отнася до тези двадесет и седем кораба, може би сте прав. Но три други кораба са били кацнали на Серес и екипажите им са атакували въздушния шлюз на Масей. Къде са тези кадри?

— За съжаление, не се сдобихме с много от тях — неохотно призна командирът. — В случая бяхме изненадани. Но имаме техни снимки при отстъплението им и ви ги показахме.

— Да, направихте го, но там имаше само два кораба. Очевидци съобщиха, че са кацнали три.

— И три са излетели и отстъпили. Има очевидци, доказващи и това.

— Но вие имате кадри само за два кораба, нали?

— Е... да.

— Благодаря ви.

— Какво ще кажеш за всичко това, Лъки? — попита Конуей, когато се върнаха в служебното помещение на Съвета.

— Мислех, че корабът на капитан Антън е интересно място. Кинокадрите доказаха, че е така.

— Къде е бил?

— Никъде. Това беше интересното. Неговият кораб е пиратския кораб, който бих могъл да позная. Въпреки това, в нападението не е взел участие кораб, който и слабо да наподобява този на Антън. Странно, защото Антън беше един от най-добрите им хора, иначе не биха го изпратили след „Атлас“. Или щеше да бъде странно, ако не се окаже, че тридесет кораба са атакували Серес, а ние сме заснели само двадесет и девет. Липсващият кораб е бил на Антън!

— Аз също бих могъл да се досетя за това — каза Конуей, — Но каква полза?

— Нападението на Обсерваторията е било маневра — отвърна Лъки. — Това сега се признава дори от корабите на защитата. Трите кораба, които нападнаха въздушния шлюз, бяха важни. А те са били под командването на Антън. Два от тях са успяли да се присъединят към останалите от ескадрата при отстъплението им, маневра в маневра. Третият кораб, този на Антън, който не сме видели, е продължил изпълнението на главната си задача за деня. Той е напуснал Серес по съвсем различна траектория. Хората са го видели да се издига в космоса, но преследвайки с цялата си мощ главната част от силите на врага, изобщо не са успяли да го уловят на филма.

— Искаш да кажеш, че е заминал за Ганимед — каза загрижено Конуей.

— Нали така излиза? Пиратите, колкото и добре да се организирани, не могат да нападнат сами Земята и нейните колонии. Но могат да проведат отлична диверсионна борба. Могат да задържат достатъчно земни кораби, патрулиращи по безкрайния Астероиден пояс, за да позволят на сириусианските флотилии да разбият останалите. От друга страна, Сириус не може безопасно да проведе

една война на разстояние осем светлинни години от собствените си планети, ако не разчита на значителната помощ на астероидите. В края на краищата, осем светлинни години се равняват на четиридесет и пет трилиона мили. Корабът на Антън се е отправил за Ганимед, за да ги увери, че ще окажат помощ и да даде сигнал за започване на войната. Без предупреждение, разбира се.

— Ако само можем да попаднем по-скоро на базата на Ганимед — промърмори Конуей.

— Дори да знаехме за Ганимед — намеси се Хенри, — не бихме осъзнали сериозността на положението без двете пътешествия на Лъки в района на астероидите.

— Зная. Моите извинения, Лъки. Между другото, разполагаме със съвсем малко време, за да предприемем каквото и да било. Трябва мигновено да ги ударим в сърцето. Една ескадра от кораби, изпратена на ключовия астероид, за който ни каза Лъки...

— Не — възрази Лъки. — Така няма да постигнем нищо хубаво.

— Защо?

— Ние не искаме да започваме война, дори и да сме сигурни, че ще победим. Те я искат. Виж какво, чичо Хектор, пиратът Динго можеше да ме изгори още на астероида. Вместо това нареди да ме изпратят напосоки в космоса. За момент помислих, че искат да представят смъртта ми като нещастен случай. Сега чувствавам, че намерението им е било да ядосат Съвета. Имали са намерение да разгласят факта, че са убили член на Съвета, а не да скриват това, предизвиквайки ни да атакуваме преждевременно. Една от причините за нападението на Серес може да е била застраховка с допълнителна провокация.

— А ако ние започнем война и победим?

— Тук, от тази страна на Слънцето? И да оставим Земята от другата страна, оголена от важни флотски единици? Със сириусиански кораби, чакащи на Ганимед също от другата страна на Слънцето? Аз предсказвам, че това би било една много скъпо струваща победа. Нашият най-добър изход е не да започнем война, а да я предотвратим.

— Как?

— Нищо няма да се случи, докато корабът на Антън не достигне Ганимед. Да допуснем, че го пресрещнем и предотвратим срещата.

— Пресрещането е риск със слаба надежда за успех — каза замислено Конуей.

— Освен ако не тръгна аз. „Светкавичния Стар“ е по-бърз и има по-добри ергометри от всеки друг кораб на флотата.

— Ти заминаваш? — извика Конуей.

— Няма да е безопасно да се изпращат флотски единици. Сириусианите на Ганимед ще предположат, че се готвим да ги нападнем и ще бъдат принудени да предприемат контрадействия. Това би означавало да избухне войната, която се опитваме да избегнем. „Светкавичния Стар“ ще им се види безобиден кораб. Те ще останат на мястото си.

— Ти си свръхнетърпелив, Лъки — каза Хенри. — Антън е тръгнал преди двадесет и четири часа. Дори „Светкавичния Стар“ не може да го настигне.

— Грещиш. Може. А щом веднъж ги настигне, чичо Гъс, мисля, че ще успее да принуди астероидите да се предадат. Без тях сириусианците няма да ни нападнат и война няма да има.

Те го погледнаха втренчено.

— Досега се връщах два пъти — каза сериозно Лъки.

— И все като по чудо — измърмори Конуей.

— Преди не знаех с какво се заемам. Трябваше да опипвам пътя си. Този път знам. Ще загрея „Светкавичния Стар“ и докато трае загреването, ще направя необходимото съгласуване с обсерваторията на Серес. Вие двамата можете да се обадите по субетера на Земята. Да се свържете с Координатора за...

— Ще се погрижа за това, синко — каза Конуей. — Занимавам се с правителствени дела още отпреди да се родиш. А ти, Лъки, ще можеш ли да се погрижиш за себе си?

— Не съм ли го правил винаги, чичо Хектор? Чичо Гъс?

Той топло си взе сбогом с тях и излезе.

Бигман си тътреше печално краката в праха на Серес.

— Имам скафандър и всичко необходимо за път — каза Бигман.

— Не можеш да дойдеш, Бигман — рече Лъки. — Съжалявам.

— Защо?

— Защото ще мина направо, за да стигна до Ганимед.

— Е и какво? Как така направо?

— Ще мина през Слънцето! — усмихна се сдържано Лъки.

Той излезе на площадката и се отправи към „Светкавичния Стар“, оставайки Бигман с отворени уста.

14. ДО ГАНИМЕД ПРЕЗ СЛЪНЦЕТО

Една триизмерна карта на Слънчевата система би имала външния вид на твърде гладка плоча. В центъра беше Слънцето, доминиращият член на системата.

То наистина е доминиращ член, тъй като съдържа 99,8% от цялото вещество на Слънчевата система. С други думи, то тежи петстотин пъти повече от всичко останало в Слънчевата система, взето заедно.

Около Слънцето обикалят планетите. Всички те се въртят в почти една и съща плоскост, която се нарича еклиптика.

В пътуването от планета до планета космическите кораби обикновено следват еклиптиката. Така те са вътре в главните субетерни лъчи на междупланетната връзка и могат по най-подходящ начин да правят междинни спирания по пътя си. Понякога, когато корабът е заинтересован да пристигне по-скоро и да не позволи да бъде открит, той се отклонява от еклиптиката, особено в случаите, когато трябва да пътува към другата страна на Слънцето.

Вероятно така ще направи и корабът на Антън, помисли си Лъки. Ще се вдигне нагоре от „плоскостта“, в която бе Слънчевата система, ще опише огромна дъга или мост над Слънцето и ще слезе към „плоскостта“ от другата му страна в околностите на Ганимед. Антън сигурно беше стартирал в тази посока, защото в противен случай отбранителните сили на Серес нямаше да пропуснат да го заснемат. За хората бе станало почти втора природа да правят всички пространствени наблюдения най-напред и преди всичко по протежение на еклиптиката. Докато се сетеха да погледнат извън нея. Антън щеше да бъде твърде далеч.

Но има шанс, мислеше Лъки, Антън да не е напуснал еклиптиката за постоянно. Може би бе стартирал, сякаш е имал такова намерение, но после се е върнал в плоскостта на еклиптиката. Предимствата на такова връщане бяха големи. Астероидният пояс напълно обгръщаше Слънцето в смисъл, че астероидите бяха

равномерно разпределени по целия път около него. По този начин, държейки се в района на Пояса, Антън можеше да остане сред астероидите по целия си път от сто милиона мили или около още толкова до Ганимед. Това за него би означавало сигурност, защото правителството бе почти изтеглило силите си от астероидите и освен по пътищата до четирите големи скали, негови кораби не влизаха в този район. Още повече, ако някой влезеше, Антън винаги би имал възможност да поиска помощ от най-близката астероидна база.

Да, мислеше Лъки, Антън щеше да остане в Пояса. Отчасти защото мислеше така и отчасти защото си имаше свои собствени планове. Лъки издигна „Светкавичния Стар“ в посока дъга.

Слънцето беше ключовият ориентир за цялата Система. То бе едно непреодолимо препятствие и принуждаваше всеки построен от човека кораб да го заобикаля. За да пътува от една страна на Системата до някоя друга, всеки кораб трябваше да прави дъга с голям радиус, за да избегне Слънцето. Никой пътнически кораб не се приближаваше до него на по-малко от шестдесет милиона мили, колкото беше разстоянието от Венера до Слънцето. Дори тогава охладителните системи бяха задължителни за комфорта на пътниците.

Можеха да бъдат конструирани технически кораби за пътуване до Меркурий, чието разстояние до Слънцето варираше от четиридесет и три милиона мили в някои части от орбитата му до двадесет и осем мили в други части. Корабите трябваше да кацат на него, когато се намира в най-отдалечената част на орбитата си около Слънцето. На разстояние по-малко от тридесет милиона мили металите започваха да се топят. Понякога се строяха и още по-специализирани кораби за наблюдение на Слънцето от по-близко разстояние. Техните корпуси бяха наситени с особен вид силно електрическо поле, което индуцираше един феномен, познат като „псевдовтечняване“ на най-външния молекулярен слой. Топлинното отразяване от такъв слой беше почти пълно, така че в кораба проникваше само малка част от топлината. Отвън такива кораби приличаха на свършени огледала. Но дори така в кораба проникваше достатъчно топлина, за да вдигне температурата във вътрешността му над точката на кипене на водата на разстояние пет милиона мили от Слънцето, което представляваше най-близката записана точка на приближаване до него. Дори човешките същества да можеха да преживеят такава температура, те не биха

могли да преживеят късовълновото излъчване на Слънцето, което от такова разстояние проникваше в кораба и за броени секунди би убило всичко живо.

В настоящия момент, в който Серес беше от едната страна на Слънцето, а Земята и Юпитер почти диаметрално противоположни от другата, неблагоприятното положение на Слънцето за космическо пътешествие беше очевидно. За пътуващия в Астероидния пояс разстоянието от Серес до Ганимед беше около един милиард мили. Ако Слънцето можеше да бъде пренебрегнато и корабът да пресече пространството направо през него, разстоянието щеше да бъде само шестстотин милиона мили или се спестяваха около четиридесет процента от пътя.

Доколкото беше възможно, Лъки възнамеряваше да направи тъкмо това. Той караше „Светкавичния Стар“ без да го жали, живеейки фактически в своите G-предпазни колани, като се хранеше и спеше в тях, чувствайки непрекъснато натиска на ускорението. Даваше си само петнадесетминутна почивка на всеки час.

Лъки мина високо над орбитите на Марс и Земята, но там нямаше нищо за гледане дори с корабния телескоп. Земята беше от другата страна на Слънцето, а Марс бе приблизително под прав ъгъл спрямо него.

Слънцето беше вече с нормалните си размери, както се виждаше от Земята, и Лъки можеше да го наблюдава само през най-силно поляризираните екрани. Още малко и щеше да се наложи да ползва стробоскопическите приспособления.

Индикаторите за радиоактивност започнаха от време-навреме да тиктакат. От вътрешната страна на земната орбита интензивността на късовълновото излъчване достигна внушителни стойности. А след пресичане на орбитата на Венера трябваше да се вземат специални предпазни мерки, като например импрегнирани с олово полускафандри.

Самият аз, мислеше Лъки, ще трябва да измисля нещо по-добро от оловото. С приближаването до Слънцето, което смяташе да направи, оловото нямаше да върши работа. Нито какъвто и да е друг материал.

За първи път от приключението му на Марс през миналата година Лъки извади от един специален джоб, прилепен към гърдите му, лекия полупрозрачен предмет, получен от марсианските енергийни

същества. Той отдавна се бе отказал да размишлява върху принципа му на действие. Този предмет бе плод на наука, която се бе развивала един милион години по-дълго, отколкото науката, позната на човечеството и по съвсем чужди на него пътища. Предметът беше така неразбираем за него, както космическият кораб за пещерния човек и поради това беше невъзможно да бъде направен негов дубликат. Но той действаше! Това имаше значение!

Лъки го нахлузи на главата си. Предметът прилепна към черепа му, сякаш имаше свой собствен странен живот. Така от цялото тяло на Лъки се излъчваше светлина. Блестеше върху тялото му като хиляди звездички и по тази причина Бигман го нарече „блестящ щит“. Върху лицето и главата му щитът представляваше плътна сияеща повърхност, която скриваше напълно чертите му, но от друга страна без да пречи на светлината да достига очите.

Предметът представляваше енергиен щит, конструиран от чуждоземните марсианци за нуждите на Лъки, т.е., той бе непроницаем за всички други форми на енергия, освен изискуемите от неговото тяло като определена интензивност на видимата светлина и определено количество топлина. Газовете преминаваха свободно през щита, така че Лъки можеше да диша. На преминаващите през него нагорещени газове той отнемаше топлината и те стигаха охладени до тялото на Лъки.

Лъки включи енергийния щит за постоянно, когато „Светкавичният Стар“ пресече орбитата на Венера все още в посока към Слънцето. Той не можеше да яде или пие, докато го носеше, но принудителните пости в краен случай нямаше да траят повече от един ден. Сега пътуваше с ужасна скорост, далеч по-голяма от всяка друга, която бе опитвал преди. В добавка към слабата тяга на хиператомните двигатели на „Светкавичния Стар“ беше невъобразимото привличане на гигантското гравитационно поле на Слънцето. Лъки пътуваше вече със скорост милиони мили в час. Той задейства електрическото поле, което правеше външната повърхност на кораба псевдотечна и докато го включваше мислено се поздрави за предвидливостта, която го бе накарала да настоява за това съоръжение при изграждането на „Светкавичния Стар“. Термодвойката, която регистрираше температурите над сто градуса, започна да показва спадане. Екраните угаснаха, когато металните щитове минаха върху дебелиите им стъкла

от външната страна, за да ги предпазят от повреда и размекване от топлината на Слънцето.

През времето за достигане на орбитата на Меркурий уредите, отчитащи радиацията, съвсем полудяха. Непрекъснатата тракаха. Лъки постави едната си блестяща ръка върху техните прозорчета и тракането спря. Радиацията чак до най-жестоките гама-лъчи, проникваща и изпълваща кораба, беше спряна от противодействието на нематериалното сияние, което обгръщаше тялото му.

Температурата, която бе спаднала до осемдесет градуса^[1], се покачваше отново въпреки огледалната повърхност на „Светкавичния Стар“. Тя мина сто и петдесетградусовата граница и продължи да се покачва. Гравитометрите показваха, че Слънцето е само на десет милиона мили от кораба.

Един плитък съд с вода, който Лъки бе поставил върху масата и чието съдържание от един час се изпаряваше, сега вече врише с пълна сила. Температурата, регистрирана от термодвойката, достигна точката на кипене на водата — двеста и дванадесет градуса.

„Светкавичния Стар“, заобикаляйки Слънцето, беше вече на разстояние пет милиона мили от него. Не можеше да го доближи повече. В действителност той бе вътре в най-външната и най-разредена част на Слънчевата атмосфера — короната.

Тъй като Слънцето беше напълно в газообразно състояние (все пак по-голямата част от него беше газ, подобен на който не можеше да съществува и при най-добрите лабораторни условия на Земята), то нямаше повърхност и неговата атмосфера беше част от самото му тяло. Следователно, минавайки през короната, Лъки в известен смисъл минаваше през Слънцето, както бе казал на Бигман, че ще направи.

Обзе го любопитство. На никого досега не се бе удало да бъде така близо до Слънцето, нито може би щеше някога да се удаде отново. Разбира се, който и да бе извършил това пътуване, той не би могъл да наблюдава Слънцето с невъоръжено око. Възможното най-кратко зърване на чудовищната слънчева радиация от това разстояние означаваше мигновена смърт.

Но Лъки носеше марсианския енергиен щит. Можеше ли той да се справи със слънчевата радиация от разстояние пет милиона мили? Лъки чувстваше, че не трябва да поема риска и все пак поривът му отчаяно го влечеше. Главният екран на кораба беше съоръжен със

серия стробоскопични отвори, която можеше да експонира към Слънцето едно по едно всяко от серията от шестдесет и четири отвори за по една милионна част от секундата всеки четири секунди. За окото (или за камерата) това би изглеждало като непрекъсната експлозия, но в действителност всяко стъкълце би получило една четиримилионна част от излъчваната от Слънцето радиация. Дори това изискваше специално конструирани, почти непрозрачни лещи.

Пръстите на Лъки се движеха безжалостно и почти несъзнателно по командния пулт. Той не можеше да понесе мисълта за загубване на шанса. Лъки нагласи плаката с лице към Слънцето, използвайки гравитометрите като индикатори.

После извърна глава и включи контакта. Мина една секунда, после още една. Лъки си представи как горещината върху врата му се повишава. Полуочакваше смърт от облъчване. Нищо не се случи.

Лъки бавно се обърна.

Това, което видя, се запечата в съзнанието му до края на живота му. Една ярка, нагъната и набръчкана повърхност изпълни екрана. Беше част от Слънцето. От това разстояние не би могъл да го види цялото на екрана, той знаеше. Слънцето беше двадесет пъти по-голямо, отколкото изглеждаше от Земята и заемаше четиристотин пъти по-голяма част от небето.

Екранът улови двойка слънчеви петна, които се чернееха на яркия фон. Ослепителни обели нишки се извиваха и загубваха в тях. Имаше вземащи връх области на активност, които се движеха пред плаката и бяха видими за Лъки. Това не се дължеше на собственото въртене на Слънцето около оста му, чиято скорост дори на екватора не беше повече от хиляда и четиристотин мили в час, а по-скоро на шеметната скорост на „Светкавичния Стар“.

Докато Лъки наблюдаваше, червени езици пламтящ газ бълваха към него. Те се тъмнееха на блестящия фон и потъмняваха още повече, когато се отдалечаваха от Слънцето и се охлаждаха.

Лъки премести плаката, улавяйки част от ръба на Слънцето и сега пламтящият газ (така наречените „протуберанси“, състоящи се от гигантски кълбета водороден газ) се открояваше като тъмночервен фон на черното небе. Протуберансите бавно се разстилаха навън, изтънявайки и приемайки фантастични форми. Лъки знаеше, че всеки

един от тях може да погълне дузина планети с размера на Земята и че тя може да пропадне в слънчевото петно, което видя, без дори да предизвика внушителен плясък.

С рязко движение той затвори стробоскопа. Макар и физически в безопасност, никой човек не би могъл да гледа Слънцето от такова разстояние без да бъде подтиснат от незначителността на Земята и всичко земно.

„Светкавичния Стар“ беше прелетял половината път около Слънцето и бързо минаваше орбитите на Меркурий и Венера. Сега ускорението му беше отрицателно. Носът на кораба се противопоставяше на посоката на движение, а мощните главни двигатели действаха като спирачка.

След като мина орбитата на Венера, Лъки свали щита и го прибра. Корабната охладителна система се стремеше да се освободи от излишната топлина. Водата за пиене беше все още неприятно гореща, а консервираните храни се издуваха, като течността в тях се беше превърнала в пара.

Слънцето се смаяваше. Лъки го погледна. Сега представляваше гладка пламтяща сфера. Нейните неравномерности, избилите петна и надигащи се протуберанси не можеха повече да се видят. Само короната на Слънцето, видима винаги в космоса, а само по време на затъмнения от Земята, се простираше на милиони мили във всяка посока. Лъки неволно потръпна при мисълта, че беше минал през него. Той премина в границата на петдесетте милиона мили от Земята и през своя телескоп забеляза познатите очертания на континентите, надзъртайки през парцаливите бели маси на облачните натрупвания. Почувства пристъп на носталгия и после го обзе едно ново решение: да задържи войната далеч от заетите със своята работа милиарди човешки същества, обитаващи тази планета, дала началото на всички хора, населяващи сега обширните звездни системи на Галактиката.

После Земята също се отдалечи. С преминаването на орбитата на Марс и връщането в Астероидния пояс Лъки все още имаше за цел да достигне Юпитерианската система, тази миниатюрна слънчева система, разположена вътре в по-голямата. В центъра ѝ се намираще Юпитер, който бе по-голям от всички други планети взети заедно. Около него обикаляха четири гигантски луни. Три от тях, Йо, Европа и Калисто бяха с големина приблизително като Луната, а четвъртият,

най-големият, беше много по-голям. Всъщност Ганимед бе по-голям от Меркурий и бе почти с големината на Марс. В добавка имаше дузина лунички с диаметър от няколко стотици мили до незначителни скали.

В корабния телескоп Юпитер беше едно уголемяващо се жълто кълбо, белязано със слаби оранжеви линии, една от които се издуваше и образуваше така нареченото „Голямо червено петно“. Три от главните луни, в това число Ганимед, бяха от едната страна, а четвъртата — от другата страна на Юпитер.

Сега, през по-голямата част от деня. Лъки предпазливо поддържаше връзка с Главната служба на Съвета на Луната. Неговите ергометри опипваха космоса с „разперените си пръсти“. Лъки откриваше много кораби, но следеше само за един, с двигател сириусиански модел, който със сигурност щеше да познае още в момента на появяването му.

Лъки не го пропусна. Първите потрепвания събудиха подозрението му, когато бе на разстояние от двадесет милиона мили. Той отклони кораба в подходяща посока и характерните криви станаха по-изразителни. На разстояние сто хиляди мили телескопът го показва като бледа точка. На десет хиляди мили точката доби форма. Това бе корабът на Антън.

На разстояние хиляда мили (като се има предвид, че Ганимед бе все още на разстояние петдесет милиона мили от двата кораба) Лъки изпрати своето първо съобщение, в което искаше Антън да обърне кораба си обратно към Земята.

На разстояние сто мили Лъки получи отговора му. Това беше енергиен поток, който накара генераторите му да вият и който така разтресе „Светкавичния Стар“, сякаш се бе сблъскал с друг кораб. Това привлече уморения поглед на Лъки. Корабът на Антън беше по-добре въоръжен, отколкото очакваше.

[1] По Фаренхайт, 27 гр. по Целзий — Б.пр. ↑

15. ЧАСТ ОТ ОТГОВОРА

В продължение на цял час маневрите на двата кораба бяха нерешителни. Лъки имаше по-добър и по-бърз кораб, но капитан Антън имаше екипаж. Всеки от хората му можеше да се специализира. Един да фокусира, друг да почива, трети да контролира реакторите, а самият Антън да ръководи операцията.

Лъки се опитваше да прави всичко сам едновременно и много да разчита на думите.

— Вие не можете да стигнете до Ганимед, Антън, и приятелите ви не ще посмеят да си опарят пръстите, излизайки наяве сега, преди да са разбрали какво става... С вас е свършено, Антън. Знаем всичките ви планове... Няма полза да се опитвате да изпратите съобщение на Ганимед, Антън. Заглушили сме субетера от вас до Юпитер. Нищо не може да премине... Правителствените кораби идват, Антън. Минутите ви са преброени. Не ви остава много, преди да се предадете... Откажете се, Антън. Откажете се.

И всичко това ставаше, докато „Светкавичният Стар“ се провираше през такъв съсредоточен огън, какъвто Лъки никога не бе виждал преди. Не всички удари бяха успешно избягнати. Стрелковите енергийни резервоари започнаха да показват напрежение. Лъки желаше да вярва, че корабът на Антън страда не по-малко. Самият той беше отправил няколко изстрела към него, но фактически с нито един не го улучи. Не смееше да откъсне очи от екрана. Земните кораби, които бързаха към мястото на сражението, не биха го достигнали за часове. В тези часове, ако Антън изпразнеше напълно своите енергийни резервоари, щеше да се изскубне и отправи за Ганимед, докато повреден „Светкавичният Стар“ би могъл само безрезултатно да го преследва... Или ако някоя пиратска ескадра внезапно блеснеше на екрана...

Лъки не смееше да следва по-нататък тази линия на мисълта си. Вероятно сбърка като не предостави грижата за залавянето най-напред на правителствените кораби. Не, каза си той, все още на петдесет

милиона мили от Ганимед, само „Светкавичния Стар“ би могъл да залови Антън. Само с неговата скорост и още по-важно, само с неговите ергометри можеше да се постигне това. На такова разстояние от Ганимед бе безопасно да се повикат единици от флотата, които да го унищожат. По-близо до Ганимед и действието на флота нямаше да бъде безопасно.

Приемникът на Лъки, който беше включен през цялото време, внезапно оживя. Лицето на Антън, усмихващо се и безгрижно, изпълни екрана му.

— Виждам, че отново си се измъкнал от Динго.

— Отново ли? — попита Лъки. — Признавате, че е действал по заповед в дуела с ракетни пистолети.

Едно енергийно пипало към кораба на Лъки внезапно се оформи в лъч с разрушителна сила. Лъки се дръпна настрана с ускорение, което му причини болка.

— Не ме наблюдавай от твърде близо — засмя се Антън. — Ние почти те хванахме тогава с един първокачествен уред. Разбира се, че Динго е действал по заповед. Знаехме какво правим. Динго не подозираше кой си всъщност, но аз знаех. Почти от самото начало.

— Още по-зле, знанието не ти е помогнало — отвърна Лъки.

— И не помогна на Динго. Може би ще ти бъде забавно да узнаеш, че той, тъй да се каже, бе екзекутиран. Лошо е да се правят грешки. Но тук не е място за такива разговори. Упълномощен съм само да ти кажа, че това не беше нещо повече от забавление, а сега отивам...

— Никъде няма да отидете — каза Лъки.

— Ще се опитам да отида на Ганимед.

— Ще бъдете спряни.

— От правителствени кораби ли? Още не ги виждам. И нито един не ще успее да ме залови навреме.

— Аз мога да ви заловя.

— Ти ме залови, но какво можеш да ми направиш? Ако съдя по начина, по който се сражаваш, трябва да си единственият човек на борда. Ако знаех това още от началото, нямаше да се занимавам така дълго с теб. Не можеш да победиш цял екипаж.

— Мога да се блъсна във вас. Мога напълно да ви смажа.

— И себе си. Помни това.

— Няма значение.

— Моля. Говориш като космически разузнавач. Още малко и ще ми издекламираш клетвата на младия разузнавателен патрул.

— Ей, хора на борда на кораба, слушайте! — повиши глас Лъки. — Ако вашият капитан се опита да си пробие път в посока на Ганимед, аз ще се блъсна в кораба ви. Ако не се предадете, това ще бъде за вас сигурна смърт. Обещавам на всички ви, че ще ви съдим справедливо. Обещавам да бъдат взети предвид всички смекчаващи вината обстоятелства, ако ни сътрудничите. Не позволявайте на Антън да жертва живота ви заради сириусианските си приятели.

— Продължавай да говориш, момче на правителството, продължавай да говориш — каза Антън. — Оставям ги да слушат. Знаят какъв съд ги чака и какво ще бъде взето предвид. Инжекция с ензимна отрова. — Пръстите му направиха бързите движения на човек, който вкарва игла в кожата на друг. — Това ще получат. Те не се страхуват от вас. Сбогом, момче на правителството.

Стрелките на гравитометрите на Лъки паднаха надолу, когато корабът на Антън набра скорост и изчезна. Лъки наблюдаваше екраните. Къде ли бяха правителствените кораби? По дяволите, къде ли бяха?

Той остави ускорението да нараства. Стрелките на гравитометрите отново се придвижиха нагоре.

Разстоянието между корабите намаля. Корабът на Антън увеличи скоростта си. Същото стори и „Светкавичния Стар“. Но ускорителните възможности на кораба на Лъки бяха по-големи.

Усмивката не слизаше от лицето на Антън.

— Разстояние петдесет мили — рече той. После — Четиридесет и пет. — Още една пауза. — Четиридесет. Каза ли си молитвите, момче на правителството?

Лъки не отговори. За него нямаше изход. Трябваше да се блъсне в тях. Това беше по-добро, отколкото да остави Антън да се измъкне или да позволи Земята да бъде въввлечена във война. Трябваше да спре пиратите със самоубийство, щом нямаше друг начин. Корабите бавно се приближаваха един към друг.

— Тридесет — рече лениво Антън. — Никого няма да уплашиш. Ще се изложиш като глупак. Отклони се и си иди у дома, Стар.

— Двадесет и пет — отвърна твърдо Лъки. — Имате петнадесет минути да се предадете или да умрете. — На него самия, размишляваше той, му оставаха същите петнадесет минути, за да спечели или умре.

На екрана зад лицето на Антън се появи едно друго лице. Човекът държеше пръст до бледите си стиснати устни. Клепките на Лъки може би трепнаха. Той се опита да скрие това, като погледна за миг настрана.

Двата кораба се движеха с максимално ускорение.

— Какво има, Стар? — попита Антън. — Уплаши ли се? Бие ли силно сърцето? — Очите му играеха, а устата му бе полуотворена.

Лъки внезапно разбра, че Антън се забавлява, че за него това бе само вълнуваща игра, средство за демонстриране на сила. В този момент Лъки знаеше, че Антън никога не би се предал, че по-скоро би позволил да го блъснат, отколкото да се върне. И Лъки знаеше, че няма спасение от смъртта.

— Петнадесет мили — каза Лъки.

Зад Антън беше лицето на Хенсън. На отшелника! А в ръката му имаше нещо.

— Десет мили — каза Лъки. После — Шест минути. Ще ви блъсна. Небеса, ще ви блъсна!

Това беше бластер! Хенсън държеше бластер!

Дишането на Лъки се затрудни. Ако Антън се обърнеше...

Но Антън нямаше намерение да изпусне нито за секунда лицето на Лъки от погледа си. Той чакаше да види появата и нарастването на уплахата. За Лъки това бе толкова ясно, колкото можеше да се прочете по пиратското изражение. Антън не би се обърнал и заради много по-шумно събитие от внимателното повдигане на бластер.

Антън получи изстрел в гърба. Смъртта дойде твърде внезапно, за да успее злорадата усмивка да изчезне от лицето му. И макар животът да го напусна, видът на кръвожадна радост остана. Антън падна напред върху екрана и за момент лицето му остана притиснато там, по-голямо отколкото приживе, вперило злобно мъртвите си очи в Лъки.

— Всички назад! — чу Лъки да вика Хенсън. — Да умрете ли искате? Ние се предаваме! Ела и ни вземи, Стар!

Лъки отклони с два градуса посоката на ускоряването, което бе достатъчно, за да не се блъсне.

Сега вече ергометърът му регистрира двигателите на приближаващите се правителствени кораби с по-голяма сила. Най-после идваха.

Екраните на кораба на Антън светеха в бяло — знак, че се предават.

Беше почти аксиома флотата никога да не бъде напълно доволна, когато Научният съвет се намесва твърде много в това, което военните считаха за своя сфера на действие. Особено когато намесата беше с голям успех. Лъки бе напълно подготвен за зле скритото неодобрение на адмирала.

— Доктор Конуей обясни положението достатъчно ясно, Стар — каза той — и ние отправихме критични бележки относно вашите действия. Все пак трябва да се съгласите, че от известно време флотата усещаше сириусианската опасност и имаше грижливо подготвена собствена програма. Тези несъгласувани действия на Съвета могат да навредят. Можеше да споменете това на доктор Конуей. Сега Координаторът иска от мен да сътруднича на Съвета в следващите стадии от борбата срещу пиратите, но — упорстваше той — не мога да се съглася с предложението ви за забавяне на атаката срещу Ганимед. Мисля, че когато се отнася до битка и победа, флотата е в състояние да вземе свои собствени решения.

Адмиралът минаваше петдесетте и нямаше навика да се съветва на равни начала с никой, а още повече с младеж на половината на неговите години. Четвъртитото му лице със сиви четинести мустаци ясно показваше това.

Лъки беше уморен. Сега, когато корабът на Антън беше взет на буксир, а екипажът му под стража, започваха противоречията. Все пак Лъки успя да бъде много вежлив.

— Мисля — каза той, — че ако първо прочистим астероидите, сириусианите на Ганимед ще престанат да бъдат проблем.

— Боже мой, човече, какво имате предвид под „да прочистим“. От двадесет и пет години безуспешно се опитваме да го направим. Да се прочистят астероидите е все едно да се гонят пера. Колкото до сириусианската база, ние знаем къде е и имаме точни сведения за нейната сила. — Той кратко се изсмя. — О, може би за Съвета е трудно

да схване това, но флотата е също по петите им. Дори повече. Например, аз знам, че силата на моята команда е достатъчна, за да разбие техните сили на Ганимед. Ние сме готови за битката.

— Не се съмнявам, че сте готови и че можете да победите сириуснанците. Но тези на Ганимед не са всичките. Може би сте готови за една битка, но готови ли сте за дълга и скъпоструваща война?

Адмиралът почервеня.

— Бях помолен да сътруднича, но не мога да сторя това и едновременно да рискувам безопасността на Земята — каза той. — Не мога при никакви условия да дам гласа си за един план, който включва разпръскване на нашата флота сред астероидите, докато сириусиански части се намират в Слънчевата система.

— Мога ли да получа един час? — прекъсна го Лъки. — Един час, за да говоря с Хенсън, пленника от Серес, който бях довел там с този кораб точно преди вие да се качите на него, сър?

— Какво ще ни помогне това?

— Бихте ли ми дали един час, за да ви покажа?

Адмиралът стисна устни.

— Един час може да ни струва скъпо, дори много скъпо... Добре, започвайте, но бързо. Нека видим как ще протече той.

— Хенсън! — повика го Лъки, без да сваля спокойните си очи от адмирала.

Отшелникът влезе откъм спалното помещение. Изглеждаше уморен, но намери сили да се усмихне на Лъки. Престоят на пиратския кораб не бе се отразил на духа му.

— Възхищавам се от кораба ви, господин Стар — каза той. — Чудесен е.

— Слушайте — намеси се адмиралът, — никакви такива. Разберете се с него, Стар. Вашият кораб няма значение.

— Това е положението, господин Хенсън — каза Лъки. — С вашата безценна помощ спряхме Антън, за което ви благодаря. Това означава отлагане на започването на военни действия със Сириус. Нуждаем се обаче от нещо повече. Трябва напълно да премахнем опасността, а както адмиралът ще ви каже, времето ни е твърде кратко.

— Как мога да помогна? — попита Хенсън.

— Като отговорите на въпросите ми.

— С удоволствие, но ви казах всичко, което знам. Съжалявам, че се оказа така малоценно.

— Все пак пиратите вярват, че можете да станете опасен за тях. Те рискуваха много, за да ви измъкнат от ръцете ни.

— Не мога да обясня това.

— Възможно е да знаете нещо без да го съзнавате. Нещо, което може да се окаже смъртоносно за тях.

— Не виждам какво.

— Е, те са ви се доверили. Според информацията, която сам ми дадохте, вие сте били богат. Човек с добри инвестиции на Земята. Разбира се, били сте много по-добре от средния отшелник. Въпреки това пиратите са се отнасяли добре с вас. Или поне не са се отнасяли зле. Те не са плякосали вещите ви. Всъщност са оставили вашия много луксозен дом на мира.

— Не забравяйте, господин Стар, че аз също съм им помагал.

— Не особено. Казахте, че сте им позволили да кацат на вашата скала. Понякога да оставят хора на нея и това е било почти всичко. Ако просто ви бяха убили, щяха да имат същата възможност. В добавка, те не би трябвало да се безпокоят, че може да станете източник на информация. Знаете, че накрая станахте такъв.

Очите на Хенсън играеха.

— Все пак всичко беше точно така. Казах ви истината.

— Да, онова което ми казахте, беше истина. Но не цялата. Казах, че за пиратите трябва да е имало важна причина, за да ви се доверят напълно. Те трябва да са знаели, че попадането в ръцете на правителството би ви коствало живота.

— Казах ви това — отвърна любезно Хенсън.

— Казахте, че сте извършили престъпление като сте помагали на пиратите, но те са ви се доверили още когато сте пристигнали за пръв път, преди да започнете да им помагате. В противен случай, като начало биха ви убили. Сега ме оставете да се досетя. Аз бих казал, че някога, преди да станете отшелник, самият вие сте били пират, Хенсън, и че Антън и хора като него са знаели това. Какво ще кажете?

Лицето на Хенсън побеля.

— Какво ще кажете, Хенсън? — попита повторно Лъки.

— Имате право, господин Стар — отвърна много тихо Хенсън.
— Някога бях член на екипаж на пиратски кораб. Беше много отдавна.

Опитах се да го забравя. Оттеглих се на астероидите и направих всичко, на което бях способен, за да бъда мъртъв за Земята. След време, когато в Слънчевата система се надигна нова банда пирати и ме залови, аз няхах друг избор, освен да им сътруднича. Когато вие кацнахте, открих своя първи шанс да напусна; своя първи шанс да рискувам една среща със Закона, В края на краищата, бяха минали двадесет и пет години. В моя полза говореше фактът, че съм рискувал живота си, за да спася един член на Съвета. Затова така силно желяех да се бия с пиратите-нашественици на Серес. Искях да добавя още една точка в моя полза. Накрая, убивайки Антън, спасих за втори път живота ви и дадох на Земята време да си поеме дъх, в което, както казахте вие, войната може да бъде предотвратена. Бях пират, господин Стар, но това свърши и мисля, че съм си платил сметката.

— Добре — съгласи се Лъки, — но не постигнахте много. Имате ли някаква информация за нас, която да не сте споменали преди?

Хенсън поклати отрицателно глава.

— Вие не ни казахте, че сте били пират.

— Наистина, но не беше ставало дума за това. Сам се досетихте, а аз не се опитах да го отрека.

— Добре. Нека видим тогава, дали можем да намерим още нещо, което не можете да отречете. Знаете, че още не сте ни казали цялата истина.

— Какво остава?

Хенсън изглеждаше изненадан.

— Фактът, че вие никога не сте преставали да бъдете пират. Фактът, че вие сте лицето, което беше споменато пред мен само веднъж и то от един от членовете на екипажа на Антън скоро след дуела ми с ракетни пистолети с Динго. Фактът, че вие сте така нареченият Шеф. Вие, господин Хенсън, сте ръководителят, „душата“ на пиратите от астероидите.

16. ЦЕЛИЯТ ОТГОВОР

Хенсън подскочи от мястото си и остана прав. Въздухът свиреше остро през полуотворените му устни.

— Велика Галактико, човече! — извика адмиралът не по-малко учуден. — Какво е това? Сериозно ли говорите?

— Седнете, Хенсън — каза Лъки — и нека опитаме докъде ще стигне търпението на другите. Изслушайте версията ми. Ако бъркам, някъде ще се появи противоречие. Всичко започна с качването на Антън на „Атлас“. Антън беше интелигентен и способен човек, макар съзнанието му да беше изкривено. Не повярва на моя разказ. Направи ми триизмерна снимка (това не би било трудно, дори без да забележа) и я изпрати на Шефа за инструкции. Шефът помисли, че ме е познал. Разбира се, Хенсън, едно от доказателствата, че вие сте Шефът, е че при срещата ни лице в лице вие ме познахте. Шефът изпрати обратно съобщение, съгласно което аз трябваше да бъда убит. За да се позабавлява, Антън ме изпрати на дуел с ракетни пистолети с Динго. На Динго бяха дадени категорични инструкции да ме убие. Антън призна това при последния ни разговор. После, когато се върнах с думата на Антън, че трябва да ми бъде даден шанс да се присъединя към организацията в случай, че остана жив, вие самият трябваше да ме поемете от него. Бях изпратен на вашата скала.

— Но това е лудост! — избухна Хенсън. — Не ви причиних никакво зло. Напротив, спасих ви. Върнах ви на Серес.

— Направихте така, но и вие дойдохте с мен. Идеята да се вмъкна в пиратската организация и да събера данни отвътре беше моя. На вас ви хрумна същата идея и вие имахте по-голям успех. Заведохте ме на Серес и сам дойдохте с мен. Научихте колко неподготвени бяхме и как подценявахме пиратската организация. Това означаваше, че можете да продължавате с пълна скорост напред. Сега нападението на Серес имаше смисъл. Предполагам, че някак сте се свързали с Антън. Джобните субетерни радиостанции не са нещо неизвестно и един добър шифър би могъл да свърши работа. Вие отидохте нагоре по

коридорите не за да се биете с пиратите, а за да се присъедините към тях. Те не ви убиха, те ви „заловиха“. Това беше много странно. Ако вашата история беше вярна, вие би трябвало да сте за тях опасен източник на информация. Щяха да ви убият в момента, в който попаднете в обсега им. Вместо това те не ви сториха нищо. Нещо повече, качиха ви на флагманския кораб на Антън и ви взеха със себе си на път за Ганимед. Дори не бяхте под наблюдение. Вие имате пълната възможност, да се промъкнете тихо зад Антън и да го убие.

— Но аз го убих — извика Хенсън. — Защо, в името на Земята, бих го убил, ако бях този, които казвате че съм?

— Защото Антън беше маниак. Беше готов по-скоро да ме остави да се блъсна в него, отколкото да отстъпи или загуби. Вие имате големи планове и нямате намерение да умрете, за да удовлетворите неговата суета. Знаехте, че дори да попречим на Антън да установи контакт с Ганимед, това щеше да означава само отлагане. Защото, атакувайки по-късно Ганимед, щяхме да предизвикаме война. Тогава, продължавайки ролята си на отшелник, щяхте да намерите случай да избягате и да приемете истинската си самоличност. Какво беше животът на Антън и загубването на един кораб в сравнение с всичко това?

— Какво доказателство има тук? Само догадки и нищо повече! Къде е доказателството?

Адмиралът, който през цялото време поглеждаше ту единия, ту другия, се размърда.

— Слушайте, Стар, този човек е мой. Каквато и истина да крие, ние ще я научим.

— Не бързайте, адмирале. Моят час не е свършил... Догадки ли, Хенсън? Нека продължим. Опитах се да се върна на вашата скала, Хенсън, но вие нямате координатите ѝ, което беше странно въпреки усърдните ви обяснения. Аз изчислих една координатна мрежа от траекторията, по която се движихме от вашата скала до Серес и се оказа, че тя би трябвало да се намира в Забранената зона, където никакъв астероид не може да попадне по естествен път.

— Е? Какво? — попита адмиралът.

— Искам да кажа, че една скала не е необходимо да се движи по орбитата си, ако е достатъчно малка. Това може да бъде направено с помощта на хиператомни двигатели и може да се отклони от своя та

орбита подобно на космически кораб. Как иначе можете да обясните наличието на астероид в Забранената зона?

— Казаното не означава направено — възрази бурно Хенсън. — Не зная защо приписвате това на мен, Стар. Изпитвате ли ме? Или пък е номер?

— Не е номер, господин Хенсън — отвърна Лъки. — Върнах се на вашата скала. Не мислех, че ще я преместите така далеч. Астероид, който може да се мести, има определени предимства. Няма значение колко пъти е откриван, колко пъти са отбелязвани координатите му и изчислявана орбитата. Наблюдатели или преследвачи, всички могат да бъдат заблудени посредством отклонение от орбитата. От друга страна, един движещ се астероид поема определени рискове. Ако се случи някой да го наблюдава през това време с телескоп, би се запитал, защо този астероид е излязъл от еклиптиката и е влязъл в Забранената зона? Или, ако е бил достатъчно близо, защо този астероид изпуска нажежени газове от единия си край? Предполагам, че вече веднъж сте се придвижили, за да пресрещнете кораба на Антън, така че да ме оставят на вашата скала. Бях сигурен, че няма да се отдалечите така скоро след това. Но вероятно ще отидете достатъчно далече, за да се приближите с маскировъчна цел до най-близката група астероиди. И така, аз се върнах и потърсих най-близкия астероид, отговарящ по големина и форма на вашия и го намерих. Открих един астероид, който в действителност беше едновременно база, завод и склад и на него чух звука от гигантски хиператомни двигатели, напълно способни да го придвижват в космоса. Доставка от Сириус, предполагам.

— Но това не е била моята скала — възрази Хенсън.

— Така ли? Открих Динго да чака на нея. Той се похвали, че не било необходимо да ме проследява, знаел накъде съм се насочил. Единственото място, за което знаеше, че съм се отправил, бе вашата скала. Оттук си извадих заключение, че в единия край на една и съща скала е вашата квартира, а в другия — пиратската база.

— Не, не! — извика Хенсън. — Оставям тази работа на адмирала. Има хиляди астероиди с големина и форма като моя и не се чувствам отговорен за случайна забележка, направена от пират.

— Има и друго доказателство, което може да ви прозвучи поубедително — каза Лъки. — На пиратската база между две издатини на

скалата имаше долина; една долина, пълна с използвани консервни кутии.

— Използувани консервни кутии! — извика адмиралът. — Какво общо има това, за Бога, Стар?

— Хенсън е изхвърлял използваните консервни кутии в една долина на своята собствена скала. Той каза, че не харесвал скалата му да бъде съпътствувана от нейния собствен боклук. Наистина, вероятно не е искал боклукът да е наблизо до неговата скала и да я издава. Видях долината с консервните кутии, когато напуснах скалата. Видях консервните кутии отново, когато наближих пиратската база. Поради тази причина избрах за изследване този астероид, а не друг. Погледнете този човек, адмирале, и ми кажете дали можете да се съмнявате, че съм разкрил истината.

Лицето на Хенсън бе изкривено от ярост. Той не беше същият човек. Всички черти на благосклонност бяха изчезнали.

— Добре. Какво от това? Какво искате?

— Искам да се свържете с Ганимед. Сигурен съм, че сте водили предварителни преговори с тях. Те ще ви познаят. Кажете им, че астероидите са се предали на Земята и че ще воюват с нас срещу Сириус, ако е необходимо.

— Защо пък аз? — засмя се Хенсън. — Вие заловихте мен, но не сте заловили астероидите. Не можете да ги прочистите.

— Можем, ако заловим вашата скала. На нея има всички необходими записи, нали?

— Опитайте и ги намерете — отвърна Хенсън с дрезгав глас. — Опитайте се да я намерите в една гора от скали. Вие сам казахте, че тя може да се движи.

— Ще бъде лесно да се намери — каза Лъки — по долината с консервните кутии, нали знаете.

— Давайте. Разглеждайте всяка скала, докато намерите долината. Търсенето ще ви отнеме милион години.

— Не. Само около един ден. Когато напуснах пиратската база, направих достатъчно дълга пауза, за да обгоря с топлинен лъч долината с консервните кутии. Стопах ги и ги оставих да замръзнат отново в неравен ъгловат лист блестящ метал. Там няма атмосфера, за да ръждяса, така че повърхността на скалата е станала също като тази на постове от метално фолио, използвани при дуелите с ракетни

пистолети. Тя улавя слънчевите лъчи и ги отразява с голяма интензивност. Обсерваторията на Серес ще трябва само да раздели небето на четири и да търси астероид около десет пъти по-ярък, отколкото би било нормално за неговите размери. Казах на астрономите да започнат търсенето още преди да напусна Серес, за да пресрещна Антън.

— Това е лъжа.

— Така ли? Дълго преди да достигна Слънцето получих съобщение по субетера, което включваше една фотография. Ето я. — Лъки я измъкна изпод покривката на бюрото. — Ярката точка със стрелката, сочеща към нея, е вашата скала.

— Мислите ли, че ще ме уплашите?

— Би трябвало. Кораби на Съвета са се приземили на нея.

— Какво? — изрева адмиралът.

— Нямаме време за губене, сър — каза Лъки. — Намерихме квартирата на Хенсън на другия край на скалата и свързващите я с пиратската база тунели. Получих по субетера някои документи, съдържащи координатите на вашите главни спомагателни бази, Хенсън и техни снимки. Автентични са, нали?

Хенсън рухна. Устата му се отвори и от нея бликнаха безнадеждни ридания.

— Разказах ви всички тези неща, Хенсън — каза Лъки, — за да ви убедя, че загубихте. Не ви остава нищо освен вашия живот. Не обещавам, но ако направите това, което ви казвам, може би накрая ще спасите само него. Свържете се с Ганимед!

Хенсън гледеше безпомощно пръстите си.

— Съветът е очистил астероидите ли? — попита с болка адмиралът. — Той е свършил работата? Без да се консултира с Адмиралтейството?

— Какво смятате да правите, Хенсън? — попита го Лъки.

— Какво значение има вече? Ще се обадя — отвърна Хенсън.

Конуей, Хенри и Бигман бяха на космодрома, за да поздравят Лъки със завръщането му на Земята. Вечеряха заедно в Стъклената стая на най-високото ниво на Планетния ресторант. През стените на помещението, направени от извити навътре еднопосочно прозрачни

стъкла, те можеха да наблюдават топлите светлини на града, губещи се в равнините зад него.

— За щастие — отбеляза Хенри — Съветът успя да проникне в пиратските бази преди да разбере флотата. Военните действия нямаше да решат въпроса.

— Прав си — кимна Конуей. — Така астероидите щяха да останат свободни до следващата пиратска банда. Повечето от хората на тях не знаеха, че са били на страната на Сириус. Те бяха обикновени хора, търсеци по-добър живот от този, който бяха опитали. Мисля, че ще можем да убедим Правителството да предложи амнистия на всички с изключение на участниците в нападението, а те не бяха много.

— Всъщност — каза Лъки, — помагайки им да продължат развитието на астероидите, финансирайки разширението на фермите им за мая и снабдявайки ги с вода, въздух и енергия, ще изградим една защита за в бъдеще. Най-добрата защита срещу астероидните престъпници е мирното и перспективно астероидно общество. По този начин ще постигнем мир.

— Не се самозалъгвай — рече войнствено Бигман. — Мирът ще трае само докато Сириус се реши да опита отново.

Лъки постави ръка на малкото му намръщено лице и закачливо го побутна.

— Бигман, мисля, че съжаляваш, загдето си спестихме една хубава война. Какво става с теб? Не можеш ли да се радваш на малка почивка?

— Знаеш ли, Лъки — каза Конуей, — можеше още в началото да ни довериш повече неща.

— Искаше ми се — отвърна Лъки, — но държах сам да се разправам с Хенсън. Имам важни лични причини.

— Но кога го заподозря за пръв път, Лъки? Какво го издаде? — поиска да узнае Конуей. — Фактът, че скалата се беше бутната в Забранената зона ли?

— Това беше последното потвърждение на подозренията ми — призна Лъки, — но само час след като го срещнах, разбрах че не е просто отшелник. Оттогава насам той беше по-важен за мен от всичко друго в Галактиката.

— Би ли обяснил как стана това? — попита Конуей.

Той заби вилицата в последното парче от бифтека, лапна го и задъвка доволно.

— Хенсън позна, че съм син на Лорънс Стар — отвърна Лъки. — Той каза, че веднъж е срещнал баща ми и сигурно е било така. В края на краищата, членовете на Съвета не се ползват с публичност и е необходимо лично да го е виждал, за да се обясни фактът, че разпозна приликата с моето лице. Обаче имаше две странни гледни точки. Той виждаше най-ясно приликата, когато се гневях. Казах го. Все пак, от разказаното ми от вас, чичо Хектор и чичо Гъс, личи, че баща ми трудно се е разгневявал. Обикновено сте го наричали „Усмихнатия“. Освен това, когато Хенсън пристигна на Серес, той не позна никой от вас. Дори имената ви не му говореха нищо.

— Какво лошо има в това? — попита Хенри.

— Вие двамата сте били винаги заедно с баща ми, нали? Как Хенсън е могъл да го срещне, без да види и вас. Освен това, той е видял баща ми, когато той бил ядосан и при условия, които са запечатали лицето му така трайно в съзнанието на Хенсън, че той можа да ме познае по приликата двадесет и пет години по-късно. Тук има само едно обяснение. Баща ми е бил разделен от вас двамата единствено при своето последно пътуване за Венера, а Хенсън е участвал в убийството му. Но не е бил там като обикновен член на екипажа. Обикновените членове на екипажа не стават достатъчно богати, за да обзаведат луксозно един астероид и да прекарат на него двадесет и пет години след прочистването на астероидите от правителството, създавайки почти от нищо една нова и по-голяма организация. Той трябва да е бил капитан на атакуващия пиратски кораб. Тогава вероятно е бил тридесетгодишен; достатъчно възрастен, за да бъде капитан.

— Велики Космос! — възкликна смутено Конуей.

— И ти не го уби? — извика възмутено Бигман.

— Как бих могъл? Имах да върша по-важни дела от разчистването на лични сметки. Да, той уби баща ми и майка ми, но аз трябваше да бъда вежлив с него. Поне за известно време.

Лъки вдигна чашката кафе до устните си и направи пауза, за да погледне отново надолу към града.

— Хенсън ще остане в затвора на Меркурий до края на живота си — каза той. — Това наистина е по-добро наказание от бързата и

лесна смърт. А сириусианците напуснаха Ганимед, така че ще има мир. Това е по-добра награда за мен, отколкото десетократната му смърт и по-добър дан на почит към моите родители.

ОКЕАНИТЕ НА ВЕНЕРА

ПРЕДГОВОР

Тази книга е публикувана за първи път през 1954 г. и повърхността на Венера е описана в съответствие с астрономическите схващания за този период.

От 1954 г. насам, обаче, астрономическите познания за вътрешната част на Слънчевата система отбелязаха огромен прогрес благодарение на използването на радарни лъчи и ракети.

В края на 1950-те количеството получени от Венера радиовълни направиха повърхността ѝ да изглежда много по-гореща, отколкото се предполагаше тогава. На 27 август 1962 г. към Венера беше изстреляна ракетна сонда, наречена „Маринър II“, която на 14 декември 1962 г. премина на разстояние 21 000 мили от повърхността ѝ. При измерването на излъчените от планетата радиовълни се оказа, че повърхностната температура наистина е навсякъде значително по-висока от точката на кипене на водата.

Това означава, че не само всесветски океан, както е описано в тази книга, а изобщо никакъв океан няма на Венера. Всичката вода на тази планета е във формата на водна пара в нейните облаци, а повърхността ѝ е гореща и напълно изсъхнала. Освен това, атмосферата на Венера е по-гъста, отколкото се предполагаше и се състои почти изключително от въглероден двуокис.

През 1954 г. не е било известно също за колко време Венера се е завъртала около оста си. През 1964 г. отразените от повърхността ѝ радарни лъчи показаха, че тя прави един пълен оборот около оста си за 243 дни (с единадесет дни повече от нейната година) и в „неправилна“ посока в сравнение с други планети.

Надявам се, въпреки това, че тази история ще се хареса на читателите, но не бих желал да бъдат заблудени, приемайки за истина част от материала, който е бил „акуратен“ през 1954 г., но сега е вече остарял.

1. ПРЕЗ ОБЛАЦИТЕ НА ВЕНЕРА

Лъки Стар и Джон Бигман Джонс се отблъснаха от свободната от гравитация Космическа станция №2 към планетния коустер^[1], който ги чакаше с отворен въздушен шлюз. Движенията им бяха грациозни вследствие на дългата практика в условията на безтегловност, независимо че телата им изглеждаха дебели и гротескни в космическите скафандри.

Бигман изви гърба си като дъга, докато се движеше и проточи шия, за да погледне още веднъж Венера.

— Космос! Би ли погледнал тази скала? — прозвуча силно гласът му през радиото на скафандъра в ушите на Лъки.

Всеки инч от тялото на Бигман с ръст пет фута и два инча беше под въздействието на вълнуващата гледка. Той беше роден и израснал на Марс и никога през живота си не беше виждал Венера от толкова близо. Беше свикнал да гледа само червено-кафеникави планети и скалисти астероиди. Беше дори посещавал синьо-зелената Земя. Но тук сега имаше нещо, което бе изключително сиво и бяло.

Венера изпълваше повече от половината небе. Тя се намираще само на две хиляди мили от космическата станция, на която бяха те. Друга космическа станция имаше на противоположната страна на планетата. Тези две станции изпълняваха ролята на приемателни депа за обвързаните с Венера космически кораби и се движеха около нея с тричасов период на завъртане, следвайки се една друга като две малки кученца, гонещи вечно своите опашки.

Все пак от тези космически станции, макар и така близо до Венера, не можеше да се види нищо от повърхността на планетата. Не се виждаха никакви континенти, океани, пустини или планини и никакви зелени долини. Белота, само ослепителна белота, осеяна с преместващи се сиви линии.

Белотата представляваше турболентен облачен слой, който висеше вечно върху цялата Венера, а сивите линии маркираха границите, където облачните маси се срещаха и сблъскваха. От тези

граница надолу се движеше пара, а под сивите линии върху невидимата повърхност на Венера валеше дъжд.

— Няма полза да наблюдаваме Венера, Бигман — каза Лъки Стар. — Ще виждаш за известно време голяма част от нея, като приближим. На Слънцето трябва да кажеш сбогом.

Бигман изсумтя. За привикналите му към условията на Марс очи дори гледаното от Земята Слънце му се струваше раздуто и прекалено ярко. Слънцето, гледано от орбитата на Венера, представляваше подпухнало чудовище, то беше 2 1/4 пъти по-ярко от познатото на Бигман Слънце на Марс. Лично той беше Доволен, че облаците на Венера щяха да го скрият. Беше доволен също, че космическата станция винаги нагласяваше своите крила по такъв начин, че да блокират слънчевата светлина.

— Е, смахнат марсианецо, качваш ли се? — попита Лъки.

Бигман беше спрял на входа на отворения шлюз, опирайки се с ръка на ръба му. Той все още гледаше към Венера. Видимата ѝ половина бе почти изцяло огряна от Слънцето, но в източния ѝ край настъпваше нощната сянка, премествайки се бързо с движението на станцията по орбитата си.

Лъки, който все още се движеше, хвана на свой ред ръба на шлюза и постави другата си ръка на задника на Бигман. В условията на безтегловност малкото тяло на Бигман се премяташе навътре, докато фигурата на Лъки се люлееше отвън.

Лъки сви мускула на ръката си и с леко плавно движение се понесе навътре. Нямаше причина да му е леко на сърцето в този момент, но бе принуден да се усмихне като видя Бигман разперен като орел във въздуха да се задържа неподвижен с опрян на вътрешния шлюз връх на пръста на облечената в специална ръкавица ръка. Външният шлюз се затвори след Лъки.

— Слушай, важна клечко — каза Бигман. — Някой ден ще те зарежа и ти ще можеш да си вземеш друг...

Въздухът изпълни със съскане малкото помещение и вътрешният шлюз се отвори. Двама мъже преплаваха бързо през него, избягвайки клатушкащите се крака на Бигман.

— Срещате ли някакви трудности, джентълмени? — попита вторият мъж, който беше по-висок и с по-светла коса, но имаше също толкова големи мустаци.

— Можете да ни помогнете като ни дадете стая и ни оставите да си свалим скафандрите — каза надменно Бигман, който бе стъпил на пода и сваляше скафандъра си, докато говореше. Лъки беше вече смъкнал своя.

Мъжете минаха през вътрешния шлюз и той също се затвори след тях. Скафандрите с изстудена от космическия студ външна повърхност се покриха целите със скреж, когато влагата от топлия въздух в коустера се пресече върху тях. Бигман ги метна върху облицованите с керамични плочки полици, където ледът можеше да се топи.

— Да видим сега — каза тъмнокосия мъж. — Вие двамата сте Уилям Уилямс и Джон Джонс. Така ли е?

— Аз съм Уилямс — каза Лъки.

Да използва този псевдоним при нормални условия беше станало за Лъки втора природа. За членовете на Научния съвет беше обичайно винаги да избягват публичността. Това особено се препоръчваше сега при тази объркана и несигурна обстановка на Венера.

— Надявам се, че документите ни са в ред, а багажът ни е на борда — продължи Лъки.

— Всичко е наред — каза тъмнокосият. — Аз съм пилотът, Джордж Ривъл, а това е моят помощник Тор Джонсън. Потегляме след няколко минути. Кажете ни, ако се нуждаете от нещо.

На двамата пътници бе показана тяхната малка каюта, а Лъки тихо въздъхна. Той никога не се чувстваше твърде удобно в Космоса освен в своя крайцер „Светкавичния Стар“, който сега почиваше в хангара на космическата станция.

— Между другото, нека ви предупредя, че щом напуснем орбитата на космическата станция, няма да бъдем повече в състояние на безтегловност — каза Тор Джонсън с плътен глас. — Ако хванете космическа болест...

— Космическа болест! — извика Бигман. — Планетен селяндур, още от бебе понасям промяна на гравитацията по-добре, отколкото вие сега! — Той опря пръст на стената, направи едно бавно салтомортале, докосна отново стената и завърши със стъпала на половин инч от пода. — Опитайте това някой ден, когато се чувствате истински мъж.

— Я виж — усмихна се помощник-пилотът, — какъв дребосък, а толкова пъргав!

— Дребосък! — пламна веднага Бигман. — Защо мило приятелче... — извика Бигман, но ръката на Лъки беше вече на рамото му и той преглътна останалата част от изречението — Ще се видим на Венера — промърмори заплашително той.

Тор, продължавайки да се усмихва, последва своя командир към командната кабина в челото на кораба.

— Слушай, Лъки, какво ще кажеш за тези мустаци — попита Бигман, чийто гняв бе преминал веднага. — Никога не съм виждал толкова големи.

— Те са само един венериански обичай, Бигман — отвърна Лъки. — Мисля, че практически всички на Венера си пускат такива мустаци.

— Така ли? — попита учудено Бигман, поглаждайки с пръсти мястото над горната си устна. — Чудя се, как ли ще изглеждам с тях.

— С толкова големи ли? — усмихна се Лъки. — Ще скрият цялото ти лице.

Той избегна юмручния удар, който Бигман се опита да му нанесе, точно когато подът затрепери леко под краката им и „Венюс Марвъл“ напусна космическата станция. Коустерът обърна своя нос към стесняващата се спирална траектория, която щеше да го свали „долу“ на Венера.

Лъки почувствува облекчение, когато корабът започна да набира скорост. Кафявите му очи бяха замислени, а умното му лице с фини черти бе спокойно. Той беше висок и изглеждаше слаб, но зад измамната слабост се криеха стоманени мускули.

Животът беше дал много добро и много лошо на Лъки. От малък бе останал сирак. Беше загубил родителите си при едно пиратско нападение в околностите на самата Венера, към която се приближаваше сега. Той бе отгледан от двамата най-скъпи приятели на баща му: Хектор Конуей, сега шеф на Научния съвет и Огъстъс Хенри, секторен директор в същата организация.

Лъки беше възпитаван и обучаван с мисълта, че един ден сам трябва да стане член на същия този Научен съвет, чиито сила и функции го правеха най-важната, макар и все още малко позната институция в Галактиката.

Само преди една година, след завършване на академията, Лъки бе станал негов пълноправен член и се бе посветил на прогреса на човечеството и унищожаване враговете на цивилизацията. Той беше и вероятно още много години щеше да остане най-младия член на Съвета.

Все пак Лъки бе спечелил вече първите си битки. В пустините на Марс и сред слабо осветените скали на Астероидния пояс той се беше срещал със закононарушителите и бе триумфирал над тях.

Но войната с престъпността и злото не е краткосрочен конфликт. Сега Венера бе център на неприятностите. Те бяха смущаващи отчасти поради мъглявите подробности относно тях.

Председателят на Научния съвет Хектор Конуей хапеше долната си устна.

— Не съм сигурен дали това е сириусианска конспирация срещу Слънчевата конфедерация или е само дребен бандитизъм. Местните хора там са склонни да гледат сериозно на тази работа.

— Изпращал ли си някой от нашите експерти? — попита Лъки, който се беше върнал наскоро от Астероидите и го слушаше внимателно.

— Да, Евънс — отвърна Конуей.

— Лу Евънс ли? — попита отново Лъки и очите му светнаха от удоволствие. — Той бе един от моите другари по стая в Академията. Добър е.

— Наистина ли? Венерианската служба на Съвета е поискала отстраняването му, както и разследване по обвинение в корупция!

— Какво? — скочи ужасен Лъки. — Чичо Хектор, това е невъзможно!

— Искаш ли да отидеш там и сам да видиш?

— Ще отида! Велики звезди и малки астероиди! Аз и Бигман ще излетим веднага щом „Светкавичния Стар“ бъде готов за полет.

И сега Лъки гледаше замислено през люка в последния етап от полета си. Нощната сянка бе покрила Венера и от един час се виждаше само чернота. Всички звезди бяха закрити от огромното тяло на Венера.

После те отново излязоха на Слънце, но само за да се смени чернотата със сивота. Бяха твърде близо, за да видят планетата като цяло и дори облаците. Всъщност, те се намираха в самия облачен слой.

— Космос, колко щеше да ми е неприятно, ако трябваше да пилотирам кораб през тази мръсотия! — възкликна Бигман, който току-що бе избърсал устата си след приключването на един сандвич с пиле.

Крилата на кораба бяха в разгънато положение, за да се възползват от атмосферата и в резултат на това имаше определена разлика в качеството на движение на кораба. Чувствуваше се напорът на ветровете и спускането и издигането на теченията.

Пътуващите в Космоса кораби не са пригодени за коварството на плътната атмосфера. Поради тази причина планети като Земята и Венера, обгърнати от дебели въздушни слоеве, се нуждаят от космически станции. До тези космически станции отиват корабите от дълбокия Космос. От станциите коустери с крила, които се разгъват и прибират, възсядат сложните въздушни течения към повърхността на планетата.

Бигман, който можеше да пилотира кораб от Плутон до Меркурий със завързани очи, би се изгубил при първия сблъсък с атмосфера. Дори Лъки, който при своето интензивно обучение в Академията беше пилотирал коустер, сега не би желал да върши тази работа сред обгръщащите го отвсякъде облаци.

— Допреди кацането на първите изследователи на Венера всичко, което човечеството бе виждало от нея, бе външната повърхност на тези облаци — каза Лъки. — Тогаваше странни схващания за планетата.

Бигман не каза нищо. Той проверяваше дали в целофановия контейнер не се е скрил още някой сандвич с пиле.

— Никой не можеше да каже с каква скорост Венера се върти около оста си или дали изобщо се върти — продължи Лъки. — Никой не знаеше състава на атмосферата ѝ. Знаеше се, че съдържа въглероден двуокис, но до края на 1900-те астрономите считаха, че на Венера няма вода. Когато на нея почнаха да кацат кораби, човечеството откри, че това не е така.

Той отново млъкна. Съзнанието му се върна още веднъж към шифрованата космограма, която бе получил в полунощ на разстояние десет милиона мили от Земята. Беше от Лу Евънс, неговия стар другар, комуто бе съобщил по субетера, че е на път за Венера.

— Стой настрана! — бе краткият рязък, но ясен отговор.

Само толкова? Това не бе в стила на Евънс. За Лъки подобно съобщение означаваше неприятност, голяма неприятност, а не само „Стой настрана!“. Вместо това, той бе повишил производството на енергия от микрореактора с едно деление и бе увеличил до максимум ускорението.

— Става ти забавно, Лъки — говореше Бигман, — като си помислиш, че някога, преди много години, всички хора са били струпани на Земята. Не са могли да я напуснат, колкото и да са се опитвали. Не са знаели нищо за Марс, Луната и други космически обекти. Това ме потрися.

Точно в този момент те пробиха облачната бариера и дори мрачните мисли на Лъки изчезнаха при откритата се пред очите им гледка.

Промяната стана внезапно. Както бяха заобиколени от нещо като вечна млечна пелена, изведнъж около тях остана само прозрачен въздух. Всичко отдолу се къпеше в ярка перлена светлина. Над тях бе останала долната сива повърхност на облаците.

— Хей, Лъки, виж! — извика Бигман.

Венера се простираше под тях на много мили във всяка посока, а повърхността ѝ представляваше плътен килим от синьо-зелена растителност. Върху нея нямаше долини или възвишения. Цялата бе абсолютно равна, сякаш бе подравнена от гигантска атомна резачка.

Не можеше да се види нищо нормално за една земна сцена. Никакви пътища или сгради, никакви градове или потоци. Докъдето стигне погледът се простираше само синьо-зелена неизменност.

— Причината е въглеродният двуокис — поясни Лъки. — С тази част от въздуха се хранят растенията. В атмосферата на Земята има само три стотни процента от него, обаче тук той е почти десет процента.

— А защо е така светло въпреки тези облаци? — попита Бигман, който бе живял години наред във фермите на Марс и знаеше за въглеродния двуокис.

— Забравяш, Бигман — отвърна с усмивка Лъки. — Тук Слънцето е повече от два пъти по-ярко, отколкото на Земята. — После той погледна през люка и усмивката му изчезна. — Странно — промърмори Лъки и се отвърна от прозорчето. — Бигман, ела с мен в пилотската кабина.

С две крачки той излезе от каютата, а след още две беше вече при пилотската кабина. Вратата не беше заключена. Лъки я отвори. Двамата пилоти Джордж Ривъл и Тор Джонсън бяха на местата си с вперени в командното табло очи. При влизането им нито един от двамата не се обърна.

— Мъже... — каза Лъки. Никакъв отговор.

Той докосна рамото на Джонсън и то трепна нервно, отхвърляйки ръката му.

Младият член на Съвета сграбчи Джонсън за двете рамена и извика:

— Заеми се с другия, Бигман!

Дребният му приятел вече вършеше същата работа без да задава въпроси, атакувайки с яростта на боксьор от най-леката категория.

Лъки отхвърли Джонсън от себе си. Последният се олюля назад, после възстанови равновесието си и атакува. Лъки избегна мощния му удар и му нанесе десен прав по челюстта. Джонсън падна и не мръдна. Почти в същия момент, с бързо и сръчно извиване на ръката, Бигман хвърли Ривъл на пода и му изкара въздуха.

Бигман измъкна двамата пилоти извън пилотската кабина и затвори вратата зад тях. После се върна и завари Лъки трескаво да манипулира с лостовете за управление.

— Какво стана? — едва сега попита Бигман.

— Ние не намалявахме ъгъла на наклона — отвърна мрачно Лъки. — Наблюдавах повърхността, а тя се приближаваше твърде бързо. Все още продължава да се приближава със същата скорост.

Той отчаяно търсеше специалния лост за елероните, чиито лопатки регулираха ъгъла на полета. Синята повърхност на Венера беше вече много по-близо. Тя бързаше към тях.

Очите на Лъки следяха манометъра, който измерваше налягането на въздуха над тях. Колкото ставаше по-високо, толкова по-близо бяха до повърхността. Сега то се покачваше по-бавно. Юмрукът на Лъки се затваряше все по-плътено върху двойния лост, стискайки вилките една към друга. Така трябваше. Той не смееше да приложи пълната сила твърде бързо, защото елероните можеха да бъдат напълно откъснати от връхлитащия върху кораба силен вятър.

Все пак, преди да достигнат повърхността, трябваше да компенсират само петстотин фута.

С издути ноздри и опънати вратни жили Лъки управляваше тези елерони срещу вятъра.

— Заемаме хоризонтално положение — каза задъхан от вълнение Бигман. — Заемаме...

Обаче нямаше достатъчно място. Синьо-зелената повърхност се приближаваше все повече, докато изпълни целия хоризонт. После с твърде големи скорост и ъгъл на наклона „Венюс Марвел“ с Лъки Стар и Бигман Джонс на борда си се блъсна в повърхността на планетата Венера.

[1] Космически кораб за къси разстояния, обикновено за връзка между планетата и космическите станции в орбита около нея. ↑

2. ПОД ОКЕАНСКИЯ КУПОЛ

Ако повърхността на Венера беше това, което изглеждаше на пръв поглед, „Венюс Марвел“ щеше да се разбие на парчета и да изгори напълно. А кариерата на Лъки Стар би завършила в този момент.

За щастие растителността, която изглеждаше така гъста, не беше нито трева, нито храсти, а водорасли. Равнината не беше повърхност от почва и скали, а повърхност на океан, който покриваше цялата планета.

Но дори при това положение „Венюс Марвел“ се удари в него с ужасен трясък и разкъса лигавите водорасли, проправяйки си път към дълбините. Лъки и Бигман бяха отхвърлени към стените.

Един обикновен кораб щеше да бъде смазан, но „Венюс Марвел“ бе конструиран така, че да може да влиза във водата с голяма скорост. Шевовете му бяха плътни, а формата аеродинамична. Крилата му, които Лъки нямаше време, нито знаеше как да прибере, бяха откъснати, а корпусът изпъшка от удара, но издържа.

Корабът се спускаше все по-надолу в зелено-черния мрак на венерианския океан. Плътната покривка от водорасли спираше почти напълно проникващата през облаците светлина. Изкуственото осветление на кораба не работеше. Очевидно при удара беше излязло от строя.

В главата на Лъки беше хаос.

— Бигман! — извика той.

Лъки опипа малкия гръден кош на марсианеца. Сърцето му биеше равномерно и той въздъхна с облекчение.

Лъки нямаше как да разбере какво бе станало с кораба. Знаеше, че в обгърналия ги пълен мрак няма да може да разбере как се управлява. Оставаше му само да се надява, че триенето на водата ще спре кораба, преди той да се е ударил в дъното.

Лъки потърси пипнешком отново Бигман и внимателно го изследва. На слепоочието му имаше подутина, но, доколкото успя да

разбере, нямаше нищо счупено.

Бигман примига и изпъшка.

— Спокойно, Бигман — прошепна Лъки. — Ще се оправим.

Той далеч не беше сигурен в това, когато излезе в коридора. Пилотите трябваше да са живи и склонни към сътрудничество, ако на кораба бе съдено да стигне отново до родното пристанище.

Те се бяха изправили в седнало положение и започнаха да примигват, когато светлината от фенерчето на Лъки премина през вратата.

— Какво стана? — изпъшка Джонсън. — В един момент бях при управлението и после...

В очите му нямаше никаква враждебност, само болка и объркване.

„Венюс Марвел“ се върна отчасти към нормалното си състояние. Корабът беше тежко пострадал, но работата на прожекторите му отпред и отзад беше възстановена, а аварийното хранване включено, за да ги снабдява с цялата необходима за работата им енергия. Шумът от витлото се чуваше слабо, а коустерът показваше достатъчно добре своята трета, функция. Този кораб можеше да пътува не само в Космоса и във въздуха, но също и под водата.

Джордж Ривъл влезе в командната кабина. Той беше отчаян и очевидно объркан. На бузата си имаше рана, която Лъки беше измил, дезинфектирал и обилно напръскал с коагулум.

— Имаше няколко малки теча, но аз ги отстраних — каза Ривъл. — Крилата ги няма, а всички главни акумулатори са за отпадъци. Корабът се нуждае от голям брой поправки, но независимо от това, ние имаме късмет. Свършихте добра работа, мистър Уилямс.

— Предполагам, че ще ми обясните какво се случи — рече Лъки. Ривъл се изчерви.

— Не зная. Мразя да говоря така, но не зная — отвърна той.

— А какво ще кажете вие? — обърна се Лъки към другия.

Тор Джонсън, който оправяше радиото, само поклати глава.

— Последните ясни мисли, които си спомням, са от времето, когато все още бяхме в облачния слой — каза Ривъл. — Оттогава не си спомням нищо до момента, в който открих, че се вирам във вашето фенерче.

— Използвате ли вие или Джонсън някакви наркотици? — попита Лъки.

Джонсън му хвърли гневен поглед.

— Не, никакви — измърмори той.

— Тогава какво ви извади от строя и двамата едновременно?

— Бих желал да зная — отвърна Ривъл. — Слушайте, мистър Уилямс, и двамата не сме аматьори. Нашите документи са за пилоти първи клас на коустер. — Той изпъшка. — Или поне бяхме първокласни пилоти. Може би след този инцидент ще ни бъдат отнети свидетелствата за правоуправление.

— Ще видим — рече Лъки.

— Хей, слушайте — сопна се Бигман, — каква е ползата да се говори за това, което е вече минало и си е отишло? Къде сме сега? Това искам да зная. Къде отиваме?

— Ние сме далеч от нашия курс — отвърна Тор Джонсън. — Толкова мога да ви кажа. Ще минат пет или шест часа преди да се отправим към Афродита.

— Дебели Юпитер и малки сателити! — извика Бигман, взирайки се с отвръщение в чернотата отвън. — Пет или шест часа в тази черна каша?

Афродита бе най-големия град на Венера с население над четвърт милион души.

Когато „Венюс Марвел“ стигна на една миля от него, водата наоколо бе осветена до зелена полупрозрачност от светлините му. Сред това тайнствено сияние можеха добре да бъдат различени тъмните загладени форми на спасителните съдове, които бяха изпратени да ги посрещнат след установяването на контакт по радиото. Те се плъзгаха до тях като мълчаливи спътници.

Колкото до Лъки и Бигман, те за пръв път виждаха един от венерианските подводни куполообразни градове. Омаяни от чудния обект пред тях, те почти забравиха неприятностите, през които току-що бяха минали.

От разстояние той приличаше на смагардовозелен приказен мехур, проблясващ заради водата между тях и него. Те смътно можеха да различат сградите и мрежовата конструкция от колони, която подпираше градския купол, укрепвайки го срещу тежестта на водата над него.

Той стана по-голям и засвети по-ярко, когато се приближиха. С намаляването на пласта вода между тях и купола, зеленият цвят стана по-светъл. Градът Афродита изглеждаше по-реален, по-малко приказен, но още по-великолепен.

Накрая те се плъзнаха в огромен въздушен шлюз, който бе в състояние да побере малка флота товарни кораби или голям боен крайцер, и зачакаха да бъде изпомпана водата. След това „Венюс Марвел“ бе пренесен от шлюза в грава на силово поле.

Лъки и Бигман видяха как свалиха багажа им, сбогуваха се тържествено с Ривъл и Джонсън и взеха един скимър за към хотел Белвю-Афродита.

Бигман гледеше през извития прозорец, докато техният скимър със своите въртящи се с внушително достойнство жиро-крила се носеше леко сред градските колони.

— И така, това е Венера — каза той. — Все пак не зная дали си струва да се мине през толкова перипетии заради нея. Никога няма да забравя как океанът идваше насреща ни!

— Страхувам се, че това беше само началото — рече Лъки.

Бигман погледна неспокойно своя голям приятел.

— Наистина ли мислиш така?

— Зависи — сви рамена Лъки. — Нека видим какво има да ни каже Евънс.

Зеленият салон на Белвю-Афродита беше точно това, което показваше името му. Характерът на осветлението и неговото трепкане придаваше на масите и на гостите вид като на потопени в океана. Таванът представляваше обърната с дъното надолу купа, под която се въртеше бавно огромен сферичен аквариум, поддържан от изкусно поставени греди. Водата в него беше изпъстрена с ивици венериански водорасли, а сред тези колоритни „морски панделки“ плуваха най-красивите форми на живот на тази планета.

Отначало Бигман беше влязъл тук с намерение да вечеря. Той бе отегчен от липсата на меню за пунш, смутен от присъствието на келнери-хора, и обиден от факта, че в Зеления салон се яде само храна, доставена от управата и нищо друго. Той малко се успокои, когато мезето се оказа вкусно, а супата много добра.

В този момент засвири музиката, куполообразният таван започна постепенно да увеличава интензивността си на светене, а сферичният

аквариум се завъртя.

Бигман зяпна от учудване и забрави за вечерята.

— Погледни това — каза той.

Лъки гледаше. Морските панделки бяха с различна големина. Те варираха от малки нишки с дължина два инча до широки и извиващи се пояси, които се простираха на повече от един ярд от единия до другия си край. Всички морски панделки бяха тънки като лист хартия и се движеха посредством свиване и разпускане на телата си. Те правеха вълнообразни движения, които преминаваха по цялата им дължина.

Всяка една от тях флуорисцираше и искреше с вестна светлина. Гледката беше великолепна. По страните на всяка морска панделка имаше малки ярки светлинни спирали: тъмночервени, розови и оранжеви, а също няколко сини и виолетови. Сред по-големите екземпляри имаше и такива с бели спирали. Те всички бяха обляни от светлозелената външна светлина. Като плуваха, цветните линии искряха и се преплитаха. За смаяното око те сякаш оставяха следи като небесна дъга във водата, избледнявайки само за да бъдат подновени с още по-ярки цветове.

Бигман неохотно се върна към десерта си. Келнерът го беше нарекъл „желе от водорасли“ и отначало дребният мъж бе погледнал блюдото с подозрение. Желето от водорасли бе на меки оранжеви воали, които бяха слепени един с друг, но достатъчно лесно се отделяха с лъжицата. За момент те оставаха сухи и безвкусни за езика, но после внезапно се стопяваха в гъста сиропирана течност, която беше истинска наслада.

— Космос! — възкликна учудено Бигман. — Опиташ ли десерта?

— Какво? — попита разсеяно Лъки.

— Няма ли да опиташ десерта? Прилича на гъст сок от ананас, само че е един милион пъти по-вкусен... Какво има?

— Имаме компания — отвърна Лъки.

— Ау, давай — рече Бигман и понечи да се обърне на стола, за да огледа другите посетители.

— Не бързай — каза спокойно Лъки и Бигман замръзна.

Той чу тихите стъпки, които се приближаваха към тяхната маса. Опиташе се да завърти очите си. Бе оставил бластера в стаята, но ножът-силово поле беше в джоба на пояса му. На външен вид той приличаше

на украшение към ланец за часовник, но при нужда можеше да среже човек на две. Бигман го пипна, за да се увери, че е на мястото си.

— Мога ли да се присъединя към вас? — попита един глас зад него.

Бигман стисна ножа-силово поле и бе готов за бързи действия. Но човекът бе всичко друго, но не и опасен. Беше дебел, но дрехите му стояха добре. Имаше кръгло лице, а посивяващата му коса бе грижливо сресана на темето, въпреки че не успяваше да скрие плешивостта му. Очите му бяха малки, сини и изпълнени с доброта. И, разбира се, имаше голям сив мустак съобразно модата на Венера.

— Моля, седнете — каза спокойно Лъки. Цялото му внимание изглежда бе съсредоточено в чашката горещо кафе, която държеше в дясната си ръка.

Дебелият мъж седна и постави ръце върху масата. Едната му китка беше оголена и леко засенчена от дланта на другата ръка. За момент едно овално петно върху китката потъмня и стана черно. В него малки жълти точки светлина танцуваха и проблясваха в познатите очертания на Голямата мека и Орион. После петното изчезна и остана само една обикновена възпълничка китка и усмихнатото кръгло лице на дебелия мъж над нея.

Този опознавателен знак на Научния съвет не можеше нито да се забрави, нито да се имитира. Методът на неговото управляемо появяване посредством усилие на волята беше почти най-строго охраняваният секрет на Съвета.

— Казвам се Мел Морис — представи се дебелият мъж.

— Досетих се — каза Лъки. — Описаха ми как изглеждате.

Бигман се облегна назад и върна ножа обратно на мястото му. Мел Морис беше шеф на Венерианската секция на Съвета. Бигман беше чувал за него. Той очакваше борба. Може би светкавично плискане на кафе в лицето на дебелия мъж, преобърната маса и от там нататък каквото и да било друго.

— Венера изглежда необикновено и красиво място — каза Лъки.

— Нашият флуоресциращ аквариум ли сте наблюдавали?

— Много е зрелищен — отвърна Лъки.

Венерианският член на Съвета се усмихна и вдигна пръст. Келнерът му донесе чашка горещо кафе. Морис го остави малко да изстине и каза тихо:

— Предполагам, че сте разочарован да ме видите тук. Мисля, че очаквахте друга компания.

— Очаквах неофициален разговор с един приятел — рече хладно Лъки.

— Всъщност вие изпратихте съобщение до члена на Съвета Евънс да се срещне тук с вас.

— Виждам, че знаете.

— Да. От известно време Евънс е следен отблизо. Кореспонденцията му се преглежда, а разговорите подслушват.

Те говореха много тихо. Дори Бигман ги чуваше трудно. Той отпиваше от кафето и не даваше вид, че думите стигат до него.

— Сбъркали сте като сте постъпили така.

— Като негов приятел ли говорите?

— Да.

— И като ваш приятел, предполагам, ви е предупредил да стоите настрана от Венера.

— Значи и това знаете?

— Да. А при кацането си на Венера имахте инцидент с почти фатален изход. Прав ли съм?

— Да. И загатвате, че Евънс се е страхувал от едно такова събитие ли?

— Да се е страхувал ли? Велики Космос, Стар, вашият приятел е замислил този инцидент.

3. МАЯ!

Лъки остана с невъзмутимо изражение на лицето. Дори с трепване на окото не показва никакво безпокойство.

— Подробности, моля — каза той.

Морис отново се усмихна с половината уста скрита под нелепите мустаци.

— Страхувам се, че не мога да ви ги дам тук — рече той.

— Тогава кажете вашето място.

— Един момент. — Морис погледна часовника си. — След около минута ще започне представлението. Ще има танци на морска светлина.

— На морска светлина ли?

— Сферата отгоре ще свети бледозелено. Хората ще станат да танцуват. Ние ще станем с тях и безшумно ще напуснем.

— Говорите сякаш в момента сме в опасност.

— Вие сте в опасност — поправи го сърдито Морис. — Уверявам ви, че откакто сте влезли в Афродита, нашите хора изобщо не са ви изпускали от очи.

Внезапно прозвуча един жизнерадостен глас, който изглежда идваше от кристалната централна част на масата. От посоката, в която другите посетители насочиха вниманието си, стана ясно, че гласът идва от тази част на всяка маса.

— Лейди и джентълмени — говореше гласът, — добре дошли в Зеления салон. Нахранихте ли се добре? За добавка към вашето удоволствие ръководството се гордее, че може да ви представи магнетоничните ритми на Тоуб Тобиас и неговия...

Докато гласът говореше, светлините угаснаха и остатъкът от думите му потъна в надигащите се възклицания на учудване от събралите се гости, по-голямата част от които бяха съвсем скоро пристигнали от Земята. Сферичният аквариум в тавана изведнъж засия в смагардово зелена светлина, а греенето на морските панделки се открояваше ярко. Сферата имаше фасетен външен вид, така че при

въртенето ѝ, местещи се сенки обикаляха салона по един тих почти, хипнотичен начин. Звученето на музиката, извличана от странните люспести кутии на многообразието магнитонични инструменти, ставаше все по-високо. Звуците се възпроизвеждаха посредством пръчки с различна форма, движени майсторски през магнитното поле, обгръщащо всеки инструмент.

Мъже и жени станаха да танцуват. Чуваше се шумоленето от много движение и съскането от беззвучния смях. Едно докосване на ръкава на Лъки вдигна първо него, а после и Бигман.

Лъки и Бигман последваха тихо Морис. Една по една минаваха зад тях фигури с неприветливи лица, сякаш се материализираха от манифактурните магазини. Те далеч не изглеждаха невинни, а Лъки се чувствуваше сигурен в предположението си, че всеки държеше ръката си близо до бластера. Нямаше никаква грешка. Мел Морис от Венерианската секция на Научния съвет бе взел положението за твърде сериозно.

Лъки разгледа с одобрение апартамента на Морис. Не беше пищен, въпреки комфортността си. Живеещият в него можеше да забрави, че на сто ярда отгоре имаше полупрозрачен купол, отвъд който беше плиткият стоярдов океан, наситен с въглерод, следван от сто мили чужда, негодна за дишане атмосфера.

Това, което наистина най-много се хареса на Лъки, беше препълнената с книги-филми ниша.

— Вие биофизик ли сте, доктор Морис? — попита той, използвайки механично научната титла.

— Аз също се занимавах с биофизика в академията — каза Лъки.

— Зная — рече Морис. — Чел съм вашата студия. Добра работа. Между другото, мога ли да ви наричам Дейвид?

— Това е собственото ми име — призна землянинът, — но всички ме наричат Лъки.

Междувременно Бигман отвори гнездото на един филм, разви малко от него и го погледна срещу светлината. Той потрепна и го върна на мястото му.

— Не приличате на учен — обърна се войнствено Бигман към Морис.

— Мисля, че сте прав — отвърна Морис без да се обиди. — Знаете ли, това понякога помага.

Лъки знаеше какво има пред вид. В тези времена, когато науката наистина проникваше в цялото човешко общество и култура, учените не можеха да се ограничават само в своите лаборатории. Поради тази причина се беше родил Научният съвет. Първоначално той беше замислен като съветник на правителството по въпроси от галактическа важност, където само опитни учени можеха да имат достатъчно информация, за да вземат разумни решения. Но след това Научният съвет започна постепенно да се превръща в агенция за борба с престъпността и в контраразузнавателна система. В негови ръце преминаваше все по-голяма част от управленческите функции на правителството. С негова помощ можеше някой ден да израсне една Велика империя на Млечния път, в която всички хора щяха да живеят в мир и хармония.

И така, настъпи моментът, когато членовете на Научния съвет трябваше да изпълняват много задължения, които нямаха нищо общо с чистата наука, така че за техния успех беше по-добре да не приличат много на учени. Достатъчно беше това да се отнася само за мозъците им.

— Бихте ли започнали да ме запознавате с подробностите от неприятностите тук, сър? — предложи Лъки.

— В каква степен ви запознаха с тях на Земята?

— Само с най-общите положения. За останалото предпочитам да се доверя на човека от мястото на действието.

— Да се доверите на човека от мястото на действието ли? Това не е обичайното становище на хората от централната служба. Те изпращат свои собствени представители и пристигат хора като Евънс.

— И също като мен — добави Лъки.

— Вашият случай е малко по-различен. Ние знаем за постиженията ви на Марс през миналата година и добрата работа, която току-що свършихте на астероидите.

— Трябваше да сте с него, за да можете да кажете, че знаете всичко за тези случаи — намеси се Бигман.

Лъки леко се изчерви.

— Вече няма значение, Бигман — каза бързо той. — Не ни занимавай с твоите истории.

Те всички бяха в огромни меки и удобни кресла земно производство. Имаше нещо в отразяването на звука от техните гласове,

което за опитното ухо на Лъки бе добро доказателство, че апартаментът е изолиран и защитен от подслушване.

Морис запали цигара и предложи на другите, но получи отказ.

— Колко знаете за Венера, Лъки?

— Обичайните неща, които се учат в училище. Накратко, това е втората най-близка планета до Слънцето и се намира на около 67 милиона мили от него. Тя е също най-близката планета до Земята и е на около 26 милиона мили от нея. По размери е малко по-малка от Земята, а притеглянето ѝ е пет шести от земното. Тя обикаля Слънцето за около седем и половина месеци, а денят там е дълъг приблизително 36 часа. Повърхностната ѝ температура е по-висока от земната, но не много, поради облаците. Също благодарение на тях на нея не можем да говорим за сезони. Покрита е с океан, който на свой ред е покрит с водорасли. Нейната атмосфера се състои от въглероден двуокис и азот и е негодна за дишане. Колко е това, доктор Морис?

— Вие описвате физическите ѝ белези — каза биофизикът, — а аз питах по-скоро за венерианското общество, отколкото за самата планета.

— Е, това е по-трудно. Зная, разбира се, че хората живеят в куполообразни градове в по-плитките части на океана и доколкото сам виждам, животът във венерианския град е съвсем модерен и далеч на по-високо ниво, отколкото, например, животът в марсианския град.

— Хей! — извика Бигман.

— Не сте ли съгласен с вашия приятел? — попита Морис, обръщайки малките си трепкащи очи към марсианеца.

— Е, може би съм съгласен — поколеба се Бигман, — но не трябваше да говори така.

Лъки се усмихна и продължи:

— Венера е умерено развита планета, мисля, че на нея има петдесет града с общо население шест милиона. Вие изнасяте сушени водорасли, които ми казаха, че са отличен тор, а обезводнените блокчета мая са отлична храна за животните.

— Все още е така — потвърди Морис. — Как мина вечерята ви в Зеления салон, джентълмени?

Лъки направи пауза при внезапната смяна на темата и после отговори:

— Много добре. Защо питате?

— Ще разберете след малко. Какво ядохте?

— Не бих могъл да кажа точно — отвърна Лъки. — Трябва да беше някакъв вид говежди гулаш с твърде интересен сос и зеленчуци, които не можах да позная. Мисля, че преди това имаше салата от плодове и пикантен вариант на доматиена супа.

— И желе от семена за десерт — намеси се Бигман.

Морис гръмко се засмя.

— Вие изобщо сте в грешка — каза той. — Не сте яли нито говеждо, нито плодове, нито домати, нито дори кафе. Яли сте само едно нещо. Мая!

— Какво? — извика Бигман.

За момент Лъки също остана като втрещен.

— Сериозно ли говорите? — попита той, присвивайки очи.

— Разбира се. Тя е специалитета на Зеления салон. Те никога не я споменават, иначе земляните биха отказали да я ядат. Въпреки това или онова блюдо, как мислите, че може да бъде подобро и т.н. Зеленият салон е най-ценната експериментална станция на Венера.

Малкото лице на Бигман се сви и той бурно извика:

— Ще заведе дело срещу тях. Ще повдигна този въпрос пред Съвета. Те нямат право да ме хранят с мая, без да ме предупредят, като че ли съм кон или крава... или ...

Той завърши с неразбираемо лomotене.

— Допускам — каза Лъки, — че маята има някаква връзка с престъпната вълна на Венера.

— Допускате ли? — попита сухо Морис. — Тогава вие не сте чели нашите официални доклади. Не съм изненадан. Земята мисли, че ние тук преувеличаваме. Уверявам ви обаче, че това не е вярно. И това не е само една престъпна вълна. Маята, Лъки, маята! Това е същината и сърцевината на всичко на тази планета.

В гостната влезе едно самодвижещо се устройство на колела с вряща кафеварка и три чашки димящо кафе върху него. Устройството спря първо пред Лъки и после пред Бигман. Морис взе третата чашка, поднесе я към устните си и после одобрително избърса големите си мустаци.

— Устройството ще добави каймак и захар, ако желаете, джентълмени — каза той.

Бигман погледна и помириша кафето.

— Мая ли е? — попита той.

— Не. Този път кафето е истинско. Кълна се.

Известно време те пиха мълчаливо. После Морис каза:

— Венера, Лъки, е скъп за поддържане свят. Нашите градове трябва да извличат кислород от водата и за това са нужни огромни електролитни станции. За всеки град са необходими изключително мощни греди за подпомагане укрепването на куполите срещу милиардите тонове вода. Град Афродита изразходва годишно колкото цяла Южна Америка, а е обитаван само от една хилядна от цялото ѝ население. Естествено, ние трябва да сме заработили тази енергия. Трябва да изнасяме на Земята, за да получим оттам електроцентрали, специални машини, ядрено гориво и т.н. Единственият продукт на Венера в неизчерпаемо количество са морските водорасли. Част от тях изнасяме като тор, но това не решава проблема. Обаче по-голямата част от нашите водорасли използваме за производството на десет хиляди и един вида мая.

— Преработването на водораслите в мая не е голямо подобрение — сви устни Бигман.

— Не ви ли хареса последната храна? — попита Морис.

— Моля да продължите, доктор Морис — каза Лъки.

— Разбира се — каза Морис, — мистър Джонс е съвсем пр...

— Наричайте ме Бигман.

— Както обичате — отвърна Морис, поглеждайки сериозно дребния марсианец. — Бигман е съвсем прав относно ниското си мнение за маята като цяло. Нашите най-важни видове са подходящи само за храна на животните. Но дори така водораслите са много полезни. Храненото с мая прасе е по-евтино и по-вкусно от всяко друго. Маята има високо съдържание на калории, протеини, минерали и витамини. Имаме други видове, които са с по-високо качество. Те се използват в случаи, когато храната трябва да бъде съхранявана дълги периоди от време и в малко пространство. По време на дълги космически пътешествия, например, често се вземат така наречените М-рационни. Накрая идват нашите най-висококачествени видове, изключително скъпите и крехки стръкове, които отиват в менютата на Зеления салон и с които можем да имитираме или подобряваме нашата обичайна храна. Те не са все още в масово производство, но един ден ще бъдат. Мисля, че виждате смисъла на всичко това, Лъки.

— Мисля, че го виждам.

— А аз, не — заяви войнствено Бигман.

— Венера ще има монопол върху тези видове лакомства — побърза да обясни Морис. — Никой друг свят не ги притежава. Без опита на Венера в тази ферментационна култура...

— В какво? — попита Бигман.

— В маята. Без опита на Венера никой друг свят не би могъл да развие такова производство на видове мая или да ги поддържа, след като веднъж ги е получил. И така, вие виждате, че Венера ще може да организира една грандиозна печеливша търговия на видове мая с цялата Галактика. Това ще бъде важно не само за нея, но също и за Земята и за цялата Слънчева конфедерация. Ние сме най-пренаселената система в Галактиката, тъй като сме и най-старата. Ако можем да заменяме един фунт мая за един тон зърно, нещата ще се развиват добре за нас.

Лъки слушаше търпеливо лекцията на Морис.

— По същата причина една чужда сила, която силно желае да отслаби Земята, би била заинтересована да наруши монопола на Венера върху маята — каза той.

— Вие разбирате това, нали? Бих желал да можем да убедя и останалите от Съвета за грозящата ни опасност. Ако бъдат откраднати проби от отглежданите видове мая заедно с част от нашите разработки за тези култури, последиците могат да се окажат катастрофални.

— Много добре — каза Лъки. — Значи стигнахме до следния важен въпрос: Имало ли е досега такива кражби?

— Още не — отвърна мрачно Морис. — Но за шест месеца имаме вече твърде голям брой дребни инциденти или нещастни случаи. Някои от тях са досадни и дори смешни като случая със старецът, който хвърлял монети от половин кредитка на децата, а после тичал като луд в полицията и твърдял, че са го ограбили. Когато дошли свидетелите да докажат, че сам е дал парите, той почти обезумял от ярост и отказал да е правил такова нещо. Имало е също и по-сериозни инциденти. Например, един оператор на товарен ролер освободил половинтонна бала водорасли не в определеното време и убил двама души. По-късно той настоявал, че бил изгубил съзнание.

— Лъки! — възкликна развълнувано Бигман. — Пиратите на коустера също твърдяха, че са загубили съзнание.

— Да — кимна Морис — и аз почти се радвам, че това се случи, след като вие двамата останахте живи. Сега Съветът на Земята е може би малко по-готов да повярва, че има нещо зад цялата тази работа.

— Предполагам, че подозирате хипнотизъм — каза Лъки.

— Хипнотизъм е слаба дума, Лъки — усмихна се тъжно Морис.
— Познавате ли някой хипнотизатор, който да може да упражни своето влияние от разстояние върху субекти, нежелаещи това? Казвам ви, че някоя личност или личности на Венера притежават силата на пълна умствена доминация над останалите. Те упражняват тази сила, практикуват я и стават по-умели в използването ѝ. С всеки изминат ден ще става все по-трудно да ги победим. Може би вече е твърде късно!

4. ЧЛЕН НА СЪВЕТА Е ОБВИНЕН!

— Никога не е късно, щом се заеме Лъки — каза Бигман с изкрящи очи. — Откъде ще започнем, Лъки?

— От Лу Евънс — отвърна спокойно Лъки. — Очаквах вие да го споменете, доктор Морис.

Веждите на Морис се събраха, а пълничкото му лице се смръщи.

— Вие сте негов приятел — каза той. — Зная, че искате да го защитите. Историята не е от приятните. Нямахте да е такава, ако не беше замесен член на Съвета и при това приятел.

— Аз не действувам само по чувство, доктор Морис — каза Лъки. — Познавам Лу Евънс толкова, колкото един човек може да познава друг. Зная, че е неспособен да навреди с каквото и да било на Съвета или Земята.

— Тогава слушайте и преценете сам. По време на по-голямата част от своите служебни обиколки тук, на Венера, той не е свършил нищо. Наричат го „Отстранител на нередности“, което е хубава фраза, но без покритие.

— Не се обиждайте, доктор Морис, негодувахте ли срещу неговото пристигане?

— Разбира се, че не. Само не виждах никакъв смисъл в това. Ние тук сме остаряли на Венера. Имаме опит. Какво би направил един новопристигнал от Земята младеж?

— Един нов подход понякога помага.

— Глупости. Казвам ви, Лъки, бедата е, че Главният щаб на Земята не счита нашия проблем за важен. Неговата цел с изпращането на Евънс беше той да хвърли един бърз поглед и като се върне да докладва, че алармата е била напразна.

— Твърде добре познавам Съвета на Земята, за да допусна такова нещо, а вие също.

Но мърморещият венерианин продължи:

— Във всеки случай този Евънс поиска преди три седмици да види някои класифицирани данни, касаещи продукт, получаван при

филтрирането на маята. Хората от промишлеността възразиха.

— Възразиха ли? — попита Лъки. — Та това е било искане на член на Съвета.

— Вярно, но хората, филтриращи маята, пазят своята тайна. Никой не може да иска такова нещо, дори и член на Съвета. Те попитаха Евънс за какво му е тази информация, но той отказа да им каже. Те препратиха неговата молба към мен и аз отказах да я удовлетворя.

— На какво основание? — попита Лъки.

— Той не ми каза защо му е, а докато съм старши член на Съвета на Венера, никой в моята организация няма да има тайни от мен. Но тогава вашият приятел Лу Евънс направи нещо, което не очаквах. Той открадна данните. Използува своето положение като член на Съвета, за да влезе в един район с ограничен достъп на заводите, където се провеждаха опити с маята и излезе оттам с микрофилми в ботуша.

— Сигурно е имал основание.

— Да, така е било — съгласи се Морис. — Микрофилмите третираха формулите за подхранване, изисквани при отглеждането на един нов и много сложен вид мая. Два дни по-късно един работник, приготвяйки съставки от тази подхранваща смес, въвел следи от живачна сол. Маята загина и бе унищожен шестмесечен труд. Работникът се кълнеше, че не е направил такова нещо, но го беше направил. Нашите психиатри го прегледаха. Вие вече виждате, че сме имали твърде ясна представа какво да очакваме. Работникът е имал период на несъзнателно действие. Врагът още не е откраднал от този вид мая, но все повече се приближава до нея. Прав ли съм?

— Виждам очевидното в тази теория — каза Лъки. В погледа му се четеше твърдост. — Според нея Лу Евънс е дезертирал при врага, който и да е той.

— Врагът са сириусианците — изтърси Морис. — Сигурен съм в това.

— Може би — призна Лъки. Обитаващите планетите на Сириус от векове бяха най-ревностните врагове на Земята. Беше лесно да се хвърли вината върху тях. — Нека да кажем, че Лу Евънс е дезертирал при тях и се е съгласил да открадне и им предаде тези данни, с което да ги улесни да започнат саботажи във фабриките за мая отначало с малки аварии, които да проправят пътя за по-големи.

— Да, това е моята теория. Можете ли да предложите някаква друга?

— Не е ли възможно самият член на Съвета Евънс да е бил под умствен контрол?

— Не е вероятно. Лъки. Вече имаме много случаи в нашите папки, нито един от пострадалите от умствена доминация не е бил в безсъзнание повече от половин час и периодите на амнезия на всички са били ясно очертани от психопробата. Евънс би трябвало да бъде два дни под умствена доминация, за да е направил това под нейно влияние, а той не показва признаци на амнезия.

— Беше ли изследван?

— Разбира се. Когато се констатира, че един човек притежава класифициран материал (при това хванат на местопоестьплението, какъвто е този случай), трябва да бъдат взети известни мерки. Не би ме интересувало дори ако е сто пъти член на Съвета. Той беше изследван и аз лично го подложих на проверката. Когато я прекъсна, за да изпрати някакво съобщение по своя собствен уред, ние иззехме неговия шифър, за да сме сигурни, че повече няма да го използва или поне да знаем какво изпраща или получава. Полученото от вас съобщение бе последното, което изпрати. Ние приключваме играта с него. Вече е под арест. Аз подготвям своя доклад до централното ръководство. Ще искам неговото отстраняване от служба и съд за корупция, а може би и предателство.

— Преди да направите това... — започна Лъки.

— Да?

— Позволете ми да говоря с него.

Морис стана, усмихвайки се иронично.

— Желаете да го видите ли? — попита той. — Разбира се. Ще ви заведа при него. Той е в тази сграда. Всъщност, бих желал да чуете оправданията му.

Те се изкачиха по една рампа. Охраната застана мирно и отдаде чест.

Бигман ги огледа с любопитство.

— Това затвор ли е? — попита той.

— Вид затвор на тази височина — отвърна Морис. — Ние правим сградите на Венера многофункционални.

Те влязоха в една малка стая и Бигман съвсем ненадейно избухна в гръмогласен смях.

— Какво има, Бигман? — попита Лъки, който не можа да задържи усмивката си.

— Н-не... нищо особено — отвърна дребният мъж с навлажнени очи. — Ти просто изглеждаш така смешно, Лъки, със своята гола издадена горна устна. След всички тези мустаци, които гледах досега, ти изглеждаш деформиран, сякаш някой е взел един въздушен пистолет и е издухал твоите.

Морис се усмихна и приглади неловко и малко гордо с opakото на ръката си своите посивели мустаци.

Лъки се усмихна още по-широко.

— Странно — констатира той. — Помислих си същото за тебе, Бигман.

— Ще почакаме тук — каза Морис. — Сега ще доведат Евънс.

Пръстът му се отдръпна от един сигнален бутон.

Лъки огледа стаята. Беше по-малка от тази на Морис и по-безлична. Единствената мебелировка се състоеше от няколко тапицирани стола плюс канапе, ниска маса в средата и две по-високи маси в близост до фалшивите прозорци. Зад всеки от тях бяха изкусно нарисувани морски пейзажи. Върху едната от високите маси имаше аквариум, а върху другата — две блюда. Едното от блюдата съдържаше дребни изсушени грахови зърна, а в другото имаше черна мазна субстанция.

Лъки продължаваше да оглежда стаята, а погледът на Бигман следваше механично неговия.

— Я, Лъки, какво е това? — попита внезапно той. Бигман почти изтича до аквариума, наведе се ниско и се взря в дълбините му.

— Ще погледнеш ли животинчето?

— Това е само една от В-жабите, домашните любимци на тукашните жители — отвърна Морис. — Тя е твърде добър екземпляр. Никога ли не сте ги виждали?

— Никога — отвърна Лъки.

Той се присъедини към Бигман при аквариума, който имаше площ два квадратни фута и дълбочина около три фута. Водата бе пресечена надлъж и нашир от пухкави стръкове водорасли.

— Хапе ли? — попита Бигман. Той раздвижи водата с показалец и се наведе още повече, за да види какво става вътре.

Лъки също се наведе до Бигман. В-жабата отвърщаше тържествено на погледите им. Тя беше малко същество с дължина около осем инча и триъгълна глава, на която бяха разположени две черни изпъкнали очи. Тя си почиваше върху шест малки крачета, които бяха изтеглени близо до тялото ѝ. Всеки крак имаше три дълги пръста отпред и един отзад. Кожата ѝ бе зелена и наподобяваше жабешката. Имаше също надиплели перки, които вибрираха с голяма честота и се спускаха надолу по централната част на нейния гръб. Вместо уста имаше здрава закривена човка, която бе подобна на папагалската.

Докато Лъки и Бигман я наблюдаваха, В-жабата започна да се издига във водата. Стъпалата ѝ останаха на пода на аквариума, а краката се удължаваха като разтегнати кокили при стремежа на многобройните им стави да застанат в една линия. Тя престана да се издига точно преди главата ѝ да пробие повърхността.

— Не ѝ харесва да излиза от водата — каза Морис, който се беше присъединил към тях и се взираше нежно в малката животинка. — Във въздуха има твърде много кислород. Те харесват кислорода, но само в умерени количества. В-жабите са мили приятни малки същества.

Бигман беше възхитен. На Марс практически нямаше местни животни и живи същества от този вид бяха истинска новост за него.

— Къде живеят? — попита той.

Морис пъкна показалеца си във водата и погали В-жабата по главата. Тя му позволи, затваряйки конвулсивно тъмните си очи, което може би означаваше удоволствие, доколкото догадката им беше вярна.

— Събират се сред водораслите в твърде големи количества — отвърна Морис. — Движат се между тях, сякаш са в гора. Всеки от дългите им пръсти може да се хване за отделен стрък, а човките могат да разкъсат и най-жилавите листа. Те вероятно биха могли да направят средно голяма дупка в човешки пръст, но досега не съм чул да са ухапали някого. Учудвам се, че виждате за пръв път В-жаба. В хотела има колекция от тях. Показани са цели семейни групи. Не сте ли разглеждали тази изложба?

— Не сме имали случай — отвърна сухо Лъки. Бигман пристъпи бързо към другата маса, взе едно грахово зърно, топна го в черната мазнина и се върна при аквариума. Той задържа зърното съблазняващо

над водата, а В-жабата мушна безкрайно внимателно човката си над повърхността и клъвна лакомото късче от пръстите му.

— Видяхте ли това? — попита той.

— Малката палавница — усмихна се Морис като на детски трик. — По цял ден ядат тази храна. Отбележете как лакомо я налага.

В-жабата сладко хрускаше храната. Една черна трохичка се изплъзна от човката и краката на малкото същество веднага се сгънаха отново, когато се спусна на дъното. Човката се разтвори и трохичката беше уловена.

— Какво е това вещество? — попита Лъки.

— Грахово зърно, потопено в грес — отвърна Морис. — Тя е голям деликатес за тях, както захарта за нас. Те трудно намират някога чист въглеродород в своята естествена среда, а така много го обичат. Дори не бих се изненадал, ако се оставят да бъдат заловени само за да се доберат до него.

— Между другото, как се ловят?

— Когато траулерите събират своите морски водорасли, между тях винаги има В-жаби, както също и други животни.

— Хей, Лъки, нека и ние с теб си вземем една... — започна разпалено Бигман, но бе прекъснат от влизането на двама пазачи. Между тях стоеше един дългучест млад рус мъж.

Лъки скочи на крака.

— Лу, Лу, стари приятелю! — извика той и усмихвайки се му подаде ръка.

За момент изглеждаше, че другият ще отговори. В очите на новодошлия проблесна радостна искра, но тя бързо избледня. Ръцете му останаха отпуснати и неподвижни.

— Здравей, Стар — отвърна той с безизразен глас.

Лъки неохотно отдръпна ръката си.

— Не съм те виждал, откакто се дипломирахме.

Той направи пауза. Какво можеше да каже човек на един стар приятел?

Русият член на Съвета изглежда почувствува нелепостта на положението.

— Оттогава станаха някои промени — каза той с черен хумор, кимайки отривисто към пазачите от двете си страни, а после

продължи, свил конвулсивно тънките си устни — Защо дойде? Защо не стоя настрана? Помолих те за това.

— Не мога да стоя настрана, когато приятел е в опасност, Лу.

— Чакай, докато бъдеш помолен за помощ.

— Мисля, че си губите времето, Лъки — каза Морис. — Вие мислите за него като за член на Съвета. Намеквам ви, че той е ренегат.

Пълничкият венерианин изрече думата през стиснатите си зъби и тя изплющя като камшик. Евънс бавно почервеня, но не каза нищо.

— Нуждая се от неопровержимо доказателство преди да призная каквато и да е подобна дума по отношение на члена на Съвета Евънс — каза Лъки, натъртвайки на „члена на Съвета“.

Той седна и известно време наблюдава своя приятел със сериозно изражение на лицето, докато Евънс гледаше настрана.

— Доктор Морис, помолете пазачите да напуснат. Аз ще нося отговорност за безопасността на Евънс.

Морис повдигна учудено вежди и след като помисли малко ги отпрати с ръка.

— Ако нямаш нищо против, Бигман, мини за няколко минути в съседната стая. Нали ще го направиш?

Бигман кимна и излезе.

— Лу, вече сме само тримата тук: Ти, аз и доктор Морис — трима членове на Съвета. Предлагам да започнем отначало. Взе ли класифицираните данни, касаещи производството на мая, от тяхното място в папките?

— Да — отвърна Лу Евънс.

— В такъв случай трябва да си имал някакво основание да го сториш, нали? Какво е то?

— Виж какво, аз откраднах документите. Казвам откраднах. Толкова признавам. Какво искаш повече? Нямах основание да го сторя. Просто ги откраднах. Сега остави тази работа. Махай се от главата ми и ме остави на мира. — Устните му трепереха.

— Искахте да чуете неговата защита, Лъки — каза Морис. — Това е всичко. Той няма никаква.

— Знаеш, предполагам, че е имало инцидент в заводите за мая скоро след като си взел тези документи, включващ точно вида мая, който те са третирали.

— Зная всичко това — каза Евънс.

— Как си го обясняваш?

— Нямам никакво обяснение.

Лъки внимателно наблюдаваше Евънс, търсейки някаква следа от добродушния, обичащ забавленията и притежаващ стоманени нерви младеж, който познаваше така добре в Академията. С изключение на мустаците, които бе пуснал в съответствие с венерианската мода, човекът, който Лъки виждаше сега, приличаше на този от спомените му, поне доколкото се отнасяше до неговата външност. Същите Дълги кокалести крайници, късо подстригана руса коса, ъгловата заострена главичка и атлетично тяло. Но иначе? Очите на Евънс се движеха неспокойно от място на място, пресъхнали му устни потрепваха, а ноктите му бяха наядени и нащърбени.

Лъки се бори известно време със себе си преди да се реши да постави следващия откровен въпрос. Той говореше с приятел, когото познаваше добре и в чиято лоялност никога не беше се съмнявал. На тази лоялност би заложил собствения си живот, без да се замисли.

— Лу, продал ли си се? — попита накрая той.

— Не коментирам — отвърна глухо Евънс.

— Лу, питам те отново, като преди това искам да знаеш, че съм на твоя страна, независимо какво си направил. И така, ако не си оправдал надеждите на Съвета, трябва да е имало някаква причина. Кажи ни я. Кажи ни, ако си бил упоен или принуден, независимо дали физически или умствено, ако си бил изнуден или някои твой близък — заплашен. За спасението на Земята, Лу, кажи ни дори, ако си бил изкушен от пари или власт, дори ако си стигнал дотам. Няма грешка, която да си направил и която да не може да бъде поне отчасти поправена чрез откровеност сега. Какво ще кажеш?

Лу Евънс изглежда се разчувствува за момент. Сините му очи се повдигнаха с усилие към лицето на приятеля.

— Лъки — започна той, — аз ... — После размекването в него сякаш изчезна и той извика — Не коментирам, Стар. Не коментирам!

Морис скръсти ръце.

— Виждате какво е положението, Лъки. Само той притежава информацията и ние, в името на Венера, ще я получим по един или друг начин.

— Почакайте... — каза Лъки.

— Не можем да чакаме — прекъсна го Морис. — Разберете това. Изобщо няма никакво време. Тези така наречени инциденти стават все по-сериозни. Необходимо е да ги прекъснем сега. — Неговият топчест юмрук удари по ръчката на креслото.

Точно в този момент вътрешният телефон иззвъня пронизително.

— Аварийен сигнал! Какво в името на Космоса... — намръщи се Морис и вдигна слушалката. — Морис слуша. Какво има?... Какво?... Какво?

Той изпусна слушалката, а когато се обърна към Лъки, лицето му бе отпуснато и приbledняло.

— При шлюз номер двадесет и три — промълви Морис със задавен глас.

Гъвкавото тяло на Лъки се напрегна като стоманена пружина.

— Какво искате да кажете с „шлюз“? За купола ли намекувате?

Морис кимна.

— Казах, че инцидентите стават все по-сериозни. Този път е в опасност Куполът. Този човек би могъл... във всеки един момент... да пусне океана ... в Афродита!

5. ВНИМАВАЙТЕ, ВОДА!

От набиращата скорост жирокола, Лъки улови пробляскванията на мощния купол над главата си. Един град построен под вода, размишляваше той, изисква технически чудеса, за да бъде практичен. Градове под купол имаше на много места в Слънчевата система. Най-старите и най-известните бяха на Марс. Но там гравитацията беше само две пети от земната, а върху марсианските куполи упражняваше натиск само една рядка атмосфера.

Тук, на Венера, гравитацията беше пет шести от земната и върху венерианските куполи упражняваше натиск вода. Въпреки че се изграждаха в плитките части на океана, а върховете им излизаха почти на повърхността при отлив, те трябваше да издържат на натиска на милиони тонове вода.

Лъки, подобно на повечето земляни (а също и венериани, колкото се отнася до това), беше склонен да приеме тези постижения на човечеството като нещо обикновено. Но сега, когато Лу Евънс бе върнат в затвора и възникваше проблемът за неговото незабавно уволняване, пъргавият ум на Лъки разсъждаваше и събираще данни по тази нова работа.

— Как се крепи куполът, доктор Морис? — попита той.

Дебелият венерианин бе възстановил отчасти своето самообладание. Шофираната от него жирокола се носеше към застрашения сектор. Думите му продължаваха да изразяват безпокойство.

— Диаманитната сила се разпростира в стоманени кожуси — каза той. — На пръв поглед изглежда, че стоманените греди укрепват купола, но това не е така.

Лъки погледна към градските улици под тях, които бяха изпълнени с хора и живот.

— Случвали ли са се и преди инциденти от такъв род? — попита той.

— Велики Космос, не като този... — изпъшка Морис. — За пет минути сме там.

— Вземат ли се някакви предпазни мерки срещу инциденти? — продължи упорито да разпитва Лъки.

— Разбира се, че се вземат. Ние имаме алармена система и автоматични настройчици на силовото поле които са възможно най-надеждни. А самият град е построен от самостоятелни сектори. Всяка локална авария в купола предизвиква спускането на транзитни прегради, подпрени от спомагателни силови полета.

— Значи градът не може да бъде разрушен, дори ако океанът бъде пуснат вътре. Така ли е? И това се знае добре от населението, нали?

— Разбира се. Хората знаят, че са защитени, но все пак може да бъде разрушена една голяма част от града. Ще има и известни жертви, а материалните загуби биха били ужасни. Още по-лошо, ако хората могат да бъдат манипулирани да направят това веднъж, същото може да се повтори отново.

Бигман, третият човек в жирокolata, гледаше с любопитство Лъки. Високият землянин теоретизираше със свъсени вежди.

— Ето че пристигнахме — измърмори Морис. Колата бързо намали скоростта си и спря.

Часовникът на Бигман показваше два и петнадесет, но това не означаваше нищо. Нощта на Венера бе дълга осемнадесет часа, а тук, под купола, нямаше нито ден, нито нощ.

Изкуственото осветление светеше както винаги. Очертанията на сградите се виждаха ясно. Ако градът изглеждаше различен по нещо, това бяха действията на неговите обитатели. Те изскачаха като вихрушка от различните части на града. Новината за кризата беше се разпространила чрез тайнствената магия на слуховете и те, ужасно любопитни, се тълпяха да видят гледката, сякаш отиваха на представление или на цирков парад. Така хората на Земята биха се тълпяли за места при един магнитоничен концерт.

Полицията задържаше трополящите тълпи и проправяше пътека за Морис и двамата с него. Една дебела преграда от изпъстрен с жилки транзит беше се вече спуснала, отделяйки заплашената от потоп част от града.

Морис поведе Лъки и Бигман през една голяма врата. Шумът от тълпата заглъхваше и отслабваше зад тях. Вътре един човек пристъпи бързо към Морис.

— Доктор Морис... — започна той. Морис го погледна и изстреля едно бързо представяне.

— Лиман Търнър, главен инженер. Дейвид Стар от Съвета. Бигман Джонс.

После той се стрелна при някакъв сигнал от една друга част на помещението. Движеше се с изненадваща за тежкото си тяло скорост.

— Търнър ще се погрижи за вас двамата — каза той през рамо, когато тръгна да излиза.

— Само за минутка, доктор Морис! — извика Търнър, но не беше чул.

Лъки подкани Бигман с жест и дребният марсианец се втурна след венерианския член на Съвета.

— Доктор Морис ли отиде да върне? — попита обезпокоен Търнър, поглаждайки едно правоъгълно куфарче, което носеше повесено на каишка през рамо.

Той имаше изпито лице, червено-кафява коса, издаден като кука нос, лунички и широка уста. На лицето му се четеше безпокойство.

— Не — отвърна Лъки. — Морис може да се нуждае от помощ там. Само дадох знак на моя приятел да стои близо до него.

— Не знам с какво би могъл да помогне — промърмори инженерът.

Той пъкна в устата си една цигара и разсеяно предложи и на Лъки. Отказът на Лъки остана незабелязан за известно време, а Търнър стоеше там, протегнал пластмасовата кутия цигари на разстояние една ръка и потънал в своя собствен мисловен свят.

— Предполагам, че евакуират застрашения сектор? — попита Лъки.

Търнър се сепна, прибра цигарите, смукна силно от тази, която беше между устните му, а после я изплю на пода и я смачка с крак.

— Евакуират ги, но аз не знам... — отвърна той и гласът му заглъхна.

— Обезопасяващата преграда е спусната през града, нали? — попита Лъки.

— Да, да — измърмори инженерът.

— Но вие не сте доволен — каза Лъки след малко. — Какво се опитвахте да кажете на доктор Морис?

Инженерът хвърли бърз поглед на Лъки, подръпна черното куфарче, което носеше и каза:

— Нищо. Забравете това.

Те се бяха оттеглили в един ъгъл на помещението. Сега в него влизаха мъже, облечени в пневмокостюми със свалени шлемове, бършещи запотените си чела. До ушите им достигаха части от изречения.

— ...не могат да стигнат до него. Всичко ли опита? Жена му е в ефира. Моли го...

— Да го вземат дяволите! Хванал е лоста. Трябва само да го дръпне и ние...

— Само ако можехме да го доближим достатъчно, за да го взривим! Само ако можехме да сме сигурни, че няма да ни види пръв и...

Търнър изглежда слушаше всичко това със зловещо очарование, но продължаваше да стои в ъгъла. Запали друга цигара.

— Вижте тази тълпа навън — избухна яростно Търнър. — Това е забавно за нея. Вълнение! Не зная какво да правя. Казвам ви, не зная.

Той придърпа черното куфарче в по-удобно положение и го притисна до тялото си.

— Какво е това? — попита властно Лъки.

Търнър сведе поглед, взря се в куфарчето, сякаш го виждаше за пръв път и каза:

— Това е моят компютър, специален преносим модел, който сам съм конструирал. — За момент гордостта погълна безпокойството в гласа му. — В цялата Галактика няма друг като него. Винаги го нося със себе си. Така зная... — И той отново млъкна.

— Е, Търнър, какво знаете? — попита Лъки с рязък глас. — Искам да започнете да говорите! Веднага!

Ръката на младия член на Съвета бе поставена леко върху рамото на инженера и после слабо го стисна.

Търнър се сепна и вдигна поглед, а спокойните кафяви очи на Лъки оказаха своето въздействие.

— Какво беше вашето име? — попита той.

— Аз съм Дейвид Стар.

— Човекът, когото наричат „Лъки“ Стар ли? — попита Търнър със светнали очи.

— Точно така.

— Добре тогава, ще ви кажа, но не мога да говоря високо. Опасно е.

Той започна да шепне, а главата на Лъки се наведе към неговата. Двата бяха напълно игнорирани от заетите, бързо влизащи и излизащи от помещението мъже.

Сега ниско изречените от Търнър думи се изливаха, сякаш той бе доволен, че може да се освободи от тях.

— Вижте, стените на градския купол са двойни — каза той. — Всяка стена е направена от транзайт, който е най-жилавата и най-здрава силициева пластмаса, позната на науката. А самата стена е подпряна с греда-силово поле. Тя може да издържи огромни налягания. Напълно е неразтворима. Не се разяжда. Нищо във венерианския океан не може да я промени в химическо отношение. Между двете повърхнини на двойната стена е нагнетен въглероден двуокис. Той служи за смекчаване на ударната вълна, ако външната част на стената поддаде, а вътрешната част е, разбира се, достатъчно здрава, за да задържи водата сама. Накрая, между стените има мрежа от прегради, така че само малка част между тях може да бъде наводнена в случай на пробив.

— Това е една сложна система — отбеляза Лъки.

— Твърде сложна — съгласи се Търнър с горчивина. — Едно земетресение или по-скоро венеротресение може да разцепи купола на две, но нищо друго не може да му навреди. А в тази част на планетата няма венеротресения. — Той спря, за да запали нова цигара. Ръката му трепереше. — Освен това, всеки квадратен фут от купола е свързан с уреди, които непрекъснато измерват влажността между стените. Даже най-малката пукнатина, където и да се намира, кара стрелките на тези уреди да се отклоняват рязко. Те реагират дори ако пукнатината е микроскопична и незабележима. После звънят звънци и вият сирени. Всички викат „Внимание, вода“ — Той криво се усмихна. — Внимание, вода! Това е смешно. На тази работа съм от десет години и за цялото това време уредите са регистрирали отклонение само пет пъти. Във всеки един от тези случаи ремонтът е отнел по-малко от час. Върху засегнатата част от купола се закрепва водолазен звънец, водата

се изпомпва, транзайтът се разтапя, добавя се още малко от веществото и се оставя да се охлади. След това куполът става по-здрав от преди. Внимание, вода! Никога досега не сме допуснали да проникне нито капка.

— Картината ми етана ясна — каза Лъки. — Сега да се върнем на въпроса.

— Въпросът е свръхконфиденциален, мистър Стар. Ние сме отделили с преграда застрашения сектор, но колко здрава е тя? Винаги сме разчитали на постепенно разрушаване на външната стена със слаб теч. Водата се процежда вътре и ние винаги знаем, че разполагаме с много време, за да се подготвим за посрещането ѝ. Никой никога не е помислял, че един ден някой шлюз може да бъде широко отворен. Водата ще дойде като дебел стоманен прът, движещ се със скорост една миля в секунда. Тя ще удари локалната транзайтна преграда като космически кораб при пълно ускорение.

— Искате да кажете, че няма да издържи ли?

— Искам да кажа, че никой никога не е работил върху този проблем, нито е изчислявал действащите сили, във всеки случай допреди половин час. Тогава аз ги изчислих, само за да върша нещо, докато трае всичко това. Взел бях моя компютър. Винаги го нося със себе си. И така, направих няколко допускания и започнах работа.

— Преградата няма ли да издържи?

— Не съм сигурен. Не зная доколко са точни някои от моите допускания, но мисля, че няма да издържи. Така че какво да правим? Ако преградата не издържи, с Афродита е свършено. Свършено е с целия град. С вас, с мен и с четвърт милион души. С всички. Тези възбудени и ужасени тълпи отвън ще загинат щом ръката на този човек дръпне надолу лоста, който държи.

Лъки се взираше с ужас в Търнър.

— От колко време знаете това? — попита той.

— От половин час. Но какво мога да направя? — премина бързо в самозащита инженерът. — Не можем да облечем в подводничарските костюми четвърт милион хора! Мислех да говоря с Морис и може би да осигуря защитата на някои важни личности в града или на част от жените и децата. Не бих могъл да зная как да подбера кои да спася, но може би нещо трябва да се направи. Какво мислите?

— Не съм сигурен.

— Мислех си, че вероятно ще мога да сложа водолазен костюм и да се махна оттук — продължи да се измъчва инженерът. — Да се махна изобщо от града. В обстановка като тази на изходите няма да има охрана.

С присвити очи Лъки се отдръпна от треперещия инженер.

— Велика Галактико, аз съм бил сляп! — извика той.

После се обърна и изчезна от помещението. Една отчаяна мисъл изгаряше съзнанието му.

6. ТВЪРДЕ КЪСНО!

В объркването си Бигман се чувстваше замаян и безпомощен. Придържайки се толкова близо, колкото можеше до неуморния Морис, той откри, че се влачи от група към група и се вслушва в напрегнати разговори, които невинаги разбираше, поради непознаването на Венера.

Морис нямаше никаква възможност за почивка. Всяка нова минута водеше до нов човек, нов доклад и ново решение. Бяха изминали само двадесет минути, откакто Бигман тичаше след Морис и вече бяха предложени и отхвърлени една дузина планове.

— Към него бяха насочени следящи лъчи и ние можахме да го различим — казваше задъхан един мъж, който току-що се беше върнал от застрашения район.

— Той само седи с лоста в ръката. Изпратихме гласа на жена му в ефира, после през градската уредба, а след това и по външните високоговорители. Не мисля, че я чува. Поне не се помръдва.

Бигман хапеше устната си. Какво би направил Лъки, ако беше тук? Първата мисъл, която му хрумна, беше да се промъкне зад мъжа, чието име беше Попноу, и да го застреля. Но това бе първата мисъл, която хрумва на всеки и той моментално я отхвърли. Човекът при лоста се беше затворил в кабината, а тези кабинни за управление на купола бяха така конструирани, че да не позволяват каквато и да било намеса отвън. На всеки вход бе поставена алармена инсталация, която се хранваше вътрешно с енергия. Сега тази мярка действуваше по-скоро за унищожението на града, отколкото в негова защита.

Бигман беше сигурен, че при първия звън, при първата сигнална светлина лостът можеше да бъде дръпнат и океанът да връхлети върху Афродита. Не можеше да се рискува, преди да е завършена евакуацията.

Някой бе предложил използването на отровен газ, но без да дава обяснения, Морис бе поклатил отрицателно глава. На Бигман се стори, че знае какво мисли венерианинът. Човекът при лоста не беше болен,

луд или злонамерен, а под умствен контрол. Този факт означаваше, че враговете са двама. Човекът при лоста можеше така да бъде отслабен от газа, че да няма физическата възможност да го дръпне, но преди това отслабването щеше да рефлектира в съзнанието му и хората, които го контролираха, щяха да задействуват достатъчно бързо мускулите на ръката на своето оръдие.

— Все пак защо те чакат? — мърмореше под нос Морис, докато потта се стичаше на ручейчета по бузите му. — Само ако можех да насоча едно атомно оръдие към мястото.

Бигман знаеше защо това също беше невъзможно. Едно атомно оръдие, насочено да удари човека от възможно най-близката до него точка, трябваше да изхвърли заряда с достатъчна мощност, за да премине през четвърт миля постройки и щеше така да повреди купола, че да докара същата опасност, която се опитваха да избегнат.

Все пак, къде е Лъки, помисли той, а на глас попита:

— Ако не можете да стигнете до този човек, какво ще кажете за командното табло?

— Какво имате предвид? — попита Морис.

— Имам предвид да се изключи лостът. За отварянето на шлюза се изисква енергия, нали? Какво ще стане, ако се изключи хранването?

— Хубава мисъл, Бигман, но всеки шлюз има на място свой собствен генератор за аварийно хранване.

— Не може ли да бъде изключен от някъде?

— Как? Той се е затворил вътре в кабината с инсталирана на всеки кубически фут алармена инсталация.

Бигман вдигна поглед. Във въображението му се стори, че вижда могъщия океан, който ги покриваше.

— Това е затворен град, като тези на Марс — каза той. — Там трябваше да ги пълним с въздух. Правите ли същото и тук?

Морис поднесе една носна кърпа до челото си и бавно го избърса. После погледна дребния марсианец.

— Вентилационните тръби ли имате предвид?

— Да. Към това място с шлюза би трябвало да има една. Така ли е?

— Разбира се.

— А няма ли някое място по дължината ѝ, където един проводник може да бъде изтръгнат, срязан или нещо подобно?

— Почакайте малко. Една хвърлена през тръбата микробомба вместо отровния газ, за който говорехме...

— Не е достатъчно сигурно — възрази нетърпеливо Бигман. — Изпратете човек. Един град под водата се нуждае от тръби с голям диаметър, нали? Няма ли да издържат човек?

— Не са чак толкова големи — отвърна Морис.

Бигман с усилие преглътна. Костваше му много да направи следното изявление.

— Аз също не съм чак толкова голям. Вероятно ще мога да мина.

— Венера! Ще можете! Елате с мен! — извика Морис, взирайки се с широко отворени очи в дребничкия марсианец.

Улиците на Афродита бяха пълни с народ, като че ли нито един мъж, жена или дете в града не спяха. Точно отвън преградата от транзайт хората, обсадили сградата на „Щаба за спасение“, бяха задръстили всички улици и ги бяха превърнали в черна маса бърборещо човечество. Бяха опънати вериги, а зад тях неспокойно се разхождаха полицаи със зашеметяващи пистолети.

Излизайки с голяма скорост от Щаба за спасение, Лъки бе внезапно спрял от тези вериги. Сто различни неща му направиха впечатление. Имаше колоритен надпис със заврънкулки от лусайт^[1], който бе инсталиран високо в небето на Афродита без видимо закрепване. Той се въртеше бавно и гласеше: АФРОДИТА, КРАСИВО МЯСТО НА ВЕНЕРА, ДОБРЕ ДОШЛИ

Наблизо група мъже се движеха в колона. Те носеха странни предмети — натъпкани чанти с документи, кутии за бижута и провесени на ръка дрехи. Един по един те се качваха в скимъри. Очевидно това бяха бежанци от застрашената зона, взели със себе си каквото можеха да носят и което считаха за най-важно за тях. Евакуацията беше в разгара си. В колоната нямаше жени и деца.

— Има ли скимър, който да мога да използвам? — извика Лъки към един полицаи.

— Не, сър, всички са заети — отвърна полицаят.

— По работа на Съвета съм — каза нетърпеливо Лъки.

— Нищо не мога да направя. Всички скимъри в града се използват за тези хора — отвърна той и посочи с пръст движещата се на известно разстояние от тях група мъже.

— Важно е. Трябва да изляза оттук.

— Тогава ще трябва да вървите пеш — каза полицаят.

Лъки скърцаше със зъби от яд. Нямахше начин да мине през тълпата пеша или на колела. Това трябваше да стане по въздуха и то веднага.

— Нямате ли на разположение нищо, което да мога да използвам? Каквото и да е?

Той говореше по-скоро на своето нетърпеливо аз, отколкото на полицая. Ядосваше се, че е така елементарно измамен от врага.

— Освен ако искате да използвате хопър — каза неочаквано полицаят.

— Хопър ли? Къде е?

— Само се пошегувах — каза полицаят.

— Но аз не се шегувам. Къде е хопърът?

Имаше ги няколко в сутерена на сградата, която бяха напуснали. Те бяха разглобени. Четирима мъже се раздвижиха да помогнат и машината с най-добър външен вид бе сглобена на открито. Най-близкостоящите от тълпата наблюдаваха с любопитство, а няколко от тях извикаха шеговито:

— Прескочи го, хопър^[2]!

Това бе един дивен вик при състезания с хопъри. Преди пет години имаше модно увлечение, което бе заляло цялата Слънчева система: състезания по пресечена местност с пръснати по маршрута препятствия. По време на тази лудост Венера бе най-ентузиасирана. Може би половината къщи в Афродита имаха хопъри в сутерените си.

Лъки провери микрореактора. Беше зареден. Той включи двигателя и пушна жироскопа да се върти. Хопърът незабавно се изпъна и остана неподвижно изправен на единствения си крак.

Хопърите са може би най-гротескните форми за придвижване, които някога са били изобретени. Те се състоят от закривено тяло, което е голямо само колкото да се задържи един човек при командното табло. Отгоре има един ротор с четири перки, а отдолу един единствен метален крак с гумен крайник. Хопърът приличаше на някаква гигантска блатна птица, заспала с единия си крак сгънат под тялото.

Лъки докосна копчето за подскачане и кракът на хопъра се скъси. Тялото му потъна до седем фута от земята, когато кракът се придвижи нагоре в кухнята тръба, пробождаща хопъра точно зад командното табло. Кракът се освобождаваше със силно щракане в момента на максимално скъсяване, след което хопърът подскачаше тридесет фута във въздуха.

Въртящите се перки задържаха хопъра за няколко дълги секунди в най-високата точка на скока. За това време Лъки успя да хвърли поглед на хората непосредствено под себе си. Тълпата се простираше на половин миля, което означаваше, че за преодоляването ѝ ще са необходими няколко скока. Лъки стисна устни. Щяха да бъдат загубени ценни минути.

Сега хопърът падаше надолу с разтегнат крак. Тълпата под него се опита да се разпръсне, но не беше нужно. Четири струи сгъстен въздух издухаха хората достатъчно встрани, а кракът се удари в земята, без да причини никому вреда.

Кракът се удари в бетона и се скъси. Лъки успя да види за миг учудените лица на хората около себе си и после хопърът се придвижи отново нагоре.

Лъки трябваше да признае, че надбягването с хопъри е вълнуващо. Като младеж той бе вземал участие в няколко надбягвания. Опитният „ездач на хопър“ можеше да извърта своя странен кон по невероятни начини, намирайки място за крака, където изглеждаше, че не съществува такова. Тук, в покритите с купол градове на Венера, състезанията трябва да са били скучни и безинтересни в сравнение с главолонните надбягвания в огромните открити пространства със скалиста неравна почва на Земята.

С четири скока Лъки се измъкна от тълпата. Той изключи двигателя и след серия малки подскоци хопърът спря. Лъки скочи от него. Пътуването по въздуха продължаваше да бъде невъзможно, но сега можеше да реквизира някакъв вид наземна кола.

Обаче щеше да бъде загубено много време.

Бигман се запъхтя и направи малка пауза, за да си поеме дъх. Събитията се развиха бързо. Той беше се хвърлил в едно течение, което продължаваше да го движи бързо напред.

Преди двадесет минути Бигман беше направил своето предложение на Морис. Сега той беше затворен в една тръба, която плътно прилепваше около тялото му и потопен в тъмнина.

Бигман започна отново да се движи по лакти, промъквайки се все по-навътре. Той трябваше ежеминутно да спира, за да използва малкото фенерче, чийто тънък като главичка на карфица светлинен лъч му показваше стесняващите се до нула млечнобели стени пред него. В единия ръкав върху китката си той държеше една бързо скицирана карта.

Морис беше стиснал ръката на Бигман преди последният да се полуизкатери-полускочи в страничния отвор при една компресорна станция. Роторът на огромния вентилатор бе спрял, а въздушното течение преустановено.

— Надявам се, че това няма да го накара да дръпне лоста — беше измърморил Морис и му бе стиснал ръката.

Бигман беше му отвърнал криво-ляво с усмивка и после бе започнал да пълзи по своя път в тъмнината, докато другите си тръгнаха. Никой не почувствува необходимост да спомене очевидното. Бигман трябваше да отиде от застрашената страна на транзайтовата преграда, откъдето другите се изтегляха. Ако лостът на куполния шлюз се спуснеше надолу, нахлуващата вода щеше да смачка тръбата и стените като картонени. Бигман се питаше, докато се промъкваше напред, дали щеше да чуе първо шума, дали бушуващите води щяха да загатнат за присъствието си, преди да го ударят. Надяваше се, че това няма да се случи. Не искаше да чака дори секунда. Ако водата дойдеше, той искаше тя да си свърши бързо работата.

Бигман почувствува, че стената започна да завива и спря, за да се консултира с картата. Малкото фенерче осветяваше пространството около него със студен блясък. Това беше вторият завой, показан на картата, която бяха нарисували за него и сега тръбата трябваше да извие нагоре.

Бигман се обърна на една страна и последва извивката на завоя. Това допринесе за разваляне на настроението и натъртване на месата му. — Марсиански пясъци — мърмореше той. Бедрените мускули го заболяха, когато натисна с колена срещуположните страни на тръбата, за да се предпази от плъзгане надолу. Той се придвижваше инч по инч нагоре по лекия наклон.

Морис беше изкопирал картата от йероглифните карти, държани пред един визифонен предавател в Отдела за обществени работи на Афродита. Той бе следвал кривите цветни линии и бе питал за интерпретацията на обозначенията и символите.

Бигман стигна до едно от укрепванията, прекарани диагонално през тръбата. Той почти го посрещна като нещо добре дошло, за което да може да се хване, да го обгърне с ръце и облекчи малко натиска върху болящите го лакти и колена. Бигман притисна картата нагоре в ръкава и хвана укрепването с лявата си ръка. Дясната му ръка обърна малкото фенерче на сто и осемдесет градуса и опря задния му край в единия край на укрепването.

Енергията от капсулования микрореактор, който обикновено захранваше с електричество малката крушка на фенерчето и го превръщаше в студена светлина можеше също при друго нагласяване на копчето да излъчва от противоположния си край силово поле.

То можеше да среже моментално всичко материално, което би се изпречило на пътя му. Бигман нагласи копчето и веднага единият край на укрепването беше прерязан. После премести резачката в другия му край. Още едно леко докосване на копчето и укрепването остана в ръката му. Бигман го промуши покрай тялото си и го пусна. То се плъзна и затрака надолу по тръбата.

Водата все още не идваше. Бигман продължаваше да пъхти и се извива като червей. Той премина през още две укрепвания и през още един завой. После тръбата отново тръгна хоризонтално и накрая Бигман стигна до поредица прегради, които бяха ясно обозначени върху картата. Цялото разстояние беше в общи линии по-малко от двеста ярда, но за колко ли време го беше изминал?

А водата все още не идваше.

Преградите представляваха перки, които се показваха периодично от всички страни на тръбата, за да запазват турболентността на въздушния поток и бяха последният знак за ориентиране. Той отрязва всяка перка с бързо движение на задната част на фенерчето и сега трябваше да измери девет фута от най-отдалечената от тях, Бигман отново използва фенерчето. То беше дълго шест инча и той трябваше да го наложи осемнадесет пъти по дължината на стената.

Фенерчето два пъти му се изплъзна и му се наложи два пъти да се връща обратно до мястото на последната отрязана преградна перка, лазейки на заден ход и ругаейки шепнешком: „Марсиански пясъци“!

Третият път осемнадесетата дължина на фенерчето бе поставена правилно. Бигман задържа пръста си в тази точка. Морис беше казал, че търсеното място трябва да бъде почти директно над главата му. Бигман светна с фенерчето и, обръщайки се по гръб, прекара пръста си по кривата вътрешна повърхност на тръбата.

Използувайки режещия край на фенерчето и държейки го на около четвърт инч от стената (силовото поле не трябваше да се приближава твърде много), доколкото можеше да прецени в тъмнината, той направи с него един кръг. Изрязаният метал падна в тръбата и Бигман го бутна настрана. После той насочи светлината на фенерчето към разкрилите се жици и внимателно ги изучи. Няколко инча по-навътре трябваше да започва вътрешността на едно помещение, намиращо се на не повече от сто фута от мястото на седящия при шлюза човек. Седеше ли той все още там? Очевидно още не беше дръпнал лоста (какво ли чакаше?). В противен случай Бигман щеше да е вече залят с вода и съвсем мъртъв. Бяха ли го спрели по някакъв начин? Вероятно бе арестуван?

Кисела усмивка се появи на лицето на Бигман, когато си помисли, че може да се е промъквал напразно през вътрешностите на един метален червей.

Той проследи жиците. Някъде тук трябваше да има някакво реле. Бигман леко подръпна първо едната, а после и другата жица. Едната се придвижи и в зрителното му поле попадна малък черен двоен конус. Той облекчено въздъхна и захапа фенерчето, за да освободи и двете си ръце.

Предпазливо, много предпазливо Бигман завъртя двете половини на конуса в противоположни посоки. Магнитната закопчалка поддаде и двете половини се разделиха, показвайки съдържанието си. То представляваше едно прекъсващо реле, състоящо се от два блестящи контакта, единият от които бе обвит в своя селектор на силово поле и отделен от другия с почти незабележима междина. При определено възбуждане, каквото е например дръпването на един малък лост, селекторът на силово поле поражда енергия, която затваря други контакти, изпраща енергийния поток през точката на затваряне и

отваря шлюза на купола. Всичко това става за една милионна част от секундата.

Бигман се потеше и почти очакваше фаталният момент да настъпи точно сега, когато оставаше една секунда до успешното завършване на възложената задача. Той бръкна в джоба на дрехата си и извади от там парче изолирана пластмаса. Тя беше вече омекнала от топлината на тялото му. Бигман я офофми като тънка пластинка и внимателно я постави в точката, в която почти се допираха двата контакта. Той я държа там, докато преброи до три и после я извади.

Сега контактите можеха да се затворят, но между тях бе останал тънък слой от пластмасата, през който не можеше да протече ток.

Сега лостът можеше да бъде дръпнат. Шлюзът нямаше да се отвори.

Смеейки се, Бигман се промуши през останките от преградата, премина покрай укрепванията, които беше срязал и се плъзна надолу по наклона...

Бигман търсеше отчаяно Лъки сред объркването, което беше заляло целия град. Мъжът при лоста беше арестуван, транзитната преграда бе вдигната, а населението се връщаше като огромна вълна (разгневено в по-голямата си част на градската управа, загдето бе позволила да се случи всичко това) към домовете си, които бе напуснало. За тълпите, които така жестоко очакваха бедствието, премахването на причината за страха беше сигнал за голям празник.

Накрая отнякъде се появи Морис и хвана Бигман за ръкава.

— Лъки се обажда — каза той.

— Откъде? — попита изненадан Бигман.

— От моята стая при канцелариите на Съвета. Казах му какво сте направили.

Бигман се изчерви от удоволствие. Лъки щеше да бъде горд.

— Искам да говоря с него — каза той.

Обаче лицето на Лъки на екрана беше мрачно.

— Поздравявам те, Бигман. Чух, че си бил страхотен — каза той.

— Нищо особено — усмихна се Бигман. — Но къде беше ти?

— Там ли е доктор Морис? — попита Лъки. — Не го виждам.

— Тук съм — отвърна Морис и показа лицето си на екрана.

— Според новините, които чух, сте заловили мъжа на лоста.

— Да. Направихме го благодарение на Бигман — отвърна Морис.

— Тогава нека отгатна. Той не се е опитал да дръпне лоста, когато сте го приближили. Той просто се е предал.

— Да — каза, мръщейки се, Морис. — Но как познахте?

— Познах, защото целият инцидент с шлюза е бил заблуждение. Истинската неприятност е било писано да се случи тук. Трябваше да използвам хопър, за да мина през тълпата и после наземна кола за останалата част от пътя.

— И? — попита любопитно Морис.

— И беше вече твърде късно! — отвърна Лъки.

[1] Вид пластмаса. Б.пр. ↑

[2] Някой, който подскача. Б.пр. ↑

7. ВЪПРОСИ

Денят беше завършил. Тълпата се бе разпръснала. Атмосферата в града беше станала спокойна, почти сънena. Само на две-три места все още дискутираха събитията от последните седем часа.

Бигман беше отегчен.

Двамата с Морис бяха напуснали сцената на неотдавнашната опасност, отправяйки се бързо към Щаба на Съвета. Там Морис бе провел разговор с Лъки, на който на Бигман не бе позволено да присъствува и след който венерианинът беше излязъл разгневен. Лъки бе останал спокоен, но неразговорлив.

Дори когато останаха сами. Лъки само каза:

— Хайде да се връщаме в хотела. Нуждая се от сън, а също и ти, след твоята днешна малка игра.

Той затананика под нос марша на Съвета, както правеше винаги, когато беше замислен и даде знак на едно минаващо такси. Колата спря автоматично, когато фотоелектричните ѝ скенери засякоха протегнатата с разперени пръсти ръка.

Лъки бутна Бигман пред себе си. Той завъртя избирателните шайби, за да укаже координатите на хотел „Белвю Афродита“, пусна подходящата комбинация от монети и остави компютъра на машината да поеме управлението. С крака си нагласи педала за скоростта на малка скорост.

Таксито се понесе напред с едно приятно плавно движение. Бигман би го намерил за удобно и действащо отпочиващо, ако не изгаряше така силно от любопитство.

Малкият марсианец хвърли бърз поглед към големия си приятел. Лъки изглежда се интересуваше само от почивка и размисъл. Накрая дори се облегна назад и затвори очи, оставяйки движението да го люшка. Щом приближиха хотела, той се превърна в голяма уста, която ги погълна, когато таксито намери входа към приемателния док на хотелския гараж.

След като бяха вече в стаята си, любопитството на Бигман достигна точката на експлозията.

— Каква е цялата тази работа. Лъки? — извика той. — Побърквам се, като се опитвам да си представя всичко това!

— Всъщност — отвърна Лъки, оправяйки ризата си, — всичко е само въпрос на логика. Какви инциденти са останали до днес в резултат на умственото доминиране над хора? Какви спомена Морис? Един човек раздавал пари. Друг изпуснал бала с водорасли. Трети поставил отрова в хранителната смес за маята. Във всеки един от тези случаи акцията е била малка, но в нея е имало действие. Тя е направила нещо.

— Е? — попита Бигман.

— Добре, какво имахте днес? Това нещо изобщо не беше малко. То бе голямо, но не беше акция, а точно обратно; един човек постави ръка на лоста за отваряне на шлюз на купола и после не направи нищо. Нищо!

— Хей! — извика той.

— Не можа ли да схванеш? — попита Лъки, сушейки мускулестото си тяло на топлия въздух.

— Космос, Лъки, не бъди тайнствен. Знаеш, че мразя това.

— Но тук няма нищо тайнствено. Упражняващите умствения контрол смениха изцяло своя стил, за което трябва да има причина. Не виждаш ли каква е причината един човек да седи на лоста за шлюза на купола и да не прави нищо?

— Казах, че не виждам.

— Е, какво бе постигнато с това?

— Нищо.

— Нищо ли? Велика Галактико! Нищо? Те само накараха половината население на Афродита и специално всички длъжностни лица да излязат от застрашения сектор по най-бързия възможен начин. Сториха същото с мен, теб и Морис. По-голямата част от града опустя, включително Щаба на Съвета. А аз бях такъв тъпак, че едва когато Търнър, главният инженер на града, спомена колко лесно би било да се излезе от града при разстроени полицейски сили, ми дойде на ум какво се беше случило.

— Аз все още не разбирам нищо. Така че, помогни ми. Лъки. Струва ми се, че ще...

— Почакай, момче — каза Лъки и хвана в голямата си ръка заплашително вдигнатите, юмруци на Бигман. — Ето какво стана: аз се върнах в Щаба на Съвета по възможно най-бързия начин и открих, че Лу Евънс е вече изчезнал.

— Къде са го отвели?

— Ако имаш предвид Съвета, не е бил отведен никъде. Той е избягал. Повалил един пазач, въроръжил се, използвал знака на Съвета върху китката си, за да вземе една подводница и е избягал в океана.

— Това ли е целта, която в действителност е била преследвана?

— Очевидно. Заплахата за града е била фалшива. Щом Евънс излязъл на безопасно място в океана, човекът при шлюза е бил освободен от контрола и естествено се е предал.

— Марсиански пясъци! — ахна Бигман. — Значи цялата тази работа с вентилационната тръба е била напразно, а аз съм излязъл най-големият глупак.

— Не, Бигман, не си — каза тържествено Лъки. — Ти свърши добра работа, страхотна работа и Съветът ще научи за нея.

Дребният марсианец се изчерви и за момент гордостта му не остави място за нищо друго. Лъки използва тази възможност, за да си легне.

— Но, Лъки — каза тогава Бигман, — това означава... Искам да кажа, че щом членът на Съвета Евънс е избягал благодарение на трик на упражняващите умствения контрол, тогава той е виновен, нали?

— Не — отрече енергично Лъки. — Той не е виновен.

Бигман почака малко, но Лъки нямаше какво повече да каже по този въпрос и инстинктът му подсказа да го изостави. Едва след като разсъблечен и измит се зарови в хладните пластексови чаршафи, той опита пак.

— Лъки.

— Да, Бигман.

— Каква ще бъде следващата ни стъпка?

— Да последваме Лу Евънс.

— Ще го последваме ли? А какво ще каже Морис?

— Вече аз отговарям за обекта. Получих това нареждане от председателя на Научния съвет Конуей от Земята.

Бигман кимна в тъмнината. Това обясняваше защо самият той не трябваше да присъствува на разговора. Колкото и голям приятел да

беше на Лъки Стар, той не беше член на Научния съвет. А в една ситуация, при която Лъки трябваше да замести друг член на Съвета и да иска от властите на Земята и Главния Щаб той да се оттегли, не трябваше да присъствуват странични лица.

Сега старата страст за действие започваше отново да се събужда у него. Този път действието щеше да се развива в един океан, който беше най-обширният и най-чуждият на вътрешните планети.

— Колко рано ще тръгнем? — попита възбудено Бигман.

— Веднага щом бъде готова подводницата, която подготвят. Само че първо ще трябва да видим Търнър.

— Инженерът ли? Защо?

— Имам сведенията за хората, забъркани в различните случаи на умствен контрол в града до днес и искам да получа също и тези за мъжа при шлюза на купола. Търнър е вероятно човекът, който знае най-много за него. Обаче преди да видим Търнър...

— Да?

— Преди това, марсиански фъстъко, ние ще спим. Сега млъквай.

Мястото, където живееше Търнър, се оказа един твърде голям жилищен блок, който изглежда подхождаше за хора от висшата администрация. Бигман тихо подсвирна, когато влязоха във фоайето с неговите панелни стени и триизмерни морски пейзажи. Те влязоха в една кабинка и Лъки натисна номера на апартамента на Търнър.

Кабинката ги издигна пет етажа нагоре, после тръгна хоризонтално, плъзгайки се по насочените лъчи от силово поле и накрая спря до задния вход на апартамента на Търнър. Те излязоха от кабинката, а тя продължи пътя си с бръмчене и изчезна зад завоя на коридора.

Бигман я изгледа учудено.

— Я гледай, никога преди не бях виждал такова нещо.

— Тя е венерианско изобретение — поясни Лъки. — Въведена е вече в новите жилищни блокове на Земята. В старите жилищни блокове не могат да се приложат, докато не се реконструират така, че към всеки апартамент да има специален вход за обслужване от кабинката.

Лъки докосна индикатора, който веднага стана червен. Вратата се отвори и се показа една жена. Тя беше крехка, млада и много красива. Имаше сини очи и руса коса, която бе опъната назад и над ушите по венерианската мода.

— Мистър Стар?

— Точно така, мисис Търнър — каза Лъки. Той се поколеба малко за обръщението, защото тя изглеждаше твърде млада, за да бъде стопанката.

— Няма ли да влезете? — покани ги тя с приятелска усмивка. — Моят съпруг ви очаква, но той не е имал повече от два часа сън и не е съвсем...

Те пристъпиха прага и вратата се затвори зад тях.

— Съжалявам, че трябваше да ви обезпокоя така рано, но работата е спешна. Няма да отнемам много от времето на мистър Търнър.

— О, всичко е наред. Разбирам.

Тя обиколи суетливо стаята, оправяйки предмети, които не се нуждаеха от оправяне.

Бигман любопитно се огледа. Апартаментът напълно приличаше на жената — колоритен, украсен и почти крехък.

— Имате много хубав апартамент, мис... ъ... мадам — каза неловко той, откривайки смутено погледа на домакинята върху себе си.

— Благодаря ви — отвърна тя и се усмихна. — Не мисля, че на Лиман му харесва много как съм го подредила, но той никога не възразява. Обичам малки финтифлюшки и какви ли не други дребни неща. Вие също, нали?

— Отдавна ли живеете с мистър Търнър тук? — намеси се Лъки, за да спести на Бигман необходимостта да отговори.

— Точно откакто се оженихме. Няма още година. Този жилищен блок е много хубав. Почти е най-хубавият в Афродита. Има съвършено автономни инсталации, собствен гараж за коустери и централна комуникационна уредба. Долу има даже камери. Представете си! Камери! Не че някой някога ги използва. Дори миналата нощ. Поне аз мисля така, но не мога да кажа със сигурност, защото съм проспала цялото вълнение. Можете ли да си представите? Дори не бях чула за него, докато Лиман не се прибра вкъщи.

— Може би така е било по-добре — каза Лъки. — Пропуснала сте една уплаха.

— Имате пред вид, че съм пропуснала едно вълнение — възрази тя. — Всички бяха излезли, а аз съм спала през цялото време. Никой не ме е събудил. Мисля, че беше ужасно.

— Какво е било ужасно? — попита един нов глас и Лиман Търнър влезе в стаята.

Косата на Търнър беше разрошена, по грозничкото си лице имаше бръчки, а очите му се затваряха за сън. Той носеше скъпоценния си компютър под мишница и го постави под стола, на който седна.

— Това, че пропуснах вълнението — отвърна младата му съпруга. — Как си, Лиман?

— Мисля, че съм добре. А пропускането на вълнението не е важно. Радвам се, че ти... Здравейте, Стар. Извинявайте, че ви бавя.

— Тук съм само от няколко минути — каза Лъки. Мисис Търнър се хвърли към съпруга си и го целуна леко по бузата.

— Сега ще е по-добре да ви оставя — каза тя. Търнър потупа жена си по рамото и я проследи с нежен поглед, когато излизаше.

— Е, джентълмени, извинявайте, че ме намирате в такъв вид, но последните няколко часа бяха много трудни за мен.

— Добре ви разбирам. Какво е положението с купола сега?

Търнър потърка очите си.

— Удвоиха хората на всеки шлюз и направихме управлението им по-малко независимо. Това е връщане към тенденцията за развитие на техниката от миналия век. Ние прекарахме охранващи линии до различни места в града, така че да можем да изключваме охранването от разстояние, ако някога се случи нещо подобно. И, разбира се, ще усилим транзайните прегради, защитаващи различните части на града... Пуши ли някой от вас?

— Не — отвърна Лъки, а Бигман само поклати глава.

— Тогава бихте ли ми подали една цигара от онова нещо, което прилича на риба? Това е едно от хрумванията на жена ми. Нищо не е в състояние да я задържи, когато се касае за сдобиването с тези смешни джунджурийки, но на нея й харесват. — Той слабо се изчерви. — Отскоро сме женени и се страхувам, че продължавам да я глезя.

Лъки погледна с любопитство странната риба, изрязана от подобен на камък зелен материал. Щом натисна гръбната ѝ перка, от устата ѝ се показва запалена цигара.

Търнър изглежда се отпусна като запуши. Той сложи крак върху крак и едното стъпало се залюля напред-назад в бавен ритъм над куфарчето-компюгър.

— Да кажете нещо ново за човека, който започна всичко това? За мъжа при шлюза?

— Той е под наблюдение. Очевидно е луд.

— Има ли данни за умствен дебаланс?

— Няма никакви. Това бе първото нещо, което проверих. Знаете, че съм главен инженер и персоналът на купола ми е подчинен.

— Зная и затова дойдох при вас.

— Е, желая да помогна, ако мога, но мъжът е само един обикновен работник. На работа е при нас от седем месеца и никога преди не е създавал неприятности. Фактически той има отлично досие: тих, непретенциозен, усърден.

— Само от седем месеца ли е на работа?

— Точно така.

— Техник ли е?

— Има документ за техник, но на практика работата му се състои главно в охрана на шлюза. В края на краищата, има трафик към града и обратно. Шлюзът трябва да бъде отварян и затварян, товарите проверявани, а документите съхранявани. Управлението на купола далеч не е само техническо.

— Имаше ли той някакъв реален технически опит?

— Само един елементарен колежен курс. Това е първата му работа. Той е съвсем млад мъж.

Лъки кимна.

— Разбирам, че напоследък в града е имало цяла серия от странни инциденти — подхвърли небрежно той.

— Така ли? — попита Търнър и уморените му очи се взряха в Лъки. — Рядко имам време да погледна лентата с новини от ефира.

Визифонът иззвъня. Търнър вдигна слушалката и я поднесе за момент до ухото си.

— За вас е, Стар.

— Казах, че ще бъда тук — поясни Лъки и взе слушалката, но не си направи труда да активира екрана или да повиши звука над нивото на контакт с ухото. — Стар слуша — каза той.

После Лъки остави слушалката и стана.

— Ние ще тръгваме вече, Търнър.

— Добре — каза Търнър и също стана. — Ако мога да ви помогна с нещо в бъдеще, обаждайте ми се по всяко време.

— Благодаря ви. Предайте нашите почитания на вашата съпруга.

— Какво става? — попита Бигман, когато излязоха от сградата.

— Нашата подводница е готова — отвърна Лъки, спирайки една наемна кола.

Те се качиха в нея и Бигман отново наруши мълчанието.

— Научи ли нещо от Търнър?

— Едно-две неща — отвърна Лъки. Бигман се размърда неспокойно и смени темата на разговор.

— Надявам се, че ще намерим Евънс.

— Аз също се надявам.

— Марсиански пясъци, той е изпаднал в трудно положение. Колкото повече мисля за него, толкова по-лошо ми се струва. Винавен или не, грубо е да се иска отстраняването му на основание корупция, предявена от по-висш служител.

Лъки обърна глава и сведе поглед към Бигман.

— Морис никога не е изпращал никакъв рапорт за Евънс до Главния щаб. Мислех, че си разбрал това от вчерашния разговор с него.

— Не го е изпратил той ли? — попита невярващ Бигман. — Тогава кой?

— Велика Галактико! — възкликна Лъки. — Та това е съвсем очевидно. Лу Евънс сам е изпратил рапорта, използвайки името на Морис.

8. ЧЛЕН НА СЪВЕТА Е ПРЕСЛЕДВАН!

След като разбра как да въздействува върху механизмите за направляване и да чувствава водата около тях, Лъки започна да управлява все по-добре елегантната подводница.

Хората, които им я предадоха, с безпокойство им предложиха курс от инструкции за начина на управлението ѝ, но Лъки се беше усмихнал и ограничил с няколко въпроса, докато Бигман бе възкликнал с характерното за него самохвалство, „Няма нищо движещо се, което Лъки и аз да не можем да управляваме“. Самохвалство или не, това бе почти вярно.

Подводницата на име „Хилда“ се носеше сега с изключени двигатели. Тя плавно и с лекота проникваше през мастилената чернота на венерианския океан. Те я насочваха сляпо. Мощните прожектори на подводницата не бяха включени нито веднъж. Вместо тях радар измерваше дълбочината на бездната отпред. Измерваше я по-точно и по-информативно, отколкото би могла светлината.

Наред с радарните импулси имаше и подобрени микровълни, които бяха предназначени за получаване на максимално отразяване от металната повърхност, оформяща външния корпус на подводницата. С обсег на действие стотици мили, търсейки най-вече метална конструкция, която да ги върне обратно по техните следи.

Досега не беше се върнало никакво отразено съобщение и „Хилда“ се установи долу в тинята с половин миля вода над себе си. Тя остана неподвижна, ако не се смяташе лекото люлеене, причинявано от мощните океански течения, които опасваха цялата планета.

През първия час Бигман едва ли имаше ясна представа за микровълните и търсените от тях обекти. Той се бе захласнал в гледката, която се разкриваше пред очите му през люковете.

Венерианският дълбокоокеански живот фосфоресцираше, а океанските дълбини бяха изпъстрени с цветни светлинни точки, които бяха по-плътни, по-големи и по-ярки от звездите в Космоса и на

всичко отгоре се движеха. Бигман бе притиснал носа си в дебелото стъкло и се взираше омаян.

Някои от формите на живот бяха малки кръгли петна, чиито движения бяха бавни и вълнообразни. Други бяха стрелкащи се линии, а трети представляваха морски панделки от вида, който Лъки и Бигман бяха видели в Зеления салон.

След малко Лъки се присъедини към него.

— Ако си спомням моята ксенозоология... — започна той.

— Твоята какво?

— Това е наука за изследване на извънземни животни, Бигман. Аз точно преди малко преглеждах една книга за венерианския живот. Оставих я на твоето легло в случай, че поискаш да я видиш.

— Няма значение. Ще я чуя преразказана от теб.

— Добре. Тогава можем да започнем с тези малки обекти. Мисля, че представляват стадо копчета.

— Стадо копчета ли? — попита Бигман и после добави — Разбирам какво имаш предвид.

Цели серии от жълти овали светлина пресичаха черното видимо от люка поле. Всеки овал имаше черни белези върху себе си във формата на две успоредни чертички. Те се движеха на тласъци, застояваха се малко на едно място и после продължаваха. Пред погледа им дузини се движеха и спираха едновременно, така че Бигман имаше странното усещане, че копчетата изобщо не се движат, а корабът се премества на тласъци на всяка половин минута.

— Мисля, че те снасят яйца — поясни Лъки. Той замълча за известно време и после каза — Повечето от тези създания не мога да разпозная. Чакай! Това там трябва да е аленочервено петно. Виждаш ли го? Онова създание с неравни очертания? То се храни с копчета. Наблюдавай го.

Сред жълтите петна светлина настъпи суматоха, когато почувствуваха присъствието на връхлитащия върху тях хищник. Дузина копчета бяха унищожени от аленото петно, което след това остана единствената светлина в полето на люка. Копчетата бяха се разпръснали на всички страни.

— Според книгата — каза Лъки, — петното е оформено като голяма палачинка с подвид надолу ръб. То представлява почти само една кожа с малко мозък в средата. Дебело е само един инч. Можеш да

откъсваш от него парченца без да го разтревожиш. Виждаш ли колко е несиметрично петното, което наблюдаваме? Рибата стрела вероятно е отхапала от него.

Аленото петно започна да се движи и излезе от подозрението им. Там, където беше, не бе останало почти нищо с изключение на еднo-две слаби замиращи проблясквания в жълто. Малко по малко копчетата започнаха отново да се връщат.

— Аленото петно само се е спуснало надолу към дъното — каза Лъки. — То се задържа върху тинята с краищата си и поглъща всичко под себе си. Съществува и още един вид, наречен оранжево петно, който е много по-агресивен. Оранжевото петно може да изстрелва струя вода с достатъчна сила да промуши човек, въпреки че е с диаметър само един фут, а дебелината му не е много по-голяма от тази хартия. Големите екземпляри са много по-лоши.

— Колко големи стават? — попита Бигман.

— Нямам ни най-малка представа. В книгата се казва, че има данни за огромни чудовища, като например за риба-стрела с дължина една миля и петна, които биха могли да покрият град Афродита.

— С дължина една миля? Обзалагам се, че това е невъзможно.

— Не е така невъзможно, както изглежда на пръв поглед — отвърна Лъки, повдигайки вежди. — Тези същества тук са само плитководни екземпляри. Венерианският океан е дълбок на места до десет мили. В него има място за много неща.

Бигман го погледна недоверчиво.

— Слушай, ти се опитваш да ми продаваш бала космически прах — каза той. — Мисля, че в края на краищата ще трябва да прегледам книгата.

Той рязко се обърна и се отдалечи.

„Хилда“ се придвижи и зае ново положение, а микровълните пуснаха своите пипала и продължиха да търсят. После отново се придвижи. И отново. Лъки бавно проучваше подводното плато, върху което се издигаше Афродита.

Той чакаше мрачно при уредите. Някъде там, долу, трябваше да бъде неговият приятел Лу Евънс. Подводният кораб на Евънс не можеше да пътува нито по въздуха, нито през Космоса, нито в която и да е океанска дълбочина по-голяма от две мили, така че той трябваше да се придържа в относително плитките води на платото на Афродита.

Първият отговор бе доловен от погледа му, когато се казваше за втори път „трябва“. Микровълновата обратна връзка замрази на място указателя на посоката, а върнатият импулс освети цялото приемателно поле.

Бигман постави мигновено ръка върху рамото на Лъки.

— Това е той! Това е той!

— Може би — отвърна Лъки. — А може да е и някоя друга подводница или просто метални отпадъци.

— Засечи положението му, Лъки! Марсиански пясъци, засечи положението му!

— Точно това правя, момче, а ние се движим.

Бигман можеше да усети ускорението и да чуе шума от витлото.

Лъки се наведе ниско над радиопредавателя и неговия дешифратор и извика настойчиво:

— Лу! Лу Евънс! Лъки Стар те вика! Оpozнавателни сигнали! Лу! Лу Евънс!

Думите му проникваха отново и отново в ефира. Отразеният микровълнов импулс ставаше все по-ясен с намаляване на разстоянието между двете подводници.

Никакъв отговор.

— Морският съд, към който отправяме повикването, не се движи — каза Бигман, — Може би са останки на разбит кораб. Ако това бе подводницата на члена на Съвета, тя щеше или да отговори, или да се опита да избяга от нас. Не е ли така?

— Ш-ш-т! — направи му знак да мълчи Лъки, а когато заговори в предавателя, думите му прозвучаха тихо и настоятелно. — Лу! Няма смисъл да правиш опит да се криеш. Зная истината. Зная защо си изпратил на Земята рапорт от името на Морис, молейки за своето собствено отзоваване. Зная също кой мислиш, че е врага. Лу Евънс! Оpozнавателни...

Слушалката пукаше, освободена от смущенията.

Звуците минаваха през дешифратора и се превръщаха в разбираеми думи.

— Стой настрана, щом знаеш това! Стой настрана! — гласяха те. Лъки облекчено се усмихна. Бигман радостно извика.

— Ти влезе във връзка с него! — възкликна дребният марсианец.

— Ние идваме да те вземем — каза Лъки в предавателя. — Дръж се! С общи усилия ще разрешим тази задача!

— Ти не... разбираш... аз се опитвам да... — прозвучаха бавно ответните думи и после той почти извика: — За доброто на Земята, Лъки, стой настрана! Не се приближавай!

Не чува повече нито звук. „Хилда“ неуморно си пробиваше път към мястото, където се намираще подводницата на Евънс. Лъки се облегна намръщен назад.

— Щом като така се страхува, защо не бяга? — промърмори той. Бигман не го чу.

— Страхотно, Лъки! — извика ликуващо той. — Начинът, по който го излъга да говори, беше страхотен!

— Не го излъгах, Бигман — каза мрачно Лъки. — Зная ключа на цялата тази бъркотия. Ще го узнаеш и ти, ако спреш и помислиш малко.

— Какво искаш да кажеш? — попита поразен Бигман.

— Спомняш ли си, когато доктор Морис, ти и аз влязохме в малката стая, за да чакаме да бъде доведен Лу Евънс при нас? Спомняш ли си първото нещо, което се случи?

— Не.

— Ти започна да се смееш. Каза, че изглеждам странно и деформиран без мустаци. Аз си помислих точно същото за теб и го казах. Спомняш ли си?

— Да. Разбира се, че си спомням.

— Дойде ли ти на ум да се запиташ защо стана така? Ние часове наред гледахме хора с мустаци. Защо се случи така, че тази мисъл ни хрумна и на двамата точно по това време?

— Не зная.

— Да предположим, че тази мисъл е хрумнала на някой друг, който притежава телепатична сила. Да предположим, че усещането за изненада е преминало от неговото съзнание към нашите.

— Искаш да кажеш, че упражняващият умствен контрол или един от тях е бил в стаята с нас?

— Не е ли това едно обяснение?

— Не е възможно. Доктор Морис беше единственият друг човек... Лъки! Ти нямаш пред вид доктор Морис!

— Морис ни беше наблюдавал с часове. Защо трябваше изведнъж да бъде изненадан, че нямаме мустаци?

— Тогава сигурно някой се е крил?

— Никой не се е крил — отвърна Лъки. — В стаята имаше само още едно живо същество и то се виждаше много добре.

— Не, о не! — извика Бигман и избухна в смях. — Ти нямаш пред вид В-жабата, нали?

— Защо не? — каза спокойно Лъки. — Ние сигурно бяхме първите мъже без мустаци, които никога е виждала. Тя беше изненадана.

— Но това е невъзможно.

— Така ли? Те са навсякъде в града. Хората ги колекционират, хранят и обичат. Сега възниква въпросът дали наистина обичат В-жабите? Или В-жабите им внушават обич посредством умствен контрол, за да ги хранят и се грижат за тях?

— Космос, Лъки! — възкликна Бигман. — Няма нищо изненадващо в това, че хората ги харесват. Те са симпатични. Хората не трябва да бъдат хипнотизирани, за да мислят така.

— Спонтанно ли ти харесаха, Бигман? Нищо ли не те принуди?

— Сигурен съм, че нищо не ме е принудило. Аз просто ги харесах.

— Ти просто ги хареса ли? Две минути след като видя първата си В-жаба, ти я нахрани. Помниш ли това?

— Не съм направил нищо нередно, нали?

— А с какво я нахрани?

— Каквото харесваше. Грах потопен в гр... — гласът на дребния мъж заглъхна.

— Точно. Мазнината миришеше на грес. Не можеше да има никаква грешка. Как ти хрумна да потопиш граховото зърно в нея? Хранил ли си някога с грес домашни любимци? Познаваш ли някое животно, което да се храни с грес?

— Марсиански пясъци! — възкликна слабо Бигман.

— Не беше ли очевидно, че В-жабата искаше да похапне и тъй като ти беше наблизо, тя с хитрост те накара да ѝ поднесеш една хапка? В този момент ти не беше господар на себе си.

— Никога нямаше да се досетя — промърмори Бигман. — А толкова е ясно, когато го обясняваш ти. Чувствувам се ужасно.

— Защо?

— Отвратително нещо е в главата ти да се разхождат мислите на едно животно. Изглежда нездравословно.

Малкото дяволито лице на Бигман изразяваше отвращение.

— За нещастие това е по-лошо от нездравословно — каза Лъки и се обърна отново към уредите.

Интервалът между подаването и връщането на импулса показваше, че разстоянието между двата морски съда е по-малко от половин миля, когато внезапно радарният екран показва безпогрешно сянката на подводницата на Евънс.

— Евънс, вече виждаме твоята подводница — прозвуча през предавателя гласът на Лъки. — Можеш ли да се движиш?

Отговорът дойде ясно с глас, разкъсан от вълнение.

— Земята да ми е на помощ, Лъки. Направих всичко, каквото можах, за да те предупредя. Ти си в клопка точно така, както и аз.

И сякаш да потвърди думите на члена на Съвета, силен удар разтърси „Хилда“, обръщайки я на една страна и изваждайки от строя главните ѝ двигатели!

9. НАВЪН В ДЪЛБОЧИНАТА

В паметта на Бигман събитията от следващите часове бяха сякаш гледани от обратната страна на телескопа — един далечен кошмар от объркани събития.

Той беше блъснат от внезапния удар. Лежеше проснат и дишаше тежко, но това бе за секунди, които му се сториха часове.

— Главните генератори са извън строя! — извика Лъки, който беше при командното табло.

Бигман с усилие се изправи на крака върху силно наклонения под.

— Какво стана?

— Очевидно бяхме ударени. Но не зная колко лошо.

— Лампите светят — отбеляза Бигман.

— Зная. Включиха се аварийните генератори.

— Какво ще кажеш за главното задвижване?

— Не съм сигурен дали е в ред и точно това се опитвам да проверя.

Машините дрезгаво кашляха някъде отдолу и отзад. Равномерното бръмчене бе изчезнало и на негово място се чуваше ужасно тракане, което опъваше до крайност нервите на Бигман.

„Хилда“ се разтресе като ранено животно и се изправи. Машините отново замряха. Радиоприемникът звучеше тъжно. Бигман дойде достатъчно на себе си, за да посегне към него.

— Стар! — каза радиото. — Лъки Стар! Тук е Евънс. Оpozнателни сигнали!

Лъки достигна радиото пръв.

— Тук е Лъки. Какво ни удари?

— Няма значение — отвърна умореният глас. — То повече няма да те безпокои. Ще се задоволи да те остави да седиш тук и да умреш. Защо не се оттегли? Помолих те.

— Излязла ли е от строя твоята подводница, Евънс?

— Неподвижна е от дванадесет часа. Няма светлина. Няма енергия. Останала е съвсем малко, колкото за радиото, а и тя свършва. Въздухопречиствателните съоръжения са разбити, а подаването на въздух е слабо. Довиждане, Лъки.

— Можеш ли да излезеш?

— Шлюзовият механизъм не работи. Аз имам водолазен костюм, но ако се опитам да изляза навън, ще бъда смазан.

Бигман знаеше какво иска да каже Лу Евънс и потрепери. Шлюзовете на подводните съдове бяха конструирани да пропускат водата много бавно в междинната шлюзова камера. Да се прореже отвор в корпуса при дъното на океана в опит да се излезе от подводницата би означавало нахлуване на вода с налягане стотици тонове. Човешко същество, дори и в метален водолазен костюм, щеше да бъде смазано като празна тенекиена кутия под товарен автомобил.

— Ние още можем да се движим. Идвам да те взема. Ще съединим шлюзовете.

— Благодаря, но защо? Ако се помръднеш, ще бъдеш ударен отново. Но дори и да не бъдеш. Каква е разликата дали ще умра по-бързо тук или малко по-бавно в твоята подводница?

— Ще умрем, ако трябва — отвърна ядосано Лъки, — но нито секунда по-рано, отколкото е необходимо. Всеки ще умре един ден. Няма спасение от смъртта, но напускането на този свят не трябва да става принудително.

— Слез в машинното отделение — обърна се Лъки към Бигман — и прегледай повредите. Искам да знам дали могат да бъдат отстранени.

В машинното отделение, опипвайки „горещия“ микрореактор посредством дистанционни манипулатори, които за щастие бяха все още в ред, Бигман чувстваше как подводницата се влачеше съвсем бавно и с големи усилия по дъното на океана и чуваше дрезгавото стържене на двигателите. Внезапно той чу едно отдалечено „бум!“, последвано от тракане по корпуса на „Хилда“, сякаш голям снаряд бе ударил дъното на океана на стотина ярда от нея.

Бигман почувствува, че подводницата спря, а шумът от двигателите спадна до дрезгаво буботене. Във въображението си можеше да види как шлюзовият издатък се приближава до другия корпус, прилепвайки плътно до него. Той усети да се изпомпва водата

от тръбата между подводниците и видя светлината в машинното отделение да отслабва, когато извлечаната от аварийните генератори енергия нарастна до опасни стойности. Лу Евънс можеше да премине от своята подводница в „Хилда“ през въздушното пространство без защитно облекло.

Бигман се качи в командната кабина и намери Лу Евънс при Лъки. Лицето му бе изпито и брадясало. Той успя слабо да се усмихне на Бигман.

— Продължавай, Лу — подкани го Лъки.

— Отначало това бе най-безумното подозрение, Лъки — каза Евънс. — Следях отблизо всеки от хората, на които се беше случил някой от тези инциденти. Единственото общо нещо, което успях да открия бе, че всеки от тях беше любител на В-жабите. Повече или по-малко, техен любител е всеки жител на Венера, но домовете на тези приятели бяха пълни с В-жаби. Съвсем нямах намерение да върша глупости и да развивам по-нататък моята теория без някои факти. Ако само имах... Както и да е. Реших да се опитам да заловя В-жабите в показване на знание за нещо, което съществува в моето собствено съзнание и в някои други съзнания, доколкото беше възможно.

— И ти реши, че загадката е в данните за маята? — попита Лъки.

— Това беше очевидно. Аз трябваше да притежавам нещо, което не се знаеше от всички, иначе не можех да съм сигурен, че те вземат информацията от мен. Данните за маята бяха идеално средство. И като не успях да ги получа по законен път, аз откраднах част от тях. Заех една от В-жабите при Главния щаб, поставих я до моята маса и прегледах документите. Дори прочетох малко от тях на глас. Когато се случи инцидент в един от заводите за мая два дни по-късно, включващ точно материята, която бях чел, вече бях сигурен, че В-жабите стоят зад тази бъркотия. Само...

— Само? — подкани го Лъки.

— Само че не постъпих много умно — каза Евънс. — Допуснах ги в моето съзнание. Поканих ги да влязат там и после не можах да ги изкарам. Пазачите дойдоха да търсят документите. Знаеше се, че съм бил в този завод, така че бе изпратен да ме разпитва един много вежлив агент. Аз върнах всичко с готовност и се опитах да обясня постъпката си, но не можах.

— Не можа ли? Какво искаш да кажеш?

— Не можах. Физически не бях в състояние да я обясня. Не можех да изрека подходящите думи, Не бях в състояние да кажа нито дума за В-жабите. Дори в мен започна да нараства един импулс да се самоубия, но успях да го преодолея. Те не успяха да ме накарат да направя нещо, което е така далеч от моята природа. Тогава си помислих, че само ако успея да напусна Венера и отида достатъчно далеч от В-жабите, аз ще мога да се освободя от тяхната хватка. И така, аз направих едно нещо, което помислих, че веднага ще предизвика отзоваването ми. Изпратих обвинение за корупция срещу себе си и добавих името на Морис под него.

— Да — каза мрачно Лъки, — за това се досетих.

— Как? — учуди се Евънс.

— Морис ни разказа твоята история от негова гледна точка скоро след като пристигнахме в Афродита. Завърши с думите, че подготвя доклад до Главния щаб на Земята. Той не каза, че е изпратил такъв, а само че го подготвя. Но един рапорт е бил изпратен, знаех това. Кой друг освен Морис знаеше кода на Съвета и обстоятелствата по случая? Единствено самият ти.

Евънс кимна и каза с горчивина:

— И вместо да ме отзоват на Земята, те изпратиха теб. Така ли е?

— Аз настоях, Лу. Не можех да повярвам на никакво обвинение за корупция срещу теб.

Евънс зарови глава в ръцете си.

— Това е най-лошото нещо, което можеше да направиш, Лъки — каза той. — Когато съобщи по ефира, че пристигащ, аз те помолих да не идваш и да стоиш настрана, нали така? Не можех да ти кажа причината. Физически не бях в състояние да го сторя. Но В-жабите трябва да са установили от моите мисли какъв ужасен характер си ти. Те можеха да прочетат моето мнение за твоите способности и затова се опитаха да те убият.

— И почти успяха — промърмори Лъки.

— Но този път ще успеят докрай.

— Искрено съжалявам за това, Лъки, но не мога да ти помогна. Когато те парализираха мъжа при шлюза на купола, аз не бях в състояние да се удържа да не последвам импулса за бягство и да изляза в океана, а ти, разбира се, ме последва. Аз бях примамката, а ти жертвата. Отново се опитах да те предпазя, но не можах да обясня...

— Той пое дълбоко въздух на пресекулки. — Все пак сега мога да говоря за това. Те махнаха блокировката от моето съзнание. Мислят, предполагам, че не си струва да изразходват умствена енергия за нас, защото сме хванати в клопка. За тях е все едно, че сме умрели и повече не ги интересуваме.

— Марсиански пясъци, какво става? — попита Бигман, който слушаше досега с нарастващо смущение. — Защо да сме все едно умрели?

Евънс, с лице все още скрито в ръцете му, не отговори.

— Намираме се под едно оранжево петно от дълбините на венерианския океан.

— Голямо е колкото да покрие цялата подводница ли?

— Диаметърът му е две мили — отвърна Лъки. — Две мили от единия до другия край. Това, което шляпна „Хилда“ и едва не я размаза и което за малко не ни удари втори път, когато се приближавахме към подводницата на Евънс, беше само струя вода, но с мощността на дълбочинен взрив!

— И как сме могли да се мушнем под него без да го видим?

— Евънс предполага, че то е под умствен контрол на В-жабите — каза Лъки — и мисля, че е прав. То може да отслаби своята флуоресценция чрез свиване на фотоклетките в кожата си. Петното е повдигнало единия край на тялото си и ни е пуснало под себе си. Сега ние седим под него.

— И ако се помръднем или се опитаме да си пробием път навън, то ще ни удари отново, а едно петно никога не прави пропуски.

— Но петното направи пропуск! То не ни улучи, когато придвижвахме „Хилда“ към твоята подводница, а скоростта ни беше точно една четвърт от максималната — отбеляза Лъки след като помисли. После се обърна към Бигман, притваряйки очи. — Бигман, могат ли главните генератори да бъдат закърпени?

Бигман беше почти забравил за машините.

— О — сепна се той, — микрореакторът не е излязъл от строя, така че, ако успее да намеря всички необходими инструменти, дребните повреди ще могат да бъдат отстранени.

— Колко време ще отнеме ремонтът?

— Вероятно часове.

— Тогава на работа. Аз излизам в океана.

Евънс се сепна и вдигна поглед.
— Какво си намислил? — попита той.
— Отивам да изследвам това петно.

Лъки беше вече при отделението с водолазни костюми и проверяваше дали се захранва добре тънката облицовка от силово поле и дали са пълни бутилките с кислород.

Измамно спокойно беше да е човек навън в абсолютния мрак. Опасността изглеждаше много далеч. Все пак Лъки знаеше, че под него беше дъното на океана, а във всяка друга посока нагоре и наоколо бе една обърната с дъното нагоре купа еластична плът.

Помпата на неговия водолазен костюм изхвърляше водна струя надолу, а той се издигаше нагоре с извадено и готово за стрелба оръжие. Лъки не можеше да не се възхищава от подводния бластер, който държеше. Колкото и изобретателен да беше човекът на своята родна планета Земя, необходимостта от адаптиране към околната среда на една чужда планета изглежда увеличаваше стократно неговата изобретателност.

Някога новият континент Америка бе достигнал бляскави върхове в развитието си, които прадедите от родината Европа никога не успяха да дублират, а сега Венера показваше своите възможности на Земята. Например на Венера имаше градове под купол. Никога на Земята силовите полета не можеха да бъдат така сполучливо вплетени в стоманата. Самият водолазен костюм, който носеше, не би могъл нито за секунда да издържи натиска на тоновете вода без силовите микрополета, вплетени в неговите вътрешни връзки (стига само тези тонове да го натоварваха достатъчно постепенно). Този водолазен костюм беше чудо на техниката и в много други отношения. Неговите струйни устройства за подводно пътуване, ефикасно подаване на кислород, както и компактно командно табло бяха възхитителни.

А оръжието, което държеше!

Мислите му незабавно се прехвърлиха към чудовището отгоре.

То беше също венерианско изобретение. Едно изобретение на планетната еволюция. Можеше ли да има такива същества на Земята? Със сигурност не на сушата. При земното притегляне живата тъкан не би могла да издържи тегло по-голямо от четиридесет тона. Гигантските

бронтозаври през Мезозойската ера на Земята са имали крака като стволоче на дърветата, но все пак е трябвало да останат в блатата, така че водата да може да помогне за тяхното оцеляване.

Причината беше животворността на водата. В океаните можеха да съществуват животни с всякакъв размер. Някои видове китове бяха по-големи от който и да е динозавър, живял някога на Земята. Чудовищното петно над тях трябва да тежеше двеста милиона тона, изчисляваше Лъки. Два милиона големи кита взети заедно щяха едва да достигнат това тегло. Той се чудеше на каква ли възраст беше то. Колко старо трябваше да бъде едно същество, за да достигне теглото на два милиона кита? Сто години? Хиляда години? Кой можеше да каже?

Но размерът можеше да стане също и причина за неговата гибел дори на дъното на океана. Колкото съществото е по-голямо, толкова са по-бавни реакциите му. Пътуването на нервните импулси отнема време.

Евънс мислеше, че чудовището се въздържа да ги удари с друга водна струя, защото, обезвреждайки ги, то бе станало безразлично към по-нататъшната им съдба или по-скоро това се отнасяше за В-жабите, която го манипулираха. Но можеше и да не е така! Може би по-скоро гигантското петно се нуждаеше от време, за да напълни огромния си резервоар с вода. Нуждаеше се и от време за прицелване.

Освен това, чудовището едва ли беше в най-доброто си състояние. То се беше адаптирало към дълбочините, където пластове вода над него бяха дебели шест или повече мили. Тук неговата ефикасност би трябвало да бъде по-малка. При втория си опит то бе пропуснало да улучи „Хилда“, вероятно защото още не беше се възстановило от предишния удар.

Сега то чакаше и събираше силите си в тази плитчина, доколкото можеше, а неговият воден резервоар бавно се пълнеше. Той, Лъки, 190-фунтовият човек трябваше да победи чудовището, тежащо двеста милиона тона.

Лъки погледна нагоре, но не можа да види нищо. Той натисна един контакт върху вътрешната страна на средния пръст на облицованата с усилено силово поле ръкавица на лявата ръка и един чисто бял лъч се изля от върха му. Той проникна нагоре като в мъгла и

завърши в нищото. Това ли беше плътта на чудовището в далечния му край? Или светлинният лъч беше просто постепенно изчезнал?

Чудовището беше изхвърлило три пъти струя вода. С първата струя бе разрушена подводницата на Евънс. Вторият път бе ударена подводницата на Лъки (Но не лошо. Отслабваше ли чудовището?) Третият път изстрелът беше прибързан и не улучи.

Лъки вдигна оръжието. То беше масивно и с дебела дръжка. Вътре в нея имаше проводник с дължина сто мили и един мъничък генератор, който можеше да произведе ток с огромно напрежение. Лъки насочи оръжието нагоре и стисна юмрука си.

За момент нямаше нищо, но той знаеше, че тънкият като косъм проводник бе изхвърлен нагоре през водите на наситения с въглерод океан...

Последва удар и Лъки видя резултата. Защото в момента, в който проводникът осъществи контакта, една електрическа светкавица префуча по него със скоростта на светлината и удари препятствието като гръм. Проводникът с дебелина на косъм блестеше ярко и изпаряваше водата около себе си, предизвиквайки тъмна пяна. Това беше нещо повече от парна струя, защото чуждоземната вода се гърчеше и бълбукаше ужасно при преминаването на разтворения в нея въглероден двуокис в газообразно състояние. Лъки усети, че сам подскача в лудите потоци нагоре.

На всичко отгоре, освен изпарението и бълбукането и освен съскането на водата и издигащата се огнена линия, имаше и едно огнено кълбо, което експлодира. Там, където проводникът бе докоснал живата тъкан, се получи светене вследствие отделянето на огромно количество енергия. Тя бе прегорила в живата планина над него един отвор с диаметър десет фута и със също толкова голяма дълбочина.

Лъки мрачно се усмихна. Това беше само убождане с игла в сравнение с огромното тяло на чудовището, но петното трябваше да го е почувствувало или в краен случай щеше да го почувствува след десетина минути. Нервните импулси трябваше да изминат своя дълъг път по извивките на неговата плът. Когато болката достигнеше мъничкия мозък на съществото, тя би трябвало да отвлече вниманието му от безпомощната подводница на океанското дъно и да го насочи към новия мъчител.

Не, мислеше Лъки, чудовището нямаше да го намери. За десет минути той щеше да смени положението си. За десет минути той...

Лъки не успя да завърши мисълта си. Не беше изминала и минута откакто неговата светкавица бе ударила и то отвърна на удара.

Не бе изминала и една минута, когато шокираните и измъчени сетива на Лъки му съобщиха, че той се потопява надолу, надолу, надолу в една турбулентна струя бързо движеща се вода...

10. ПЛАНИНАТА ОТ ПЛЪТ

Ударът замая главата на Лъки. Всеки водолазен костюм от обикновен метал щеше да бъде смазан. Всеки човек с обикновена издръжливост щеше да бъде занесен в безсъзнание надолу към океанското дъно, където да бъде пребит от удара в него и мъртъв.

Но Лъки се бореше отчаяно. Съпротивлявайки се на мощното течение, той вдигна лявата ръка до гърдите си, за да провери уредите, показващи състоянието на инсталациите във водолазния костюм.

Той изстена. Всички стрелки бяха безжизнени. Деликатните уреди бяха повредени и безполезни. Все пак подаването на кислород изглеждаше незасегнато (дробовете щяха да му съобщят за всяко падане на налягането), а водолазният костюм очевидно не пропускаше. Можеше само да се надява, че водоструйните устройства са все още в изправност.

Нямаше смисъл да се опитва сляпо да намери изход от потока. Почти със сигурност му липсваше мощност. Той трябваше да чака, залагайки на едно важно нещо. С проникването надолу водният поток губеше бързо скоростта си. Коефициентът на триене на вода с вода беше висок. Турбулентността по повърхността на струята щеше да нараства и да навлиза навътре в нея. Един проникващ поток с диаметър петстотин фута при изхода от духалото на съществото можеше да бъде с диаметър само петдесет фута, когато срещнеше дъното в зависимост от отдалечеността му и от началната скорост на струята.

А тази начална скорост трябваше също да намалява. Това обаче не означаваше, че крайната скорост е за пренебрегване. Лъки бе почувствувал силата ѝ върху подводницата.

Всичко зависеше от близостта му до средата на водната струя и от способността на съществото да се прицелва точно.

Колкото по-дълго чакаше, толкова по-добри ставаха шансовете му, само ако не прекалеше с чакането. С облечената в метална ръкавица ръка върху копчето за управление на водоструйния апарат

Лъки се остави да бъде носен надолу, като се опитваше да бъде спокоен и да се стреми да отгатне колко близо е твърдото дъно, очаквайки всеки момент един последен удар, който нямаше никога да почувствува.

Той преброи до десет и пусна в действие водоструйния апарат на водолазния костюм. Малките високоструйни витла, закрепени по едно на всяка плешка, се завъртяха и вибрирайки силно започнаха да изхвърлят вода под прав ъгъл на главния поток. Лъки усети, че тялото му приема нова посока на падане.

Ако беше точно в средата на потока, това нямаше да помогне. Енергията, която можеше да получи от витлата, нямаше да е достатъчна, за да преодолее мощната вълна надолу. Ако обаче беше далеч от средата, скоростта му щеше да се намали значително досега и нарастващата зона на турболентност можеше вече да е съвсем близо.

Когато помисли това. Лъки усети тялото му да подскача и се тресе с ужасна сила и разбра, че е в безопасност.

Той остави витлата на водолазния костюм да продължат работата си, обръщайки сега посоката на тяхната оттласкваща сила надолу. После насочи пръста-фенерче към океанското дъно. Направи го точно навреме, за да види как тинята на около петдесет фута под него се разпръсква от удара на струята и замъглява всичко наоколо с мръсотията си.

Лъки бе избягал от струята в последния момент.

Сега той се движеше нагоре толкова бързо, колкото можеха да го носят витловите двигатели на водолазния костюм. Лъки бързаше отчаяно. В тъмнината на своя шлем (тъмнина в тъмнина в тъмнина) устните му бяха стиснати в тънка линия, а веждите свъсени ниско над очите. Лъки се стараяше изобщо да не мисли. Беше мислил достатъчно през тези няколко секунди във водната струя. Той беше подценил врага. Беше приел, че в него се цели гигантското петно, а не беше така. В-жабите на водната повърхност контролираха тялото на петното чрез неговия ум! В-жабите се бяха прицелили. Не беше необходимо да следят сетивата на петното, за да разберат, че е ударено. Нужно им бе само да прочетат мислите в съзнанието на Лъки и да се прицелят в техния източник.

И така, нямаше да е достатъчно убождане, за да бъде принудено чудовището да се оттегли от „Хилда“ и да се спусне по дългия и

стръмен подводен склон към дълбочините, където се беше излюпило. То трябваше директно да бъде убито.

И бързо! Ако „Хилда“ не можеше да издържи още един пряк удар, това важеше също и за водолазния костюм на Лъки. Индикаторите бяха вече свършили. Командното табло можеше да ги последва. Или можеха да се повредят мъничките генератори на силово поле към бутилките с течен кислород.

Лъки пътуваше нагоре и все нагоре към единственото безопасно място. Макар никога да не беше виждал духалото на чудовището, близо до ума беше, че то представлява разтеглива и гъвкава тръба, която може да се насочва в разни посоки. Но чудовището едва ли можеше да я насочи към собствената си долна повърхност. От една страна, така можеше да се самонарани, а от друга страна, напора на водата, която изхвърляше, не би позволил духалото да се прегъне под толкова голям ъгъл.

В такъв случай Лъки трябваше да се придвижи нагоре, в близост до долната повърхност на животното, където неговото водно оръжие нямаше да може да го достигне. Трябваше да направи това преди то да е успяло да напълни своя воден резервоар за следващ удар.

Лъки насочи светлината нагоре. Направи го неохотно, чувствайки инстинктивно, че светлината може да го направи лесна мишена. Съзнанието му подсказа, че неговият инстинкт греши. Сетивото, което беше отговорно за бързата реакция на неговата атака, не беше зрението.

Петдесет фута или по-малко нагоре светлината свършваше в грапава сивкава повърхност, изпъстрена с дълбоки гънки. Лъки почти не се опита да намали скоростта си. Кожата на чудовището беше еластична, а неговият водолазен костюм твърд. Още докато разсъждаваше върху това, той се сблъска с него, притисна се нагоре и почувствува чуждоземната плът да поддава.

В продължение на известно време Лъки поемаше дълбоко въздух с облекчение. За пръв път откакто напусна подводницата той се чувствуваше в относителна безопасност. Отпускането обаче не беше за дълго. Във всеки момент съществуването можеше да обърне своята атака към подводницата (или това можеше да направи малкият господар на съзнания, който го контролираше). Това не трябваше да му бъде позволено.

Лъки насочи своя пръст-фенерче към заобикалящата го среда с една смесица на учудване и отвращение.

Тук-там в долната повърхност на чудовището имаше отвори с диаметър около шест фута, в които се всмукваше вода, доколкото Лъки можеше да прецени по потока от мехури и твърди частици. На поголеми промеждутъци имаше цепнатини, които се отваряха отвреме-навреме до широчина около десет фута и изхвърляха разпенени струи вода.

Очевидно по този начин се хранеше чудовището. То изливаше вътрешностомашни сокове в частта от океана уловена под тялото му и после засмукваше кубически ярдове вода, за да извлече съдържащата се в нея храна, а по-късно я изхвърляше заедно с остатъците и своите собствени отходни отпадъци.

Явно то не можеше да остане твърде дълго върху което и да е място в океана, защото натрупването на отпадъчни продукти от собственото му тяло би направило околната среда нездрава за него. По своите собствени разчети петното не би трябвало да се бави много тук, освен ако не го принудеха В-жабите...

Лъки се придвижваше на тласъци без да предприема никакво действие и ненадейно насочи лъча светлина към едно по-близо до него място. В момент на парализиращ ужас той установи предназначението на тези дълбоки гънки, които беше забелязал в долната повърхност на чудовището. Една такава гънка се беше образувала съвсем близо до него, опитвайки се да го засмуче към вътрешността си. Двете страни на гънката се триеха една в друга и като цяло тя очевидно представляваше смилащ механизъм, с помощта на който чудовището разчупваше и надробяваше частиците храна, които бяха твърде големи, за да бъдат директно погълнати от неговите всмукващи пори.

Лъки не остана да чака. Той не можеше да рискува издържливостта на своя посмачкан водолазен костюм като го подложи на фантастичната сила на мускулите на чудовището. Стените му можеше да издържат, но не и неговите прецизно действащи механизми.

Лъки се обърна така, че витлата на водолазния му костюм да се насочат право срещу плътта на чудовището и ги задейства с

максимална мощност. Той се освободи с рязък мляскащ звук. После обърна посоката си и тръгна обратно.

Лъки не докосна отново кожата, а започна да се движи на разстояние успоредно на нея, следвайки посоката срещу притеглянето, като се изкачваше нагоре и същевременно се отдалечаваше от външния ръб на съществото, устремявайки се към неговия център.

Изведнъж той достигна една точка, от която долната повърхност на съществото се обърна отново надолу като стена от плът, простираща се дотам, докдето светлината от фенерчето можеше да стигне и в двете посоки. Тази стена потрепваше и очевидно бе съставена от по-тънка тъкан.

Това беше духалото.

Лъки беше сигурен, че то представлява гигантска кухня с диаметър стотици ярда, бълваща вода с яростна бързина. Без съмнение мястото тук, в самата основа на духалото, бе възможно най-безопасното, но въпреки това, той предпазливо следваше своя път.

Лъки обаче знаеше какво търси и изостави духалото. Той се отдалечи в посоката, в която плътта на чудовището се изкачваше още по-високо, докато не достигна върха на обърнатата с дъното нагоре купа. Търсеното от него нещо беше тук!

Отначало Лъки усещаше само едно дълго провлечено буботене, което бе много ниско, за да може да се чуе. Всъщност вниманието привличаше по-скоро вибрацията, отколкото шума. После той проследи издуването в плътта на чудовището, която пулсираше. Това беше една огромна маса, която висеше тридесет фута надолу и вероятно обикаляше духалото отвсякъде.

Тук трябваше да е центърът на организма, неговото сърце или това, което изпълняваше ролята му. Сърцето сигурно биеше с мощни удари и Лъки почувствува замайване, когато се опита да си го представи. Всеки удар на сърцето траеше вероятно пет минути, през което време през кръвоносните съдове, достатъчно големи, за да поберат „Хилда“, трябва да бяха изтласквани хиляди кубически ярда кръв (или каквото съществото използваше вместо кръв). Тези сърдечни удари да бъдат достатъчно силни, за да изтласкват кръвта на разстояние една миля и обратно.

Що за механизъм беше това, мислеше Лъки. Само ако човек можеше да залови живо едно такова същество и да изследва

физиологията му!

Някъде в тази изпъкнала част трябва да се намираше мозъкът на чудовището. Мозъкът? Може би това, което минаваше за негов мозък, представляваше едно малко вълно нервни клетки, без които чудовището би могло да живее съвсем добре.

Може би! Обаче то не можеше да живее без своето сърце. Сърцето бе извършило един удар. Централната подутина се беше свила и почти изчезнала. Сега сърцето си почиваше за следващия пет — или шестминутен удар, а подутината се разширяваше и разпростираше, когато кръвта нахлуваше в него.

Лъки вдигна оръжието и осветявайки гигантското сърце със своя лъч, той се остави да потъне надолу. Може би най-добре беше да не е твърде близо до него. От друга страна, не можеше да си позволи да не го улучи.

За момент през него премина вълна на съжаление. От научна гледна точка беше почти престъпление да убие това най-силно животно в природата.

Негова ли беше тази мисъл или му беше внушена от В-жабите на океанската повърхност?

Лъки не посмя да чака повече и стисна дръжката на оръжието. Проводникът бе изстрелян и направи контакт, а очите на Лъки бяха заслепени от блясъка на светлината, прогорила отвор в близката стена на сърцето на чудовището.

В продължение на няколко минути водата вреше от предсмъртните гърчове на планината от плът. Цялата маса на чудовището се свиваше в гигантски конвулсии. Подхвърляният насам-натам Лъки беше безпомощен.

Той се опита да повика „Хилда“, но отговорът се състоеше от накъсани звуци и беше съвсем очевидно, че подводницата също се мята насам-натам.

Но настъпващата смърт проникваше накрая и в последната унция дори на едно животно с тегло сто милиона тона. След това водата се успокои.

А уморен до смърт Лъки започна бавно-бавно да се спуска надолу. Той повика отново „Хилда“.

— Чудовището е мъртво — каза Лъки. — Изпратете насочващия импулс, за да мога да слеза долу при вас.

Лъки остави Бигман да свали от него водолазния костюм и отвърна с усмивка на загрижения поглед на Дребния марсианец.

— Мислех, че никога няма да те вида отново, Лъки — каза шумно преглъщайки Бигман.

— Обърни си главата настрана, ако възнамеряваш да плачеш — каза Лъки. — Не излязох от океана, за да бъда намокрен от главата до петите тук. Какво е състоянието на главните генератори?

— Ще бъдат оправени — намеси се Евънс, — но това ще отнеме време. Удрянето на подводницата точно накрая разруши една от заварките.

— Е, значи ще трябва да я възстановим — каза Лъки и седна. Имаше уморен вид. — Нещата не се развиха точно както очаквах.

— В какво отношение? — попита Евънс.

— Идеята ми бе да прогоня чудовището с едно убождане — отвърна Лъки. — Но то не подействува и трябваше да го убия. В резултат на това мъртвото му тяло потъна и обгърна „Хилда“ отвсякъде като съборена палатка.

11. КЪМ ПОВЪРХНОСТТА?

— Искаш да кажеш, че сме в клопка ли? — попита ужасен Бигман.

— Може да се каже и така — отвърна хладно Лъки. — Ако искаш, можеш да кажеш също, че сме в безопасност. Тук със сигурност сме в по-голяма безопасност откъдето и да било другаде на Венера. Физически никой не може да ни направи нищо при тази планина от мъртва плът върху нас. А когато генераторите бъдат поправени, ние ще си пробием път навън. Бигман, иди при генераторите. Евънс, нека си налеем по чашка кафе и да поговорим по тази работа. Може би няма да имаме друга такава възможност за спокоен разговор.

Лъки прие като добре дошъл този отдих, този момент, когато не можеше да се прави нищо друго, освен да се говори и мисли.

Евънс обаче бе разстроен. В угълчетата на светлосините му очи се образуваха бръчки.

— Имаш загрижен вид — отбеляза Лъки.

— Обезпокоен съм. Какво в името на Космоса и времето правим?

— Мислих по този въпрос — отвърна Лъки. — Струва ми се, че най-доброто, което можем да направим, е да предадем историята с В-жабите на някой неподвластен на техния умствен контрол.

— И кой е той?

— Никой от хората на Венера, Това е сигурно.

Евънс погледна втренчено своя приятел.

— Да не искаш да кажеш, че всички на Венера са под умствен контрол? — попита той.

— Не, но всеки един би могъл да бъде. В края на краищата има различни начини, по които човешкото съзнание може да бъде манипулирано от тези същества. — Лъки постави ръка на облегалката на пилотския стол и кръстоса крака. — На първо място, пълен контрол върху съзнанието на един човек може да бъде упражнен само за кратък период от време. Пълен контрол! В този интервал едно човешко

същество може да бъде накарано да върши неприсъщи за неговата натура неща, неща които застрашават собствения му живот и живота на другите. Например пилотите на коустера при пристигането ни на Венера.

— Моята неприятност не се свежда до този тип неща — каза мрачно Евънс.

— Зная. Точно това Морис не успя да разбере. Той беше сигурен, че ти не си под умствен контрол просто защото не показваше признаци на амнезия. Има обаче един втори вид умствен контрол, от който страдаш ти. Той е по-малко интензивен, така че личността запазва своята памет. Но точно поради тази причина личността не може да бъде принудена да прави неща, които са против собствената ѝ натура. Например, те не можах да те накарат да извършиш самоубийство. Все пак силата трае по-дълго — по-скоро дни, отколкото часове. Това, което губят при интензивността, В-жабите си възвръщат с времето. Е, може би има трети вид умствен контрол.

— И какво представлява той?

— Този вид умствен контрол е още по-малко интензивен от втория. Той е толкова слаб, че жертвата дори не го подозира, но все пак е достатъчно силен, за да може от съзнанието на жертвата да бъде заличавана и вземана информация. Такъв например е случаят с Лиман Търнър.

— Главният инженер на Афродита ли?

— Точно така. Той е един пример. Не е ли ясно? Помисли само. Вчера при шлюза на купола един човек държеше лоста в ръка и заплашваше целия град и въпреки това беше така добре защитен от всички страни, така плътно обграден с алармени инсталации, че никой не можеше да го доближи без да го предупреди, докато Бигман не се промъкна през вентилационната тръба. Не е ли странно?

— Не. Защо да е странно?

— От постъпването на човека на тази работа са били изминали само месеци. Той дори не е бил истински техник. Работата му е приличала повече на чиновническа. Откъде е получил информация, за да се защити така? Как е било възможно да познава в такива подробности енергийната система в тази част на купола?

— Хей, това се казва пример — сви устни Евънс и тихо подсвирна.

— Но той не поразил Търнър. Точно в тази връзка имах среща с него преди да се кача на „Хилда“. Разбира се, не му казах за моята цел. Той самият ме осведоми за неопитността на човека, но нелепостта на случая изобщо не го поразил. Все пак кой трябва да е притежавал необходимата информация? Кой освен главният инженер? Кой по-добре от него?

— Правилно. Правилно.

— Е, тогава да предположим, че Търнър е бил под много слаб умствен контрол. Информацията би могла да бъде извлечена от неговия мозък. Той вероятно е бил много грижливо прикоткан да не вижда нищо встрани от самото положение. Не разбираш ли какво искам да кажа? И тогава Морис...

— Морис също ли? — попита шокиран Евънс.

— Възможно е. Той е убеден, че сириусианците се интересуват от маята. Той не може да види нищо друго в този случай. Допустима ли е за него тази погрешна преценка или той е бил незабелязано убеден? Беше готов да заподозре тебе, Лу. И почти го направи. Един член на Съвета трябва да е по-малко готов да заподозре друг негов член.

— Космос! Тогава кой е в безопасност, Лъки?

— Никой на Венера — отвърна той, взирайки се в празната си кафеена чашка. — това е моето виждане. Ние трябваше да научим тази история и истината от някъде другаде.

— А как бихме могли?

— Добър въпрос — каза Лъки и се замисли върху него.

— Физически не можем да си отидем — каза Евънс. — „Хилда“ е конструирана само за океана. Тя не може да пътува във въздуха, а да не говорим за Космоса. А ако се върнем в града, за да вземем нещо подходящо, после никога няма да го напуснем.

— Мисля, че си прав — съгласи се Лъки, — но не е необходимо да напускаме физически Венера. Само нашата информация трябва да я напусне.

— Ако имаш пред вид радиото на подводницата, то също е повредено — отбеляза Евънс. — Устройството, което имаме тук е само за вътрешновенерианска връзка. То не може да предава по субетера, така че не може да достигне Земята. Фактически оттук не може да достигне дори повърхността на океана. Неговите радиовълни е

замислено да се отразяват от океанската повърхност, така че те не могат да покрият разстоянието. Дори ако можем да предаваме директно, ние пак не бихме могли да достигнем Земята.

— Не виждам защо трябва да я достигаме — каза Лъки. — Между това място и Земята има едно нещо, което би свършило същата работа.

За момент Евънс остана озадачен. После попита:

— Космическите станции ли имаш предвид?

— Разбира се. Около Венера обикалят две. Земята може да бъде отдалечена на разстояние някъде в интервала от тридесет до петдесет милиона мили, а станциите да бъдат само на две хиляди мили от това място. Сигурен съм, че на станциите не може да има В-жаби. Морис каза, че те не обичат свободния кислород, а човек едва ли би могъл да им осигури камери с въглероден двуокис там, като се има пред вид икономията на място, с която трябва да се съобразява. И така, ако успеем да изпратим съобщение до станциите за препращане към Главния щаб на Земята, ще сме решили проблема.

— Точно така, Лъки — каза развълнувано Евънс. — Това е нашият изход от положението. Техните възможности за упражняване на умствен контрол може би не са с такава мощност, че да преодолеят двете хиляди мили до... — Но в този момент лиието му отново се навъси. — Не, това няма да свърши работа. Все пак радиото на подводницата не може да пресече океанската повърхност.

— Може би не отгук. Да предположим, че се изкачим до повърхността и извършим предаването оттам директно в атмосферата.

— Да се изкачим до повърхността ли?

— Да.

— Но там са В-жабите.

— Зная.

— Ще бъдем поставени под умствен контрол.

— Наистина ли мислиш така? — попита Лъки. — Досега не са успели да измамат никой, който ги познава, знае какво да очаква от тях и решава в съзнанието си да им противостои. Повечето от жертвите са били съвсем доверчиви. В твоя случай ти направо си ги поканил в съзнанието си, за да използвам твоята собствена фраза. Сега аз съм недоверчив и няма да допусна да се отправят никакви покани.

— Казвам ти, че не можеш да го направиш. Не знаеш какво представлява.

— Можеш ли да предложиш алтернатива?

Преди Евънс да успее да отговори, влезе Бигман, развивайки ръкавите си.

— Всичко е оправено — каза той. — Гарантирам за генераторите.

Лъки кимна, че е разбрал и пристъпи към командното табло. Евънс остана на мястото си, а в очите му се четеше несигурност.

Бръмченето на двигателите отново беше наситено и мелодично.

Приглушеният звук беше като песен, а под краката си чувствуваха тези странни вибрации, които липсваха при пътуването с космически кораб.

„Хилда“ потегли през водното пространство, което беше уловено под мъртвото тяло на гигантското петно и започна да набира скорост.

— С какво пространство разполагаме? — попита неспокойно Бигман.

— Около половин миля — отвърна Лъки.

— Какво ще стане, ако не успеем да се измъкнем? — промърмори Бигман. — Ако само го ударим и заседнем в него като секира в пън?

— Тогава ще се отдръпнем и ще опитаме пак — каза Лъки.

За момент настана тишина.

— Да бъдеш така близо под петното е... е като да си в камера — измънка Евънс.

— В какво? — попита Лъки.

— В една камера — каза все още разсеяно Евънс. — Изграждат се на Венера. Те представляват малки транзитни куполи под равнището на океанското дъно като скривалищата или бомбените укрытия на Земята. Те се считаха за защита срещу нахлуващата вода в случай на разрушаване на купола вследствие да кажем на венеротресение. Не зная нито една камера да е използвана някога, но по-добрите жилищни блокове винаги се рекламират с притежаването на камерни устройства за в случай на авария.

Лъки го изслуша, но не каза нищо.

Тонът на бръмченето на двигателя стана по-висок.

— Дръжте се! — каза Лъки.

Трепереше всеки инч от „Хилда“, а внезапно почти непреодолимо отрицателно ускорение притисна силно Лъки към командното табло. Кокалчетата на ръцете на Бигман и Евънс побеляха, а китките им се пренапрегнаха, когато се вкопчиха с всичка сила в предпазните парапети.

Подводницата намали скоростта си, но не спря. Със стенещи двикатели и протестиращи генератори, което караше Лъки съчувствено да потрепва, „Хилда“ си преправяше път през кожа, плът и сухожилия, през празни кръвоносни съдове и безполезни нерви, които наподобяваха кабели с дебелина два фута. Със стиснати зъби Лъки задържахше управляващия лост закован на максимума, разкъсвайки съпротивляващата се тъкан.

Изминаха дълги минути, след което с продължително разпенване зад триумфиращата машина те преминаха през тялото на чудовището и излязоха отново в открития океан.

„Хилда“ се издигаше мълчаливо през тъмната, наситена с въглероден двуокис вода на венерианския океан. Тримата бяха обхванати от мълчание. То изглеждаше наложено от дързостта, с която те бяха щурмували самата крепост на венерианската враждебна форма на живот. Евънс не беше продумал нито дума, откакто бяха оставили петното зад себе си. Дори буйният Бигман се беше понесъл невесел към задния люк с неговото изпъкнало широкоъгълно зрително поле.

— Лъки, погледни там! — извика внезапно Бигман. Лъки отиде при Бигман. Двамата гледаха мълчаливо. Половината от зрителното поле на люка бе заето от ярките като звезди светлинни на малки фосфоресциращи създания, а в една друга посока се виждаше чудовищна стена, която грееше в петънца с изменящи се цветове.

— Мислиш ли, че това е петното. Лъки? — попита Бигман. — То не светеше така, когато се спускахме надолу и не би трябвало, след като е мъртво, нали?

— В известен смисъл това е петното, Бигман — отвърна замислено Лъки. — Мисля, че целият океан се събира за пиршеството.

Бигман погледна отново и се почувствува малко зле. Разбира се! Там имаше за ядене стотици милиона тона месо, а светлината, която виждаха, трябва да беше от всички тези малки същества от плитчините, хранещи се с мъртвото чудовище.

Съществата се стрелкаха покрай люка, движейки се винаги в една и съща посока. Те се движеха към подобния на планина труп, който „Хилда“ беше оставила зад себе си.

Най-много сред съществата бяха рибите-стрели от всички размери. Всяка една от тях имаше права бяла фосфоресцираща линия, която очертаваше нейния гръбнак (в същност това не беше гръбнак, а само прът от рогово вещество без прешлени). В единия край на бялата линия имаше едно бледожълто V, което маркираше главата. На Бигман наистина се струваше, че безброй оживяли стрели профучават покрай подводницата, а във въображението си можеше да види техните хищни и ненаситни, снабдени с игли по края челюсти.

— Велика Галактико! — възкликна Лъки.

— Марсиански пясъци — промърмори Бигман. — Океанът ще се изпразни. Всичките му проклетни обитатели се събират на това място.

— При скоростта, с която тези риби-стрели се тъпчат, петното ще изчезне за дванадесет часа — отбеляза Лъки.

— Лъки, искам да говоря с теб — прозвуча зад тях гласът на Евънс.

— Разбира се. Какво има, Лу? — попита Лъки.

— Когато най-напред предложи да отидем към повърхността, ти попита дали бих могъл да предложа алтернатива.

— Спомням си, но тогава ти не отговори.

— Сега мога да отговоря. Отговорът е, че ние се връщаме в града и фактически аз държа на това.

— Хей, що за хрумване? — подвикна Бигман.

Лъки не бе необходимо да отговоря на този въпрос. Ноздрите му пламнаха и той вътрешно се разгневи на себе си за прекараните пред люка минути, докато цялото му сърце, съзнание и душа трябваше да бъдат съсредоточени върху неотложната работа. Защото в стиснатия юмрук на Евънс се намираше собственият бластер на Лъки, а в притворените очи на Евънс се четеше твърдо решение.

— Ние се връщаме обратно в града — повтори Евънс.

12. КЪМ ГРАДА?

— Какво лошо се е случило, Лу?

— Дай заден ход към дъното и насочи носа на подводницата към града — направи нетърпелив жест с бластера Евънс. — Не ти, Лъки. Остави Бигман да отиде при командното табло, а после ти застани в една линия с него. Така ще мога да ви наблюдавам и едновременно с това командното табло.

Бигман вдигна леко ръце и обърна погледа си към Лъки. Той държеше ръцете си отпуснати.

— Предлагам да кажеш какво те гризе — каза безстрастно Лъки.

— Нищо не ме гризе — отвърна Евънс. — Абсолютно нищо. Тебе те гризе нещо. Ти излезе извън подводницата и уби чудовището, а после се върна и започна да говориш за отиване към повърхността. Защо?

— Ще ти обясня моите основания.

— Не мога да им повярвам. Аз зная, че В-жабите ще завладеят съзнанията ни, ако отидем на повърхността. Имам опит с тях и затова зная, че са завладяли твоето съзнание.

— Какво? — избухна Бигман. — Що за глупости говориш?

— Зная какво правя — отвърна Евънс, гледайки уморено Лъки. — Ако погледнеш хладнокръвно на тази работа, Бигман, ще видиш, че Лъки е под влиянието на В-жабите. Не забравяй, че той е също и мой приятел. Познавам го по-отдавна от теб, Бигман. Това, което трябва да направя ме безпокои, но няма друг изход.

Бигман се взря в двамата мъже и после попита с нисък глас:

— Лъки, наистина ли си под влиянието на В-жабите?

— Не — отрече Лъки.

— Какво очакваше да каже? — попита разпалено Евънс. — Разбира се, че е под тяхно влияние. За да убие чудовището, той трябваше да се придвижи до най-горната му точка. Така е отишъл твърде близо до повърхността, където са го очаквали В-жабите. Бил е достатъчно близо до тях, за да попадне под контрола им. Те са му

позволили да убие чудовището. И защо не? С удоволствие биха сменили контрола си върху съществото с контрол върху Лъки. И така той се върна тук, бърборейки за нуждата да се отиде до повърхността, където всички ще бъдем сред тях, всички ще попаднем в клопката. Така единствените хора, които знаят истината, ще бъдат безпомощни.

— Лъки? — каза Бигман с разтреперан глас, чийто тон молеше за убеждаване.

— Ти се заблуждаваш, Лу — каза спокойно Лъки Стар. — Това, което правиш сега е резултат от собственото ти пленничество. Ти си бил под контрол и преди. В-жабите познават твоето съзнание. Те могат да влезнат в него, когато си поискат. Може би изобщо никога не са го напускали напълно. Ти правиш само това, което другите те карат да вършиш.

Евънс стисна още по-здраво бластера.

— Съжалявам, Лъки, но номерът ти няма да мине — каза той. — Нека върнем подводницата отново в града.

— Ако не си под контрол, Лу — рече Лъки, — ако съзнанието ти не е обременено от чуждо присъствие, ти ще ме застреляш, ако се опитам насила да закарам подводницата на повърхността, нали?

Евънс не отговори.

— Ти ще трябва да го направиш — продължи Лъки. — Ще бъде твое задължение към Съвета и Човечеството. От друга страна, ако си под умствен контрол, тогава може би си принуден да ме заплашваш и да се опитваш да ме накараш да променя курса на подводницата, но се съмнявам, че ще можеш да бъдеш накаран да ме убиеш. Да убиеш един приятел и член на Съвета ще бъде в твърде голямо противоречие с твоя основен начин на мислене. И така, дай ми бластера.

Лъки тръгна към Евънс с протегнатата ръка.

Бигман наблюдаваше сцената ужасен.

Евънс отстъпи назад.

— Предупреждавам те, Лъки, че ще стрелям — каза дрезгаво той.

— Аз пък казвам, че няма да стреляш. Ти ще ми дадеш бластера.

Евънс се опря на стената.

— Ще стрелям! Ще стрелям! — извиси се до писък гласа му.

— Лъки, спри! — извика Бигман.

Но Лъки беше вече спрял и отстъпваше бавно, много бавно назад.

Изведнъж животът изчезна от очите на Евънс и той стоеше сега с каменно лице и пръст на спусъка.

— Обратно в града! — заповяда с леден глас Евънс.

— Дай курс на подводницата към града, Бигман — каза Лъки.

Бигман пристъпи бързо към пулта за управление.

— Сега Евънс наистина е под контрол, не е ли така? — мърмореше той.

— Страхувах се, че това може да се случи — отбеляза Лъки. — Те промениха контрола върху него до интензивен, за да бъдат сигурни, че ще стреля. Без съмнение щеше да го направи. Сега е в състояние на амнезия. После няма да си спомня тази част.

— Може ли да ни чува? — попита Бигман, сецайки се за пилотите на коустера, с който бяха кацнали на Венера и тяхното очевидно пълно игнориране на заобикалящия ги външен свят.

— Мисля, че не — отвърна Лъки, — но той следи уредите и ако се отклоним от курса към града, ще стреля. Не прави грешка в това отношение.

— Тогава какво ще правим?

— Обратно към града! Бързо! — бяха думите, които се промъкнаха отново между бледите устни на Евънс.

Неподвижен и с очи фиксирани в дулото на бластера на своя приятел. Лъки говореше тихо и бързо на Бигман, който потвърждаваше чутото с най-леко кимване.

„Хилда“ се връщаше обратно към града по пътя, по който беше дошла.

Членът на Съвета Евънс се беше облегал на стената с бледо сурово лице и местеше безмилостния си поглед от Лъки към Бигман и към пулта за управление. Тялото му бе замръзнало в безусловно подчинение на тези, които контролираха неговото съзнание и той дори не изпитваше нужда да премести бластера от едната ръка в другата,

Лъки напрягаше слуха си, за да чува niskия звук от насочващия лъч на Афродита, който непрекъснато звучеше от търсача на посоката на „Хилда“. Радиолъчът се излъчваше във всички посоки на определена честота на вълната от най-високата точка на купола на

Афродита. Курсът обратно към града ставаше така очевиден, сякаш Афродита се виждаше на разстояние сто фута.

По тона на ниския вой на лъча Лъки можеше да познае, че те не приближаваха пряко към града. Наистина, разликата беше малка и не бе лесно, доловима за ухото. За контролирания слух на Евънс тя можеше да мине незабелязано. Лъки горещо се надяваше на това.

Лъки се опитваше да следи безжизнения поглед на Евънс, когато очите му се задържаха върху командното табло. Беше сигурен, че те следяха индикатора за дълбочина. Това беше един прост уред с голяма скала, който отчиташе водното налягане. От разстоянието, на което стоеше Евънс, беше достатъчно лесно да се разбере, че „Хилда“ не се насочва към повърхността.

Лъки определено чувствуваше, че Евънс щеше да стреля без да се поколебае нито за момент, ако стрелката на дълбочинния индикатор се изместеше в погрешна посока.

Той се опитваше да мисли колкото е възможно по-малко за положението, за да позволи възможно най-малко характерни за него мисли да бъдат уловени от чакащите В-жаби. Той обаче не преставаше да се чуди защо Евънс не беше ги застрелял веднага. Те бяха обречени на смърт под гигантското петно, а сега само ги водеха обратно към Афродита.

Щеше ли Евънс да ги застреля веднага щом В-жабите успеяха да преодолеят някоя последна задръжка в подчиненото съзнание на пленника?

Тонът на радиолъча се измести още по-нататък извън определения участък. Лъки хвърли отново бърз поглед към Евънс. Въобразяваше ли си или наистина една искра на нещо (не точно емоция, но нещо) проблесна в очите на Евънс?

Частица от секундата по-късно разбра, че това очевидно беше повече от въображение, защото имаше една определена напрегнатост в бицепсите на Евънс и ръката му леко се повдигна.

Той възнамеряваше да стреля!

И точно когато тази мисъл премина бързо през съзнанието на Лъки и мускулите му неволно и безполезно се напрегнаха в очакване на изстрела, подводницата катастрофира. Евънс, уловен неподготвен, залитна назад, а бластерът се изплъзна от разперените му пръсти.

Лъки моментално реагира. Същият удар, от който Евънс залитна назад, хвърли Лъки напред. Той използва удара, за да падне върху Евънс, улавяйки китката му със стоманените си пръсти.

Обаче Евънс, който беше всичко друго, но не и дребосък, се съпротивляваше яростно на силния си противник. Той вдигна колената над себе си, стисна бедрата на Лъки и го повдигна. Все още непредвидимото клатушкане на подводницата се добави точно в този момент към атаката на Евънс и двамата се претърколиха, с което членът на Съвета с пленено от В-жабите съзнание премина отгоре.

Юмрукът на Евънс се устреми към главата на Лъки, но последният отби удара с рамо. Той вдигна своите колена и стегна Евънс като с клещи точно под хълбоците.

Лицето на Евънс се изкриви от болка. Той се изви, но Лъки се изви заедно с него и отново премина отгоре. Лъки седна върху него без да го изпуска от хватката и започна да го стиска още по-силно.

— Не зная дали можеш да ме чуваш или разбираш, Лу... — каза той.

Евънс не му обърна внимание. С едно последно усилие той отхвърли Лъки от себе си, освобождавайки се от хватката му.

Щом падна на пода. Лъки се претърколи и живо скочи на крака. Той сграбчи ръката на Евънс, когато последният се надигна, и я прехвърли през рамото си. Едно повдигане и Евънс бе тръшнат на пода, където остана да лежи неподвижно.

— Бигман! — извика, дишайки учестено, Лъки и с бързо движение прекара ръка през косата си.

— Тук съм — обади се дребният мъж като се усмихна и леко залюля бластера на Евънс. — През цялото време стоях наблизо. За всеки случай.

— Добре. Сега махни този бластер и прегледай Лу. Провери дали няма нещо счупено. После го вържи.

Сега Лъки беше на пулта за управление и с безкрайна предпазливост отдръпна „Хилда“ от останките на трупа на гигантското петно, което бе убил само преди часове.

Рискованият ход на Лъки беше му донесъл успех. Той се беше надявал, че В-жабите, прекалено заети с умствения контрол, нямат реална представа за физическите размери на петното и че със своята липса на опит в подводното плаване няма да осъзнаят значението на

лекото отклонение от курса, което Бигман беше извършил. Цялата същност на рискования ход на Лъки се състоеше в бързо изречената фраза, с която се беше обърнал към Бигман, когато последният обръщаше подводницата обратно към града под заплахата на бластера на Евънс.

— Блъсни се в петното — бе казал той.

Курсът на „Хилда“ отново беше променен. Носът ѝ се повдигна нагоре.

Евънс, вързан към своето легло, гледаше Лъки с уморен и засрамен поглед.

— Съжалявам — промълви той.

— Ние те разбираме, Лу. Не се тревожи за това — каза безгрижно Лъки. — За известно време обаче ще те държим вързан. Разбираш ни правилно, нали?

— Разбира се. Космос, завържете ме още по-здраво. Заслужавам си го. Повярвай ми, Лъки, по-голямата част от случката дори не си я спомням.

— Слушай, за теб ще е по-добре да поспиш малко, приятелю — каза Лъки и бутна леко с юмрук Евънс по рамото. — Ако е необходимо, ще те събудим, когато стигнем повърхността.

— Събери всички бластери на подводницата — каза той спокойно на Бигман няколко минути по-късно, — както и всеки друг вид оръжие. Прегледай складовете, нощните шкафчета, навсякъде.

— Какво възнамеряваш да правиш?

— Хвърли ги в боклука — отсече Лъки.

— Какво?

— Ти ме чу. Може да попаднеш под умствен контрол. Или пък аз. Ако стане така, не желая да се повтори случката от преди малко. В края на краищата, оръжията за физическо унищожение са безполезни срещу В-жабите.

Един по един двата бластера плюс електрическите камшици от всеки водолазен костюм минаха през устройството за изхвърляне на отпадъци. Отворът му беше наравно със стената точно до аптечката за първа помощ и бутнатите през еднопосочната клапа оръжия отидоха право в океана.

— Това ме кара да се чувствавам като гол — мърмореше Бигман и се взираше през люка, сякаш да види изчезващите оръжия. Една

слабо фосфоресцираща линия пресече бързо полезрението му, очертавайки пътя на риба — стрела. Това беше всичко.

Стрелката, показваща налягането на водата, бавно падаше. В началото те бяха на дълбочина две хиляди и осемстотин фута, а сега вече бяха на по-малко от две хиляди.

Бигман продължи да се визира напрегнато през люка.

— Какво търсиш? — попита Лъки, поглеждайки го за момент.

— Мислех, че ще започне да става по-светло, когато се заизкачваме нагоре към повърхността — отвърна Бигман.

— Съмнявам се — каза Лъки. — Водораслите покриват повърхността плътно като килим. Навън ще бъде тъмно, докато не минем през тях.

— Мислиш ли, че горе можем да срещнем някой риболовен кораб, Лъки?

— Надявам се, че не.

— Кажете, Лъки, откъде има във въздуха на Венера толкова много въглероден двуокис? Имам предвид, при всички тези растения? Предполагам, че те го превръщат в кислород, не е ли така? — попита Бигман като се мъчеше да изглежда безгрижен и видимо опитвайки се да промени потока на собствените си мисли.

— На Земята е така. Обаче, доколкото си спомням от моя курс по ксеноботаника, венерианският растителен живот има изцяло свой собствен трик. Земните растения освобождават своя кислород във въздуха, докато венерианските растения го натрупват в смеси с високо кислородно съдържание в собствената си тъкан. — Той говореше разсеяно, сякаш също използваше говора като предпазно средство срещу по-задълбочено мислене. — Поради тази причина никое венерианско животно не диша. Те вземат целия им необходим кислород от храната си.

— Какво знаеш за това? — попита учудено Бигман.

— Фактически, храната им съдържа твърде много кислород за тях, в противен случай не биха харесвали така много тази с ниско кислородно съдържание като греста, с която нахрани В-жабата. Поне това е моята теория.

Сега те бяха вече само на осемстотин фута от повърхността.

— Между другото, ти добре управлява подводницата — каза Лъки. — Имам пред вид начина, по който се бухна в петното, Бигман.

— Това е нищо — отвърна Бигман, но се изчерви от удоволствие при одобрителните думи на Лъки.

Той погледна скалата на манометъра. Подводницата беше на петстотин фута от повърхността.

Настана тишина. Изведнъж отгоре се появи един стържещ звук, едно внезапно прекъсване на тяхното плавно изкачване, едно запъхтяване на машините и бързо просветляване на гледката отвъд люка. Виждаше се облачното небе и надигащата се водна повърхност, която се процеждаше между стърковете водорасли. Бомбардираха я дъждовни капки.

— Вали — отбеляза Лъки. — А сега, страхувам се, че не ни остава нищо друго освен да седим и чакаме В-жабите да дойдат за нас.

— Е, ето ги и тях — каза разсеяно Бигман. В полезрението му в непосредствена близост отвън люка, с взираци се в подводницата воднисти очи, със сгънати плътно дълги крака и вкопчена с ловките си пръсти в стеблото на едно водорасло се беше появила една В-жаба!

13. СРЕЩА НА СЪЗНАНИЯ

„Хилда“ пътуваше в повдигащите се води на венерианския океан. Силният непрестанен дъжд барабанеше върху корпуса на подводницата, а ритъмът му наподобяваше този на земния дъжд. За Бигман с привичната за него марсианска среда дъждът и океанът бяха чужди, но на Лъки напомняха за неговия дом на Земята.

— Погледни В-жабата, Лъки! Погледни я! — извика Бигман.

— Виждам я — каза спокойно Лъки.

Бигман избърса стъклото с ръкав и залепи нос в него, за да вижда по-добре.

Изведнъж му хрумна, че ще е по-добре, ако не се приближава твърде много до нея и отскочи назад, после нарочно постави двете кутрета в ъглите на устата си и ги раздалечи едно от друго. След това изплезил език, кръстоса погледа си и замърда пръсти.

В-жабата се взираше тържествено в него. Откакто я гледаше, не беше мръднала нито един мускул. Само се полюшваше заедно с вятъра. Изглежда не я беше грижа или изобщо не чувствуваше дъждовните капки, които падаха около нея и върху нея.

Бигман направи една още по-ужасна гримаса и извика „А-а-ф“ към животинката.

— Какво правиш, Бигман? — прозвуча зад рамото му гласът на Лъки.

Бигман подскочи, махна ръцете от устата си и възвърна нормалното си изражение.

— Само показвам на В-жабата какво мисля за нея — отвърна той, усмихвайки се.

— А В-жабата само ти показва какво тя мисли за теб!

Сърцето на Бигман прескочи един удар. Той ясно чу неодобрението в гласа на Лъки. При такава криза, във време на такава опасност той, Бигман, правеше гримаси като глупак. Потъна в земята от срам.

— Не зная какво ми стана, Лъки — заоправдава се Бигман с треперещ глас.

— Те са причината — каза рязко Лъки. — Разбери, В-жабите проучват и търсят слабите ти места. Могат да го направят. Ще пропълзят в съзнанието ти и щом веднъж се окажат там, те може да останат, преодолявайки твоята способност да ги принудиш да напуснат.

— Да, Лъки — измърмори Бигман.

— Сега какво ли ще последва? — Лъки огледа подводницата. Евънс спеше, като се полюляваше отвреме-навреме и дишаше тежко. Лъки го наблюдава няколко секунди и после отвърна погледа си.

— Лъки? — обади се почти плахо Бигман.

— Какво има?

— Възнамеряваш ли да се свържеш с космическата станция?

Лъки гледа втренчено известно време дребничкия си спътник без да може да включи. После бръчките между очите му бавно се изгладиха и той прошепна:

— Велика Галактико, бях забравил! Бигман, аз бях забравил! Нито за миг не ми мина през ума.

Бигман посочи с пръст през рамото му към люка, в който В-жабата продължаваше глуповато да се вира.

— Искаш да кажеш, за нея ли? — попита той.

— Искам да кажа, за тях. Космос, може би навън са с хиляди!

Полузасрамен Бигман призна пред себе си естеството на своите собствени чувства. Той почти се радваше, че Лъки също бе попаднал в клопката на тези същества. Това премахна част от обвинението, което в противен случай можеше да бъде прикачено на него. Фактически, Лъки нямаше право...

Ужасен, Бигман спря да мисли. Той се настройваше в негодувание срещу Лъки. Това бяха те!

Той яростно изхвърли цялата тази мисъл от главата си и се съсредоточи на Лъки, чиито пръсти бяха вече върху предавателя и грижливо го настройваха за връзка с Космоса.

И точно в този момент Бигман се сепна при внезапната поява на един нов и странен звук.

Това беше един глас, равен и без интонация.

— Оставете вашата машина за далечно предаване на звук — каза гласът. — Ние не желаем това.

Бигман се обърна. Той зина от учудване и за момент остана така.

— Кой каза тези думи? — попита той. — И къде се намира?

— Спокойно, Бигман — каза Лъки. — В главата ти е.

— О, не и В-жабата! — възкликна отчаяно Бигман.

— Велика Галактико, какво друго би могло да бъде?

Бигман се обърна, за да се взре отново в люка, облаците, дъжда и полюшващата се В-жаба,

И преди в своя живот Лъки бе чувствувал веднъж разума на други същества да втълпява своите мисли в съзнанието му. Това се беше случило в деня на срещата му с нематериалните енергийни същества, обитаващи кухите недра на Марс. Там неговото съзнание беше отворено, но влизането на мислите бе безболезнено, дори приятно. Той беше познал своята собствена безпомощност, но също бе освободен и от чувството за страх.

Сега Лъки се сблъска с нещо различно. Чуждите мисли в главата му проправяха насилствено своя път и той ги чувстваше с болка, нежелание и възмущение.

Лъки дръпна ръката си от предавателя и не почувствува никакво желание да се върне към него. Отново го бе забравил.

— Правете въздушни вибрации с вашите уста — прозвуча за втори път гласът.

— Да говоря ли, искате да кажете? — попита Лъки. — Можете ли да чувате нашите мисли, когато не говорим?

— Само много слабо и неясно. Много е трудно, докато не изучим добре вашето съзнание. Когато говорите, вашите мисли са по-ясни и ние можем да ги чуваме.

— Ние ви чуваме без затруднение — каза Лъки.

— Да. Можем да изпращаме мислите си мощно и стабилно. Вие не можете.

— Чухте ли всичко казано от мен дотук?

— Да.

— Какво искате от мен?

— В мислите ви открихме една организация на създания като вас, намираща се далеч от тук, отвъд края, от другата страна на небето. Вие я наричате „Съвет“. Искаме да научим повече за нея.

Лъки почувствува вътрешно една малка искрица на задоволство. Поне на един въпрос бе отговорено. Докато той представляваше само себе си като индивид, за врага щеше да бъде достатъчно да го убие. Но в последните часове врагът бе открил, че той е разбрал голямата част от истината и това го беше обезпокоило.

Дали и другите членове на Съвета научаваха с лекота това, което ги интересуваше? Какво представляваше този Съвет?

Лъки разбираше любопитството на врага, новата му предпазливост и внезапното желание да научи повече от Лъки преди да го убие. Нищо чудно, дори когато бластерът беше насочен, а Лъки безпомощен, беше отложил убиването му за известно време.

Лъки зарови още по-дълбоко мисълта за тази тема. Може би те, В-жабите, както сами казаха, не бяха в състояние да чуват ясно неизказани мисли. Но можеше също и да лъжат.

— Какво имате против моите хора? — попита рязко той.

— Ние не можем да кажем нищо, което не е вярно — отвърна равният безстрастен глас.

При този отговор челюстта на Лъки се вдърви. Бяха ли уловили неговата последна мисъл относно съмнението му, че може да лъжат? Той трябваше да бъде внимателен, много внимателен.

— Ние нямаме добро мнение за вашите хора — продължи гласът. — Те слагат край на живота. Ядат месо. Лошо е да си разумно същество и да се храниш с месо. Който яде месо трябва да сложи край на нечий живот. Едно разумно същество, което се храни с месо нанася по-големи вреди от непритежаващото разум, защото може да измисли повече начини за слагане край на живота. Вие притежавате малки тръби, които могат да сложат край на много животни едновременно.

— Но ние не убиваме В-жаби.

— Щяхте да убивате, ако ви позволехме. Вие дори се убивате един друг, разделени на големи и малки групи.

Лъки избегна коментара на тази последна забележка. Вместо това попита:

— Тогава какво искате от моите хора?

— Вие станяхте много на Венера — отвърна гласът. — Разпространявате се и заемате пространство.

— Но ние можем да строим градове само в плитчините — поясни Лъки. — Дълбочините винаги ще останат ваши, а те заемат

девет десети от океана. Освен това, можем да ви помогнем. Ако вие имате познания за съзнанието, ние пък имаме познания за материята. Вие виждали ли сте нашите градове и машините от лъскав метал, които пътуват през въздух и вода до светове от другата страна на небето. Помислете как можем да ви помогнем с тази наша сила.

— Няма нищо, от което да се нуждаем. Ние живеем и мислим. Не се страхуваме и не мразим. От какво повече имаме нужда? Какво ще правим с вашите градове, метал и кораби? Как може това да направи живота по-добър за нас?

— Е, тогава, възнамерявате ли да ни убиете всичките?

— Ние не желаем да слагаме край на живот. За нас е достатъчно да наблюдаваме вашите съзнания, така че да сме сигурни, че няма да ни навредите.

Лъки си представи за момент една гледка (негова собствена? внушена?), представляваща раса от хора на Венера, живеещи и движещи се съгласно указанията на доминантните аборигени, постепенно откъсващи се от всички връзки със Земята и все повече превръщащи се в добродушни умствени роби.

— Хората не могат да позволят да бъдат контролирани мислите им — каза той с думи, чиято убедителност не почувства напълно.

— Това е единственият изход и вие трябва да ни помогнете.

— Няма да го сторим.

— Нямайте избор. Вие ще трябва да ни разкажете за тези кацания отвъд небето, за организацията на вашите хора, какво те възнамеряват да предприемат срещу нас и как можем да се предпазим от него.

— Няма начин, по който да ме накарате.

— Няма ли? — попита гласът. — Помислете тогава. Ако вие не ни кажете изискваната от нас информация, ние ще поискаме от вас да върнете обратно в океана вашата машина от лъскав метал и там, на дъното, да я отворите за водата.

— И да умрем? — попита мрачно Лъки.

— Слагането на край на вашите животи ще бъде необходимо. При вашите познания няма да е безопасно да позволим да общувате с вашите хора. Вие може да говорите с тях и да ги подтикнете да вземат репресивни мерки. Това няма да бъде добро.

— Тогава аз нямам какво да загубя, ако не ви кажа.

— Ще загубите много. Ако откажете да отговаряте на нашите въпроси, ние ще трябва да проникнем във вашето съзнание със сила. Това не е ефикасно. Може да пропуснем много важни неща. За да отстраним опасността, ние ще трябва да отделяме парченце по парченце от вашето съзнание, а това ще бъде неприятно за вас. Много по-добре и за двете страни ще е, ако ни помогнете доброволно.

— Не — поклати глава Лъки.

— Въпреки че на вашите хора е дадено да слагат край на живота, те се страхуват от края на своя живот — продължи след кратка пауза отново гласът. — Ние ще ви спестим този страх, ако ни помогнете. Когато слезете в океана, за да сложите край на вашия живот, ние ще премахнем страха от съзнанието ви. Ако обаче откажете да ни помогнете, ще ви принудим все пак да сложите край на живота си, но няма да отстраним страха. Дори ще го засилим.

— Не — отвърна Лъки по-високо. Отново настъпи пауза, но този път по-дълга. После гласът каза:

— Ние не питаме за вашите знания от страх за собствената ни безопасност, а за да направим ненужно вземане на мерки от неприятно естество. Ако бъдем оставени без знание как да се защитим от вашите хора от другата страна на небето, тогава ще бъдем принудени да сложим край на заплахата посредством слагане край на живота на всички ваши хора, както угасва един огън. Той ще бъде духнат и животът няма да гори повече.

Лъки гръмогласно се изсмя.

— Накарайте ме! — извика той.

— Да ви накараме?

— Накарайте ме да говоря. Накарайте ме да спусна подводницата към дъното, накарайте ме да направя каквото и да е.

— Мислите, че не можем ли?

— Аз зная, че не можете.

— Тогава огледайте се около вас и вижте какво вече сме направили. Вашият приятел, който е вързан, е в наши ръце. Другият, който стоеше до вас, е също в наши ръце.

Лъки бързо се обърна. През времето на целия този разговор той нито веднъж не бе чул гласа на Бигман. Сякаш напълно бе забравил за неговото съществуване. И сега той видя дребния марсианец да лежи свит в краката му.

Лъки падна на колена. Огромна и ужасна тревога пресуши гърлото му.

— Убихте ли го?

— Не, той е жив. Дори не е лошо наранен. Но вие виждате, че вече сте сам. Няма никой, който да ви помогне. Те не можаха да ни противостоят. Вие също няма да можете.

— Не. Вие нищо не можете да ме накарате да направя — отвърна приbledнял Лъки.

— Един последен шанс. Направете вашия избор. Ако изберете да ни помогнете, вашият живот ще си отиде тихо и спокойно. Ако откажете, той ще трябва да завърши в болки и мъки, за да бъде последван, може би, от край на живота на всички ваши хора в градовете под океана. Какво избирате? Хайде, очакваме вашия отговор!

Думите ечаха в съзнанието на Лъки, докато той се готвеше да се противопостави сам, без приятелите си, на ударите на един мощен разум, срещу който не знаеше друго оръжие освен непреклонната си воля.

14. БОРБА НА РАЗУМИ

Как можеше да се постави преграда пред умствена атака? Лъки имаше желанието да се съпротивлява, но нямаше никакъв физически начин, по който да отвърне на насилието. Той трябваше само да остане както си беше, съпротивлявайки се на всички тези импулси, които нахлуваха в съзнанието му и за които не можеше със сигурност да каже, че са негови собствени.

А как да различи кои бяха негови собствени? Какво самият той искаше да направи? Какво самият той искаше най-много от всичко да направи?

Нищо не влизаше в съзнанието му. То беше празно. Сигурно в него трябваше да има нещо. Той едва ли е дошъл тук, горе, без план.

Тук, горе?

Значи се беше изкачил. Първоначално е бил долу. Далеч. Беше в една подводница. Тя се бе изкачила от дъното на океана. Сега беше вече върху водната повърхност. Добре. Какво следваше?

Защо е на повърхността? Той слабо си спомняше, че долу беше по-безопасно.

Лъки с голямо усилие наведе глава, затвори очи и после отново ги отвори. Мислите му бяха много неясни. Той трябваше някъде... някъде... за нещо да намери дума.

Да намери дума.

И той направи пробив! Сякаш някъде на мили в себе си той бе подпрял с рамо една врата, която внезапно се отворил. В главата му просветна и той си спомни нещо, което беше забравил.

Радиото на подводницата и космическата станция, разбира се.

— Не можахте да ме победите — каза дрезгаво гой. — Чувате ли? Аз помня и продължавам да си спомням.

Нямаше никакъв отговор.

Той извика високо и несвързано. Съзнанието му беше като на човек, който се бори със свръхдоза приспивателно. Поддържай

мускулите си в действие, мислеше той. Продължавай да се разхождаш. Продължавай да се разхождаш.

В неговия случай той трябваше да държи съзнанието си будно, а нервните клетки в мозъка да работят. Прави нещо. Прави нещо. Спреш ли, те ще преодолеят съпротивата ти.

Лъки продължи да вика, а звукът премина в думи.

— Ще го направя! Ще го направя! Какво ще направя?

Това, което трябваше да направи, започна отново да му се изплъзва.

— Да се свържа по радиото със станцията... по радиото със станцията... — повтаряше трескаво на себе си той, но звуците започнаха да стават безсмислени.

Той се движеше. Тялото му се преместваше тромаво и несръчно, сякаш ставите му бяха дървени и заковани неподвижно, но се движеше. Обърна се към радиото. Видя го ясно за момент и после картината пред очите му се залюля и стана мъглява. Той напрегна съзнанието си, за да се справи с тази задача и радиото отново изплува ясно пред очите му. Виждаше предавателя, виждаше копчето за нагласяване на обхвата и честотните усилватели. Можеше да си спомни и да разбере как работи. Направи една мъчителна крачка, влачейки крак по пода и го завладя чувството, че нажежени до червено шипове се забиват в слепоочията му.

Той се олюля и падна на колене. После, страдайки силно, отново се изправи.

През замъглените си от болка очи все още можеше да различи радиото. Първо се премести единият му крак, а после и другият. Радиото изглеждаше отдалечено на сто ярда с размазани очертания и обвито от кървава мъгла. Ударите в главата на Лъки увеличаваха силата си с всяка стъпка,

Той се бореше да игнорира болката, да вижда само радиото, да мисли само за него. Принуждаваше краката си да се движат срещу едно еластично противодействие, което ги спъваше и изтласкваше назад.

Накрая Лъки вдигна ръка и когато пръстите му бяха на шест инча от копчето за обхвата, той разбра, че издържливостта му е към края си. Той не можа да се приближи повече, колкото и да се опитваше. Всичко беше свършило. Това беше краят.

„Хилда“ беше сцена на парализа. Евънс лежеше в безсъзнание на своето легло. Бигман беше се свил на пода. А макар Лъки упорито да се държеше на крака, единственият признак на живот у него бяха треперещите върхове на пръстите му.

Студеният глас прозвуча отново в съзнанието на Лъки със своята неумолима монотонност:

— Вие сте безпомощен, но не сте изгубили съзнание като вашите спътници. Вие ще страдате от тази болка, докато не решите да потопите подводницата. Кажете това, което желаем да узнаем и после приключете със своя живот. Ние можем търпеливо да чакаме. Няма начин да ни победите. С никакъв подкуп! С никаква заплаха!

През своите безкрайни мъки Лъки почувствува една борба в бездейното си и пропито с болка създание, едно размърдване на нещо ново.

С никакъв подкуп? С никаква заплаха?

С никакъв подкуп?

Въпреки мъглявото полусъзнание искрата в неговия ум запали огън.

Той изостави радиото, отпрати мислите си за него и веднага пелената на болката се повдигна малко. Лъки се отдалечи с една несигурна стъпка от радиото и тя се повдигна още малко. Той изобщо забрави за радиото.

Лъки се опитваше да не мисли. Опитваше се да действа механично и без предварителен план. Те се бяха съсредоточили върху попречването да достигне радиото. В-жабите не трябваше да разберат другата опасност, с която щяха да се сблъскат. Жестокият враг не трябваше да разбере неговите намерения, за да не се опита да му попречи. Трябваше да действа бързо. Те не трябваше да го спрат.

Не трябваше!

Той беше достигнал аптечката и бе отворил вратичката ѝ. Не виждаше ясно и загуби драгоценни секунди в опипване.

— Какво е вашето решение? — попита гласът и свирепостта на болката започна да стяга отново младия член на Съвета.

Лъки намери каквото търсеше — една тумбеста стъкленица от синкав силикон. Пръстите му бръкнаха през нещо приличащо на обикновен памук, за да достигнат малкото езиче, с което се

изключваше парамагнитното микрополе, държащо херметически затворено капачето на стъкленницата.

Той едва почувствува лекото му изместване, когато го докачи с нокът. Едва видя как капачето се отмести на една страна и падна и едва чу звука от удара му в пода. Лъки видя като през мъгла, че стъкленницата е отворена и вдигна ръка към устройството за изхвърляне на боклука.

Болката се върна с цялата си ярост. С лявата ръка повдигна окачения на панти капак на устройството, а с треперещата дясна ръка поднесе скъпоценната стъкленница към шестинчовия отвор.

Ръката му се преместваше цяла вечност. Той повече не виждаше. Червена мъгла бе покрила всичко.

Лъки усети ръката и стъкленницата, която държеше, да удрят стената. Той се опитваше да я бутне, но не можеше да я премести по-нататък. Пръстите на лявата му ръка се преместиха малко по-надолу от мястото, където държаха отворен входа към устройството за изхвърляне на боклука и докоснаха стъкленницата.

Сега не смееше да я изпусне. Ако я изпуснеше, нямаше да може да намери сила да я повдигне отново.

Той държеше стъкленницата с двете ръце и те заедно я затеглиха. Тя се преместваше бавно нагоре, докато Лъки се приближаваше все повече към ръба на безсъзнанието.

И тогава стъкленницата изчезна!

От разстояние един милион мили, както му се стори, той чу свистенето на сгъстения въздух и разбра, че стъкленницата е изхвърлена в топлите води на океана.

За известно време болката стана непостоянна и после внезапно изчезна напълно.

Лъки внимателно се изправи и се отдалечи от стената. Лицето и тялото му бяха потънали в пот и все още му се виеше свят.

Толково бързо, колкото все още несигурно пристъпващите му крака успяха да го занесат, той се приближи до радиопредавателя и този път нищо не го спря.

Евънс седеше на един стол с глава заровена в ръцете си. Той бе утолил жаждата си и продължаваше непрекъснато да повтаря:

— Аз нищо не си спомням. Аз нищо не си спомням.

Бигман, гол до кръста, търкаше главата и гърдите си с влажна кърпа, а на лицето му се беше появила слаба усмивка.

— Аз си спомням — каза той. — Всичко си спомням. Една минута стоях и се вслушвах какво говориш на глас. Лъки, а после без предупреждение се намерих проснат на пода. Не чувствавах нищо. Не можех да си обърна главата, нито дори да мигна, но чувах всичко. Чувах гласа и това, което му казваше, Лъки. Видях те да тръгваш към радиото...

Бигман пуфна и поклати глава.

— Ти разбра, че първия път не успях — каза спокойно Лъки.

— Не можах да разбера. Ти излезе от моето зрително поле и всичко, което можех да направя, беше да лежа и чакам да те чуя да предаваш. Нищо не стана и аз помислих, че са надвили и тебе. В съзнанието виждах и трима ни да лежим без надежда за спасение. Всичко беше свършило, а аз не можех да помръдна дори пръста си. Единственото нещо, което можех да направя, бе да дишам. После ти се върна и отново мина пред очите ми, а аз исках да се смея, да плача и да викам едновременно, но не можех нищо да направя освен да лежа там, където бях. Можех да различа само как драскаше по стената. Лъки. Не разбирах какво, в името на Венера, правеше, но няколко минути по-късно всичко това премина. Огромен успех!

— Сега наистина ли се отправяме обратно към Афродита, Лъки?
— попита уморено Евънс. — Няма ли грешка?

— Връщаме се обратно, ако не лъжат уредите — каза Лъки, — а аз мисля, че не лъжат. Щом се върнем и ни остане свободно време, ние всички ще обърнем малко внимание на медицината.

— Сън! — извика Бигман. — Всичко, което искам, е сън. Само два дни непробуден сън.

— Ще получиш и това — успокои го Лъки. Обаче Евънс бе преследван от преживяното повече от другите двама. Забелязваше се съвсем ясно от начина, по който се беше обхванал с ръце и свил на стола.

— Изобщо ли няма да ни пречат повече те? — попита той, натъртвайки леко на „те“.

— Не мога да гарантирам — отвърна Лъки, — но най-лошото в известен смисъл отмина. Аз се свързах с космическата станция.

— Сигурен ли си? Няма ли грешка?

— Никаква. Дори от там ме свързаха със Земята и говорих лично с Конуей. Тази част е уредена.

— Тогава значи всичко е уредено! — извика радостно Бигман. — Земята е подготвена. Тя знае вече истината за В-жабите.

Лъки се усмихна, но не направи никакъв коментар.

— Само едно нещо, Лъки — каза Бигман. — Кажете ми какво се случи. Как разчупи тяхната хватка? Марсиански пясъци! Какво направи?

— Нещо, за което трябваше да помисля много по-рано и което щеше да спести на всички ни голяма ненужна неприятност — отвърна той. — Гласът каза, че всичко, от което се нуждаят в живота, е да живеят и да мислят. Нали си спомняш, Бигман? По-късно той каза, че ние не можем по никакъв начин да ги заплашим или подкупим, нали така? Едва в последния момент установих, че ти и аз знаехме по-добре от тях.

— Аз ли знам по-добре? — попита смутено Бигман.

— Разбира се, че ти. Две минути след като видя първата В-жаба в живота си, ти откри, че да живеят и да мислят не е всичко, от което се нуждаят. Аз ти казах по пътя към повърхността, че венерианските животни приемат своя кислород от храната си и не е необходимо да дишат. Фактически казах, че те вероятно приемат твърде много кислород и поради тази причина така много обичат храните с ниско кислородно съдържание като въгледородите. Например, грес. Не си ли спомняш?

— Разбира се, че си спомням — ококори очи Бигман.

— Сега В-жабите ни държаха под умствен контрол, но за да го поддържат продължително време, те трябваше да се съсредоточат. И така, аз само трябваше да отвлека вниманието им или поне на тези, които бяха най-близо до подводницата и имаха най-силно влияние върху нас. За тази цел аз изхвърлих едно очевидно нещо.

— Но какво? Не се прави на интересен. Лъки.

— Изхвърлих една отворена стъкленица с вазелин, която взех от аптечката. Той е чист въгледород в много по-висока степен от греста. Те не можаха да устоят въпреки така големия залог. Най-близкостоящите до стъкленицата се гмурнаха за него. Намиращите се по-далеч В-жаби бяха в мисловна връзка с първите и техните съзнания

мигновено се съсредоточиха върху въглеродорода. Те загубиха контрола си над нас и аз успях да се свържа с космическата станция. Това беше всичко.

— Е, тогава значи сме приключили с тях — заключи Евънс.

— Колкото се отнася до това, аз не съм съвсем сигурен — каза Лъки. — Има няколко неща...

Той се обърна, мръщейки се, и стисна устни, сякаш беше казал вече твърде много.

Куполът проблясваше величествено отвън люка, а сърцето на Бигман подскочи при вида на тази гледка. След като се бе нахранил и даже беше дремнал малко, от него както винаги бликаше жизнерадостност. Лу Евънс се беше възстановил в значителна степен от своя собствен песимизъм. Само Лъки не беше загубил уморения си вид.

— Казвам ти, В-жабите са деморализирани, Лъки — рече Бигман. — Виж, ние се върнахме, изминавайки почти сто мили през океана, а те нито веднъж не ни докоснаха. Е, не е ли така?

— Точно в този момент се чудя защо не получаваме отговор от купола — каза Лъки.

— Не би трябвало да се забавят толкова много — намръщи се на свой ред и Евънс.

— Нали не мислите, че може нещо вътре в града да не е в ред? — попита Бигман, местейки погледа си от единия към другия.

Лъки им направи знак с ръка да мълчат. От приемника се чу един нисък и бързо говорещ глас.

— Идентифицирайте се, моля.

— Това е наетата от Съвета подводница „Хилда“ — каза Лъки. — Тя е излязла от Афродита и сега се връща в Афродита. Дейвид Стар я командва и той говори.

— Ще трябва да почакате.

— Каква е причината, моля?

— В момента всички шлюзове са заети.

— Това е невъзможно, Лъки — промърмори Евънс и се намръщи.

— Кога ще се освободи някой? — попита Лъки. — Дайте ми местоположението му и ме насочвайте към неговата околност с ултразвук.

— Ще трябва да чакате.

Връзката остана отворена, но човекът от другата страна престана да говори.

— Свържи се с члена на Съвета Морис, Лъки — предложи възмутен Бигман. — Така ще задвижим малко нещата.

— Морис мисли, че съм предател — каза колебливо Евънс. — Допускаш ли да е решил, че си потънал заедно с мен, Лъки?

— Ако е така, той би бил любопитен да ни приеме в града — предложи Лъки. — Не, мисля си, че човекът, с който говорих, е под умствен контрол.

— За да не ни пусне да влезем ли? — попита Евънс. — Сериозно ли говориш?

— Съвсем сериозно.

— В края на краищата, няма начин по който да ни спрат да влезем, освен ако... — Евънс прибледня и с две бързи крачки отиде до люка. — Лъки, ти си прав. Те докарват едно бластерно оръдие! Възнамеряват да ни взривят!

Бигман също беше при люка. Нямаше никаква грешка. Част от купола се беше отместила на една страна, а през отвореното пространство някак нереална през слоя вода надничаше тумбеста тръба.

Замаян от ужас Бигман наблюдаваше как дулото се снишава и съсредоточава върху тях. „Хилда“ не беше въоръжена. Тя не можеше достатъчно бързо да набере скорост, за да избегне взривяването. Изглежда нямаше спасение от мигновената смърт.

15. ВРАГЪТ?

Но още докато чувствуваше как стомахът му се свива при перспективата за предстоящото унищожение, Бигман чу равния глас на Лъки да говори убедително по предавателя:

— Подводницата „Хилда“ пристига с товар петрол... Подводницата „Хилда“ пристига с товар петрол... Подводницата „Хилда“ ...

От другата страна се чу един развълнуван глас.

— Говори Клемънт Хебър при управлението на шлюза. Какво не е в ред? Повтарям. Какво не е в ред? Клемънт Хебър...

— Те изтеглят оръдието обратно. Лъки! — извика Бигман.

Лъки въздъхна дълбоко, но само по този начин показва някакъв признак на напрегнатост.

— Подводницата „Хилда“ съобщава за влизане в Афродита — каза Лъки. — Моля, посочете шлюз. Повтарям. Моля, посочете шлюз.

— Можете да влезете в шлюз номер петнадесет. Следвайте насочващия сигнал. Изглежда, че тук има някакво объркване.

— Лу, поеми управлението — каза Лъки на Евънс като се изправи — и въведи по възможно най-бързия начин подводницата в шлюза.

Лъки направи знак на Бигман да го последва в другото помещение.

— Какво... какво... — запелтечи Бигман като повреден детски тапешник. Лъки въздъхна и каза:

— Помислих си, че В-жабите ще се опитат да ни задържат навън, но аз оправих нещата чрез номера с петрола. Не предполагах обаче, че ще се стигне дотам да насочват оръдие срещу нас. Това направи положението много тежко. Изобщо не бях сигурен, че номерът с петрола ще подействува.

— Но как го направи?

— Отново въгледород. Петролът е въгледород. Думите ми прозвучаха по общата радиоредба, а на В-жабите, които държаха под

умствен контрол охраната на купола, бе отвлечено вниманието.

— Как В-жабите разбраха какво представлява петрола?

— Обрисовах го в моето съзнание, Бигман, и то с най-големите подробности, на които бе способно въображението ми. Знаеш, че могат да четат в съзнанието, когато подсилиш мисловните картини с говор. Но всичко това няма значение. — Гласът му падна до шепот. — Щом те са готови да ни взривят, щом са готови на нещо така жестоко насилствено като това, значи са отчаяни... А ние също. Трябва веднага да сложим край на тази работа и да постъпим възможно най-правилно. Една грешка на този етап може да се окаже фатална.

Лъки извади от джобчето на ризата си една писалка и започна бързо да пише върху къс фолио.

— Това ще направиш, когато кажа думата — рече Лъки и показа написаното на Бигман. Бигман ококори очи.

— Но, Лъки...

— Шт! Не споменавай с думи нищо от написаното.

— Но сигурен ли си, че си прав? — попита Бигман.

— Надявам се. — На лицето на Лъки бе изписано безпокойство. — Земята вече знае за В-жабите, така че те никога няма да спечелят срещу човечеството, но все още могат да нанесат някои поражения тук на Венера. Трябва някак да ги предотвратим. Сега ясно ли ти е какво трябва да направиш?

— Да.

— В такъв случай... — Лъки зави фолиото на руло и го смачка със силните си пръсти. Топчицата, която се получи, той върна в джобчето на ризата си.

— Ние сме в шлюза, Лъки — каза Лу Евънс. — След пет минути ще бъдем в града.

— Добре. Свържи се с Морис по радиото — каза Лъки.

Те отново бяха в Щаба на Съвета в Афродита. В същата стая, мислеше Бигман, в която за пръв път беше срещнал Лу Евънс и за пръв път бе видял В-жаба. Той потръпна при мисълта за тези мисловни пипала, проникнали за пръв път в съзнанието му без да знае.

Единственото нещо, по което стаята се отличаваше сега, беше че липсваха аквариум и блюдата с грахови зърна и грес. Високите маси

при фалшивия прозорец бяха празни.

Веднага щом влязоха, Морис мълчаливо им обърна внимание на това. Пълничките му бузи бяха увиснали, а около очите си имаше кръгове от преумора. Ръкостискането на пухкавата му ръка беше неуверено.

Бигман внимателно постави на една от масите това, което носеше.

— Вазелин — поясни той.

Лу Евънс седна. Същото стори и Лъки.

Морис остана прав.

— Освободих се от В-жабите в тази сграда — каза той. — Това е всичко, което можах да направя. Не мога да помоля хората да направят същото със своите любимци без причина. А аз очевидно не можех да им я кажа.

— Това ще е достатъчно — каза Лъки. — По време на тази дискусия, все пак, аз искам да задържащ погледа си върху въглеродорода. Дръж неговото съществуване твърдо в съзнанието си.

— Мислиш ли, че това ще помогне? — попита Морис.

— Така мисля.

Морис спря да се разхожда непосредствено пред Лъки.

— Стар, не вярвам на тази история — прогърмя внезапно гласът му. — В-жабите са от много години в града. Почти от самото му построяване.

— Ти трябва да си спомниш... — започна Лъки.

— Че съм под тяхно влияние ли? — попита почервенял Морис. — Не е вярно, отричам.

— Няма нищо срамно в това, доктор Морис — каза отривисто Лъки. — Евънс беше под техен контрол дни наред, а Бигман и аз също не можахме да го избегнем. Възможно е да не си усетил, че в мозъка ти е било чоплено.

— Не съществува никакво доказателство за това, но няма значение — каза гневно Морис. — Да предположим, че си прав. Въпросът е какво можем да направим? Как да ги победим? Няма полза да изпращаме хора срещу тях. Ако докараме флотата да бомбардира Венера от Космоса, те могат да отворят принудително куполните шлюзове и за отмъщение да потопят всички градове на планетата. Във всеки случай, ние никога няма да можем да убием всички В-жаби на

Венера. Те разполагат с осемстотин милиона кубически мили океан, за да се скрият и могат да се размножават бързо, ако поискат. Признавам, че свързването ти със Земята беше крайно необходимо, но все още остават нерешени голям брой проблеми.

— Прав си — съгласи се Лъки, — но работата е, че аз не казах на Земята всичко. Не можех, докато не бях се уверил, че знам истината. Аз ...

Светна сигналът на вътрешния визофон.

— Какво има? — попита Морис.

— Лиман Търнър е тук за уговорената среща, сър — беше отговорът.

— Една секунда — каза венерианинът и попита Лъки с нисък глас: — Сигурен ли си, че ни е нужен? — Нали ти уговори тази среща относно укрепването на транзайтовите прегради в града?

— Да, но...

— И Търнър е жертва. Доказателството за това може да бъде изяснено тук. Той е единственият високопоставен служител освен нас, който със сигурност също изглежда засегнат. Мисля, че е необходимо да говорим с него.

— Изпратете го горе — нареди Морис по вътрешния визифон.

Изпитото лице на Търнър и кривият му нос представляваха маска на питация, когато влезе. Тишината в стаята и начинът, по който другите се взираха в него, можеше да изпълни с лошо предчувствие и далеч по-малко чувствителен човек.

— Нещо лошо ли е станало, джентълмени? — попита той, след като постави куфарчето-компютър на пода.

Бавно и предпазливо Лъки му очерта проблема в общи линии.

— Искате да кажете, моето съзнание... — едва се промъкнаха думите през тънките му устни.

— Как иначе мъжът при шлюза би могъл да узнае точния начин, по който да не допусне неканени гости? Той е бил несръчен и необучен и все пак се е барикадирал с електронно съвършенство.

— Никога не съм мислил за това — измънка почти неразбираемо Търнър. — Как може да съм го пропуснал?

— Те са искали да го пропуснете — каза Лъки.

— Това ме кара да се срамувам.

— Не само вие се срамувате, Търнър. Аз, доктор Морис, членът на Съвета Евънс...

— Тогава какво ще правим?

— Точно за каквото молеше доктор Морис, когато пристигнахте — каза Лъки. — За него ще са необходими мислите на всички ни. Една от причините, поради които предложих да присъствувате на това събиране е, че може да ни бъде нужен вашият компютър.

— Океани на Венера, надявам се, че е така — каза трескаво Търнър — Ако бих могъл да направя нещо, за да компенсирам... — Той млъкна и постави ръка на челото си, сякаш се страхуваше, че има чужда глава на раменете. — Сами ли сме сега?

— Ще бъдем сами, докато се съсредоточаваме върху този вазелин — намеси се Евънс.

— Не разбирам. Защо това трябва да помогне?

— Ще помогне. В момента няма значение как — каза Лъки. — Искам да продължа с това, което говорех при вашето пристигане.

Бигман подскочи заднешком и седна на масата, на която някога стоеше аквариумът и докато слушаше се взираше в стъкленницата на другата маса.

— Сигурни ли сме, че В-жабите са истинската заплаха? — попита Лъки.

— Но тази теория е ваша — отвърна изненадан Морис.

— О, съгласен съм, че са средство за пряко контролиране на човешкото съзнание, но те ли са истинският враг? Те противопоставят своите съзнания на съзнанията на земляните и доказват, че са страхотни опоненти, въпреки че отделните В-жаби съвсем не приличат на разумни същества.

— Как така?

— В-жабата, която имахте в тази стая, не беше достатъчно разумна, за да стои настрана от нашите съзнания. Тя предаде своята изненада от факта, че ние сме без мустаци. Тя нареди на Бигман да й даде грахово зърно потопено в грес. Беше ли това разумно? Тя веднага се издаде.

— Може би не всички В-жаби са разумни същества — предположи Морис, свивайки рамена.

— Работата е по-дълбока. Ние бяхме безпомощни в тяхната умствена хватка върху океанската повърхност. Все пак, понеже се

досетих за някои неща, аз им подхвърлих една стъкленица с вазелин и това даде резултат. Той ги разпръсна. Обърнете внимание че бе поставена на карта цялата им кампания. Те трябваше да ни попречат да разкажем на Земята за тях, но развалиха всичко заради една стъкленица с вазелин. Те отново почти ни надвиха, когато се опитвахме да се върнем в Афродита. Оръдието вече се насочваше към нас, когато само споменаването на петрол провали плановете им.

Търнър се размърда на мястото си.

— Вече разбирам какво искате да кажете чрез петрола, Стар — рече той. — Всички знаят, че В-жабите са луди за всякакви видове грес и че я желаят твърде силно.

— Твърде силно я желаят същества, които са достатъчно разумни, за да се борят със земляните ли? Бихте ли изоставили жизнено важна победа, Търнър, заради една пържола или парче шоколадова торта?

— Разбира се, че не. Но това не доказва, че една В-жаба не би постъпила така.

— Съгласен съм, че не го доказва. Съзнанието на В-жабата е чуждо за нас и не можем да предполагаме, че каквото оказва влияние на нас трябва да влияе й на тях. Все пак работата с отвличането на вниманието им с помощта на въглеродород е подозрителна. Това ме кара да сравнявам В-жабите по-скоро с кучетата, отколкото с хората.

— По какъв начин? — попита Морис.

— Ами помислете — каза Лъки. — Едно куче може да бъде обучено да прави голям брой неща, изглеждащи на пръв поглед разумни. Едно същество, което никога преди не е виждало или чувало за куче, наблюдавайки куче-водач на слепия си господар, би се запитало кой от двамата е по-разумно същество. Но ако съществото мине покрай тях, носейки кокал с месо и забележи, че вниманието на кучето моментално се отклонява, то би се досетило за истината.

— Опитвате се да кажете, че В-жабите са само оръжие в ръцете на човека ли? — попита Търнър, а светлосините му очи заплашваха да изхвъркнат от орбитите си.

— Не ви ли се струва възможно, Търнър? Както само преди малко каза доктор Морис, В-жабите са в града от много години, но само от няколко месеца насам причиняват неприятности. И тогава неприятностите са започнали банално с човек, който раздавал пари на

улицата. Като че ли някои хора са се научили как да използват естествената способност за телепатия на В-жабите като средство за натрапване на своите мисли и заповеди на други човешки създания. Сякаш отначало те е трябвало да тренират, да научат за природата и границите на своите инструменти, да развият тяхното управление, докато не дойде времето да вършат големи неща. В края на краищата, тяхната цел не е била маята, а нещо повече. Може би контрол върху Слънчевата конфедерация или дори върху цялата Галактика.

— Не мога да повярвам в това — каза Морис.

— Тогава ще ви дам още едно доказателство. Когато бяхме в океана, един глас на мисълта (вероятно на една В-жаба) започна да ни говори. Гласът се опитваше да ни накара насила да му дадем някаква информация и след това да се самоубием.

— Е?

— Гласът минаваше през една В-жаба, а не беше нейният собствен. Той беше на човешко същество.

Лу Евънс подскочи от изненада и се втренчи с невярващи очи в Лъки.

— Дори Лу не може да повярва, но това е така — каза с усмивка Лъки. — Гласът използваше странни понятия като „машини от лъскав метал“ вместо кораби. Ние трябваше да си помислим, че на В-жабите са непознати такива понятия, а гласът имаше за задача да ни накара да си въобразим, че чуваме нещо познато, но изказано по заобиколен начин. В този момент, обаче, гласът се самозабрави. Спомням си какво го чух да казва. Спомням си го дума по дума: „Животът ще свърши за вашите хора, както угасва един огън. Той ще бъде духнат и животът няма да гори повече“.

— Е? — попита отново флегматично Морис.

— Още ли не можете да разберете? Как В-жабите биха могли да използват понятия като „угасва един огън“ или като „животът няма да гори повече“? Ако гласът се преструва, че е на В-жаба, която не разбира понятия като „кораб“, как така е наясно какво е „огън“?

Сега всички разбраха, а Лъки гневно продължи нататък.

— Атмосферата на Венера е съставена от азот и въглероден двуокис. В нея няма кислород. Ние всички знаем това. В атмосферата на Венера нищо не може да гори. Не може да съществува никакъв пламък. В продължение на един милион години вероятно никоя В-жаба

не е имала възможност да види огън и нито една от тях не знае какво представлява той. Дори да допуснем, че някои от тях са виждали огън и пламък в градските куполи, те не биха могли да разберат неговото естество по-добре, отколкото това на корабите. Според мен мислите, които получавахме, не бяха дела на В-жаба, а на човек, използващ я само като канал между неговото съзнание и нашите съзнания.

— Но как би могло да се направи това? — попита Търнър.

— Не зная — отвърна Лъки, — а бих желал да знам. За намирането на такъв начин със сигурност е бил необходим превъзходен ум. Човекът трябва да е бил много добре запознат с работата на една нервна система и за свързаните с нея електрически явления. — Лъки погледна хладно Морис. — Това може да направи например човек, който е специалист по биофизика.

Очите на всички се обърнаха към венерианския член на Съвета, чието лице беше така обезкръвено, че сивите му мустаци едва се забелязваха на фона на бледната кожа.

16. ВРАГЪТ?

— Опитвате се да... — успя само да каже Морис, а гласът му заскрибуца и пресекна.

— Не правя никакво определено изявление — рече спокойно Лъки. — Направих само едно предположение.

Морис безпомощно се огледа. Той се обърна подред към всеки един от останалите четирима мъже и видя как всеки чифт очи среща неговите като хипнотизиран.

— Тоаа е лудост — каза той със задавен глас. — Абсолютно безумие. Аз бях първият, който съобщи за цялата тази... тази неприятност на Венера. Намерете първоначалния рапорт в Щаба на Съвета. Под него стои моето име. Защо ще се обаждам на Съвета, ако аз съм... А моят мотив? Е? Какъв е бил моят мотив?

Членът на Съвета Евънс се чувствуваше неловко. От бързия поглед, който хвърли към Търнър, Бигман отгатна, че тази вътрешна за Съвета, кавга пред един външен човек не му харесваше.

— Това обяснява усилието на Морис да ме дискредитира — каза все пак Евънс. — Аз бях външен човек и можех да попадна на истината. Със сигурност открих половината от нея.

Морис дишаше тежко.

— Отказвам някога да съм правил подобно нещо — заяви той. — Цялата тази работа е някакъв вид заговор срещу мен и накрая ще се стъжни на всеки от вас, който се присъедини към него. Правдата ще възтържествува.

— Намеквате, че ще поискате Съветът да заведе дело? — попита Лъки. — Да пледирате вашия случай на събрание на членовете на Централния комитет на Съвета ли искате?

Лъки споменаваше, разбира се, за предвидената процедура в случай на съдебен процес срещу членове на Съвета, обвинени в предателство спрямо него и Слънчевата конфедерация. В цялата история на Научния съвет нито един човек не беше стоял пред такъв съд.

При споменаването на това, всички опити на Морис за овладяване на чувствата, които изпитваше, изчезнаха. Той скочи с вик и се хвърли заслепен от ярост към Лъки.

Лъки бързо скочи през облегалката на стола, на който седеше и същевременно даде на Бигман уговорения знак.

Бигман това чакаше. Той последва инструкциите, които Лъки му беше дал на борда на „Хилда“ при преминаването им през шлюза на купола на Афродита.

Чу се изстрел от бластер, който беше с ниска интензивност, но неговото йонизиращо излъчване произведе във въздуха остър мирис на озон.

За момент всички движения бяха преустановени. Морис, с опряна на преобърнатия стол глава, не направи опит да стане. Бигман замръзна неподвижен като малка статуя, държейки бластера все още на хълбока, сякаш бе замръзнал в момента на стрелбата.

А целта на бластерния изстрел лежеше разрушена на пода.

Лу Евънс първи дойде на себе си, но само да възкликне остро:

— Какво направихте? — прошепна Лиман Търнър. Морис, който дишаше тежко вследствие на неотдавнашното си усилие, не можа да каже нищо, но мълчаливо обърна очи към Бигман.

— Добър изстрел, Бигман — похвали го Лъки, а Бигман се усмихна.

Черното куфарче-компютър на Лиман Търнър лежеше разбито на хиляди парчета.

— Моят компютър! Идиот такъв! — повиши тон той. — Какво направихте?

— Само това, което трябваше, Търнър — рече строго Лъки. — Сега всеки е спокоен.

Той се обърна към Морис и му помогна да се изправи.

— Моите извинения, доктор Морис — каза Лъки, — но аз трябваше да съм сигурен, че вниманието на Търнър е насочено в напълно погрешна посока. Трябваше да използвам вас, за да го постигна.

— Искате да кажете, че не ме подозирате за... за... — заекна Морис.

— Нито за миг не съм ви подозирал — отвърна Лъки.

— Тогава, предполагам, че ще обясните поведението си, Стар — каза Морис, който се бе отдръпнал настрана и го гледаше с гневен поглед.

— Преди тази конференция — поясни Лъки — никога не бих посмял да кажа на когото и да е, че според мен зад В-жабата стои човек. Не можех дори да изложа доводите си в моето съобщение до Земята. Струваше ми се очевидно, че ако бях направил това, истинският враг ще изпадне в достатъчно силно отчаяние, за да предприеме някакви действия, като например, да потопи някой от градовете и да ни изнудва с възможността да потопи и друг. Докато не знаеше, че съм минал отвъд В-жабата в моите подозрения, аз се надявах, че той за известно време ще се въздържа от действия или най-малко ще се опита да убие само моите приятели и мен. На тази конференция аз можех да говоря по тази работа, защото вярвах, че въпросният човек ще присъствува. Обаче не посмях да предприема някакво действие срещу него без подходяща подготовка от страх, че той би могъл да ни постави под контрол, въпреки наличието на въглеродород и че действията му след това могат да бъдат драстични. Първо трябваше напълно да отклоня вниманието му, за да бъде сигурен, че поне за няколко секунди той ще бъде погълнат от повърхностните действия на групата и няма да открие чрез своите В-жаби силните емоции, които биха могли да изтекат от съзнанието на Бигман и от моето. За по-сигурно в сградата нямаше В-жаби, но той можеше също така добре да използва В-жабите от другите части на града, както и тези на океанската повърхност, отдалечени на мили от Афродита. Тогава, за да отвлека вниманието му, аз обвиних вас, доктор Морис. Не можех да ви предупредя, защото исках емоциите да са автентични и те бяха точно такива. Вашето нападение върху мене беше всичко, което бе нужно.

Морис измъкна от един джоб голяма носна кърпа и избърса лъщящото от пот чело.

— Това беше много смело, Лъки, но мисля, че разбирам. Значи, Търнър е човекът, нали?

— Той е — потвърди Лъки.

Търнър беше коленичил и се ровеше в остатъците от своя уред.

— Вие унищожихте моя компютър — каза той, вдигайки изпълнен с омраза поглед към Лъки.

— Съмнявам се това да е било компютър — възрази Лъки, — Беше твърде неразделен ваш спътник. Когато ви срещнах за пръв път, вие бяхте с него. Твърдахте, че го използвате за изчисляване на здравината на вътрешните прегради на града срещу заплахата от наводнение. Бях запланувал да ви задам само някои въпроси, които не изискват изчисления и вие знаехте това. Обаче все пак го донесохте със себе си. Не склонихте да го оставите в съседната стая. Той трябваше да бъде с вас, в краката ви. Защо?

— Компютърът беше моя собствена конструкция — отвърна отчаяно Търнър. — Бях привързан към него и винаги го носех със себе си.

— По моя преценка той тежеше поне двадесет-двадесет и пет фунта. Бе твърде тежък дори за привързаност. Не беше ли това използването от вас уред за постоянна връзка с В-жабите?

— Как мислите да го докажете? — попита внезапно Търнър. — Казахте, че самият аз съм жертва. Всички тук са свидетели и могат да го потвърдят.

— Да — съгласи се Лъки. — Човекът, който въпреки своята неопитност така експертно се беше барикадирал в шлюза на купола, е получил информацията за това от вас. Открадната ли е била тя от вашето съзнание или вие доброволно я подарихте?

— Нека поставя въпроса пряко, Лъки — намеси се гневно Морис. — Отговорен ли сте или не за епидемията на мисловен контрол, Търнър?

— Разбира се, че не съм! — извика Търнър. — Вие не можете да предприемете нищо само въз основа на казаното от един млад глупак, който мисли, че като е член на Съвета може да приписва своите догадки на другите.

— Кажете ми, Търнър, спомняте ли си онази нощ, когато в един от шлюзовете на купола седеше човек с лоста в ръката си? Спомняте ли си добре това?

— Много добре.

— Спомняте ли си, че дойдохте при мен и ми казахте, че ако шлюзовете бъдат отворени, вътрешните транзайтови прегради няма да издържат и градът ще бъде залят с вода? Вие бяхте много уплашен, почти в паника.

— Да, бях. И още съм. Това нещо е за паника, щом не си смелият Лъки Стар — каза той, свивайки презрително устни.

Лъки игнорира това.

— Не дойдохте ли вие при мен с тази информация, за да добавите още малко към вече съществуващия хаос? Не искахте ли да се подсигурите, че всички ние ще бъдем объркани достатъчно дълго време, за да успеете да изкарате Лу Евънс от града и за по-голяма безопасност да го убиете в океана? Евънс беше труден за манипулиране и знаеше твърде много за В-жабите. Може би вие се опитвахте и мен да изплашите и изгоните от Афродита и Венера?

— Всичко това е смешно — отвърна Търнър. — Вътрешните прегради са наистина недостатъчно здрави. Попитайте Морис.

— Опасявам се, че Търнър тук е прав — съгласи се неохотно Морис.

— Няма значение — каза Лъки. — Нека разгледаме спокойно този случай. Имаше реална опасност и Търнър оправдано беше в паника... Вие сте женен, Търнър.

— Е и? — попита Търнър като погледна неспокойно Лъки в лицето и после отново отмести погледа си.

— Жена ви е хубава и е значително по-млада от вас. Вие сте женени вече от цяла година.

— И какво доказва това?

— Че вие вероятно сте силно привързан към нея. Веднага след сватбата сте се преместили в скъп апартамент, за да й доставите удоволствие. Позволили сте й да го декорира според нейния вкус, въпреки че той се различава от вашия. Вие сигурно не бихте се отнесли небрежно към нейната безопасност, нали?

— Не разбирам за какво говорите.

— Мисля че разбирате. Единствения път, когато срещнах вашата жена, разбрах от нея, че тя е спала по време на цялото вълнение през миналата нощ. Беше много разочарована, че го е проспала. Тя се похвали също в колко хубав апартамент живее. Каза, че в него има дори „камера“. За нещастие, тогава това не означаваше нищо за мен, иначе щях да разбера истината още в същия момент. Разбрах я покъсно на дъното на океана, когато Лу Евънс случайно спомена тази дума и ми обясни какво означава. Думата „камера“ се използва на Венера за означаване на специални укрития, които са изградени така,

че да могат да противостоят на цялата сила на океана в случай, че венеротресение разруши купола. Сега разбирате ли за какво говоря?

Търнър мълчеше.

— Ако сте бил уплашен от застрашаваща целия град катастрофа тази нощ — продължи Лъки, — защо не сте помислили за вашата жена? Вие говорехте за спасяване на хора, за напускане на града. Нито за миг ли не си помислихте за безопасността на жена си? В сутерена на вашия жилищен блок има камери. Две минути и тя щеше да бъде в безопасност. Трябваше само да ѝ се обадите и я предупредите. Но вие не го направихте. Оставихте я да спи.

Търнър измърмори нещо.

— Не казвайте, че сте забравил — това е съвсем невероятно. Можете да забравите за всичко друго, но не и за безопасността на жена ви. Позволете ми да предложа едно алтернативно обяснение. Вие не се безпокоехте за вашата жена, защото сте знаел, че не я заплашва реална опасност. Вие сте знаел, че шлюзът на купола никога няма да бъде отворен. — Гласът на Лъки беше твърд и гневен. — А сте знаел, че няма да бъде отворен, защото сам сте упражнявал умствен контрол над човека при лоста. Издаде ви голямата привързаност към жена ви. Вие не бихте обезпокоили нейния сън, само за да направите фалшивата тревога по-правдоподобна.

— Няма да кажа нищо повече без адвокат — каза внезапно Търнър. — Това, което имате, не е доказателство.

— Но все пак е достатъчно основание за пълно разследване от Съвета — каза Лъки. — Доктор Морис, бихте ли арестували Търнър в подготовка за пътуване под охрана към Земята? Бигман и аз ще отидем с него. Ще имаме грижата да пристигне там невредим.

— Марсиански пясъци, Лъки — каза с безпокойство Бигман, когато се върнаха отново в хотела, — не виждам как ще намерим доказателство срещу Търнър.

Лъки, с една топла вечеря от мая в стомаха, бе за пръв път в състояние да се отпусне, откакто с Бигман бяха проникнали през облачната бариера, която обгръщаше Венера.

— Не мисля, че законното доказателство или ексукутирането на Търнър ще бъде главното, от което ще се заинтересува Съветът.

— Лъки! Защо не? Този човек...

— Зная. Той е няколкократно убиец. Определено има диктаторски амбиции, така че е също и предател. Но по-важно и от двете неща е фактът, че е създал гениален уред.

— Имаш пред вид неговата машина ли?

— Да, разбира се. Ние унищожихме може би единствения екземпляр, а се нуждаем от него, за да направим друга. Има много въпроси, които бихме желали да му зададем. Как Търнър управляваше В-жабите? Инструктирал ли ги е подробно, когато е искал да убие Евънс? Казвал ли им е всяка стъпка от процедурата, заповядвайки им да доведат гигантското петно? Или просто е казал „Убийте Евънс“ и е оставил В-жабите да свършат своята работа като добре дресирани кучета по начин, който те решат, че е най-добър? Освен това, можеш ли да си представиш ползата от един такъв уред? Той би могъл да ни предложи съвсем нов метод за атакуване на душевните болести и нов начин за борба с криминалните подбуди. Накрая би могъл дори да предотврати бъдещи войни или да побеждава бързо и безкръвно враговете на Земята, ако я нападнат. Точно както този уред беше опасен в ръцете на един завладял от диктаторски амбиции човек, той може да бъде много полезен в ръцете на Съвета.

— Мислиш ли, че Съветът ще го убеждава да направи друг уред?
— попита Бигман.

— Така мисля, но с подходяща охрана за безопасност. Ако му предложим извинение и реабилитация с алтернатива доживотен затвор без шанс дори да види жена си отново, мисля, че ще се съгласи да ни помогне. И, разбира се, една от първите задачи на уреда ще бъде да изследва собственото съзнание на Търнър, помагайки му да се излекува от неговото ненормално желание за власт и да спаси за служба на човечеството един първокласен мозък.

На следващия ден те щяха да напуснат Венера и да се отправят отново към Земята. Лъки мислеше с носталгия за красивото синьо небе на своята родна планета, за въздух на открито, естествена храна и селския живот.

— Запомни, Бигман, лесно е да „защитиш обществото“ като екзекутираш един престъпник. С това няма да върнеш жертвите му. Много по-добре ще бъде, ако той може да бъде излекуван и използван, за да направи живота на обществото по-добър и по-весел!

Издание:

Пирати от астероидите. Романи

Изд. Атлантис, София, 1992

Превод от англ.: Григор Попхристов

Формат: 20 см. Офс. изд. Тираж: 20 000 бр. Страници: 520. Цена:
30.00 лв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.